

ЛИНДА ДЕЙВИС ГНЕЗДО НА ПЕПЕЛЯНКИ

Превод от английски: Милена Кацарска, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Тя е идеална.

— Защо сте толкова убеден?

— Защото притежава чудесно прикритие. Никой никога не би я заподозрял. Тя е интелигентна и дискретна, освен това е и амбициозна — предизвикателството ще ѝ допадне. Също е идеалистка — без колебание би престъпила закона, ако смята, че е оправдано. Дори би ѝ доставило удоволствие.

Бартроп най-после се заинтригува.

— Последното пък защо?

— У нея има някакво стаено бунтарство.

Бартроп се смръщи.

— Това е нож с две остриета, не мислите ли? Нали не сте забравили, че не можем да си позволим и най-малката грешка. Ако нещичко стигне до вестниците...

— Няма — увери го Барингтън. — Тя ще е на наша страна. Освен това направих необходимите проучвания. Момичето умее да пази тайна. Като всяка жена и тя клюкарства, но не и за неща, които са от значение.

— Вие я харесвате, нали?

— Кой ли не би я харесал.

— Съзнавате, че това би могло да ѝ навлече неприятности. Ако нещата се объркат, ще се наложи да я изоставим.

— Не мислите ли, че би трябвало да ѝ го кажа?

Ще ѝ кажеш само това, което аз сметна, че е нужно да знае, помисли си Бартроп. Но каза:

— Кажете ѝ да внимава да не я хванат и ѝ обяснете, че ако това стане, всичко ще си е за нейна сметка. Въпросът е ще може ли да си държи езика зад зъбите. Не искам да хукне да се жалва в полицията.

Барингтън се замисли за миг.

— Ще се справи.

Бартроп продължи, изговаряйки думите бавно, като наблягаше на всяка от тях:

— Така или иначе не би било в неин интерес да проговори.

Шефът на Отдела за борба с наркотиците към Шесто управление и управителят на Националната банка размениха уверени усмивки. Нямаше как който и да било от драмата да предвиди, че Сара Йенсен е способна на неразумни действия, ако я подведат, че ако я предадат, тя — също като Самсон^[1], ще срине до основи света около тях.

[1] Библ. герой, надарен с изключителна сила. — Б.пр. ↑

1.

Сара Йенсен се върна от обяд в два и половина. Седна зад бюрото си и съсредоточено се взря в четирите екрана в продължение на пет минути. После вдигна слушалката на телефона и извърши бърза обмяна, като закри една позиция. Операцията ѝ отне не повече от тридесет секунди. А печалбата от нея бе половин милион лири.

С широка усмивка изключи екраните си, взе чантата си и се нареди да си тръгва. Нейният колега Дейвид Рийд, който седеше до нея, изненадано вдигна очи.

— Не можеш да си тръгнеш сега. Още е едва два и половина.

Сара се разсмя и му прати въздушна целувка, упътвайки се към вратата.

— Гледай и ще видиш.

Така и направиха. Половината дилъри от етажа проследиха с очи как прекоси помещението и изчезна в посока към асансьорите.

На двадесет и седем, Сара Йенсен притежаваше всичко за един нормален живот, и то на изключително изтънчено равнище. Беше умна и красива. Бе един от топ дилърите в областта на валутния обмен в Сити. Живееше в голяма къща в Челси заедно с брат си и приятеля си. Имаше впечатляваща външност, любов и пари. Но освен това — и страх.

Животът, който така старателно си бе изградила, бе крехък. Също както детството ѝ в Ню Орлиънс бе свършило в един слънчев следобед със смъртта на родителите ѝ, така и новият ѝ живот би могъл да се сгромоляса ненадейно. За секунди. Едно рязко застъргване при удар на стомана върху кожа, един миг на насилие — в неочакваната смърт няма нищо рационално или справедливо. Страхът никога не я напускаше. Заравяше се дълбоко, криеше се зад изкривявания, лъжи и отричания, но никога не отшумяваше. И неговата сянка се прокрадваше във всичко, което вършеше — от поеманите с лека ръка рискове, когато залагаше на карта стотици милиони лири при трансакциите си, до небрежните ѝ променливи връзки, до сегашната

сигурност, която ѝ даваше настоящият ѝ приятел Еди, до посягането ѝ към уискито и възхитителния ѝ смях, и неподправената радост, с която се наслаждаваше на живота, на мига.

Крехкостта сама по себе си бе вид сила. Осъзнаването на факта, че всичко това би могло да изчезне за миг, я настървяваше да живее пълноценно. Даваше ѝ тръпка.

Понякога се питаше дали някой подозира, дали съзира сенките сред слънчевото излъчване. Защото със сигурност никой не знае, убедена беше в това. Двамата ѝ най-близки приятели, Джейкъб Голдсмит и Мосами Мацумото, може би бяха зърнали за миг скритата страна и страха, и безумното поемане на рискове, които тя провокираше, но никога не бяха направили и най-малкия намек, никога не бяха навлизали по-навътре от представата, която Сара излагаше на показ пред света. И двамата знаеха, че има и още нещо, но също така знаеха, че не бива да го обсъждат.

Парите с писък се стрелкаха по кабелите, като значимостта им избледняваше в лабиринтите на електронните трансфери, които ги обръщаха, криеха, разбиваха на лесни за опериране, незначителни суми, които щяха да бъдат изтеглени и депозирани отново другаде, за да бъдат следите заличени напълно. Антонио Фиери, мозъкът на тази операция, се усмихна със задоволство. Обожаваше пазарите за валутен обмен — внушителни сделки, огромни печалби, реки от злато.

Фиери не оставяше нищо на случайността. Охотата, с която поемаше рискове, бе подплатена с готовност да ги елиминира, даже ако се наложеше — посредством крайно насилие. Тези умения го бяха извели до върха на организираната престъпност в Италия и му бяха създали име на неуязвим към заплахи както от страна на съперници, така и от служители на правосъдието.

Неосведомените не биха открили нищо във външния му вид, което да подсказва каква власт притежава или колко е безмилостен. Той беше на средна възраст, нисък, възпълен, с леко накуцваща походка и оредяваща черно боядисана коса. И все пак от него струеше някаква злонамереност — от бляскавите му проникателни очи, които сякаш бяха способни да преценят и предвидят и най-незначителния нюанс в човешкото поведение, да проникнат и зад най-надеждната

защитна преграда. При други обстоятелства би могъл да бъде отличен студент по хуманитарни науки, психиатър или детектив — толкова ярка проникателност притежаваше. Ала лишен от състрадание, движен от алчност и амбиция, вместо това той бе станал убиец и блестящ финансист за Мафията.

Сега вече използваше наемници за убийствата, защото тръпката от пряката ангажираност бе отшумяла. Предпочиташе да се занимава с по-чисти неща, които включваха пране и правене на пари, и от всичките му системи тази, последната, бе ненадмината.

Сложи слушалката обратно. Дебелите му пръсти оставиха лепкави отпечатъци върху пластмасата. Изчисли печалбите и се усмихна удовлетворено. Седем милиона долара за три часа. Лесни пари. И чисти. Значително по-чисти от натрупваните чрез изнудване, злоупотреби, наркотици или убийства. Само гласове по телефона, цифри от екрана, няколко драскулки по късчета хартия. Освен това и бързи. Само за няколко секунди парите се завъртаха около земното кълбо.

Фиери се усмихна, на лицето му зейна пукнатина като разрез на маска за празника Все светии^[1], като си представи лири, долари и германски марки да се носят на ята из небето. На стойност четиристотин милиона долара. Какво ли разстояние биха могли да покрият, запита се. От Рим до Ню Йорк в банкноти по десет? Разсмя се, стана от стола си и куцукайки, се запъти към хладилника в ъгъла на кабинета си. Четиристотин милиона долара за три месеца. Наля си чаша шампанско и пи за лесните пари.

Само ако Фиери знаеше къде води хартиената следа, шампанското щеше да му загорчи.

На задущия етаж на дилърите в една търговска банка във финансовия район на Лондон, известен като Сити, млад служител от отдела за валутен обмен остави телефонната слушалка и едва сподави желанието си да нададе триумфален вик. Още три милиона долара за закодираната банкова сметка. Четвърт от тях за него. Вече става малко трудничко, помисли си, смеейки се вътрешно, да похарчиш толкова пари, без да събудиш подозрения.

Джеймс Бартроп, шефът на Отдела за борба с наркотиците към Шесто, седеше в кабинета си в Сенчъри Хаус, една двадесететажна сграда на Уестминстър Бридж Роуд № 100, в Югоизточен Лондон. Проектирана през 1961 година, сградата бе типична за административната архитектура от онзи период: сива, мрачна, безлична, страховита и крайно непопулярна заради обитателите си. Единственото забележително нещо бе противобомбената мрежа, която опасваше първите осем етажа.

Шести отдел скоро щеше да се мести в новата си сграда във Воксхол, на юг от Темза, на по-малко от половин миля по диагонал от Палата на парламента. Сградата, чието построяване бе погълнало 240 милиона лири, не би могла да бъде в по-голям контраст със Сенчъри Хаус. Тя бе продукт на самоизтъкващия се грандомански стил в архитектурата на осемдесетте. Журналистите ѝ бяха лепнали името Вавилонската кула^[2], което ѝ придаваше леко абсурден вид. Бе проектирана така, че да не се слива с околната среда, а напротив, да натяква своята индивидуалност, да разтръбява присъствието си от всяка бойница, кула или огледално зелен прозорец — вероятно не най-подходящият облик за дома на Шести отдел или Секретните служби, както бе познат преди. Но всъщност Секретните служби бяха на път да бъдат „признати“, с други думи съществуването им скоро щеше да се провъзгласи с указ на Парламента и тази нова сграда по свой безсрамен начин като че ли щеше да обявява този факт на всеки минувач.

Заедно с новата сграда Шесто добиваше и нова роля. Един от страничните ефекти от края на студената война и последвалите го „мирни дивиденти“ бе необходимостта от оправдаване на съществуването на секретните служби от тяхна страна. Бившите звена за борба с комунизма трябваше да бъдат преквалифицирани. Сега като най-сериозни заплахи за националната сигурност се посочваха други фактори: предимно наркотиците и тероризмът. Пети отдел под ръководството на новия си шеф Стела Римингтън получи допълнителни отговорности предимно в сферата за борба с тероризма — и по-специално ИРА, и в момента координираше промените съгласно временния статут на Секретните служби.

Шести отдел пренасяше дейността си в областта на нелегалните трафици за наркотици, икономическия шпионаж, прането на пари и организираната престъпност. Този процес бе в ход от известно време. Отделът за борба с наркотиците (ОБН) бе основан през 1987 година. В момента Шесто управление играеше главна международна роля в тази сфера, сработвайки се с ФБР, с Отдела за борба с наркотрафика на Съединените щати, с митническите служби на Великобритания и САЩ. Освен това съществуваха и тесни връзки с Финансовата дивизия, чиято специална насоченост бе атакуването на механизмите за пране на пари.

Голям процент от незаконно влизащите в страната наркотици бе контролиран от зловещия съюз между южноамериканските наркобарони и италианците, които изпълняваха ролята на южноамерикански посредници за пазарите на Западна Европа. Върху Джеймс Бартроп бе упражняван невероятен натиск от висши инстанции да се изобличи този съюз, мрежите, които той бе разпрострял, за да се прехванат и намалят каналите за внос на наркотици в Обединеното кралство. Една от основните движещи сили зад този международен картел, както Бартроп подозираше, но все още не можеше да докаже, бе Антонио Фиери.

Бартроп бе подразбрал за съществуването на Фиери още преди десет години, когато бе шеф на районно полицейско управление в Рим. Според слуховете Фиери, тогава дребна риба в сицилианската мафия, чрез подкупване на национални и местни политици бе осигурявал изгодните строителни проекти да бъдат възлагани на компании, собственост на Мафията. Така и не събраха доказателства, всичко се базираше на догадки. Фиери винаги бе успявал да надхитри различните правителствени служби, тръгнали по следите му.

Бартроп бе продължил да държи под око Фиери, докато се бе изкачвал по йерархичната стълбичка на Шесто, или Фирмата, или Братството, както го знаеха добре информираните външни хора. Днес той бе шеф на Отдела за борба с наркотиците, а според секретните доклади Фиери бе един от босовете, движещи наркотрафика и незаконните финансови операции на Мафията. Ако Бартроп някога изобщо би могъл да си позволи с една дума да посочи целта си, това щеше да е името Фиери.

Бартроп се изправи, застана до прозореца на кабинета си и се загледа надолу в мътните води на Темза. Присви очи срещу слънчевите отблясъци по повърхността на реката. Беше прекрасен майски ден. Остана неподвижен, с длани, опрени на стъклото, и продължи да се вглежда навън.

Силуетът му се очертаваше с ъгловати контури на фона на огряното от слънце стъкло, нервното напрежение не позволяваше да се натрупва тлъстина по кокалестата му фигура. Беше облечен с тъмен костюм с елегантна кройка, която още повече подчертаваше стройността му. Фигурата му бе като на двадесетгодишен младеж. Единствено лицето му издаваше приближаването към средната възраст. Кожата бе потъмняла от прекаленото количество цигари, а от очите и около устата му се простираха дълбоки бръчки.

Лицето му бе изключително подвижно, целеустремено и изразително, ала понякога можеше да се затвори и да стане напълно непроницаемо. Той бе съвършен актьор. У него се съчетаваха спокойно съзерцание и почти компютърна бързина на анализа. В резултат на това налице бе един наистина блестящ интелект, който бързо напредваше в служебната стълбица във Фирмата. Някои предвиждаха, че един ден той вероятно ще оглави Секретните служби.

Беше дълбоко уважаван в тези среди, но имаше и много врагове, който казваха, че може би все пак е прекалено умен. Той бе подочул тези критики и се бе изсмял небрежно. Изключителните му умения за наблюдение бяха насочени навън. Избягваше самоанализите винаги когато бе възможно.

Интеркомът избръмча. Бартроп се върна до бюрото си и натисна бутона. Секретарката му, Мойра, го уведоми, че неговият заместник, Майлс Форшоу, би искал да го види.

— Покани го да влезе — отвърна Бартроп.

Секунда по-късно Форшоу се появи. Бартроп с жест му посочи стола от другата страна на бюрото. Форшоу седна и започна да говори.

— Снощи получихме нещо — почесвайки се по брадата, подхвана той с бавен, отмерен тон, който винаги дразнеше по-експанзивния Бартроп. — Доклад от италианските колеги. Нали се сещаш за онзи финансист, който разследваме — Джузепе Калвадоро?

Бартроп кимна.

— Е, ами сдобихме се с изключително любопитна информация. Вчера успяхме да вмъкнем там няколко служители от озеленяването, за да подменят изсъхналите растения. Те заложиха подслушвателна апаратура в кабинета и телефона му за половин ден и ометоха буболечките^[3] преди следващата чистка.

Бартроп се разсмя. Калвадородо бе един от стълбовете на миланското общество, високоуважаван и с изключителна тежест във висшите кръгове, едва ли не извън всякакво подозрение — идеалната фасада за един престъпен бос. Бартроп нямаше никакви доказателства, че Калвадородо има клиенти от средите на Мафията, но които и да бяха клиентите му, те вероятно имаха тайни, които си струваше да се пазят. Два пъти дневно една охранителна фирма правеше чистка на офисите му на Виа Турати, като проверяваха даже и кореспонденцията, в случай че в някой плик от експресната поща се е приютила подслушваща буболечка.

Форшоу продължи:

— Както и да е, Калвадородо направи и получи няколко интересни обаждания. Първото бе от някой, който не се представи. Просто каза на Калвадородо да купува долари и да продава лири стерлинги. Шестстотин милиона долара, разбити на малки пакетни суми от по двадесет и пет.

Бартроп замръзна на мястото си и си пое дълбоко дъх в очакване на ключовата реплика. Форшоу леко се приведе напред с изпънат като дъска гръб.

— Мауро, шефът на управлението в Рим, мисли, че е разпознал гласа на анонимното обаждане. — Форшоу направи пауза, за да засили ефекта. — Смята, че това е бил Фиери.

Бартроп едва повдигна вежди в знак на интерес, който стотици пъти — и винаги неуспешно — Форшоу се бе опитвал да предизвика по-явно.

— Изисках проверка на гласа, която тече в момента. Интересното обаче, е, че който и да е анонимният подател на съобщението, той очевидно иска да прикрие обема на обмена си. Възможно е просто да движи пари на двадесет и четири различни сметки, но се съмнявам. По-вероятно е обменът да е подозрителен. На пазара за обмен на валута шестстотин милиона привличат внимание. Двадесет и пет не. Единственото, което ще покажат записите и документацията, ще бъде

поредица от трансфери на стойност двадесет и пет милиона долара без явна връзка помежду им.

Бартроп шумно изпусна въздух.

— По кое време стана това?

Форшоу се усмихна.

— Точно както предполагате, половин час преди Националната банка на Великобритания да обяви намаляването на лихвения процент с един пункт.

— Значи имаме изтичане на информация от централните банки, а може би дори и от Старата дама? — От векове Банк във Инглант бе наричана „Старата дама от Треднийдъл Стрийт“.

— Така изглежда. — Форшоу подпря брада на дланите си и придоби замислен вид.

— И Антонио Фиери може би е нашият дилър, който ползва вътрешна информация?

Двамата мъже се усмихнаха едновременно. Очите на Бартроп се замъглиха и той остана мълчалив за известно време. После се обърна към Форшоу:

— Почти немислимо е изтичането, ако изобщо има такова, да идва от Старата дама. До информацията по щекотливи въпроси, като например промяната в лихвения процент, имат достъп само хората на върха. Познавам Барингтън, управителя на Националната банка, от години. Може и да е глупак, но в никакъв случай не е престъпник.

Линията за вътрешна връзка в кабинета на Мойра избръмча. Резкият глас на Бартроп изпълни стаята:

— Мойра, бъди така добра, свържи ме с управителя на Националната банка.

Губернаторът^[4] тъкмо се бе запътил за редовната си месечна среща с ковчежника или по-съвременно казано — министъра на финансите. Вече беше успял да стигне до просторното преддверие със сводест таван, когато секретарката му го настигна.

— Ох, Губернаторе, радвам се, че успях да ви догоня — изрече тя задъхано. — Някой си Джеймс Бартроп е на телефона. Твърди, че е неотложно.

Антъни Барингтън се спря за миг, намръщи се при споменаване на името Бартроп и тържествено тръгна обратно към кабинета си. Никой от ръководството на банката никога не бързаше заникъде. „Старата дама от Треднийдъл Стрийт“ бе оазис на величаво спокойствие сред шума и непрестанното движение в Сити. Търчането по коридорите уронваше престижа. Така можеха да постъпват само bankerите от американските инвестиционни банки в техните небостъргачи от стъкло и мрамор.

Барингтън затвори вратата на кабинета си, седна зад бюрото и изчака секретарката му да го свърже.

[1] 31 октомври. Честван чрез маскаради и традиционни тиквени фенери. — Б.пр. ↑

[2] Библ. — постройката, с която хората са искали да се извисят до Бога и били наказани за това със смесването на езиците им. — Б.пр. ↑

[3] Проф. жаргон за микрофоните. — Б.пр. ↑

[4] Губернатор (англ.) = управител. — Б.пр. ↑

2.

В седем часа същата вечер черният роувър на Бартроп паркира от задната страна на сградата на Националната банка. Бартроп изчезна зад тежката порта откъм страната на вътрешния двор, следван от своя бодигард от Кралския корпус за охрана — Мънроу, който му служеше и за шофьор, и се качи с асансьора в покоите на губернатора.

Барингтън го очакваше в кабинета си, като се чудеше за какво, за бога, бе тази среща. Поне бе успял да накара Бартроп да дойде при него. Сутринта бе изключително подражен, когато му бе предложено той да се отбие в Сенчъри Хаус. По традиция светът бе този, който отиваше в банката, и шефът на Шести отдел не правеше изключение, както бе добре известно на Бартроп.

Звънецът прекъсна размишленията на Барингтън. Той пристъпи към вратата и погледна през шпионката. Видя Бартроп, застанал на известно разстояние, а зад него някакъв друг мъж. Бодигард, помисли си Барингтън, после отвори вратата и на висок глас приветства Бартроп. Задържа вратата отворена, поглеждайки въпросително бодигарда, който му кимна мрачно, благодари и каза, че ще изчака навън. Барингтън въведе Бартроп в дневната, вътрешно доволен, че той самият няма нужда от подобно натрапчиво присъствие.

Барингтън приготви питиетата. Двамата мъже се настаниха един срещу друг в кожените кресла. Барингтън бе съвсем спокоен, беше протегнал напред дългите си крака и дясната му ръка бе отпусната свободно до дръжката на креслото. В лявата държеше втория си джинс с тоник за деня. Беше с десет години по-възрастен от Бартроп и му личеше. Посивялата му коса бе започнала да оредява. Прекаляването с обилни вечери и бутилки кларет ясно се забелязваше в линията на брадичката му и около кръста. Но за разлика от Бартроп, неговата кожа бе почти гладка и чертите му можеха да предоставят материал за цял трактат по самодоволство. Изразът на очите му бе усмихнат, благоразположен. Не очакваше повече никакви изненади от живота. Бартроп, който в момента го наблюдаваше, изпита презрение. Бе

седнал странично, с присвити крака, отпиваше уиски и слушаше с половин ухо бръщолеването на Барингтън. След известно време нетърпението му вероятно си пролича, защото Барингтън най-после млъкна.

Бартроп допи уискито си и леко се помести в креслото си.

— Губернаторе, питах се дали не бихте могли да ми обясните по-подробно процедурата, която предприехте вчера, когато намалихте лихвения процент с един пункт.

— Всичко е съвсем просто — отвърна Барингтън, като се изправи, за да напълни отново чашите. — Искяхме малко да пораздвигим икономиката. Инфлацията е овладяна. Ще продължим да я наблюдаваме внимателно, разбира се, но за момента тя не представлява проблем. Няма никакви други причини, необходимост от смъкване на лихвите или нещо такова, затова вчера с министъра се споразумяхме то да бъде с един пункт, в който и да е удобен момент. Вчера следобед пазарите бяха стабилни, затова и решихме да го, направим тогава.

— Кой знаеше предварително за това решение?

Барингтън замълча за миг.

— Всички главни централни банки, освен японците, които спяха по това време. — Подаде чашата на Бартроп. — Защо питате?

Бартроп забеляза проблесналото в погледа на Барингтън раздразнение. Напълно понятно, при положение че този въпрос съдържа в себе си неприятни намеци, особено — отправен от служител на държавна сигурност. Бартроп се гордееше с проникателността си. Да, беше раздразнение, нищо повече, убеден бе в това. Така или иначе, Барингтън би загубил изключително много и не би спечелил почти нищо, издавайки вътрешна информация. Успешната му кариера на търговски банкер, която сама по себе си бе увеличила личното му състояние, изключваше парите като мотив. А какво друго оставаше? Бартроп бавно разтегна устни в усмивка. Барингтън нямаш вид на бунтар. В докладите на секретните служби бе казано, че здравето му е цветущо, когато за първи път се бе споменало за евентуалното му назначаване. Ако от централните банки действително изтичаше информация, Бартроп бе абсолютно сигурен, че източникът не е Барингтън. Продължи да отпива от уискито и разказа на

губернатора за Антонио Фиери и за подозренията, че той трупа печалби от незаконни сделки на валутния пазар.

Барингтън се съгласи, че трансферите на Фиери изглеждат подозрителни. Освен това имаше и нещо, което самият той искаше да сподели с Бартроп. Преди седмица му се бе обадил Джонатан Джилби, шеф на счетоводната фирма „Доусън Лейн“. Един, от неговите младши служители го уведоми за наблюденията си, че в собствения отдел за валутен обмен, или ОВ, на една от големите американски банки в Сити става нещо странно. Собствените отдели за валутен обмен, обясни Барингтън на Бартроп, съществуват там, където банката отделя пари от собствения си капитал, за да бъдат използвани от професионални дилъри, които „заемат позиции“, т.е. извършват операции на международния пазар от името на банката. Трябва да се прави разлика между тази система и по-често срещаната практика банките да оперират на валутните пазари от името на свои клиенти — било то застрахователни компании, пенсионни фондове, промишлени компании или други банки, като купуват или продават валута съгласно техните указания. Извършването на операции в собствените отдели крие повече рискове за банката, която го извършва, но несъмнено е и много по-доходно.

Барингтън обясни, че служителят от „Доусън Лейн“, за когото става дума, участвал в съвместно статистическо проучване на Интерконтиненталната банка, позната под съкращението ИКБ. Той забелязал, че печалбите на собствения отдел за обмен на валута напоследък са скочили невероятно.

Когато Барингтън наредил на Маркус Ейлярд, шефа на отдела за пазарен контрол към Старата дама, да прегледа месечните извадки за баланса на собствения валутен отдел на ИКБ за последната година, се разбрало, че подозренията на младия статистик имат основания. Ейлярд забелязал и повтаряща се схема. Значителните печалби се получавали непосредствено след упражняване на намеса от страна на централните банки на валутните пазари или след действия, предизвикващи чувствителни промени на пазара, като например промяна в лихвения процент. Това донякъде било нормално. Интервенциите, т.е. намесите, и промените на лихвените котировки били едновременно и следствие от, и причина за нестабилността на пазара. Именно в периоди на най-голяма нестабилност се получават

най-високи печалби, както и най-тежки загуби от дилърите на валутния обмен. Но размерът, системността и ненадейното скачане на печалбите точно на ИКБ дават основания за тревога, защото всички, взети заедно, посочват възможна злоупотреба с вътрешна информация от член на този отдел в ИКБ. Ако случаят се окаже именно такъв, то тогава вътрешната информация несъмнено изтича от най-висшите кръгове.

Бартроп и Барингтън споделяха мнението, че нещата изглеждат така, сякаш действително има изтичане на поверителна информация в сърцето на финансовата система. Изтичане, което неминуемо щеше да свърже името на един от босовете на италианската мафия с привидно почтена банка в Сити.

Барингтън започна да се тревожи. Не можеше да си позволи скандал от такъв порядък по време на мандата си. А Бартроп пък бе въодушевен от предоставилата се възможност. Това бе най-добрата новина, която бе научил за последните седмици. Той се изправи.

— Трябва да вървя, Губернаторе. — Протегна ръка. — Бих ви бил благодарен, ако за известно време оставите проблема с ИКБ постарому. В главата ми се оформя идея, която може би ще успее да удовлетвори и вас, и мен. Ще ви се обадя утре или вдругиден.

Губернаторът се ръкува с Бартроп и го изпрати до вратата. После пак зае мястото си в креслото и замислено се загледа в небето над Сити. Така и не можеше да реши за Бартроп. Човекът определено притежаваше някакъв войнствен чар, а и бе забавно да се следят извивките и ненадейните обрати на мисълта му, но присъствието му неминуемо действаше обезпокоително. Бяха се срещали няколко пъти, предимно на съвещанията на Финансовата дивизия, и Барингтън всеки път оставаше с впечатлението, че Бартроп преследва друга, скрита цел, а не тази, която в момента представя. Каква бе тя — така и не можеше да разгадае, но това не намаляваше стаената ѝ мощ. Както стана и днес — още не можеше да разбере каква точно роля отрежда за него този блестящ ум. Бартроп притежаваше, и то в изобилие, въображение и способности да манипулира хората. Барингтън, въпреки поста, който заемаше във върховете на Сити, не бе циничен по природа, но Джеймс Бартроп винаги го караше да застава нащрек.

Каква ли бе идеята, за която бе споменал другият мъж? Нещо дяволски умно и прикрито, изискващо неговото негласно участие. Е,

добре, щеше да сътрудничи — в рамките на разумното. Не бе особено умно да настройваш Братството срещу себе си, пък така или иначе в този случай интересите им бяха общи, или поне така си мислеше.

Ако Барингтън притежаваше способността да вижда бъдещето, щеше да поеме съвсем различна линия на поведение от тази, която Бартроп бе очертал за него.

Двамата мъже се срещнаха отново на следващата вечер в единадесет и тридесет, след като бе приключила една от официалните вечери на Барингтън. Седяха един срещу друг в апартамента на губернатора. Бартроп започна без предисловия, привидно пряк:

— Относно общия ни проблем, Губернаторе... имам едно предложение, което може би ще удовлетвори и двама ни.

Барингтън заслуша в мълчание.

— Изглежда, има вероятност да съществува връзка между Фиери, когото аз преследвам, и ИКБ, за която сте отговорен вие. Но независимо дали това е така или не, вие трябва да разследвате ИКБ. — Той направи пауза и Барингтън кимна. — И така, ако съм разбрал правилно, повечето от тези процеси за измама в Сити просто се стопяват във въздуха, когато на вратите на банките почука ревизорски или проучвателен екип.

— Да, така се получава — отвърна Барингтън. — Идеалният случай би бил, ако сте на самото място в нужния момент, за да хванете измамниците на местопрестъплението. Тогава ще имате повече доказателства и по-големи шансове да заведете дело. Уличаващите доказателства могат да бъдат унищожени много лесно при пристигането на ревизорите. — Барингтън се разприказва с охота, доловил съпричастието на събеседника си към един от най-трудните проблеми пред банката при избора на правилна политика в Сити. — Освен това, разбира се, съществува и проблемът с невидимите жертви на измамата. Предполагаемите изтъкнати организации и личности не признават охотно, че са ги подвели. В повечето случаи те предпочитат да преглътнат загубите, но не и гордостта си. Така че понякога е невероятно трудно да ги накараме да сътрудничат на хората, провеждащи разследването.

— Да, представям си го — отвърна Бартроп. — Значи в идеалния случай, за да хванем злосторниците на местопрестъплението, без да ги сплашваме, би било хубаво да имаме техния колега, който да провежда

негласно разследване. — Той помълча, като внимателно се вглеждаше в Барингтън.

— Искате да кажете агент под прикритие? — остро изрече Барингтън.

Бартроп се усмихна.

— Да, точно това имам предвид. И понеже във Фирмата нямаме валутни дилъри, много бих се радвал, ако вие дадете някакво предложение. — Направи пауза, за да може събеседникът му да проумее значимостта на казаното. Барингтън леко наклони глава на една страна, обезпокоен, но заинтригуван. Бартроп продължи: — Трябва да намерите някой, който е наистина добър, професионалист, освен това любопитен, прозорлив, но най-вече достоен за доверие и дискретен.

Барингтън избухна в смях.

— Първо на първо, това е изключително рядка комбинация. Дилърите са едни от най-наглите и незаслужаващи доверие хора, които познавам. Лъжите са неотменна част от работата им и всички те са едва ли не вродено недискретни. Второ, ако все пак успея да намеря вашия идеален шпионин, как ще го внедрите в ИКБ?

Бартроп гледаше право пред себе си и с държането си намекуваше, че докато мисълта на Барингтън върви по погрешен път, той няма да му обръща внимание.

— Първо — подхвана той, наблягайки на думата с лек присмех, сякаш бе хванал Барингтън да брои на пръстите си, — убеден съм, че с вашите многобройни връзки в Сити ще можете да издирите подходящ кандидат. И второ, тези типове, изглежда, се местят от банка в банка по-често, отколкото аз си сменям ризата, тъй че скоро вероятно ще се отвори и вакантно място.

За свое съжаление Барингтън нямаше какво да възрази на последния аргумент.

— Защо не използваме някой, който вече работи в ИКБ? — опита да предложи.

— Е, това е най-близо до ума, нали, само дето не знаем на кого бихме могли да се доверим. Далеч по-добре е да въведем външен човек, не мислите ли?

Естествено, че мисля, каза си наум Барингтън, който не пропусна подтекста на въпроса. Почуди се защо на Бартроп му доставя такова

удоволствие да се държи неприятно. Искаше му се от позицията на властта, която имаше, да се наложи и бързо да приключи със срещата.

— Идеята ви звучи разумно, Бартроп. — Изправи се на крака, за да подчертае, че обсъждането е завършило. — Ще видя какво мога да направя.

— Ще ви бъда благодарен, Губернаторе. Освен това предлагам да организирате обяд или вечеря с най-подходящите кандидати, за да ги огледате лично, сякаш това е... Убеден съм, че ще намерите начин да го направите дискретно. — Бартроп погледна часовника си. Дванадесет. Стана, за да си върви.

Барингтън помълча за момент.

— Когато намерим вашия шпионин... — наблегна на последната дума нарочно, защото знаеше, че това ще подразни Бартроп, — тогава какво? Как ще процедираме?

— Това зависи изключително от самия човек, когото намерите. — Бартроп помълча, като че ли обмисляше нещо. — Всъщност, Губернаторе, радвам се, че повдигнахте този въпрос. Желаете ли лично да се заемете с нещата при подготвителния процес? Или може би предпочитате да използвате параван?

Барингтън се запита дали Бартроп нарочно употреби този жаргонен израз, за да го подразни.

— Параван ли?

— Вашият заместник може би или онзи ревизор, как му беше името? Ейлярд?

— Защо мислите, че бих желал да използвам някой друг?

Бартроп вдигна рамене.

— Общоприета предпазна мярка... в случай че нещо се обърка.

— Какво би могло да се обърка? Да не би да искате да кажете, че предвиждате някакви неприятности?

Бартроп се разсмя.

— Не. Не, естествено. Както вече подчертах, това е общоприета практика. Но ние не сме ясновидци. Ако нещо се обърка, вие ще бъдете извън играта. Някой друг ще поеме падането. Това е.

Барингтън пристъпи крачка напред към Бартроп.

— Нека си изясним някои неща, Бартроп. Ако съществува и най-нищожната вероятност нещата да се объркат, можете още в този миг да забравите разговора ни. Ще потърся други начини да разследвам ИКБ.

Бартроп отговори с равен глас:

— Аз не гадая на ръка, Губернаторе, но със сигурност знам, че няма причини тази операция да навлече неприятности. Изобщо не бих ви направил предложение, ако не бях убеден, че може да се получи по този начин, че нещата няма да излязат извън контрол.

— И вие ще сте този, който ще контролира всичко, нали? Ще направите всичко възможно нещата да вървят по план?

Бартроп прикри нарастващото си раздражение зад маската на жизнерадост.

— Това ми е работата, Губернаторе. Ще направя всичко, което е по силите ми.

Барингтън се усмихна.

— Добре. Е, в такъв случай всичко е наред. Вие си вършете вашата работа, а аз — моята. А що се отнася до моя заместник... е, между нас да си остане, на борсата се носят слухове, че той не е особено подходящ за поста си, няма необходимата тежест. Освен това не съм много сигурен в срока му на годност. А Ейлярд, ами според мен той не притежава необходимия магнетизъм. Той е изключително добър в работата си, но не е човек, за когото бихме казали, че умее да общува с хора.

Бартроп пристъпи към вратата.

— Отлично, Губернаторе. В такъв случай оставям нещата във ваши ръце.

Двамата мъже се ръкуваха и си пожелаха лека нощ.

Бартроп слезе надолу с асансьора, следван от Мънроу, който избърза пред него, за да му отвори вратата на роувъра. Бартроп влезе в колата и се отпусна на тапицираната седалка. Мънроу бързо подкара колата по пустите улици на Сити. Бартроп замислено се бе загледал през прозореца. На този етап би било редно да уведоми службите по сигурността или Пето управление за намеренията си, но щеше да е далеч по-добре да избягва каквито и да било усложнения. Нямаше нужда да намесва повече хора, отколкото бе необходимо. А така му се искаше да се докопа до Фиери... пък и всъщност това не бе операция на Пето, нито пък на Шесто. Това си бе разследване в рамките на Сити, под ръководството на управителя на Националната банка. Ако то доведеше до полезни за неговата работа разкрития, толкова по-добре. Той се усмихна на отражението си в бронираното стъкло.

3.

Когато телефонът иззвъня, Сара Йенсен бе в леглото с приятеля си Еди, за да използва пълноценно последните дни от пребиваването му в Лондон преди отпътуването му за последната експедиция. Сара протегна голата си ръка и хвана слушалката. Обаждаше се колегата ѝ Дейвид, много притеснен.

— Виж, Сара, вече е осем и половина и ти си закъсняла с един час, пък и Картър те търси под дърво и камък, съвсем нетипично за него...

Сара се усмихна.

— А ти какво му каза?

— Казах, че имаш ранен час при лекар по неотложен проблем.

— Много хитро — отвърна Сара. — Преди девет никой не преглежда. Значи половин час за прегледа, четиридесет и пет минути за придвижването от Челси до Сити... ще се видим в десет и петнадесет. — Преди той да успее да реагира, тя вече бе затворила и бе насочила вниманието си отново към Еди.

В десет часа Сара най-после се отдели от прегръдките на Еди и се измъкна от леглото. Еди проследи движението ѝ из стаята. Тя бе висока — около пет фута и девет инча^[1], слаба, с удължени елегантни мускули и красиви извивки. Пристъпваше бавно, нехайно, наслаждавайки се на голотата си. Взе си продължителен душ, като събра дългата си кестенява коса с ръка и я задържа вдигната извън обсега на водата. В краката ѝ се стече малка локва, когато излезе изпод струята и се загърна с фино памучно кимоно. После се върна в стаята и излезе на просторната тераса на покрива. Най-много я обичаше през юни, изпъстрена и благоуханна от разцъфналите рози, високите палми, гардени и други храсти.

Постоя там за момент, за да може топлият полъх на вятъра да изсуши кожата ѝ, преди да влезе вътре, за да прехвърли съдържанието на гардероба си. Избра лилава ленена рокля и отворени обувки. Прехвърли презрамката на чантата през гърдите си, наведе се да

целуне Еди и излезе навън. Махна на едно такси, което бавно се движеше по Кингс Роуд, и пристигна в офиса на „Финлис“, една от най-старите и уважавани търговски банки в Лондон, около единадесет.

Джон Картър, изпълнителен директор на фирмата и бивш любовник на Сара, се появи до бюрото ѝ след не повече от пет минути.

— Нищо лошо, надявам се? — изрече с вежлива усмивка.

— О, не — усмихна се и Сара в отговор. — Просто поредният профилактичен преглед.

Лицето на Картър леко се зачерви. Дейвид Рийд, който заемаше бюрото от лявата ѝ страна, ненадейно получи страхотен пристъп на кашлица. Сара го изглежда яростно.

— Питам се — подхвана Картър, без да обръща внимание на Рийд — дали би имала нещо против да дойдеш утре на обяд с клиенти. Те много биха искали да присъства някой дилър от ОВ — добави накрая.

Сара погледна бележника си.

— Сряда, десети. — Вдигна очи и отново се усмихна. — Да, няма проблем, Джон.

Картър се върна в кабинета си и се обади на Барингтън.

— Уговорката остава, Губернаторе. Ще се срещнем утре.

— Браво. А, между другото, да ти се намира характеристика на това момиче — Йенсен?

— Ще взема копие от „Личен състав“ и ще го изпратя по факса днес следобед.

— Всъщност предпочитам да го изпратиш по куриер, ако не те затруднява — отвърна Барингтън.

— Няма проблеми. — Озадачен от повишената потайност, Картър за стотен път се запита за какво ли бе всичко това.

Беше се започнало преди около десет дни, когато секретарката на Картър изрече с онзи особен носов тон, който бе култивиран да обявява на всеослушание, че тя, Кейт Смидсън, не може да се впечатли от нищо, че управителят на Националната банка е на телефона. Картър прие разговора, питайки се дали обаждането е светско или делово. С Барингтън се познаваха почти от двадесет години, бяха съседи в Съри и бяха развили здрави обществени и професионални връзки. След развода на Картър съпругата на Барингтън, Ирен, често го канеше на вечеря през почивните дни.

Но обаждането не бе просто приятелско. След размяната на обичайните учтивости Барингтън бе насочил разговора към пазарите за валутен обмен и накрая бе попитал Картър какво представляват дилърите в неговия отдел. Само за един си заслужавало да се говори, му бе обяснил Картър, описвайки Сара Йенсен. После Барингтън бе засипал Картър с въпроси за нея — как изглеждала, действително ли е чак толкова добра професионалистка. Накрая бе споменал, че може би някой ден ще му бъде приятно да обядват заедно. На него би му било, както се изрази, изключително интересно да поговори с някой от истинските практики на пазара.

Картър не бе придал особено значение на обаждането, което бе отдал на пристъп на донкихотщина. На губернатора навярно му бе дошло до гуша от компанията на останалите висши банкери, повечето от които бяха доста безлични особи. По всяка вероятност спонтанно му бе дошла идеята да слезе за малко от висините си, а какво би било по-интересно от запознанство с дилър на валутния обмен. Губернатора го очакваше страхотна изненада, беше си помислил Картър, ако някога действително се срещнеше със Сара Йенсен.

После Картър напълно бе забравил за разговора, затова и бе изненадан, когато губернаторът му се бе обадил същата сутрин, за да му каже, че ненадейно му се отворил свободен обяд. Управителят на Националната банка на Румъния, Господ да го поживи, отложил уговорената среща заради някакви вътрешни неуредици, следователно двамата с Картър можели да обядват утре заедно и ако евентуално е възможно, не би ли могло да се уреди и присъствието на онзи дилър, когото бил споменал предния път — Сара Йенсен или нещо такова...

И така, изгарящ от любопитство, Картър бе уговорил срещата. Губернаторът по всяка вероятност иска да я наеме, помисли си той, плъзгайки поглед по характеристиката на Сара, преди да я занесе на секретарката си и да ѝ нареди да я изпрати по куриер до управителя на Националната банка лично.

Няма да стане, каза си Картър. Банката не можеше да ѝ плати и половината от това, което тя изкарваше във „Финлис“, От момента, в който Сара бе започнала да работи при тях, другите банки редовно правеха опити да я подмамят. Нито Картър, нито пък шефът на дилърите Джейми Ролинсън имаха намерение да го допуснат. Винаги плащаха необходимата сума, за да я задържат.

Тя без съмнение бе най-добрата от своето поколение. Притежаваше невероятен инстинкт за движенията на пазара и непогрешим усет за поемане на риск. Изпитваше огромно наслаждение при успехите си, но за разлика от повечето други дилъри, не взимаше загубите присърце. Картър чувстваше, че тя е амбициозна по особен начин, даже определено маниак в професионално отношение, но така и не ѝ остава време за служебно политиканство. За разлика от повечето на нейната възраст, които на всеослушание тръбяха за лоялността си към работодателите си, Сара ясно показваше, че тя ще работи само дотогава, докато трябва да покрива разходите си и докато спести достатъчно. Единственото, което действително я интересуваше, бе катерачеството и експедициите с брат ѝ — Алекс, или с новия ѝ приятел, как му беше името... Еди. Да, така беше, помисли си Картър мрачно.

Седнал в потъналия в тишина кабинет, Картър се предаде на хаотичните мисли, които го спохождаха всеки ден и от които не намираше спасение. Първо опита оздравителния метод на разумните доводи. Каза си, че е съвсем естествено Сара да желае да излиза с някой свой връстник. През цялото време бе подозирал, че първия път тя бе легнала с него от съжаление. Определено не ставаше дума за повишение — нейният талант не се нуждаеше от такъв род помощ. Не, причината бе съчувствието, нежното ѝ желание да му помогне, което я бе довело при него. Съпругата му тъкмо бе поискала развод. Виждаше го от дъжд на вятър, според думите ѝ. Ако не бил в офиса си, тогава ходел на вечеря с някой досаден клиент, а тя отдавна се бе отказала да го придружава при такива случаи. И така Картър бе започнал да води на тези вечери звездата на валутния отдел — Сара Йенсен. Клиентите я боготворяха. А не след дълго и той изпита същото, разкри сърцето си пред нея, пред жената, която можеше да разбере двете страни на живота му едновременно — и личната, и професионалната. А тя бе и красива. Невъзможно бе да ѝ се устои.

Бяха заедно в продължение на шест месеца. Тя бе възвърнала самочувствието и вярата му в живота. Той бе пожелал да се ожени за нея, никога не ѝ го беше казвал, но бе убеден, че тя го бе доловила. Беше му казала с изключителен такт, че не е за него. Понеже с напредването на възрастта суетността му бе изчезнала и след яростните нападки на съпругата му, Картър бе наясно, че Сара

всъщност бе имала предвид, че той не е подходящ за нея. И така, с дълбока тъга, я бе пуснал да си отиде.

Още излизаха заедно от време на време. Вечеряха поне веднъж в месеца. Не можеше да се възпре и да не я пита за интимните ѝ приятели. Известно време тя си нямаше никого, после бе срещнала този приятел на брат си Алекс. Случило се бе преди година. Картър си помисли, че така и не се е примирил напълно с този факт, а и едва ли някога щеше да го направи.

Докато Джон Картър бе потънал в спомени за връзката си със Сара Йенсен, нейната характеристика бързо се носеше по улиците на Сити в багажника на куриерски мотор на път към Антъни Барингтън. Половин час по-късно, след като бе минала през залата за кореспонденция на банката, където пакетът бе подложен на сканиране от службите по сигурността, пратката кацна на бюрото на Барингтън. Той отвори плика и зачете с интерес.

Сара Луис Йенсен, британски поданик, бе родена в Ню Орлиънс през 1966 година, което означаваше, че е на двадесет и седем, изчисли Барингтън. Образованието си бе получила в девическото училище в Хампстед и колежа „Тринити“ в Кеймбридж, където бе завършила с пълно отличие математика. Интересите ѝ включваха джаз, художествена литература, ски, алпинизъм и пътешествия. След завършване на висшето си образование бе прекарала една година в пътувания из Съединените щати, преди да се присъедини към „Финлис“.

Барингтън отгърна на докладите, направени от служителите в отдел „Личен състав“ във „Финлис“. Първият съвсем накратко описваше професионалните ѝ способности. Впечатляващ отчет за дилърската ѝ дейност. Регистрирани високи и постоянни печалби. Хладнокръвен професионален дилър. През миналата година донесла шест милиона лири на отдела си. Не толкова постоянен присъствен лист. Вероятно смята, че нейният дял в печалбите изисква специална компенсация. Когато е мъмрена за неспазване на работното време, ведро си признава. Барингтън се разсмя, прочитайки надраскания на ръка коментар над последната забележка: „Поне е откровена.“

Следващият раздел съдържаеше различни административни подробности. Барингтън набързо прегледа счетоводния баланс от банката, ипотеката, здравната осигуровка. Погледът му се спря на

няколко цифри, изникнали на страницата. Изминалата година, брутен доход: 400 000 лири стерлинги; основна заплата 100 000, премии 300 000. Дори и по завишените стандарти в Сити това действително бе впечатляващо. Излизаше, че тя е една от най-високоплатените жени в Сити и сред най-високоплатените дилъри изобщо.

Без съмнение, помисли си Барингтън, тази Сара Йенсен е отлично квалифицирана, що се отнася до професионалните ѝ качества. Единственият въпрос, който стоеше отгук нататък, бе дали тя притежава необходимата за шпионин психика. Това естествено можеше да се разбере само посредством личен контакт. Какви качества щеше да търси — и той не бе напълно сигурен. Но единственото, в което бе напълно уверен, бе, че с нетърпение очаква срещата си със Сара Йенсен.

Започна да прибира документите обратно в плика, като същевременно се чудеше как ли изглежда тя. Преди да запечата плика и да го прибере на сигурно място в сейфа си, пред погледа му се натрапи един последен детайл. Забеляза, че най-близките ѝ сродници са брат ѝ и леля ѝ. Странно, помисли си. Тя бе само на двадесет и седем. Родителите ѝ определено не биха могли да са починали. Да не би просто да са направили пропуск? Лош знак, каза си. Обади се на секретарката си и я помоли да го свърже с Картър.

Пет минути по-късно мъжете говореха. Картър обясни, че няма никакъв пропуск. Родителите на Сара починали при автомобилна катастрофа в Ню Орлиънс, когато тя била на осем, при сблъсък с пиян шофьор.

— Това навярно ѝ се е отразило по някакъв начин — каза Барингтън.

Картър помълча за момент, защото в съзнанието му изникнаха рояк спомени и незададени въпроси. Само си въобразявам, помисли си и ги отхвърли. После каза единствено:

— Смятам, че е свикнала с тази мисъл посвоему.

Напълно удовлетворен, Барингтън затвори. Ако питаха него, до момента Сара Йенсен си оставаше идеалният кандидат.

[1] Около метър и седемдесет и пет. — Б.пр. ↑

Сара изсипа куп проклетия под нос. Защо винаги когато искаше да си тръгне по-рано, борсите изведнъж се задвижваха бясно? Хвърли яростен поглед на колоните от цифри на екрана си, които сякаш под зора ѝ заприимгваха още по-неистово. С още едно проклетие изключи захранването и екранът ѝ замря и стана черен след проблеснала сребриста светкавица. Съседът ѝ, Дейвид Рийд, вдигна глава изненадано, щом тя започна да събира нещата си.

— Не можеш да си тръгнеш сега, Сара. Часът е едва два. Пък и пазарите не са заспали този път — изрече с престорено раздражение. Това си беше нещо като техен ритуал, на който и двете страни се наслаждаваха. Него го радваше нейното безогледно бунтарство, нея — неговата стриктност.

— Да, мога — изстреля тя в отговор. — Пазарът днес ме влудява, а когато съм в лошо настроение, обикновено губя пари. Знаеш го много добре. — Сара вдигна примирено рамене. Тъй че трябва да си вървя. — Сериозното ѝ изражение започна да се пропуква, затова тя бързо се обърна. — Ако някой ме търси, предай им, че ще се обадя утре.

Дейвид се облегна назад, победен от логиката ѝ.

— И да не забравиш — изкрещя след отдалечаващия се гръб, — утре имаш уговорен обяд с Картър. — От личен опит знаеше, че „лошите ѝ настроения“ могат да продължат с дни.

Уейтроуз на Кингс Роуд беше пълен с майки и бебета, пенсионери и раздърпани артистични типове, които според Сара се обличаха умишлено така, че да депресират хората. Клиентелата бе напълно различна от това, което би срещнала, ако — като множеството роби на заплата, беше определила времето си за пазаруване в оставащото извън от девет до пет, или както би било в нейния случай — извън работното от седем до пет. Доста повече ѝ допаднаше католическата тълпа в два и половина, реши тя. Ако човек пазаруваше след шест, винаги се излагаше на риска да бъде премазан от

изтънчените господа в раирани костюми, пуснати като отвързани от бюрата си, които се опитваха да компенсират напрежението от деня чрез лудо бутане на количките между щандовете.

Задържа се пред щанда за месо, оглеждайки опакованите с найлон парчета говеждо, като ги обръщаше от всички страни и гледаше как се стича кръвта по тях. Избра най-сочните, които можа да намери, дебели тъмночервени стекове от филе, потънали в кръв. После подбра картофи за пържене, домати за печене, свежи стръкове броколи и шепа червени и зелени марули. Отправи се с количката към щанда за млечни продукти и натрупа върху останалите неща големи опаковки обезмаслена и пълномаслена сметана и половин дузина яйца.

След като привърши с покупките от супермаркета, понесе чантите си към пазара на Челси Фармърс, малко встрани от Кингс Роуд. Избра си едър зелен фасул от Нийлс Ярд, магазин за здравословна храна, и се отби на щандовете за продажба на алкохол, като се наведе, за да мине през ниския вход. Щандовете се намираха под внушителна шатра, но там винаги можеха да се намерят разнообразни качествени вина и изобилие от приятелски настроени, макар и невинаги компетентни продавачи. Без да бърза, избра три бутилки кларет — реколта 1982 година, и две бутилки шампанско. Чак тогава се затътри към къщи.

Сара живееше в къща на Карлайл Скуеър, площад с потънала в зеленина градина в Челси. Беше купила къщата преди година за 800 000 лири, като за половината сума взе заем, а за другата унищожи спестяванията си. Задълженията ѝ по изплащането бяха огромни, но в рамките на възможното, стига да останеше на същата работа, тъй като професията ѝ се славеше именно с нестабилността си. Сара се опитваше да пренебрегва лошата слава.

До сравнително скоро тя не би могла да понесе финансова несигурност, ала раните от детството се бяха позатворили от успехите на съзряването ѝ и въпреки че нестабилността на службата ѝ не я радваше особено, Сара отказваше да се тревожи и си казваше, че в нея открива комарджийска тръпка. Още няколко добри години в Сити и ипотеката щеше да бъде платена напълно. Тогава щеше да започне да спестява това, което наричаше парите си за бягство.

Интелигентна, преуспяла, популярна и красива, Сара никога не бе съвсем безгрижна. Животът ѝ понастоящем привидно бе възможно

най-добрият, но когато решише да го анализира — нещо, което рядко ѝ се случваше, Сара винаги изпитваше страх, че сегашният ѝ покой е вид заблуда. Това чувство, което все тлееше в подсъзнанието ѝ, се бе показало на повърхността заради предстоящото заминаване на Еди и Алекс. Те щяха да отпътуват на следващия ден на тримесечна експедиция из Хималаите.

Влезе в къщата и изкачи стълбите към дневната, където завари двамата мъже, седнали по турски на пода, надвесени над огромна измачкана карта. Бяха така погълнати, че в първия момент не забелязаха присъствието ѝ. Сара мълчаливо ги загледа. Алекс, по-малкият ѝ брат, двадесет и пет годишен, смел, добър по душа. Мислено винаги го бе наричала „невинния“ — умен, но без следа от цинизъм. Беше предопределен да бъде щастлив.

Откакто бяха на осем и шест съответно, Сара и Алекс бяха отглеждани от сестрата на баща им — Айла. Когато родителите им починаха при автомобилната катастрофа, Айла дойде в Америка и взе децата със себе си в Англия, за да живеят при нея в Лондон. След разтресената до основи сигурност на детството си Алекс почти рухна. Сара порасна за една нощ и стана негова опора. Той изпитваше тъга, остро чувстваше липсата на родителите им, беше самотен и уплашен, ала все пак се ограничи до нормалните за всяко човешко същество емоции. А освен това имаше Сара и Айла, които да се грижат за него. Намери утеха в тях и след няколко години отново стана щастливо, нормално дете.

Той насочи енергията си навън, най-вече към планините, които се превърнаха в негова мания. Също като Сара и той завърши в Кеймбридж, но прекарваше повечето от времето си в катерачество и се дипломира със среден успех. Това изобщо не го впечатли. Докато имаше достатъчно време и пари, за да се катери, беше щастлив. Време имаше в изобилие, а пари имаше Сара. Алекс прекарваше девет месеца в годината из планините, а останалите три — в къщата на Сара. За него това бе идеалният начин на живот, а Сара намираше утеха в неговото щастие.

Преди малко повече от година, докато бе на експедиция в Алпите, Алекс бе срещнал Еди, двадесет и девет годишен австралиеца. Двата бяха довършили маршрута си като екип и се бяха прибрали в

дома на Сара заедно. Между Сара и Еди постепенно се зароди приятелство. Четири месеца по-късно станаха любовници.

И Еди като Алекс бе висок и слаб, със силни, но ненатрапчиви на пръв поглед мускули, типични за алпинист. Той правеше документални репортажи за австралийската телевизия, а междувременно се катереше. Като повечето мъже на Сара — и той бе тъмен. За разлика от тях, Еди бе внимателен и нежен. Чувството му за хумор бе остро, почти обидно, но това бе по-скоро плод на интелект, а не на злонамереност, защото той бе изцяло лишен от способността да почувства или причини зло някому. Единственият недостатък на връзката им, помисли си Сара, докато пристъпваше към него, за да го целуне, бе, че заради катеренето и пътуванията двамата се виждаха рядко. Разделите винаги бяха истински кошмар за Сара, която се обричаше на тъга по него и страх за сигурността му из планините.

Двамата мъже се усмихнаха при приближаването ѝ. Еди се надигна и я хвана за ръката, придърпвайки я надолу, за да я целуне.

— Значи все пак успя да се измъкнеш, а?

Тя се разсмя и седна между тях на пода, а съдържанието на чантите се разпиля наоколо. Кутиите със сметана и бутилките вино се търкулнаха, без никой да ги забележи.

— Е, хайде, покажете, ми отново къде ще ходите.

Алекс посочи с пръст маршрута през Бутан.

— Значи смятате, че ще ви трябват около шест седмици за изкачването, после колко още, няколко седмици по върховете, пребиваване в Катманду, след което още месец изследвания на джунглите?

— Нещо такова — отвърна Еди.

Сара протегна ръце и притисна двамата мъже към гърдите си.

— Не мога да повярвам, че тръгвате утре. Какво ще правя цели три месеца без вас двамата?

Въпросът ѝ бе изречен шеговито, но двамата мъже знаеха, че тя е тъжна. Бяха преживявали същото много пъти, преди да тръгнат за някъде. Алекс, а и Еди все повече и повече разбираха, че зад самоуверената фасада се крие болезнена уязвимост. Сара полагаше огромни усилия, за да скрие този факт, и вероятно никога нямаше да го сподели направо, но и тримата знаеха, че то е там.

Алекс се опитваше да не мисли за него. То го безпокоеше и разстройваше, както винаги. Тя бе по-голямата му сестра, постоянно се бе грижила за него. Предполагаше се, че би следвало тя да е силната, но в нея имаше нещо, заради което понякога го бе страх да я оставя сама. Нещата се бяха пооправили, откакто Еди се бе появил на сцената. Сара очевидно доста се бе поуспокоила. За първи път от години насам, може би даже за пръв път въобще, на Алекс му се струваше, че тя е щастлива и сигурна. Загледа се в нея. Не. Не беше сигурна. Почуди се дали изобщо някога сестра му щеше да се почувства сигурна и защитена, дали щеше някога да заживее спокойно. Наблюдаваше ги как двамата с Еди се смеят. Все пак беше щастлива, поне в това бе убеден.

— Ела с нас — изрече Алекс спонтанно.

— Да, разбира се. Защо не дойдеш? — попита Еди.

Сара се усмихна, стана и понесе чантите към кухнята. Не този път, казваше си наум, докато разопаковаше продуктите, но скоро. Много скоро.

Будилникът иззвъня в шест. Сара се пресегна, спря го, после се обърна към Еди и се сгуши в него. Той я прегърна и зарови лице в косите ѝ, целуна шията ѝ, лицето ѝ, очите ѝ. След няколко минути леко се отдръпна и нежно отметна назад падналите на челото ѝ кичури.

— Предложението снощи беше съвсем сериозно — наистина можеш да дойдеш с нас. Логически е напълно възможно по няколко причини, а и добре знаеш колко много и двамата бихме искали да дойдеш.

Сара се усмихна на открития му поглед.

— Знам и наистина ще го направя някой ден, но сега още не. Ако дойда с вас и вкуся цялата тази свобода и простор, не съм сигурна, че ще съм способна пак да се върна на работа.

— Това не е чак толкова ужасно, нали?

— Все още не мога да се откажа — просто отвърна Сара.

Еди отново я придърпа към себе си и я целуна. Съзнаваше, че не би могъл да спечели в този спор. Тя щеше да изтъкне парите като причина да работи още година или две, чак тогава би имала достатъчно настрана, за да може да спре. Подозираше, че въпреки

бунтарството си — а тя имаше желание да зареже нормалния живот — Сара всъщност намира душевен покой в ежедневието си, във всички ограничения на личното ѝ време, срещу които така упорито се бори. Това беше плод на желанието на едно сираче за сигурност и стабилност, поне така предполагаше.

Като се имаше предвид това, което знаеше за нея, това бе разумно обяснение — непълно, но до известна степен правилно.

Те отпътуваха в девет. Сара стоеше на прага и наблюдаваше как таксито им се отдалечава по улицата. Нейната опора си беше отишла. Обърна се, влезе вътре и си взе продължителен горещ душ.

Бяха си легнали чак в пет сутринта. След чинии, препълнени със сочно филе, после обилно наслаждаване на крем брюле, се бяха отдали на пиене, разговори и смях. Бяха изиграли и няколко шумни игри на табла. Сара и Еди не бяха спали повече от половин час.

Залитайки, излезе изпод струята, замаяна от изтощение и емоции. Хвърли поглед към огледалото, докато се подсушаваше. Очите ѝ бяха хлътнали и празни. Загледа се дълго в отражението си, после се усмихна вяло и се обърна.

Бяха си отишли. Щяха да се върнат. Трябваше да вярва в това. Ала отсъствието им тегнеше с несигурността си, която караше стомаха ѝ да се преобръща, събуждаше страх у нея и съвсем противоречиво — изпълваше някакъв таен копнеж на душата ѝ. Защото, въпреки че бягаше от несигурността, тя имаше нужда от нея и бе привличана към това състояние от подсъзнателното си желание да успее да се справи с нея. Тази несигурност разклащаше устоите ѝ повече от всичко друго, но същевременно тя я търсеше и приветстваше в живота си.

Сара прегледа съдържанието на гардероба си, като се чудеше какво да облече. Спомни си за уговорения обяд с клиент и избра елегантен, но строг черен ленен костюм, в пълно съзвучие с настроението ѝ. Черният цвят изсмука и последните оттенъци от живинка от и без това бледото ѝ лице. Върна се в банята и добави малко цвят на бузите и устните си, като втри и фон дьо тен под очите си, за да прикрие тъмните кръгове. Ако изпиеше достатъчно количество кафе, помисли си тя, щеше да успее да ги заблуди.

Антъни Барингтън и Джон Картър си бърбеха спокойно в една от частните зали за официални обеда в сградата на „Финлис“, когато Сара Йенсен влезе в помещението. Управителят на Националната банка се загледа в приближаващата се фигура. Тя бе около метър и седемдесет и пет на ръст, вероятно даже метър и осемдесет с тези точета, каза си той. Походката ѝ бе спокойна и уверена. Приличаше му на прекрасна амазонка, която се опитва да прикрие чара си. Беше облечена строго, костюмът ѝ бе почти траурен и понеже бе прибрала назад косата си, цялостното излъчване би следвало да е ледено-професионално, почти заплашително. Но в неговите очи то бе точно обратното.

Лицето, каза си той, именно лицето бе причината за това. Поспециално очите и устните, извивката на челюстта, страните и веждите — Всяка черта излъчваше богата чувственост. Строгата прическа и мрачното облекло служеха просто за прикритие. Ала щом го приближи и спря пред него, той с изненада забеляза тънките като паяжина нишки около очите ѝ — нишки, а не бръчки, но все пак съвсем необичайни за възрастта ѝ. Когато тя му протегна ръка и се усмихна, нишките сякаш се дръпнаха нагоре. Смело лице. Очите ѝ светнаха, тя пое ръката му, поздрави го с нисък, топъл глас, но за миг в изражението ѝ се забеляза някаква празнина, красивото ѝ лице остана хладно. Това пропукване в излъчването изчезна бързо. Той отвърна на ръкостискането ѝ, вгледа се в усмихнатите ѝ очи, ала все пак не можа да се отърве напълно от усещането, че тя ни най-малко не е заинтригувана от срещата с него.

С крайчеца на очите си забеляза, че Картър го гледа някак странно. Припряно насочи вниманието си пак към стария си приятел, който, както осъзна със закъснение, се обръщаше към него. Реши, че би било най-добре да бъде честен.

— Извинявай, старче, появата на госпожица Йенсен нещо ме разсея. Не ме беше подготвил.

Картър стрелна Сара с очи. Това съвсем не се случваше за първи път.

— Вината е изцяло моя — отвърна с усмивка. — Разбирам те напълно.

Сара се засмя учтиво като на изтъркана шега.

— Нещо за пиене? — попита Картър, пристъпвайки към Сара.

— „Блъди Мери“ — отвърна тя, леко усмихната.

Той кимна и се обърна към Барингтън, който поиска същото. Картър се зае с приготвянето на питиетата, а в съзнанието му изникнаха рояк спомени. Събота сутрин, коктейли „Блъди Мери“. Много, много отдавна. Смеси съставките, обичайните съотношения за себе си и Барингтън, допълнителна доза табаско^[1] за Сара, с нейното ненаситно на пикантни подправки небце на истински каюн^[2]. Засмя се вътрешно и се обърна с лице към другите двама с усмивка на уста.

Барингтън забеляза, че Сара по-скоро пие, а не вкухва на малки глътчици. Бе застанала до него и гледаше през прозореца към морето от покриви долу. Намираха се на последния етаж в сградата на „Финлис“, модерна висока постройка, и по-старите сгради на Сити, включително и тази на Банк ъв Ингланд, се разстилаха уязвими под тях.

— Гледката си я бива — отбеляза Барингтън. — Една от най-добрите в Сити.

Сара се обърна.

— Нали? Обичам да стоя тук и просто да ѝ се наслаждавам. Сградите изглеждат толкова по-различно оттук, направо уязвими от този ъгъл — няма суматоха, охрана, само десетки квадратни метри голи покриви. — Тя внезапно се подсмихна. — Ако трябва да ограбя банка, обезателно ще тръгна от покрива.

Двамата мъже избухнаха в смях.

— Е, благодаря за признанието — каза губернаторът. — При евентуално проникване на обирджии през покрива ще знам кого да заподозра.

— О, не се увличайте, Губернаторе. Никога не бихте успели да хванете Сара — отвърна Картър.

Двамата мъже пак се засмяха. Сара се усмихна с лице към прозореца и запали цигара.

На прага се появи сервитьорът, който с кимване оповести, че обядът е сложен.

— Благодаря, Фред. Заповядайте — каза Картър и подкани с жест Сара и Барингтън да седнат. Той самият зае мястото начело на масата, Барингтън седна от дясната му страна, а Сара — от лявата. Фред внесе първото блюдо — топла салата от пилешки дробчета.

— Значи сте завършили Кеймбридж — подхвана Барингтън, преглъщайки първата хапка.

Сара кимна, усещайки умора и отегчение, и отвърна механично:
— От осемдесет и пета до осемдесет и осма. Математика. В „Тринити“^[3].

— Пълно отличие — добави Картър.

— С две дължини пред нас — засмя се Барингтън.

Сара вежливо се усмихна.

— Чиста математика? — продължи Барингтън.

— Да, но взех и няколко курса по философия.

— Интересна комбинация.

— Идеалната комбинация — поправи го Сара. — Сърцето и главата.

— А сега в Сити? — Барингтън се приведе напред, повдигайки вежди.

— Да. Не се връзва съвсем, нали?

Настъпи мълчание, понеже и двамата мъже очакваха пояснението ѝ. Сара сви рамене.

— Не е ли очевидно?

Барингтън придоби леко смутен вид. Прокашля се.

— Да, но освен парите? Няма ли и друга причина? Не ви ли доставя удоволствие работата като дилър на валутния обмен?

Сара се разсмя, но от учтивост бързо потисна реакцията си.

— Ами не бих казала, че ми доставя удоволствие. Това е дума, която бих употребила по-скоро за алпинизма, за карането на ски или за четенето на книги. По-точно е да се каже, че работата ме интригува. Обичам риска, а колкото и странно да звучи, борсата наистина е смесица между сърце и мисъл, между логиката и емоционалността. В Черната сряда^[4] например или в нощта, когато Горбачов бе сменен с преврат, чувствата бяха не по-малко важни от логиката. Емоционалността на пазара, неговата психология, опитите да се манипулира той или поне другите дилъри — да, това е вълнуващо. Като игра с високи залози.

Барингтън помълча за момент. Картър го гледаше как наблюдава Сара. После Барингтън заговори:

— Игра ли? Та всичко това има сериозни последствия.

— О, никога не съм твърдяла обратното. Да, правят се и се губят състояния; стотици милиони, милиарди, икономическата политика на

едно правителство може да бъде смазана, свършват политически кариери...

— Говорите така, сякаш това не касае вас — прекъсна я губернаторът, леко раздразнен.

— Така е — отвърна Сара. — Или поне не е в моя власт като дилър на ОВ. Моята работа е да печеля пари за работодателя си. Просто и ясно казано. Като човек естествено, че се вълнувам от икономическата политика и провалените кариери на хората, но това неминуемо се случва, щом сте в тази сфера. Също толкова лесно би могло да се случи и на мен. Ако сбъркам няколко пъти поред, ако загубя няколко милиона лири, Джон без колебание ще ме уволни и ще е напълно прав да го стори.

— Като че ли тази вероятност не ви тревожи особено — каза Барингтън.

— Какъв е смисълът да се тревожа? — Сара сви рамене.

Внезапно и Картър се включи в разговора:

— Ако питате мен, Сара е най-добрият дилър в Сити. Тя е последната, която би трябвало да се безпокои от уволнение.

Барингтън се облегна назад.

— Значи действително е толкова добра, а? — попита с усмивка.

— Да, действително е толкова добра.

Блюдата пристигаха едно след друго. Накрая Фред поднесе шоколадов мус. Сара, за огромно удоволствие на Барингтън, атакува своя с неподправен апетит.

— Заинтригувах се, като разбрах от Джон, че сте родена в Ню Орлиънс — изрече той, като се обърна към нея. С изумление забеляза как тя леко подскочи при споменаването на Ню Орлиънс и си спомни, че родителите ѝ бяха загинали там. Мислено се наруга за нетактичността. Как можа да бъде толкова груб? Обаче лицето ѝ бързо възвърна обичайния си израз и той се запита дали не си бе въобразил реакцията ѝ.

Сара му отговори с усмивка:

— Майка ми беше от Ню Орлиънс. Семейството ѝ е от първите френски заселници, дошли от Нова Скотия^[5]. Беше красива, майка ми, искам да кажа, по-тъмна от мен, с черна коса, дълбоки кафяви очи, по-дребна, по-тиха... Баща ми отишъл в Ню Орлиънс на почивка, срещнал майка ми и така и не си тръгнал от този град. — Сара разпери

ръце. — Това е цялата история. — После сведе очи, посегна към чашата си и отпи няколко глътки червено вино.

— А, значи това обяснява всичко — каза Барингтън в припрян опит разговорът да добие по-лек тон.

Сара озадачено вдигна вежди.

— Става дума за външността ви — поясни Барингтън, самодоволен като Поаро.

— Първите каюни, френските и испанските заселници, са сключвали смесени бракове — обясни Сара, — също и с италианците, вероятно и с негри. Ето защо сме по-тъмни от типичните французи. — Тя се усмихна, сякаш си бе спомнила нещо. За първи път цялото ѝ лице светна и Барингтън едва не подскочи, като забеляза колко изразителни бяха очите ѝ.

Обядът приключи. Барингтън кимна на Картър и топло стисна ръката на Сара. Тя усмихната му каза довиждане. Фактът, че изглеждаше леко озадачена, го зарадва. Не правеше никакъв опит да го прикрие. Даваше му да разбере, че съзнава, че е била един вид изложена на показ и че знае добре, че няма смисъл да го пита каква е била истинската цел на този обяд. Излъчваше непоклонливо търпение, сякаш бе убедена, че с времето всичко ще се изясни, че рано или късно тя винаги разбира причините.

Изключително интересна жена, мислеше си той на път към банката. От кабинета си се обади на Бартроп.

— Мисля, че открих вашия шпионин.

Бартроп остави намека без коментар.

— Хубаво, разкажете ми за него.

— Той всъщност е тя, с ум, прозорливост и красота. Сериозен човек и очевидно един от най-добрите дилъри на Сити в момента.

— Звучи обещаващо. Как се казва?

— Сара Йенсен.

— Пълното ѝ име?

Бартроп чу шум от разлистване на документи.

— Сара Луис Йенсен.

— Предполагам, че е англичанка.

— Да, всъщност е британски поданик, но майка ѝ е била американка и...

— Майка ѝ починала ли е? — прекъсна го Бартроп.

— Да, също и баща ѝ. Загинали са при автомобилна катастрофа, когато е била на осем години.

Бартроп изстреля куп въпроси, като чу последното.

— Не бихме могли да я наречем обикновена, нали? Ню Орлиънс, сираче, отгледана от леля си, каюнска кръв. Звучи като рецепта за истинско бедствие, Губернаторе.

— Имате право да смятате така, Бартроп, това обаче е, защото още не сте я срещнали лично. Тя е нормална и уравновесена като когото и да било друг.

— Е, щом казвате, значи действително е така. Но за начало ще направим някои проверки. Екзотичните дами обикновено имат по някоя и друга тайна за прикриване.

— Ваша работа. Оглеждайте я под микроскоп, ако щете. Ще ви изпратя служебната ѝ характеристика. Може да ви бъде от полза.

— Благодаря, Губернаторе. Ще свърши работа като фураж на първо време. — Доволен от заключителния си удар, Бартроп затвори.

[1] Лютив сос, приготвен от червени чушки. — Б.пр. ↑

[2] Жител на Луизиана, обикновено потомък на френски имигранти. — Б.пр. ↑

[3] Един от колежаите в системата на Кеймбридж. — Б.пр. ↑

[4] 1989 г., когато грешка в автоматичната система за опериране посредством компютри причинява срив на борсата и масови хаотични продажби. — Б.пр. ↑

[5] Шотландия. — Б.пр. ↑

5.

Бартроп се обади на Барингтън отново на следващата сутрин.

— Значи сте сигурен в това момиче, така ли? — попита го.

— Вчера бях сигурен, сигурен съм и днес, освен ако вашите шпиони не са открили някоя от тайните, за които говорехте вчера.

— Никакви тайни. Направихме проверка. Никакви известни възражения. Изглежда достатъчно нормална млада жена. Работи здравата, не си поплюва и с рисковете, пие стабилно, но не е алкохоличка. Много гаджета в Кеймбридж, но, изглежда, напоследък е поулегнала. Знаехте, че двамата с Картър са имали връзка, нали?

— Разбира се, че знаех — излъга Барингтън, — и какво от това?

— Нищо особено. Както и да е, Губернаторе, накратко — ще свърши работа.

— Какво искате да кажете с това „ще свърши работа“? — изръмжа Барингтън. — Тя е идеалната за целта.

— Добре. Идеална е. Значи спокойно можете да продължите нататък.

— Да. Спокоен съм.

— Имам предвид вие лично.

— Вижте какво, Бартроп, вече говорихме по този въпрос. Получих вашите уверения, а освен това, след като се срещнах лично със Сара Йенсен, бих могъл да заявя със сигурност, че нито Маркус Ейлярд, нито който и да било друг биха свършили работа. Тя е изключително хладнокръвна и прозорлива. Не мисля, че би се впечатлила от Ейлярд. Най-важното е да я впечатлим, да спечелим доверието ѝ и да я накараме да направи това, за което сме я избрали. Не е ли така?

— Вярно.

— Ами тогава никакви паравани или подставени лица. Аз лично ще се заема.

— Добре, господин управител. Сега е необходимо да помислим върху пътя за завербуване на госпожица Йенсен.

Барингтън потрепера от другата страна на телефонната връзка. Отвратителна дума — завербуване.

Бартроп продължи:

— От първостепенно значение е да не забравяме, че завербуването ще бъде ограничено при всички случаи. Трябва да съчиним добра история, Губернаторе, да я убедим да ухапе въдицата, но не бива да споделяме нищо, което би могло да компрометира нашата операция, свързана с Фиери. Тя трябва да остане в пълно неведение относно тази страна на задачата. Пред нея всичко това ще бъде представено единствено като измама в рамките и на територията на лондонското Сити. Ако се наложи да ѝ кажем нещо повече по-късно, тогава ще навлезем в тези дебри. Да видим първо дали тя ще се хване на въдицата. Чак тогава, ако получи мястото, ще можем да видим дали я бива всъщност и доколко е добра наистина, както и доколко може да ѝ се има доверие. Оттам насетне ще градим останалото.

— Звучи разумно — отвърна управителят.

— Успех — пожела му Бартроп и затвори.

Губернаторът бръкна в едно чекмедже на писалището си и извади оттам плоска бутилка уиски. Бързо отпи една глътка и се обади на Картър. Би искал, както се изрази, да се срещне отново със Сара Йенсен в девет на другия ден, в банката. Можел ли Картър да го уреди? Картър отговори със същата лекота и спокойствие, както му бе зададен въпросът. Да, разбира се. И така, точно по този начин ставаха повечето неща в Сити — прости молби, без да се задават въпроси, докато не е минал достатъчно благоприличен срок и положението вече един вид да е отшумяло. Механизмът за търсене и предлагане на услуги бе невидим. Гладка процедура за вършене на работа, напълно в реда на нещата, изключително ефективна, като добре смазан часовников механизъм благодарение на лични връзки и установени традиции.

Картър се обади на Сара в службата ѝ. Не последва никакъв отговор.

Тя си беше тръгнала рано и в момента вървеше от станцията на метрото към Карлайл Скуеър. Влезе в къщата си и бавно заобхожда потъналите в мълчание помещения. Поспря се в спалнята си, като се

оглеждаше безпомощно. Чувстваше отсъствието на Алекс и Еди почти като физическа болка. Реши да излезе да потича. Не беше свършеният лек, но поне за известно време щеше да я успокои. Съблече се и затършува из стария дъбов дрешник в търсене на екипа си за бягане. Навлече торбести къси панталони и бяла тениска. Откри и маратонките си, твърди, с дебели подметки, чак на терасата на покрива, оставени там, за да се проветриват.

За пет минути направи няколко упражнения за загряване, от които ставите ѝ запукаха. После, здраво стиснала връзката с ключовете за къщата в дясната си ръка, тя затича по пълния с народ Кингс Роуд, надолу по Олд Чърч Стрийт и наляво към Ембанкмънт. Вече бе започнал пиковият час и изгорелите газове на колите насищаха атмосферата. Изхвърли автомобилите от съзнанието си, макар да бяха скупчени понякога и плътно един зад друг по улиците, и продължи да тича, с очи, приковани във водите на реката. Загледа се в едно крайбрежно корабче, което след умело маневриране около Кадогав Пиър стовари група туристи на кея, преди с рев да се устреми нататък към Челси Харбър, пристанището на половин миля на запад по поречието. Понякога на връщане от работа и тя използваше корабчетата, като се качваше от Суан Лейн в Сити. Не ѝ беше на път, но си заслужаваше отклонението заради гледката, особено към сградите на Парламента, както и, разбира се, за разнообразие.

Като започна леко да се поти, Сара прекоси връзката на Арбърт Бридж и свърна към Батърси Парк. Плажуващите тъкмо бяха започнали да си събират нещата, за да отстъпят място на бягащите за здраве, които щяха да заприихдат от всички страни. Сара тичаше бързо и задмина някои от по-бавните бегачи, като през цялото време се придържаше към тревните площи. Обиколи парка, измина на спринт последните стотина ярда, след което продължи с нормална крачка, като дишаше тежко, през моста. Беше тичала половин час и вече усещаше как лека-полека духът ѝ се приповдигаше.

Тръгна на запад покрай Ембанкмънт, покрай централата на Лотс Роуд, която се извисяваше като илюзорна приумица на някой архитект на паркове и градини, но всъщност беше съвсем истинска. Нежни облачета бял дим се изнизваха във въздуха над нея — като доказателство, че вътре все пак кипи живот. Сара мислено си представи хилядите намотки и лабиринтите от лъскава медна жица във

вътрешността ѝ, макар веднъж да бе надниквала там и да бе наясно, че няма нищо друго, освен гигантски на вид подобия на радиатори.

Външният облик определено бе по-добър от вътрешността на сградата, което важеше и за посестримата ѝ, вече за жалост излязла извън употреба, която се извисяваше в Батърси Парк. Е, там действително съществуваше опасност да се създаде някакъв лунапарк. За радост на Сара, предприемачът, който се бе въодушевил от този проект, беше фалирал в края на осемдесетте и електростанцията по естествен път се бе превърнала просто в ненатрапчива неизползваема останка.

Чувствайки приятната прохлада, Сара обърна гръб на Ембанкмънт, върна се обратно по Олд Чърч Стрийт до Кингс Роуд. Там се сблъска с цяла процесия от банкови служители, които бавно се точеха, все още облечени с колосаните си ризи и помъкнали служебните си куфарчета в ръка. Като че ли половината Сити живееше в тази част на града. Забеляза една двойка познати и припряно свърна на Карлайл Скуеър. Всеки път, като излезеше навън, човек налиташе на познати. Анонимността бе неосъществим блян. Това направо я влудяваше.

Телефонът ѝ звънеше, когато Сара отвори входната врата. Не му обърна внимание. Единствените хора, с които би желала да разговаря в момента, бяха на километри от всякакви телефони, в една девствена земя. Джон Картър остави съобщение на телефонния ѝ секретар — би ли му се обадила у дома, ако има възможност. Ставало дума за нещо неотложно. Сара прекоси къртящата от тишина къща. Беше шест и половина и тя бе напълно изтощена. За каквото и да ставаше дума, без съмнение можеше да изчака до сутринта.

Взе бутилка уиски от дневната на долния етаж и я качи горе в спалнята си. Взе си душ, след което тръгна право към леглото. То ѝ се стори мрачно и болезнено пусто, чаршафите бяха в пълен безпорядък. Облече си стара пижама и се сгуши в измачканите завивки. Тъкмо си наливаше солидна доза алкохол в една чаша, когато телефонът иззвъня повторно. Вдигна слушалката и раздразнено изрече:

— Да, моля.

Пак беше Джон Картър. Той я помоли да го извини, в случай че е прекъснал нещо, и каза, че не искал да я притеснява, но действително се налагало спешно да се свърже с нея.

— Не се безпокой — отвърна му Сара, посягайки към питието си.

— Вчера на обяда ми се стори уморена.

— О... съжалявам, наистина. Ужасно тъпо ли се представих?

Картър се разсмя.

— Какво говориш! Напротив. Губернаторът е направо заплепен от теб.

— Така ли? Много мило. Знаеш ли, така и не успях, да те попитам защо трябваше да се срещам с него. Цялата работа ми се видя доста странна.

— И наистина е странна — призна Картър, — обаче идеята беше негова, не моя. Каза, че искал да говори с някой дилър от валутния обмен, а аз предложих това да бъдеш ти. — Направи малка пауза. — Сега той би желал да отидеш да се срещнеш с него в банката.

Сара бе озадачена.

— Какви са тези работи, Джон?

— Честна дума, нямам представа. Може би иска да те наеме.

— Не ми се вярва управителят на Националната банка да си губи времето с набиране на кадри.

— Имаш право. Но нали разбираш, Сара, единственото, което мога да направя, е да предам съобщението му. Той каза, че много би се радвал, ако имаш възможност да се отбиеш в банката утре сутринта в девет.

— Добре — отвърна Сара. — Ще се видим там в девет.

— О, не! — възкликна Картър. — Ти ще ходиш там, сама. Срещата е само между вас двамата.

В девет сутринта станцията на метрото „Банк“ бе пълна с народ. Северните и централните линии си даваха среща тук и от тях на улицата се изливаха потоци с кисели лица. В ръцете си носеха последния брой на „Файненшъл Таймс“ или „Сън“ като удостоверение за самоличност и се отбиваха през „Бърлис“ за капучино и кифли, които отнасяха в хартиени пликосе със себе си в асансьорите на стотиците финансови институции, които се изпълваха с миризмата на закуски.

Сара Йенсен излезе от станцията на метрото и направи десетина крачки по Треднийдъл Стрийт. Ярката слънчева светлина се отразяваше от ослепителнобелите стени на сградите наоколо и Сара присви очи, за да се предпази от нея. Изкачи тичешком няколкото каменни стъпала над нивото на улицата, като токчетата ѝ ритмично натракаха по гладките плочи. Усмихна се на високия мъж, който стоеше изпънат при входа на Банк във Ингленд, облечен с дълго розово сако и с черна шапка на главата си. Яркият розов цвят се наричаше хюблонско розово, спомни си Сара — на името на сър Джон Хюблон, първия управител на банката след основаването ѝ чрез парламентарен указ през 1694 година. Цветът на ливреята на неговата лична прислуга се бе превърнал в униформа, спазвана и до днес от портиерите на входа и помощния персонал вътре в сградата. Преди години, когато тъкмо бе започнала работа в Сити, Сара се бе записала на организирана обиколка с екскурзовод из Националната банка. Всъщност така и не беше видяла много. До най-интересните части от сградата достъпът бе забранен. Почувства някаква особена тръпка на въодушевление, като си помисли, че днес щеше да ѝ се удаде възможност да зърне кабинета на самия управител.

Сара озари с усмивка пазача отпред и влезе през огромното преддверие със сводест таван. Запристъпя по пода, покрит с мозайка, която изобразяваше разнообразието от монети през вековете. Приблужи се към служителя, който седеше на бюрото в приемната. Съобщи името си и добави, че има уговорена среща с управителя на банката.

Служителят се усмихна, бяха го предупредили за нейното посещение. Вдигна телефона, набра някакъв номер, изчака малко, после предаде, че госпожица Йенсен е дошла. Кимна на портиера, който се обърна към Сара и с едно учтиво „Оттук, мадам“ я поведе към помещенията, познати под името Покоите, най-представителните и величествени зали на банката, които приютяваха самия губернатор, неговия заместник и изпълнителните директори на отдели.

По стар и малко странен навик Сара се опита да запамети маршрута, но скоро съвсем се обърка, понеже вниманието ѝ бе отвлечено от кънтящите стъпки по каменния под, от богатата колекция от картини по стените, от високите тавани, изкусните корнизи и приглушените шумове, които идваха иззад затворените масивни врати.

Портиерът спря пред дъбова врата и почтително почука. Една секретарка отвори. Портиерът въведе Сара вътре, тържествено съобщи името ѝ и мълчаливо се оттегли. С учтива усмивка секретарката поведе Сара към личния кабинет на управителя на Националната банка.

Барингтън бе застанал с гръб към нея и се бе загледал през прозореца към вътрешния двор. Беше хванал ръцете си отзад и приличаше на човек, който е погълнат от съзерцание на мирната и подредена сцена, откриваща се пред очите му. Вътрешният двор бе обграден от офисите на по-нисшите служители на банката. Сред тях фактът, че имаха изглед към самите себе си и своите територии, бе вид привилегия и повод за вътрешна гордост. Това бе, така да се каже, символ на олимпийско спокойствие и мъдра обективност. Те не бяха насочени към света навън. Глъчката около станцията на метрото с шумните тълпи от дилъри изглеждаше отдалечена на мили оттук. Атмосферата бе улегнала, достолепна, изтънчена, също като хората, които обитаваха кабинетите.

Управителят се обърна, усмихна се широко, пристъпи към Сара и ѝ подаде ръка.

— Здравей, Сара. Радвам се да те видя отново. — Посочи ѝ с жест дълбоко кресло до стената под картина, изобразяваща традиционен морски пейзаж. — Защо не седнеш? — Усмихна ѝ се пак и се настани срещу нея, като я гледаше спокойно. Също както и предния ден, Сара се почувства като на изпит, сякаш бе подложена на мислена оценка. — Първо, бих искал да ти благодаря, че можа да отделиш от времето си за тази среща. — Той замълча, кръстоса елегантно крак върз крак и се приведе към нея. Тя леко се усмихна и зачака той да продължи. Уверената му усмивка стана леко колеблива, преди да се изяви отново с пълна сила, сякаш бе събрал някакви вътрешни резерви, за да я подкрепят. — Бих желал да те помоля да имаш предвид, че това, което ще обсъдим с теб сега, не бива да излиза извън стените на този кабинет — никога! Ако чувстваш, че не би могла да се справиш с подобно условие, би било излишно да продължавам нататък. — Усмивката угасна и той я загледа в упор.

Сара не отговори веднага, защото не искаше в гласа ѝ да се долови вече възбуденото любопитство, което набираше сили с всяка изминала минута. Успя да изрече отговора си със същата резервираност и спокойствие:

— Естествено, господин управител. Каквото и да ми кажете, ще бъде запазено в пълна тайна.

Продължавайки да държи погледа ѝ прикован, Барингтън подхвана нататък:

— Както знаеш, през последните няколко години се разразиха доста бурни скандали, в които бяха замесени и фирми на територията на Сити. Те урониха значително престижа ни.

Сара кимна. Имаше мащабни афери, като Гинес, Синята стрела, Барлоу Клоуз, Максвел и МБКТ, както и поредица от по-незначителни скандали. МБКТ, Международната банка за кредитиране и търговия, иначе известна и като Международната банка на крадците и тарикатите, беше причинила болезнено остро неудобство на Банк ъв Ингленд. Тази банка бе в сърцевината на един от най-големите скандали за измама в историята на банковото дело, а Банк ъв Ингленд, като главен регулатор на този род дейност, бе пряко засегната и бе подложена на безпощадна критика в доклада на Бингам заради възприетата от нея линия на поведение при възбуждането на следствие за измама, в което ставаше дума за стотици милиарди долари, и последвалото в крайна сметка закриване на банката.

Губернаторът се намръщи.

— Парламентът упражнява нарастващ натиск за утвърждаване на нови разпоредби, насочени срещу дейността на Сити, които биха отслабили още повече самоуправлението ни, без да доведат обезателно до ограничаване на възможностите за измами.

Сара прекрасно разбираше този проблем. Сити се ужасяваше от мисълта, че може да му бъде нареждано как да постъпва от хора, които според финансистите бяха невежи аутсайдери. В Сити предпочитаха сами да се справят с вътрешните си проблеми.

— Напълно съм съгласен, че в някои отношения досега съществуващата система не може да ни спаси или да ограничи нередностите — да вземем например онези съдебни процеси за измама, които се сгромолясват след дълги години на проучвания, разследвания, които ни костват десетки милиони лири стерлинги. — В очите на Барингтън пламна нескриван гняв, сякаш в момента срещу него се бе изправил невидим враг. — Това буквално е фарс и ни причинява остро неудобство.

Гинес, помисли си Сара, както и Синята стрела. Случаят Гинес имаше лоша слава поради това, че правораздаването очевидно не бе упражнено равносилно сред всички засегнати. Делата на някои бяха закрити поради причини, които и самите те нито разбираха, нито можеха да приемат с леко сърце, особено в случаите, когато ставаше дума за произнесени наказателни присъди, включващи осъждане на затвор. Синята стрела, от своя страна, бе причинила немалко главоболия на Отдела за борба с мащабни измами. Делото бе коствало две години и 37 милиона лири стерлинги от парите на британския данъкоплатец, за да бъде доведено до съдебната зала. Списъкът от обвинения бе дълъг и прекалено объркан и в крайна сметка и без това оскъдните и леки произнесени присъди бяха отхвърлени след обжалването пред Върховния съд. Предишният управител на Националната банка, въпреки че не бе отговорен за действията на ОБМИ (Отдела за борба с мащабни, измами), нито пък за съдебната процедура, бе подложен на непряка, но все пак накърняваща сериозно репутацията му критика, единствено защото бе в качеството на юридически и фактически шеф на Сити.

Забелязвайки признаци на солидарност у Сара, Барингтън охотно се впусна в любимата си тема.

— Разбира се, в Сити винаги е имало измами, но съществуваха времена, когато бе възможно тези неща да се коригират дискретно, когато управителят биваше уведомяван за закононарушенията и само чрез няколко разговора на четири очи с провинилите се бе възможно да се получи елегантната им оставка и оттегляне от заеманите постове. И това наистина бе мъдър механизъм. Ако мога така да се изразя, полицейската процедура се извършваше в рамките на Сити, измамата бе разкривана и изчиствана и по този начин не се нанасяше никакъв ущърб на репутацията на Сити. Един вид самоуправление. Което бе далеч по-резултатно от сегашното изваждане на кирливите ризи на показ, не смяташ ли?

— Това си има своите преимущества — отбеляза Сара, — но само дотолкова, доколкото саморегулаторите остават чисти и неподкупни.

Губернаторът я изгледа остро.

— Все някой трябва да поеме ролята на правораздаване.

— Мислех, че за това са измислени съдилищата.

— В идеалния случай, да — отвърна Барингтън с леко раздражение, — но мисълта ми беше, че при определени, наистина редки случаи системата не сработва. — Сара се стегна вътрешно в очакване управителят да се доизясни. Той сви рамене.

— Разбираш ли, не можем да си позволим повече шумни, публични скандали. Измамите няма да изчезнат от само себе си, но би следвало да измислим някакъв друг подход към тях, без да се осланяме прекалено много на съществуващата досега система на правораздаване в лицето на ОБМИ. Естествено ролята на отдела ще остане все така съществена, особено при случаи на крупни измами. И след публикуването на доклада на Бингам ние създадохме нов корпус за разследване, който се оказа неоценима придобивка. Въпреки това не мога да се отърся от чувството, че когато нашият детективски корпус нахлуе със сиренен вой, както обикновено става, част от измамата моментално бива укрита.

Сара кимна.

— Следователно това, което имате предвид — поправете ме, ако греша, — е, че съществуват измами, чието естество не може да бъде уловено след практическото им извършване. Един вид необходимо е да бъдете на самото място едва ли не незабележими, за да хванете уличените на местопрестъплението. Иначе веществените доказателства минават в сферата на косвените улики.

— Точно така — отвърна Барингтън, привеждайки се към нея с триумфален вид. — Съвсем точно го определи. И точно за един такъв проблем бих искал да се обърна към теб за помощ.

Сара усети как пулсът ѝ се ускори и изтощението от последните няколко дни бе забравено в един миг. Тя се поизправи на креслото си и заслуша напрегнато.

— Запозната ли си с Интерконтиненталната банка?

— Кой не е?

Губернаторът се усмихна.

— Наистина е така. Репутацията им си я бива. Проницателни, изключително печеливши като предприятие. Блестящи, нали разбираш, големи залози, големи печалби. И все пак има нещо обезпокоително при тях. — Сините му очи се присвиха. — Особено що се отнася до собствения им отдел за валутен обмен. Дилинговият им отчет звучи едва ли не прекалено перфектно. Разбираш ме, на човек

чак не му се вярва, като види цифрите. Освен това бродят слухове. Той направи пауза, фиксира я с поглед и най-после изплю камъчето: — Банката търси нов дилър за собствения си отдел за валутен обмен. Смятам, че ти притежаваш всички необходими качества за това място и ако желаеш, можеш да го получиш.

Барингтън се усмихна. Сара седеше, без да помръдва, краката ѝ бяха свити под стола, а ръцете ѝ — здраво стиснати в скута. Тя се взря покрай главата на Барингтън през прозореца във вътрешния двор отсреща. В душата ѝ пламна въодушевление. Винаги бе искала да работи в ИКБ. Да имаш ИКБ в професионалното си досие бе един вид лавров венец в нейния бранш. Ако човек успееше да оцелее там, значи можеше да оцелее при всякакви обстоятелства. Там беше елитът на Сити, твърд и безпощаден, но добре платен. Кървави пари, помисли си Сара.

Усмихна се на Барингтън.

— С удоволствие бих приела мястото там. Но най-добре ще е да ми кажете първо какво трябва да направя.

— Първо получи мястото. Ще се погрижа някой от ловците на глави да ти се обади днес следобед, за да уговори интервюто за работата. При твоето професионално досие не би трябвало да имаш никакъв проблем. Неминуемо ще ги впечатлиш. Тогава, ако получиш мястото — а съм убеден, че това ще стане — просто ще си държиш очите и ушите отворени и ще наблюдаваш. Ще се държиш естествено, но ще бъдеш нащрек за каквито и да било необичайни събития. Даже и най-малкото нещо, което ти се стори подозрително или бъде в разрез с обичайното поведение в средите на дилърите, ще споделяш с мен. Ако действително се окаже, че дилърите на ИКБ престъпват закона по един или друг начин, тогава аз ще се оправям с тях.

— Как? — попита Сара.

— Много просто. Ще ги уведомя, че ако не се оттеглят без много шум от Сити, ще направя така, че да бъдат съдени. Ако притежават поне малко здрав разум, ще приемат с охота моето предложение, не смяташ ли?

— Е, да, предполагам. Ако действително са виновни и ако ние успеем да го докажем.

— Не забравяй, че в моите намерения не влиза присъствие в съдебната зала. Така че нямаме нужда от доказателства, които да са

състоятелни за пред съдебните заседатели, а просто такива, които да ме убедят, че престъпление действително съществува. Доказателствата трябва да са индикатори за това, че в момента в ИКБ се престъпва законът. Твоята задача е да откриеш кой по-точно стои зад това закононарушение.

— От вашите уста звучи доста просто — отвърна Сара.

Губернаторът се разсмя.

— Извинявай. Сигурен съм, че никак няма да е просто. Според мен при проявена достатъчно предпазливост от теб и при наблюдения от самото място с течение на времето ще се оформи някаква представа за положението там. Това, разбира се, е вид експеримент и за двамата ни. Ще се наложи да налучкваме и да си сверяваме часовниците в самия процес на работа...

Сара се облегна назад и помълча известно време.

— Няма ли професионалисти за такъв род задачи? Искам да кажа, че аз все пак не притежавам необходимата квалификация.

— Именно в това е въпросът — отвърна ѝ управителят. — Не можем да използваме професионални детективи. Те ще подплашат плячката. Както вече ти казах, имаме нужда от дилър на ОВ, колега, който да присъства на самото място. Някой, който разбира от този занаят, който знае какво е в реда на нещата и кое е подозрително и който би могъл да наблюдава, без да възбуди и най-малкото подозрение. — Той отново се приведе напред. — Ние се поогледахме, Сара. И ти си идеалният човек за тази цел.

— Ние? Кои ние? — попита тя остро.

Барингтън мислено изруга. Усмихна ѝ се.

— С Джон Картър, разбира се. Именно той те препоръча.

— О! — каза Сара. — Джон, разбира се. Значи той знае за това, така ли?

— Ами всъщност не. Не всичко. Посветен е в някои неща. Обаче бих те помолил да не обсъждаш това с него. Казах същото и на него. И той би могъл да се почувства неудобно, ако повдигнеш темата.

— Добре — каза Сара, леко подразнена. — Щом ме молите да го запазя в тайна, аз естествено ще го направя. — Тя леко се смръщи. — Но бихте ли ми казали как точно се получи така, че започнахте да подозирате ИКБ и как ви дойде наум да извършите проучването по този начин?

Барингтън едва успя да сподави тежката си въздишка. Тя бе неуморима.

— Един от ревизорите се усъмнил и докладвал на висшестоящите си колеги. Президентът дойде да се види лично с мен — обясни той спокойно. След което се усмихна, за да затвърди впечатлението. — Тогава изникна въпросът за начина, по който можем да огледаме нещата. Размишлявах в продължение на няколко седмици и реших да експериментираме. Тогава вече въпросът опря до намиране на подходящия човек. Именно в този момент се намеси Джон Картър и предложи теб.

Сара отново се отпусна назад в креслото си и потъна в мълчание. Губернаторът чакаше. Най-накрая Сара заговори:

— Звучи интересно, интригуващо. Ще се опитам да ви помогна, но бих желала да ми кажете кои точно са заподозрените и в какво ги подозирате?

Барингтън се усмихна доволно.

— Спомняш ли си, че ти казах, че отчетите на отдела за ВО в ИКБ изглеждат буквално невероятно добри? — Сара кимна.

— Ами печалбите са придобили такива невероятно измерения, след като на сцената се е появил един тип на име Данте Скарпирато. Струва ми се, че той или е гений, или абсолютен престъпник.

— И как според нас прави пари, в случай че е престъпник?

Барингтън се усмихна и повдигна рамене.

— Това е проблемът... да се опитаме да прозрем престъпния ум. Те са далеч по-добри в измислянето на прийоми за това, отколкото регулаторите, които следят за спазването на закона. Наистина не знам какво би могло да бъде. Бих могъл да споделя някои предположения, но така съществува опасност да те подведа по погрешен път.

— Ама че забавно! Значи ми давате картбланш да мисля като престъпник.

За миг Барингтън изглеждаше ужасен.

— Не се безпокойте — разсмя се Сара, — просто се пошегувах. — Тя припряно продължи нататък: — Този Данте Скарпирато... познавате ли го?

— Срещал съм го веднъж — отвърна Барингтън едва ли не с отвращение. — Абсолютно самодоволен, ледено нагъл, лъскав — нали се сещаш, „Анабелс“, „Маркс Клъб“, целогодишен слънчев загар. Носи

му се славата на напълно безпощаден тип, държи се така, сякаш всички са му врагове. И това му се опрощава, защото печели доста пари. Не е от най-приятните люде. — Барингтън направи пауза и внимателно се вгледа в Сара. — Макар че, както ми казаха, се славел и с подхода си към жените.

Сара отново се разсмя.

— Не се тревожете за мен, господин управител, доста успешно се грижа сама за себе си.

— Убеден съм, че е така. — Понечи да стане, след което сякаш се сети за още нещо и пак седна. Когато заговори, на Сара ѝ се стори, че долавя някакви нотки на несигурност в тона му.

— О, да, тъкмо се сетих. Има още нещо, което трябва да ти кажа. Можеш да решиш, след като ти казах всичко това, че не би искала да се заемеш със задачата. Ако е така, трябва да ми го кажеш сега, ще те разбере напълно.

Сара вирна брадичка и го загледа, без да отвърща нищо.

— Тази операция... хм, я поемаш на собствена отговорност. Можеш да сметнеш, че трябва да се приближиш повече откъм подветрената страна, хъм, за да събереш нужната информация. Що се отнася до мен, нямам нищо против. Тази информация е от изключително значение за нас. Заслужава си риска, ако човек е готов да го поеме. Не искам да знам как точно смяташ да процедираш, нито какво ще правиш, като получиш мястото. Подбирането на методи си е изцяло твоя работа. Обаче трябва да те предупредя, че ако те хванат по някакъв начин, бих могъл да ти окажа цялата си подкрепа и да използвам положението си, за да те защитя, но само зад кулисите. Публично — не. Ти ще си един вид таен агент и ще останеш в това си качество. Най-доброто, което можеш да направиш, е да гледаш да не те хванат. — Лицето му се бе зачервило леко, но не забележимо. Изрече репликите си без запъване и обвивката от външна увереност остана непокътната.

Подветрена страна. Не се оставяй да те хванат. Не беше ли това валидно за всички в Сити, както и другаде всъщност? — помисли си Сара. Тъкмо щеше да изрече на глас мислите си, когато разсъди и реши, че тази шега вероятно нямаше да се стори особено забавна на губернатора. Запази мълчание и положи усилия да размисли сериозно над казаното от него. След известно време заговори:

— Както вече ви казах, господин управител, няма нужда да се безпокоите за мен. Знам правилата. — После добави, сякаш бе размислила в момента: — Стига те да не се променят по време на самата игра.

Той така и не можа да си обясни защо тази забележка му се стори злокобна. Това си беше просто вмятане, изречено спонтанно, без всякакъв умисъл. Накрая реши, че напоследък се бе срещал прекалено често с Джеймс Бартроп и навярно бе прихванал от него мания за подозрителност.

— Хубаво. Ами това е. — Губернаторът придоби за миг озадачен вид, после възкликна: — А-а, папката!

Извади дебела папка с надпис ИКБ от чекмеджето на бюрото си и я плъзна към Сара.

— Добре ще е да прегледаш това. Тук са някои годишни отчети, изрезки от пресата и вътрешният доклад, изготвен в собствения ни отдел за ревизии. Там ясно се вижда как печалбите на отдела за валутен обмен на банката са скочили за последната година, откакто Скарпирато е започнал работа там. — Той се изправи на крака. Срещата бе приключила. — И така, Сара, успех с ИКБ. Обади ми се, когато се получи някакво развитие на нещата. — Надраска ѝ нещо на лист. — Ето ти личния ми телефонен номер в банката, както и в апартамента ми тук, в случай че се появи нещо, което не търпи отлагане. — Подаде листчето на Сара, стисна ръката ѝ и се сбогува с нея.

Сара прекоси по обратен път кънтящите коридори и излезе на шумната улица. Имаше нещо, което не я бе удовлетворило напълно. Имаше смътното чувство, че губернаторът не бе споделил съвсем всичко. Може би ставаше дума само за подозренията му относно естеството на измамата, реши тя. В крайна сметка, ако не разполагаше с нищо повече от догадки, наистина бе разумно да не ѝ ги казва, защото иначе би могъл да наруши обективността на преценката ѝ. Можеше да я прати за зелен хайвер и в суматохата тя да недогледа действителното положение на нещата.

Въодушевлението от поставената ѝ задача скоро изтика на заден план всичките ѝ опасения. Вече се беше посветила на задачата. Губернаторът бе ударил по слабото ѝ място. Тя обожаваше загадките и вълненията. Териториите с ограничен достъп и табутата определено я

привличаха. В много отношения управителят не би могъл да се спре на по-подходящ кандидат от нея.

Сара можеше и да отклони задачата вежливо, да забрави разговора им и да се върне към обичайното си работно място във „Финлис“. Ала не го направи и нейният живот, както и животът на много други, щеше да се промени необратимо в резултат от това.

6.

Сара погледна часовника си. Десет. Движението около Банката^[1] бе поутихнало, повечето хора отдавна се трудеха на работните си места, но все пак се забелязваше някакъв полъх на забързаност и неотложност.

Треднийдъл Стрийт, Принсес Стрийт, Корнхил, Кинг Уилям Стрийт, Куин Виктория Стрийт и Полтри — всичките свиваха към Банката, която както географски, така и функционално беше сърцето на Сити. Всеки път, когато се разхождаше по тези улици, Сара изпитваше пулсиращо вълнение. Винаги ѝ се струваше, че забързва крачка, че се оглежда наоколо с по-голяма наблюдателност. Сега повече от всеки друг път се чувстваше, сякаш бе в центъра на нещо. Усещанията, които вероятно бяха плод единствено на илюзия в миналото, сега се основаваха на факти — към нея се бе обърнал човек от сърцето на Сити, тя работеше за губернатора. Що се отнасяше до фактите, това естествено не се забелязваше външно. Не че имаше някакво значение за Сара. Беше се срещнала с управителя на Банк във Великобритания, беше се споразумяла с него — това бе достатъчно реално за нея.

Сви от Треднийдъл Стрийт на Олд Броуд Стрийт и извървя пеш неколкостотинте метра до „Финлис“. Като влезе вътре в сградата, показа пропуска си на служителя от охраната и се качи в облицования с огледала асансьор до етажа на дилърите. Прокара служебния си пропуск през автомата за сигурност на входа и вратите се отвориха с изщракване. Зад тях се откри просторно, претъпкано с хора помещение без преградни стени, което приличаше на безумен търг за техника втора употреба.

Първото нещо, което я удари в главата, бе шумът, след това — хаосът. Триста дилъри, продавачи и асистенти, бяха наблъскани един до друг като сардини в консерва. Бяха се скупчили от всяка страна на лабиринта от бюра, образуващ истинска главоблъсканица. Някои бродеха насам-натам или седяха отпуснати, после изведнъж, сякаш

застигнати от токов удар, се стрелваха към телефоните си, скачаха на крака, крещяха й жестикулираха неистово преди, миг по-късно, пак да изпаднат във временна апатия. Сара се потопи във водовъртежа. Имаше съвсем малко допълнителна украса — флагче тук, порнокалендар там, нищо по-лично. Нищо меко — никакви растения, удобни кресла или дебели килими. Компютърни екрани, натрупани един върху друг в извисяващи се застрашително кули, нагъчкани, за да освободят място за чашките с кафе, телефонните апарати и електрическите калкулатори на миниатюрните плотове на бюрата. Купища документи, годишни доклади и финансови печатни издания едва се крепяха на височина на бедрото. Подът бе повдигнат, за да приюти десетките мили кабели, които захранваха стотиците компютърни терминали. Таванът бе спуснат по-ниско, за да побере зловещо ефективната климатична инсталация, чиято задача бе да охлажда батальоните от апарати, машини и прегрели дилъри. Хората седяха рамо до рамо в нищожните пространства, оставащи между тях, които причиняваха клаустрофобия.

Сара си проправи път сред шумни поздравии.

— Хей, Сара, закъде си се наконтила така? Планираш тежка вечер?

Беше се облякла за срещата с губернатора малко по-официално, отколкото се обличаше всеки ден за работа. Не можа да сдържи смеха си. Дилърите никога нищо не пропускаха. Просто този път малко бяха сбъркали времето. Страстни почитатели на модата, те можеха да изнесат цяла лекция само при вида на кройката на някоя пола или скъсения ѝ с милиметри подгъв.

Сара ревностно опазваше от тях личния си живот, което само засилваше потока от предположения. От време на време измисляше по някоя историйка, колкото да ги зарадва, но понеже бяха проникателни съдници на човешкия характер, дилърите рядко се хващаха на измислиците ѝ. Тя създаваше впечатление за загадъчна натура и макар дилърите да смятаха за невъзможно да я разберат напълно, никога не се отказваха от опитите си да го сторят.

Прикривайки се зад смеха си, Сара зае работното си място и включи екраните, впускайки се в ефира на един свят, където историите се разказваха чрез бясното движение на цифри. Апаратите се събудиха за живот с въздишка, след което запърпориха нервно. Мигащата им

зелена светлина хвърляше мъртвешки отблясъци по бледите лица, които така и никога не се излагаха на достатъчно дневна светлина. Сара прочете съобщенията, които се нижеха в долната част на екрана „Блумбърг“ — компютърен терминал, който предоставяше постоянно осъвременяващи се новини, както и голямо разнообразие от историческа финансова информация: „Лондонското кафе се съвзема от загубите“, „Европейското хранително олио удавено от неустойчиво чикагско“, „Бокс — Юбанк и Бен разменят остроти“, „Везентал — светът обръща гръб на Югославия“.

Нищо ново под слънцето. Нищо не се случваше.

В два и половина Дейвид Рийд изкрещя на Сара от мястото си на две крачки от нея:

— Сара Йенсен! Ловец на глави! Първа линия.

Към нея се извиха множество лица и група дилъри се разсмяха.

— Уф, защо не си гледаш работата, а? — отвърна Сара нервирана. Яростно натисна копчето за първа линия. — Ало.

— Сара, обажда се Сю Банкс.

— Здравей, Сю. — Сара се усмихна. Нямаше дилър, който да не познава всички ловци на глави, както и техните подставени лица, чрез които те полагаха безплодни опити да проявят дискретност. Разгадаването на прийоми и прикритията им бе игра, която, изглежда, никога нямаше да омръзне на дилърите. Почти всяка седмица на Сара ѝ се обаждаше някой от съветниците по набиране на персонал, за да се опита да я подмами да напусне „Финлис“ и всеки път колегите ѝ дилъри превръщаха това в истинско забавление. Тъй че и този път надаваха ухо, но без да внимават особено. Бяха чували същата песен десетки пъти, смятаха те. Сара насочи вниманието си към Сю Банкс.

Тя беше основател на „Плейсмънтс Ънлимитед“, може би една от най-престижните фирми за набиране на кадри в Сити. Беше висока блондинка, преливаща от самоувереност и чар. Двете жени се бяха запознали преди три години, когато Сю за първи път се бе опитала да подмами Сара извън „Финлис“. От пръв поглед си бяха допаднали и споделяха високо мнение както в личностен, така и в професионален план една за друга.

— Слушай, Сара. Знам, че не искаш да се местиш, но първо ме чуй. — Сю забързано продължи нататък, преди Сара да успее да се

намеси: — Няма смисъл да опипвам почвата, нито пък да те привиквам за интервю, тъй че ще спестя формалностите. ИКБ, собственият отдел за валутен обмен. Печалба от тотото. Плащат най-добре в Сити, както знаеш. Ще можеш сама да си назовеш цената. Време е за промяна, Сара. Четири години във „Финлис“ Ще започнеш да клеясваш.

Сара избухна в смях.

— Добре, Сю. Нямам нужда от нравоучения. Обаче ми кажи повече подробности.

— Ами то това е. Единственият недостатък, поне доколкото аз мога да видя, е главата на отдела.

— О, имаш предвид евентуалния ми шеф?

— Да, ако искаш, и така го кажи. Данте Скарпирато. Интересен екземпляр, Сара. Направо се смразявам, като го видя... — Сара чу някакви гласове като фон и си представи как в кабинета на Сю е влязла секретарката ѝ с куп съобщения. — Извинявай, Сара, но се налага да бягам. На Скарпирато му е удобно утре в седем. Ти ще можеш ли?

Сара се усмихна в трескаво очакване:

— Ще мога.

Сара се прибра в дома си в шест. Заклучи вратата след себе си, отиде в спалнята, смъкна дрехите си набързо, сякаш бяха подпалени, и се уви със стар халат, без да стяга колана му в кръста. Надничайки в огледалото в банята, свали контактните си лещи, после си сложи някакви мърляви очила, които ѝ се наложи да избърше щателно в полите на халата. Върна се боса в дневната, наля си половин чаша уиски, допълни я до ръба с вода и се опъна на дивана. Телефонът бе до нея на ниска резбована масичка от Мароко, която си беше купила в Маракеш преди няколко години. Включи телефонния секретар и намали звука — никакви дразнителни, никакви изкусителни гласове, които да я прекъсват.

Тежкото куфарче беше на пода до дивана. Сара го отвори и извади от вътрешността му папката с информация за ИКБ. Беше дебела около два инча, пълна с изрезки от вестници и списания, годишни отчети за 1991 и 1992 година и вътрешния доклад на Националната банка.

Сара прелисти годишните отчети, но както и очакваше, те не ѝ откриха нищо, за което вече да не знаеше: ИКБ бе инвестиционна банка с база в САЩ, с десет клона в най-важните финансови центрове из целия свят. Сферата ѝ на дейност се доближаваше до тази на международните банки — корпоративни финанси, фондово управление, частна клиентела. Всичките доходни и уважавани, но ИКБ бе най-известна с дилинговите си операции.

ИКБ бе един от най-крупните търговци с финанси в света и оперираше с уравниване, облигации, валута и бог знае какви още производни на тях, като суапинг^[2], опции и други. Фирмата беше наела четири хиляди души из целия свят, седемстотин от служителите ѝ се намираха в Лондон. Сара пусна годишните отчети на пода. Всъщност далеч повече я интересуваше вътрешният доклад на Банк ъв Ингленд. Той щеше да съдържа информация, която никога не би видяла бял свят в официален документ.

От статистическите данни в доклада на банката дейността на ИКБ определено изглеждаше подозрителна. През 1992 година чистите печалби на ИКБ бяха 300 милиона лири стерлинги. Собственият отдел за валутен обмен на банката, оглавяван от Данте Скарпирато и състоящ се от още трима дилъри, опериращ при начален капитал от 28 милиона английски лири, бе реализирал 45 милиона. Изключителна възвръщаемост. Сара, макар и свикнала с монопола на парите в Сити, бе потресена. „Финлис“, които имаха петима дилъри в собствения си отдел, при начален капитал от 15 милиона лири стерлинги бяха реализирали 18 милиона през 1992 година и това се смяташе за внушително постижение.

Другото любопитно нещо относно печалбите на собствения отдел на ИКБ за валутен обмен бе пряката им зависимост от Данте Скарпирато. През 1991 година те са били 9 милиона лири стерлинги. Скарпирато е назначен през 1992 и те стигат невероятната цифра от 45 милиона. Барингтън имаше право. Скарпирато беше или гений, или престъпник.

Свърши с четенето в девет. Стана сковано от дивана, събра хартиите, които сега лежаха, пръснати на пода, и ги пъхна в една найлонова торба. После я заключи в едно от чекмеджетата на бюрото. Отиде в кухнята и смръщено огледа съдържанието на хладилника си. Там имаше остатъци от вечерята ѝ с Алекс и Еди. Пресметна: преди

три дни всички те бяха заедно. Почувства угнетяваща празнота. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и извади от хладилника домати, лук и чесън. Атакува лука и чесъна с остър като бръснач нож, после бе напълно погълната от съзерцание на билките и подправките, наредени на дългата полица над главата ѝ.

Беше се научила да готви още като дете. Нямаше нищо по-лошо от редките и чудати кулинарни изблици на леля ѝ. Айла бе чудесна жена, умна, напредничава и в много отношения пример за подражание за Сара, но в никакъв случай и като домакиня. Алекс и Сара бяха оставяни сами за дълго. Айла редовно се впускаше в изследванията си, провеждани в прашната таванска стаичка на горния етаж на къщата. Часовете за ядене отминаваха незабелязано. Съседът на Айла, Джейкъб Голдсмит, често работеше навън в градината си и винаги бе приятелски настроен към тях. Скоро децата се научиха да прекарват по-голямата част от времето си при него. Неговата съпруга беше починала преди десет години и той нямаше собствени деца, затова тримата развиха с годините истинско приятелство. Той ги забавляваше с безбройни истории — от дните, когато бе член на Кралските драгуни по време на Втората световна война, до пътуванията му из целия свят и завръщането му в Лондон и кариерата му тук.

Той редовно готвеше за децата, като междувременно учеше и Сара. Айла свикна да разчита на него и помежду им бе постигнато естествено разделение на труда. Айла помагаше на децата за домашните им и им даваше допълнителни уроци по предметите, които най-много обичаха. За Сара това беше математиката, за Алекс — геологията. Джейкъб ги хранеше и забавляваше и се превърна в един вид природен чичо. Сара се усмихна при спомена. Продължаваше да се вижда с Джейкъб редовно, но с Айла не се бяха срещали от доста време. В момента тя преподаваше в един университет в Щатите, живееше там с някой друг, който бе поел готварските задължения. Може би сега вече е успяла да понатрупа малко мръвка по кокалестата си фигура. Ако изобщо се сещаше да яде, разбира се.

Сара пак се сети за Джейкъб и се почуди дали не трябва да сподели с него нещо за срещата си с управителя на Националната банка, ала някак си този факт още ѝ се струваше недействителен, по-скоро плод на въображението ѝ, отколкото реалност, която да подлежи

на обсъждане и дисекция. За момента реши да не му казва нищо, да си го запази като своя лична тайна.

Разбърка доматиения сос и го остави да къкри. След половин час той беше готов. Възвари малко вода, пусна вътре прясно тесто за равиоли, прецеди го след минута и го смеси със своя доматиен сос. Изсипа сместа върху една чиния и си я занесе в спалнята. Седна на леглото с чинията в скута си и включи телевизора, колкото да чуе как Никълъс Уитчъл ѝ пожелава лека нощ. Превключи на Ай Ти Ви, примирено решена да дочака късните новини, в които Тревор Макдоналд с носов глас щеше да ѝ съобщи дали има нещо ново под слънцето.

Нямаше. Дояде равиолите и се обади в офисите на ИКБ в Токио, за да провери как върви пазарът. Обаче там също нямаше нищо ново. Обещаха да ѝ се обадят, ако нещо се случеше.

С широка прозявка Сара се упъти към банята. Изрезките за ИКБ бяха оставили отпечатьци от мастило по пръстите ѝ. Яростно ги затърка с ванилов сапун, наплиска лицето си със студена вода и го намаза обилно с най-новия чудодееен крем. Пусна домашния си халат на пода, включи алармената сигнализация на къщата и се мушна в леглото. Заспа, сънувайки Алекс и Еди.

Събуди се в шест, трескаво прерови гардероба си и за трети пореден ден се облече грижливо в строг тъмносин костюм със златни копчета и колосана снежнобяла блуза. Идеалното облекло за кандидатстване за работа, но докато дойде време за срещата ѝ вечерта, костюмът вече носеше отпечатъка на тежък работен ден.

Офисите на ИКБ се намираха на Лоуър Темз Стрийт, в модерна висока сграда. Тя се извисяваше над реката и прозорците ѝ проблясваха злокобно. Интериорът бе отчайващо модерен. В центъра на сградата се извисяваше огромна зала. Напълно празна, като се изключеше присъствието на гишетото на рецепцията, два дивана и сбирка метални скулптури, кои то сякаш я изгледаха с подозрение, когато ги приближи. Леден чиновник ѝ каза да се качи на третия етаж.

Данте Скарпирато седеше, облечен в тъмен костюм, в тъмния си кабинет на вече пустия етаж на дилърите. Изправи се на крака при влизането ѝ. Стоеше като вкаменен, с изправен гръб, с крака, здраво стъпили на земята — властна и самоуверена поза. Беше слаб, с фина конструкция, с идеалното тегло за ръста си, предположи тя. Костюмът

му също беше идеален, както и белите маншети, които се подаваха леко от ръкавите на сакото, както и тъмните му, безупречно излъскани обувки. Не издаваше никакви признаци на умора или накърнен външен вид, които бяха характерни за повечето дилъри след дванадесетчасов напрегнат работен ден. Всичко в него изглеждаше претеглено до милиметър и напълно овладяно. Той пристъпи към нея и стисна ръката ѝ. Бяха еднакви на ръст, отбеляза тя, очите им бяха на една и съща височина.

— Моля, седнете.

Сара седна срещу него. Без да се усмихва, с непроницаемо изражение той започна да я оглежда.

Мълчанието, което се възцари, се проточи конфузно дълго. Най-сетне я попита:

— И така, защо искате да работите в ИКБ?

Той се обърна към редицата проблясващи екрани пред себе си и на Сара ѝ се наложи да говори с профила му. От време на време натискаше по някое копче, набираше команда, за да извика следващата страница на екрана, привидно забравил за присъствието ѝ в помещението. Задаваше следващия въпрос, когато беше необходимо, без да се откъсва от дейността си.

Сара прекрасно познаваше тази тактика — изобрази безразличие, постави човека отсреща в позиция на просител, накарай го да се потруди, за да привлече вниманието ти. Това си беше егоцентричен прийом, който се срещаше често, и тя се почувства разочарована до известна степен, понеже бе очаквала повече от мъжа срещу себе си. Обаче трябваше да признае, че той се справяше с ролята си блестящо и Сара откри, че действително ѝ се иска да го накара да се обърне с лице към нея. След пет минути такова отношение тя започна да се изнервя, след десет вече бе раздразнена.

— Извинете за въпроса, но бих искала да попитам с мен ли разговаряте или с онази машина?

Скарпирато рязко се завъртя на стола си, така че да застане с лице към нея, и за пръв път я погледна право в очите.

— От какво значение е паричният въпрос за вас?

Въпросът свари Сара неподготвена, първо, защото той успешно беше неутрализирил язвителността ѝ, второ, защото ѝ беше задал въпроса, който бе най-важната съставка от живота в Сити, но никога не

се изстрелваше направо. Само наивниците работеха в Сити заради някаква друга причина, освен парите. Всички обличаха първостепенния си мотив със завоалирани изрази, като предизвикателство, набиране на опит и така нататък, все верни неща, ала отвлечени. Но нахлуването в дебрите на продажността с главата напред бе един вид табу. Въпросът бе едва ли не неприличен.

Сара не бързаше да отговори. Загледа се в лицето на Скарпирато, преди да отвърне. То не беше красиво в общоприетия смисъл на думата, но определено бе впечатляващо. Челото бе високо и се издигаше, леко куполообразно заради изтъняващата отпред линия на черната гъста коса. Устните изглеждаха почти сини на цвят заради приглушената светлина. Носът бе дълъг и прав, но именно в очите се криеше притегателната му сила.

В скованата поза на тялото отсреща не се забелязваше особен живец. Цялата сила на Данте Скарпирато бе съсредоточена в очите му, и то до такава степен, че човек би си помислил, че той ще умре, ако ги затвори. Бяха големи, кръгли, блестящо кафяви на цвят. Зениците бяха свити и кафявото сякаш изпълваше цялото око. Рамката в бяло оставаше тясна искряща окръжност. Това бяха самоуверени очи, преситени и отегчени. Ненадейно и изненадващо в тях загоря някакъв маниакален пламък, който бе потушен толкова бързо, че Сара даже се запита дали не ѝ се беше привидял. Тя рязко прекъсна съзерцанието и се съсредоточи над отговора си. Нямаше смисъл да се крие зад разбито на пух и прах табу.

— Парите са основният мотив.

По устните му заигра лека усмивка. Това бе единствената реакция, с която я удостои.

— Добре. Това е единствената причина човек да се занимава с тази работа.

Не, не е, помисли си Сара.

Скарпирато стана от стола си.

— Трябва да тръгвам.

Сара погледна часовника си. Седем и половина. Това бе най-краткото интервю за работа, което бе имала през живота си.

Скарпирато я придружи до вратата на асансьори. Вирнеше точно до нея, бедра, рамене и глава бяха на едно равнище с нейните. Тя се загледа в китките му, които се показаха изпод маншетите, когато той се

пресегна, за да натисне кончето на асансьора. Те бяха деликатни, нежни, почти като на жена, като се изключат гъстите тъмни косъмчета, които ги покриваха. Ръцете бяха набраздени с фини изпъкнали вени, пръстите бяха дълги и елегантни. Кабината пристигна, Сара слезе надолу сама.

[1] Има се предвид Националната банка. — Б.пр. ↑

[2] Спекулативна сделка с ценни книжа, за да се намалят данъците. Забранена в някои страни. — Б.пр. ↑

7.

Сара изчака за момент на Лоуър Темз Стрийт, като напразно се оглеждаше за такси. Тръгна по Апър Темз Стрийт, сви към Съфълк Лейн, после по Кенън Стрийт, за да опита късмета си там. Беше петък вечер. Като че ли цяла вечност минаваха само заети таксита, превозващи служителите от Сити до домовете им или към някой бар, кино, театър или ресторант в Уест Енд. Най-сетне съзря кола със светната в оранжево табелка „Свободно“ и яростно размаха ръка. Скочи в таксито с облекчение.

— Саут Одли Стрийт, ако обичате. Мейфеър. — Потъна в задната седалка, затвори очи и се унесе.

Таксито я спря на средата на Саут Одли Стрийт. Сара продължи пеша под лъчите на залязващото слънце, като се наслаждаваше на топлината им. Обичаше този район — скритите улички, изобилието в магазините за антикварни стоки, внушителните фасади на градските къщи, скритите зад тежки завеси домакинства. Сега беше тихо. Работещите в офисите си бяха тръгнали към къщи или към близките барове до Пикадили, а беше още прекалено рано, за да са се появили жените с искрящи бижута и претенциозни тоалети. Те щяха да започнат да се появяват около девет, пристъпвайки тържествено от къщите и влизайки бързо в очакващите ги скъпи коли, които потегляха веднага с приглушено боботене на двигателите.

Сара спря пред витрината на един магазин за деликатеси, за да се полюбува на огромното количество колбаси, окачени на куки по стената и висящи от тавана. Богатият аромат на току-що смляно кафе изпълни сетивата ѝ и я подмами да влезе. Съзря старателно подредено многообразие от вкуснотии и купи две тубички „Бачи“, великолепна смесица от шоколад и ядки от Перуджа, както и фунт кафе с лъскави зърна. Натоварена с пакетите, сви по Маунт Стрийт, после, неколкостотин ярда по-надолу, пак надясно и тръгна по Хейс Мюз. Спря пред голяма къща, чиято прекрасна фасада бе потънала в

пълзящи розови храсти. Натисна звънеца и зачака. Усети как я погледнаха през шпионката, след което вратата се отвори.

Най-близката приятелка на Сара, Мосами Мацумото, също дилър, но в Яматойо в Сити, застана на прага в бял ленен халат, боса и усмихната.

Сара познаваше Мосами от Кеймбридж. Заедно бяха учили в „Тринити“. Двете бяха привлекателни, интелигентни, амбициозни, но по-скоро бяха привлечени една към друга от стаената им самотност, която ги оставяше малко встрани от шумния студентски живот в колежа. Всяка видя в другата кротка решителност, индивидуализъм и което бе още по-силно — стремеж към бягство. Преследвачът на Мосами се беше изразил ясно: живот според традиционните представи за домакиня в Токио, съдба, предопределена за нея от японските нрави, независимо от образованието ѝ в Кеймбридж, което бе просто с оздравителна цел, да ѝ наложи да отхвърли от съзнанието си всякакви пориви за свобода, сякаш ставаше дума за туберкулоза. При Сара положението бе точно обратното. Тя нямаше точно определена съдба, нито минало, от което да се опитва да се отскубне, но Мосами все пак долови в нея белезите на беглеца: ненаситна амбиция, неуморимост, липса на покой, стремеж навън, склонност към поемане на рискове и самонараняване, стига то да означава придвижване напред. Постоянна работа, мъже и от време на време пътувания — това бяха техните движещи сили. Пристъпваха към всяка от тях с необикновена стръв, изчезваха, криеха се и се появяваха отново седмици по-късно.

Сега, пет години след това време, направили кариера в Сити, двете жени притежаваха някакъв душевен мир, макар той да би могъл да бъде просто илюзия. Доколкото той цареше в тях, вероятно бе просто резултат от умората, от познатото вече експериментиране, от липсата на открития. Привлекателната страна на риска, често саморазрушителен, продължаваше да съществува и у двете и всяка бе нащрек, за да долови първите признаци на повторната му поява у приятелката си. Разговаряха по телефона всеки ден и обикновено се виждаха поне веднъж седмично. Тези два почивни дни бяха планирани да бъдат вид награда, щяха да ги прекарат заедно и да се отдадат на воля на хапване, пиене и пазаруване.

Разцелуваха се. Сара подаде на Мосами една от тубичките с „Бачи“.

— Заповядай, увертюра към угощението.

Мосами трескаво разкъса пакета и извади няколко бонбона.

— Прекрасно. Любимите ми. — Поднесе пакета на Сара. — Ето, почерпи се и ти.

Сара си взе един бонбон, последва Мосами в кухнята и седна на висок стол до барплота, докато гледаше как приятелката ѝ отваря бутилка червено вино.

— И така, какво става с теб? — попита Мосами, като ѝ подаде чаша вино. Сара отпи една глътка и тръгна първа обратно към всекидневната. Мосами я последва с чашата си и бутилката в ръце.

— Ами-и малко особено се чувствам, откакто ги няма Еди и Алекс. — Сара вдигна рамене. — На човек му трябва време, за да свикне. Понякога се чудя защо изобщо си правя труда. Може би следващия път би трябвало да играя на сигурно и да си хвана някой счетоводител, който знае.

— На сигурно! — измърмори Мосами. — Мислиш, че така е по-сигурно? Та ти ще откачиш след пет минути с такъв тип. И сама прекрасно знаеш, че е така.

— Аха. Вероятно. Но въпреки това...

— Знам, миличка. Тежко е. Не мисли за това. Ще си спретнем прекрасен уикенд без мъже. Имам куп планове за нас двете.

Сара се усмихна.

— Ти си ангел.

— Знам. Както и да е — подхвана Мосами, опитвайки се да поразведри атмосферата, — някакви други новини?

Сара помълча.

— Хъм, ами-и... Мисля да си сменя работата. — Зачака реакцията на Мосами.

— Защо?

— Четири години. Време за промяна, нали се сещаш?

— И това е причина според теб?

— Ами какво ѝ е на причината?

Дрън-дрън, помисли си Мосами и се изправи, за да налее още по чаша вино.

Двата почивни дни бяха прекарани в нея и взаимно угаждане. Сара се прибра вкъщи в неделя вечерта. Прекоси тихите стаи, седна до телефонния си секретар и си пусна съобщенията, като се надяваше да

има някакво послание от Еди и Алекс. Нищо от тях, както и нищо вълнуващо, освен може би обаждането от страна на Сю Банкс, която я молеше да ѝ звънне.

Сара погледна номера ѝ в бележника си и го набра.

— Сю, Сара е.

— О, привет, Сара. Как си?

— Добре. Прекарах дълъг, мързелив край на седмицата. А ти?

— Изпитвам ужас от понеделник сутринта, както винаги.

— Не си единствената.

— Слушай сега. ИКБ.

— Ммм-мм-м.

— Какво искаш да кажеш с това „ммм-мм“?

— Ами предполагам, че искам да кажа: „О, скъпа, издъних се.“

Според мен май няма да припаря дотам.

— А защо не?

— Е, ами Данте Скарпирато ми посвети цели тридесет минути и после ме изпроводи. Ето защо.

Сю се засмя.

— Виж какво, Сара, ако не те беше харесал, щеше да те изхвърли още на петата минута. Той е направил съответните проучвания. Освен това ми има доверие. Знае колко си добра. Единственото, което му оставаше да стори, бе да те види, за да разбере дали ще те хареса. И действително те е харесал. — Тя направи тържествуваща пауза.

— Какъв странен начин, за да го покаже — измърмори Сара.

— Слушай какво, не се прави на кралска особа. Не можеш да очакваш всички да ти падат в краката.

— Кралска особа ли! Та аз едва...

Сю безпощадно я прекъсна:

— Чуй ме. Скарпирато току-що ми се обади. В момента си е вкъщи. Искане да му звънеш, за да се уговорите за среща с останалите членове от екипа му.

— Това не е ли малко необичайно? — отвърна Сара. — Имам предвид директния контакт. Звучи малко неофициално.

— Е, хайде стига. Сара, не мисля, че имаш нужда от мен като придворен паж.

Сара се разсмя.

— Така е. Май действително нямам нужда. Е, какъв е телефонният му номер?

Сю го изрецитира набързо. Сара се сбогува с нея и веднага се обади. Номерът бе, отбеляза тя мислено, в Челси, същата централа като нейната. Значи бяха съседи.

— Данте, Сара Йенсен се обажда.

— Добър вечер, Сара.

Гласът звучеше дрезгаво, в ритъм стакато, дори по-непреклонен, отколкото при срещата им, освен това в него се долавяха и присмехулни нотки. Тя се постара да не им обръща внимание и зачака, като си човъркаше маникюра в последвалото мълчание.

— Можеш ли да се отбиеш през моя офис в шест и половина утре?

— Няма проблеми.

— Значи ще се видим тогава. — С тези думи той затвори.

Краткият разговор я изнерви. В стенографския му стил се забелязваше студенина, пълно незачитане на общоприетите норми на учтивости общуване. Много дилъри говореха по този начин, но това не беше нито израз на грубост, нито липса на умения за изричане на вежливи фрази. Странно защо, но ѝ се струваше, че при него това беше просто отхвърляне на официалностите.

Сара прекара следващия ден в сключване на хаотични и разнообразни сделки, като ѝ се искаше да може да се прибере у дома, за да чака да стане шест часът. Когато най-сетне времето настъпи, тя забързано напусна залата на дилърите във „Финлис“ и се запъти към офисите на ИКБ.

Същият тъмен кабинет, поредният безупречен костюм. Скарпирато бавно пристъпи към нея, когато тя влезе в офиса му, протегна ръка и се ръкува твърдо. През цялото време очите му не се отместваха от лицето ѝ. Усмиваше се леко — не от приятелски чувства или приветствие за добре дошла, а от нещо, което Сара не можеше да определи точно. Тя извърна очи. В кабинета имаше още двама души, отпуснали се на тапицираните кресла около бюрото. Скарпирато кимна към тях.

— Сара Йенсен, запознай се с Матю Арнът и Саймън Уилсън.

Уилсън скочи на крака, усмихна ѝ се и топло се ръкува. Арнът само се попривдигна, задържа дланта ѝ за секунда, после отново се

тръшна на креслото си и се загледа през нея. Скарпирато издърпа един стол иззад бюрото си, премести го отпред и седна между Арнът и Уилсън, които бързо му направиха място. Полуобърнати към него, те му хвърляха коси погледи, сякаш чакаха знак, който да им подсказва линия на поведение. В очите на Сара изглеждаха като двама новаци. Тя зае празния стол срещу тях и пусна на земята чантата си. Облегна се назад, разкопча сакото си, извади пакет цигари и небрежно запали една. Озари с усмивка наблюдаващите я.

— Нали не възразявате?

Скарпирато поклати глава и плъзна към нея пепелник през масата.

— И аз ще запаля — каза Арнът. Той излезе от кабинета и се върна с пакета, който беше взел от бюрото си. Запали. Към тавана се понесоха кълба дим и се смесиха с мириса на скоро изпушени пури.

Сара спокойно дърпаше от цигарата си и разглеждаше двамата си нови колеги. Арнът изглеждаше като мъж, подходящ за реклами на ризи в някое лъскаво списание. Беше добре изглеждащ американец, приближаващ трийсетте. С квадратна челюст, сини очи и кестенява късо подстригана коса, той бе излъскан почти до съвършенство. Акцентът му също бе шлифован, отбеляза Сара. Извивките, присъщи за Ню Джърси, бяха овладени и преобразени в протяжно провлачване, характерно за Бостън, но все пак прозираха тук-там в по-рядко употребяваните думи. Обликът му би бил цялостно приятен, макар и леко претенциозен, ако не бяха очите му и линията на устните му. Погледът му беше твърд и циничен, всеки израз в очите му носеше отсянка на презрение, насочено към целия свят. А устните винаги бяха леко нацупени и издадени напред капризно и самодоволно. Не беше най-прекрасният тип, с когото Сара се беше срещала. И определено не от типа, който би я наел на работа.

Саймън Уилсън пък, напротив, изглеждаше мил, нетърпелив да се хареса. Той беше по-млад, на около двадесет и четири, и работеше в Сити едва от година-две, прецени Сара, като забеляза, че още не бе усвоил присъщия за много от колегите му в този бранш израз на лепкаво самодоволство. Косата му беше с пясъчен цвят, лицето бе леко луничаво и бе облечен, за разлика от другите, в измачкан костюм конфекция. Той срещна очите ѝ, докато го разглеждаше, и ѝ се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му, след което хвърли поглед към Скарпирато и зачака да започне пръв. Той просто я изучаваше, без да казва нищо и без даже да направи най-малък жест, който да подсказва, че смята да го стори. Леко се обърна към Арнът. Двата мъже си размениха погледи, след което Арнът се приведе напред и попита:

— И къде е според теб точката на кабелната?

Сара леко се усмихна. Това я забавляваше.

— За какъв период става дума? В следващите пет минути, след двадесет и четири часа, седмица или година?

— Пет минути.

— Не знам. — Сара го озари с широка усмивка. — Когато за последен път погледнах екрана, а това беше в шест и пет, беше на 1.4930,40. Не знам какво е ставало на пазара през последните четиридесет и пет минути, а не съм свикнала да налучквам слепешката. Но бих казала, че доларът укрепва маргинално.

Арнът измъкна от джоба си малък „Рютерс“ пейджър, три на два инча, който представяше денонощни сводки за всички важни цени, както и финансови новини. Набра команда и се взря в малкото екранче.

— 1.4910,20. Май наистина се е вдигнал — провлачено изрече той. Опита друга тактика. — И така, защо напускаш „Финлис“?

— Кой казва, че напускам?

— Нали си тук?

— Тук съм, за да може вие да научите повече за мен и аз да ви опозная по-добре.

Арнът й хвърли гневен поглед. Тя му отвърна със същото, без да трепне. Възцари се напрегнато мълчание.

Уилсън го наруши с усмивка:

— Работиш с Дейвид Рийд, нали?

— Да, седим един до друг. Приятел ли ти е?

— Играем футбол. — Уилсън се разсмя. — Или поне се опитваме. Той почти през цялото време е контузен.

— Няма нужда да го казваш. Изглежда, прекарва повечето от времето си, куцукайки наоколо, като ту една, ту друга част от тялото му е бинтована.

— Колко ужасно за теб — каза Арнът.

Сара го погледна в упор за няколко секунди, после извърна очи. Срещна погледа на Скарпирато. Той беше извадил пура от вътрешния

джоб на самото си и методично я разпалваше, поглеждайки я между дръпванията. Облегна се назад в стола си и задържа очите ѝ, като играеше ролята на дистанциран наблюдател и изглеждаше, сякаш се забавлява. Сара раздразнено се извърна. Явно тя беше хитът на вечерта. Не виждаше никакъв смисъл да я удостояват с тази среща, освен ако целта, разбира се, не бе просто за забавление. Уилсън я бе харесал, Арнът я бе намразил. А що се отнасяше до Скарпирато — не беше съвсем сигурна в неговите чувства, а и в момента изобщо не я беше грижа за тях.

Хвърли поглед към часовника на ръката си и изрече спокойно:

— Вижте какво, тук наистина е много приятно, но след петнадесет минути трябва да съм на едно място, така че, ако не възразявате...

Леката усмивка на Скарпирато за миг се преобрази в смайване. Той се наведе напред на стола си.

— Разбира се. Извинявай, че не те предупредихме по-отрано за тази среща. — Стана на крака. Арнът вдигна лице, без да каже и дума, и загледа как тя излиза от офиса. Уилсън я последва до вратата.

— Довиждане. Радвам се, че се запознахме. — Той стисна ръката ѝ.

Сара се усмихна.

— Аз също.

Двамата със Скарпирато прекосиха залата на дилърите и излязоха в коридора към асансьорите. Никой от двамата не проговори. Когато вратите на кабината се отвориха, той се ръкува с нея.

— Благодаря, че намери време да се отбиеш. Ще ти се обадим. — Усмихна ѝ се леко, след което се обърна и си тръгна, докато вратите на асансьора се затваряха.

— Що не си ядете ушите — измърмори Сара, поела с кабината надолу.

8.

Сара излезе на Лоуър Темз Стрийт, изчака да се получи пролука в ревящия трафик и претича през улицата. Чудеше се как ли ще му се стори на Джейкъб цялата тази история. Реши да отиде да го види, затова свърна към Кенън Стрийт и се отби в една телефонна кабина на Буш Лейн. Вдигна слушалката и набра неговия телефонен номер. След няколко сигнала чу пресекливия му глас.

Пет минути по-късно той затвори телефона с усмивка и вдигна котката си, разрошвайки с пръсти лъскавата ѝ черна козина.

— Крайно време беше да ни навести, нали?

Руби се изтегна в прегръдките му, затвори очи и замърка, като я загали, после възмутено ги отвори широко, щом я пусна отново на пода. Размята раздражено опашка и го загледа как се обува, взима портфейла си и връзката с ключове от масичката в коридора и бавно затваря вратата след себе си. Три ключалки с дълги стоманени жила, скрити в панела на вратата, изтракаха силно след стареца.

Той внимателно пресече улицата, докато главата му гъмжеше от разнообразни рецепти, и се упъти към супермаркета на Голдърс Грийн Роуд. Джейкъб Голдсмит беше на седемдесет и три години. Притежаваше спокойната мъдрост на изживените пълноценно години. Излъчваше чар и доброта към тези, които обичаше, като най-важният човек сред тях бе Сара. Джейкъб цял живот бе внимателен и сърдечен, но с възрастта тези негови качества бяха станали дори още по-дълбоки, подхранвани от мъдрост и мекота, и сега вдъхваше на всички около себе си усещане за уют и неподправена ведрост. Човек никога не би могъл да го принизи дотолкова, че да го нарече „мил“, той бе много повече от това, а и всъщност такъв епитет не му прилягаше, защото той притежаваше остър ум и в него още съществуваше бунтарски дух, който се проявяваше като проблясък. Беше жизнен и жилав. Когато се обличаше, за да се срещне с бившите си делови партньори, се настройваше на друга вълна и спокойно можеше да мине за шейсетгодишен. Но напоследък това рядко му се случваше, защото се

бе оттеглил от занаята преди дванадесет години и животът му сега протичаше по съвсем различен начин.

Преди да се „пенсионира“, в продължение на тридесет години след завръщането си от фронта след края на Втората световна война Джейкъб бе работил в Лондон като конструктор на сейфове. И касоразбивач. Беше един от най-добрите в страната. Рядко работеше в незаконната област, но винаги успешно. Никога не го бяха хващали. След като няколко години бе пазил в тайна заниманията си от Сара и Алекс, един ден, след доста настойчиви въпроси от вече изпълнената с подозрения Сара, беше разкрил на децата тъмната страна на живота си.

Сара бе очарована от признанието му. Него го опияняваше интересът ѝ, затова и пазеше най-големите си подвизи за пред нея и след като бе подложен на нестихващ тормоз от нейна страна, я бе научил да отваря ключалки и да разбива сейфове. На единадесет Сара вече спокойно можеше да проникне в къщата си и без ключове и да отвори сейфовете на Джейкъб и на леля си Айла. Правеше го просто заради тръпката. Съдържанието им не я интересуваше, тя даже често добавяше по нещо. Когато и да отвореше сейфа си — а Джейкъб го правеше горе-долу веднъж месечно, — той откриваше вътре купчина бележници от Сара.

Влиянието на Джейкъб, както и острата болка, причинена и на двамата в ранното им детство, създадоха у Сара и Алекс много особен морал. Те развиха изключителна лоялност както един към друг, така и към Джейкъб, и смятаха за редни неща, които другите биха счели, меко казано, за престъпни. Малките кражби на Джейкъб си бяха в реда на нещата, защото не навреждаха на жертвите му — застраховките винаги покриваха загубите; и защото самият Джейкъб бе изначално добър и внимателен човек. Той се грижеше за тях, обичаше ги, забавляваше ги и им помагаше да се развиват като личности, което всъщност ставаше съвсем не според ограниченията и условностите.

Обичта на Сара към Джейкъб, която изобщо не намаля, като узна, че той е от така наречените в обществото престъпници, създаде у нея още от най-ранна възраст усещане за различни степени на нравственост. Което ще рече, че постъпките сами по себе си не бяха окачествявани в съзнанието ѝ като добри или лоши. Тя израсна със страстно и доста смесено чувство за морал и справедливост.

Въпреки че Джейкъб никога не бе залавян, дори и не се бе доближавал до затвор, Сара непрекъснато се страхуваше, че ще го отведат. Чак когато се пенсионира и се закле, че никога повече няма да се върне към този занаят, страховете ѝ се поутоложиха. И все пак тя израсна с ясното чувство, че осъждането му би било най-голямата несправедливост на света.

Нейните страхове бяха накарали Джейкъб да ускори оттеглянето си. Той бе наясно с това колко наранима е Сара, ето защо правеше всичко по силите си да намали уязвимостта ѝ. Някои от нещата не бяха в негова власт. Безпокоеше го мисълта, че в характера на Сара има някаква саморазрушителна сила, затова и зорко бдеше над нея. Знаеше, че обича риска както в професионално отношение, така и в личен план и че понякога умишлено вдига залога просто заради спортната тръпка. Да вземем например начина, по който бе купила къщата си, използвайки всичките си спестявания и поемайки огромни задължения, като през цялото време твърдеше — а то си бе и така, — че ненавижда финансовата несигурност. Ако по каквато и да било причина не можеше да работи повече, ако загубеше вратата в себе си или пък уменията си, Сара щеше да изгуби и къщата си. Нямаше как да довърши изплащането на ипотеката без внушителната си шестцифрена заплата.

Обаче Джейкъб бе предвидил вид застраховка срещу бедствия. Финансовото ѝ положение му причиняваше тревоги само дотолкова, доколкото то влияеше на нейното психическо състояние. За осемнадесетия ѝ рожден ден Джейкъб бе подарил на Сара старинен пръстен с рубин и диаманти. Когато завърши с отличие Кеймбридж, ѝ бе подарил обиците от същия комплект. Пазеше за друг случай, макар и сам да не знаеше какъв точно, огърлица с рубини и диаманти, понастоящем скрита в спалнята му, която, начаса би могла да изплати всички задължения по къщата на Сара. Би било доста трудно да се продаде в Англия, съвсем ясно го съзнаваше, но той пък познаваше и неколцина купувачи, ценители на ювелирното изкуство, които не биха придиряли чак толкова, че да искат удостоверение за произход.

Не беше споменавал пред Сара за огърлицата. Тя би видяла в това липса на доверие в способностите ѝ и ужасно би се подразнила. А не беше така. Огърлицата беше средство да я предпази от евентуални удари на съдбата, идеална застрахователна полица.

Сара с бърза крачка се запъти към станцията на метрото. Изкушаваше се да се отбие в дома си, за да се преоблече, но пътуването щеше да ѝ отнеме много време, пък и Джейкъб обичаше да я вижда издокарана. Ако се прибереше вкъщи, нямаше да устои и щеше да си обуе клин и маратонки. По-добре беше да остане с костюма, да отиде рано у Джейкъб и да помързелува, докато той приготвя вечерята. Купи си „Стандарт“ от щанда за вестници и се отправи заедно с тълпата към северните линии. След десет минути, тъкмо когато блъсканицата на платформата бе станала непоносима, се появи влак. Сара с мъка си проби път, насочи се бързо към една седалка и потъна в четене през следващите четиридесет минути.

Слезе на Голдърс Грийн и се върна малко назад, към щандовете за алкохол на пазара, за да купи две бутилки червено вино. Джейкъб рядко пиеше бяло вино и бе предал любовта си към червеното на нея. Години преди да тръгне по срещи в скъпи ресторанти тя вече бе абсолютен познавач на вината.

Сложи бутилките в найлонова чанта, слезе надолу по хълма, мина пак покрай станцията на метрото и свърна от шумната главна улица по спокойния Родерик Роуд. От двете страни на улицата се издигаха дву- и триетажни къщи с червени тухлени фасади, отделени от пътя с добре поддържани градини, повечето потънали в цъфнали рози.

Градината на Джейкъб бе една от най-красивите. Откакто се познаваха, той винаги бе отделял много от времето и вниманието си за своята градина. Розите бяха любимите му цветя. Имаше дири чайни рози, величествени копенхагенски рози и най-красивите от всички — огромните червени рози „Александър“ с упойващ аромат. Имаше и още десетки други. Като дете тя бе научила имената на всички видове, но сега вече беше забравила повечето от тях.

Сара отвори портата, която леко проскърцваше. Джейкъб отказваше да я смаже, за да му бъде нещо като ранен предупредителен сигнал. Скърцането привлече Руби, която със ситни стъпки се появи иззад ъгъла и се отърка в краката ѝ. Сара я вдигна с една ръка, с другата натисна звънеца, а бутилките леко издрънчаха по месинговата дръжка по-долу.

След миг Джейкъб отвори вратата с широка усмивка на лицето си.

— Здравей, милинка! — Прегърна я, котката остана притисната помежду им, после разцелува Сара по бузите и с надежда плъзна поглед по найлоновата торба. — Какво си ми донесла? Нещо прилично, надявам се? — Отвори чантата и огледа съдържанието ѝ. Усмивката му стана още по-широка. — Хм, не е лошо. Доволен съм, че си понаучила това-онова.

Сара се разсмя.

— Всичко, което зная и така нататък... — Наведе се, за да остави котката на земята и последва Джейкъб към кухнята. Той свали от витрината на един стар дъбов скрин две крехки, но доста големички чаши и отвори виното. Двете чаши поеа съдържанието на половината бутилка. Сара бе възприела обичая на Джейкъб да преценя изпитото количество по броя на чашите.

— Почти всичко е готово. Ти иди и гледай „Коронейшън Стрийт“, за да ми кажеш после какво е станало. Аз ще те извикам.

Сара занесе чашата си с вино в дневната и се тръшна на дивана пред телевизора. Половината от серията вече беше минала. Отпи от виното, прегледа предаванията, които в момента течаха по някои от другите канали, взе някакъв стар брой на „Спектейтър“ и се опита да почете.

След двадесет минути Джейкъб промуши глава през отворената врата.

— И какво стана?

— А? — Сара го изгледа в недоумение.

— „Коронейшън Стрийт“ Какво стана?

Сара се засмя сконфузено.

— Извинявай, Джейкъб. Нещо се разсеях.

— Разсеяла се била, хм. Разправяй го на старата ми шапка. Не е необходима кой знае каква концентрация, за да гледаш „Коронейшън Стрийт“ — Хвърли ѝ проницателен поглед от прага. — Както и да е, хайде идвай, за да похапнеш.

Сара послушно се запъти към кухнята. Седна на масата, докато Джейкъб сипваше обилни порции задушено в гърне. Старецът едва-едва докосна съдържанието на чинията си, загледа Сара внимателно, преди да попита:

— Е, казвай, какво се е случило?

Сара спря, за да преглътне огромната хапка. Остави вилицата настрана.

— Защо мислиш, че се е случило нещо?

Джейкъб я изгледа възмутено.

— Защото се е случило. Случило се е, нали? Да не мислиш, че съм спял?

Сара въздъхна и отпи глътка вино.

— Слушай, Джейкъб, не мога винаги да ти казвам всичко. А в случая даже не съм сигурна, че това е твоя работа. — Забеляза колко оскърбено я изгледа той и й се прищя да си беше отхапала езика. — О, боже, извинявай. Не исках да кажа точно това. Просто откакто Еди и Алекс заминаха, нещо не съм на себе си. Не спях добре и тази нощ...

Джейкъб отпи голяма глътка от чашата си.

— Няма нищо, милинка. Разбирам те. Не се безпокой. — Помълча за момент. — Обаче това не е всичко, нали? Отпътуванията им те натъжават, да. Виждам съм го и преди. Но сега друго те е разтревожило, прав ли съм?

Сара се вгледа в покритото с бръчки лице, набраздено от тревога.

— Май нищо не мога да скрия от теб, а?

Джейкъб се облегна назад с лека въздишка на облекчение и зачака.

— Ами добре, ще ти кажа — подхвана Сара. — Не виждам нищо лошо в това. Изникна нещо много странно, в което съм на път да се забъркам. Всъщност вече съм се забъркала. — Направи пауза. — Просто положението е доста особено, това е всичко.

Джейкъб успя да измъкне малко по малко всичко — Картър, Барингтън, подозрението в измама и най-накрая Скарпирато.

— Както виждаш — завърши тя, — наистина желая тази работа, става дума за Скарпирато и губернатора. Просто се чувствам малко нервна. Това е. Във „Финлис“ ми беше добре. Както и с Еди. До този момент всичко бе хубаво и спокойно.

— Обаче ти не можеш току-така да се примириш, нали?

— Така е — отвърна Сара, — не мога.

— И какво ще правиш сега?

Сара се усмихна.

— Ще приема мястото, ако ми го предложат.

Джейкъб остана мълчалив за известно време. Взя се през прозореца към градината със замислен израз. После ѝ се усмихна.

— Всъщност не би трябвало да е кой знае колко трудно. Ако внимаваш. И ако обмисляш внимателно всяка стъпка, даже може да се окаже забавно.

Сара веднага застана нащрек.

— И преди съм виждала този поглед, Джейкъб Голдсмит! Какво пак си намислил?

— Нека първо изчакаме, за да видим дали ще получиш работата. Става ли?

9.

Цели два работни дни Сара не чу нито Сю Банкс, нито Данте Скарпирато. Първия ден почти изпита облекчение, доволна, че засега остава сред познатото си обкръжение. На втория започна да се тревожи, може би в крайна сметка работата бе получил някой друг. В този миг реши, че наистина отчаяно желае да получи мястото. Като се прибра у дома същата вечер, се опита да изхвърли тази мисъл от съзнанието си и накрая почти убеди себе си, че всъщност крайният резултат изобщо не я интересува нито във връзка с работата, нито със задачата... Естествено точно в този момент Сю Банкс реши да ѝ се обади.

Сара се прибра в осем и половина. Връщаше се от гимнастическия салон и като компенсация за положените усилия си беше купила огромен пакет пържени картофи от рибния магазин „При Джони“ на Уърлдс Енд. Ядосано сграбчи слушалката и едва успя да я задържи с омазнените си пръсти.

— Ало — изстреля предизвикателно.

— О, извинете, моля — позасмя се Сю.

— Извинявай, Сю — изрече Сара, опитвайки се да преглътне шепа чипс. — „В момента животните се хранят, моля — не ги дразнете“, нали се сещаш? Като в зоологическата градина.

— Напълно те разбирам. Да звънна ли по-късно?

— Не, не се безпокой. Само дето малко ще ти помляскам.

— Бррр, отвратително. Както и да е, слушай, току-що ми се обади Скарпирато. Би искал да те види утре, ако е възможно.

— А, така ли? — Сара се усмихна широко, с пържен картоф в ръка. — Е, това вече е нещо. — Пъхна го в устата си и задържа в мълчание за известно време.

— Е, хайде де — възмутено възкликна Сю, — искаш ли тази работа или не в края на краищата?

Сара остави въпроса ѝ без отговор.

— Колко народ е извикал за среща?

— Видя се с осем други кандидати, освен теб — обясни Сю търпеливо. — Остават още двама.

Отново настъпи продължителна тишина.

— Сара, искаш ли тази работа или не? Струваш ми се малко несигурна.

Сара вътрешно се усмихна.

— Нека изчакаме да чуем какво ще ни каже господин Скарпирато, а? Би ли му предала, ако обичаш, че ще мина през неговия офис утре в шест и половина?

— Да, госпожице. На вашите заповеди.

В шест и двадесет на следващия ден Данте Скарпирато седеше в кабинета си заедно с Матю Арнът и Саймън Уилсън, за да обсъдят последния кандидат, с когото бяха разговаряли — двадесет и девет годишен американец, близък приятел на Арнът, с когото бяха учили в Браун Юнивърсити.

— Ами според мен той е доста добър. — Арнът погледна Скарпирато за миг, после отмести очи. — Добър дилър е и ни пасва идеално. — Замлъкна сконфузено и накрая добави несигурно:

— Както и да е, аз ще гласувам за него.

Скарпирато дръпна дълбоко от пурата си и се обърна с лице към Арнът.

— Този тип е пълен кретен. Понякога си толкова тъп, друже.

Лицето на Арнът почервения. Саймън Уилсън втренчи поглед във върховете на обувките си. Арнът си запали цигара, хвана я с два пръста и раздражено посочи с нея Данте.

— Ти какво предлагаш тогава?

Скарпирато тежко въздъхна.

— Тъкмо щях да ти го изясня. Така че успокой топката, ако обичаш.

На прага се появи една от секретарките и попречи на Арнът да отговори.

— Сара Йенсен е в приемната. Да я поканя ли да се качи?

— Да, ако обичаш. Но моля те, заведи я до моето бюро в залата на дилърите. Помоли я да изчака там няколко минути. Ще отида да я взема, когато приключа тук.

Секретарката се обърна и се запъти към приемната. Върна се след няколко минути със Сара и я заведе до бюрото на Данте, на петнадесетина крачки от кабинета му.

Сара седна странично зад бюрото и разгърна броя на „Ивнинг стандарт“, който носеше със себе си, като се престори, че го чете задълбочено, а същевременно се опитваше да долови разговора, който се водеше в съседния кабинет. До нея долиташе само нечленоразделно мърморене. Накрая се отказа и действително се зачете. Нямаше смисъл да се вглежда в лицата им, за да открие за какво става дума. Стъклените стени и вратата бяха покрити с щори. Отвън се виждаха само ленти от тъмни силуети.

От вътрешността на кабинета видимостта бе далеч по-добра. Скарпирато гледаше Сара през процепите на щорите, докато разговаряше с колегите си. Заслуша се в гласовете им, с очи, приковани в нея. Арнът се протегна назад на стола си и скръсти ръце с привидно равнодушие. Запали си още едно „Марлборо“.

— Не може ли да го отложим за утре? — попита.

— Бих искал да чуя мнението ви още сега. — Скарпирато продължи да гледа профила на Сара, докато изричаше думите.

— Защо? Разполагаме с достатъчно време. Остава ни да чуем още един кандидат и не е необходимо да решаваме сега.

Скарпирато продължи да гледа втренчено Сара. Отговорът му бе изречен много спокойно:

— Защото смятам, че трябва да предложим мястото на нея.

— О, по дяволите, Данте! Много добре знаеш какви ще ги върши. Тя е една нахакана кучка, която ще си влиза и ще си излиза когато ѝ скимне, за да поработи малко след някой или преди друг личен ангажимент, колкото да не е без хич.

Скарпирато откъсна очи от Сара и се обърна към Арнът:

— Ти колко спечели за отдела през миналата година?

Арнът се смути.

— Защо не ме питаш за тази? Много добре знаеш, че сега съм с няколко милиона отгоре.

— А миналата година беше с няколко отдолу. Точно по времето, когато Сара Йенсен, случайно разбрах, е направила шест милиона за „Финлис“ Всички много добре знаем каква е репутацията ѝ. Тя може и да си влиза и излиза когато ѝ скимне, както ти се изрази, но за един час

ще свърши къде-къде повече работа, отколкото ти за цяла седмица. — Скарпирато се усмихна. — Разбрахте моето становище. Макферсън напусна преди няколко седмици. Имаме нужда от негов заместник. Месеци наред да бродим в търсене из Сити, няма да намерим по-добра от нея.

Или по-красива, помисли си Арнът ядно.

— Сега идете при нея и я поканете да влезе в кабинета ми, ако обичате. После изчезвайте. И двамата.

Арнът гневно изхвъркна навън, последван от безмълвния Уилсън.

— Той иска да отидеш при него — каза Арнът на Сара с крива усмивка.

Кимна ѝ с глава, със замах свали сакото си от облегалката на стола и излезе навън. Уилсън я поздрави, после каза довиждане, усмихна се и тромаво последва Арнът.

Скарпирато седеше и пушеше пура. Фиксира Сара с очи при влизането ѝ и я подкани с жест да седне. Тя се почувства неудобно под настойчивия му взор. Устните му се изкривиха в лека усмивка. В погледа на Сара проблесна предизвикателна искра, която сякаш още повече задълбочи усмивката на мъжа срещу нея. Искаше ѝ се да се наведе, за да си извади цигарите от чантата, поне за миг да отвърне очи от неговите, да прикрие погледа си, който, както се опасяваше, вероятно бе прекалено красноречив, но бе принудена да издържи на изпитанието. Така и останаха, без да кажат и дума, втренчени един в друг, като всеки от тях не желаше да проговаря пръв, нито пък първи да отмести очи. Най-сетне той се приведе напред и наситеността на погледа му ненадейно се стопи. Като че ли изведнъж напълно бе сменил облика си, беше се превърнал в бъдещия шеф и излъчването му стана официално, резервирано, делово.

— Добре, Сара, всички решихме, че ще бъдеш полезна придобивка за нашия отдел.

Сара, която в този миг се сети за яростния поглед, който ѝ беше хвърлил Арнът на излизане, едва не се разсмя с глас.

— И така, добре дошла в ИКБ.

Той, изглежда, не се и съмняваше, че тя ще приеме предложението.

— Искам те на бюрото колкото се може по-скоро. Кога можеш да започнеш?

Сара примигна заради полученото се двусмислие и извърна очи. Думите бяха изречени умишлено бавно, с паузи между тях. Скарпирато бе използвал обичайната терминология, но в неговата уста това звучеше почти като... Сара се вгледа в лицето му. Там пак се беше появила онази лека усмивка. Испита усещането, че той нарочно я дразни. Срещна очите му и устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка.

— Искам 500 000 лири стерлинги заплата за първата година и ще започна в понеделник.

Скарпирато се наведе напред и я загледа с присвити очи.

— Половин милион? Това е малко повече, отколкото имах предвид.

— Или така, или никак.

— Добре, Сара, надявам се, че знаеш какво правиш, щом като вдигаш летвата толкова високо. Най-добре ще е наистина да си блестяща.

Най-добре за теб ще е да не съм, помисли си тя.

Скарпирато се изправи и заобиколи бюрото си. Застана пред стола ѝ. Сара стана и лицата им почти се изравниха. Той беше прекалено близо. Тя се наведе, за да вдигне чантата си и отстъпи назад. Данте продължи да я гледа, докато се приготвяше да тръгва.

— Само един въпрос — подхвана тя, щом двамата излязоха от кабинета. — Като че ли Матю Арнът не ме одобрява особено. Не ми се вярва да е много въодушевен от присъединяването ми към екипа.

Скарпирато се разсмя.

— Не се безпокой за него. Той си е намръщен кучи син. Обаче като дилър много го бива. И понеже печели доста пари за нас, мисли, че направо е наложително да се прави на лайно. Нали познаваш този тип хора?

Сара презрително се усмихна.

— О, да, познавам ги много добре.

Прекошиха етажа на дилърите, който вече бе пуст и смълчан, и стигнаха до асансьорите. Данте спря пред вратата и се обърна към нея:

— Ще ти изпратя договорите още утре сутринта.

Сара кимна.

— Изпрати ги на домашния ми адрес, ако обичаш. Ще ги изчакам, преди да тръгна за работа.

Скарпирато бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади химикал и тънък бележник. Отгърна на задните страници, предназначени за адреси. Сара му каза къде живее и видя как той го записа, после прибра и бележника, и химикала обратно. Усмихна ѝ се.

— Значи ще се видим в понеделник — каза ѝ.

— Да. Ще се видим в понеделник.

Данте я погледна озадачено, сякаш нещо в тона ѝ го бе изненадало, после ѝ обърна гръб и се отдалечи. Сара се загледа след него. Асансьорът дойде. Тя слезе надолу сама. По гръбнака ѝ бяха избили ситни капчици пот.

Тръгна по Айдъл Лейн към Ийстчип и там хвана такси. Веднага щом се настани на седалката, запали цигара. Само преди два часа изобщо не се бе замисляла за бъдещето оттук насетне. Сега се питаше в какво все пак се беше забъркала.

На следващата сутрин остана вкъщи, за да изчака пристигането на договорите от ИКБ по куриер. Двата екземпляра пристигнаха в десет. Подписа единия, изпрати го обратно, а другия задържа за личната си документация. Припряно пристъпи към телефона и набра номера на Антъни Барингтън. Той бил на заседание, уведоми я секретарката му. Сара помоли да му предадат спешно съобщение от нея. Десет минути по-късно той ѝ се обади.

— Губернаторе, благодаря, че ми се обадихте. Добри новини. Получих мястото. Започвам в понеделник.

— Браво, Сара. Прекрасно. Наистина. Заслугата е изцяло твоя! — Той направи театрална пауза, после продължи с иронична сериозност: — Все пак се надявам да не навриш много нос. И двамата знаем, че това може да отнеме доста време, така че не бива да се излагаш.

Разсмяха се едновременно. И двамата знаеха, че тя е напълно подготвена за тази работа. Рискът се състоеше единствено в това да не я открият, преди да е събрала достатъчно изобличаващи доказателства. В случай че Скарпирато се окажеше виновен. Тогава щяха да я уволнят — в най-добрия случай. За половин милион лири годишно си струваше да пази мястото си до последно.

Губернаторът затвори телефона и помоли секретарката си да го свърже с Джеймс Бартроп. След секунди по линията прозвуча неговият глас:

— Губернаторе.

— Бартроп, тя получи работата.

— Отлично. Всичко си застава по местата. — Направи пауза. Барингтън едва ли не чуваше трескавото прехвърляне на възможните варианти в главата на мъжа отсреща. — Трябва да придадем на нещата повече тежест — продължи Бартроп.

Барингтън се намръщи. Недомлъвките продължаваха.

— Тежест?

— Да. Финансова. Дайте й малко пари, в брой, за евентуални разходи.

— Разходи? Какви разходи?

— О, ами не знам. Това не е важно.

Барингтън зачака да чуе какво бе важното.

— За да я обвържем по-здраво. Всъщност съвсем символично. То си е нещо като общоприета практика. Прави нещата по-реални. Кара ги да ги приемат по-сериозно.

— Да, това ми е ясно. Колко?

— О, няколко хиляди.

— Знаете, че това са трохи за момиче като нея.

— Това няма значение. Не искам да й даваме прекалено много. Възбужда подозрения. Само нещо като аванс. За наша сметка. Ще изпратя сумата след половин час по куриер. Уредете си среща с нея, ако е възможно. Колкото по-скоро ги предадете, толкова по-добре. Така ще се установи верният тон.

— Добре. Ще чакам пратката. И ще видя какво мога да уредя за срещата.

Сара влезе в сградата на „Финлис“, въодушевена и малко притеснена. Моментът на напускането. Най-добре ще е бързо да приключи с това. Подмина бюрото си и се упъти направо към кабинета на Джейми Ролинсън. Повечето от шефовете имаха и лични кабинети, освен задължителните бюра в общата зала на дилърите. Залите не предлагаха никакво усамотение, всички тайни ставаха обществено достояние, затова бе наложително да има лични кабинети.

— Добро утро, Джейми. Би ли ми отделил десет минути?

Той се опита да я убеди да остане. Опита се, без особен успех, да се свърже с Картър, който същия ден бе отлетял за Париж по работа. Сара бе непреклонна. Време ѝ било да се премести.

Отиде до бюрото си, за да събере малкото лични вещи, които бе разпиляла по работното си място. Движенията ѝ бяха припрени, вече не бе част от отбора и бе нежелана тук. Напускането на звезди от отдела винаги се таксуваше като вид предателство спрямо колегите и фирмата. Атмосферата, докато Сара събираше нещата си, бе напрегната и враждебна. Тя вече бе част от конкуренцията, а тази сфера на дейност бе прекалено чувствителна, за да ѝ позволят да се навърта наоколо повече от необходимото. Взе чантите си и тръгна през залата. Гласът на Дейвид Рийд я накара да се закове на място.

— Обаждане, Сара. За теб. Твърди, че е спешно. Не пожела да се представи.

Сара тихичко изруга. Искаше да се измъкне от тази сграда колкото се може по-бързо. Раздразнено се обърна и се върна на старото си бюро, сграбчи слушалката и ядосано натисна бутона за първа линия.

— Ало.

— А, Сара. Радвам се, че успях да те хвана. Антъни се обажда.

Сара сбърчи чело, разпознавайки гласа, но стъписана от името ѝ.

— А, вие ли сте, Гу...

Той я прекъсна:

— Да, аз съм. Ще бъда кратък, нямам много време. Би ли се отбила в кабинета ми? Да речем — след половин час?

— Да, това ме устройва.

— Дотогава. — И връзката прекъсна.

Сара пак вдигна чантите си и напусна сградата на „Финлис“ завинаги. Чувстваше се нервна. Да напуснеш след четири години работа не бе кой знае колко забавно. Усети привичното присвиване от чувството за несигурност в стомахта си. Пък и това странно обаждане и фактът, че управителят на Националната банка се бе постарал да остане анонимен. Това ѝ навяваше неприятни спомени. Веднъж се бе забъркала с женен мъж. Той ѝ бе забранявал да използва името му, когато говореха по телефона, и никога не се представяше лично. Малодушието му винаги ѝ се бе струвало като безсмислена проява на параноя. Това я дразнеше и я караше да го смята за двойно нелоялен

към околните. Връзката ѝ с него продължи три месеца, напусна го, твърдо решена никога повече да не изпада в подобно положение.

Изтика спомените назад в съзнанието си, ала неприятното усещане продължи да витае в мислите ѝ. Излезе навън на Олд Броуд Стрийт, под топлите лъчи на юнското слънце. Банката бе на две минути пеша, а тя имаше за убиване половин час. Запъти се към Финсбъри Съркъс и се заразхожда из парка, опитвайки се да уталожить нервността си. Защо това обаждане бе толкова спешно? Защо той искаше да я види веднага? Да не би да бяха решили да отменят цялата операция?

Ненадейно я връхлетя вълна на раздразнение. Беше напуснала „Финлис“. Безвъзвратно. Никога не би го направила, ако губернаторът не я беше помолил за това, ако не ѝ беше поставил тази специална мисия. Може би съвсем спонтанно той бе променил решението си. Може би бе сметнал, че в крайна сметка тя не е подходяща за задачата. Паникьоса се. Може би бе открил някои неща.

Отпусна се на една пейка и трескаво затърси цигарите в чантата си. Запали и нервно дръпна. Усети притока на никотин във вените си. Изпуши цигарата до самия филтър с няколко дълбоки вдишвания.

Изведнъж се разсмия вътрешно. В този момент тя се държеше като параноичка. Загаси фаса, изправи се, измърмори едно „майната му“ под нос, обърна се и се върна обратно на Треднийдъл Стрийт право към сградата на Националната банка.

— А, Сара. Благодаря ти, че намина. Надявам се, че не съм ги причинил неудобство. Както и да е, браво на теб. Браво!

Управителят бръкна в едно от чекмеджетата на бюрото си, извади някакъв плик и го плъзна към нея по повърхността на писалището. Сара не го докосна.

— За теб е. Нещо на първо време, за да покрие някои от разходите ти. Убеден съм, че ще го използваш както трябва.

— Това не е необходимо наистина.

— Хайде, хайде. Не се знае кога може да ти потрябва. Това е част от операцията. Вземи ги.

Сара сви рамене. Пресегна се и взе плика. Без да го отваря, го пхна в чантата си. Погледна управителя в упор. На лицето му бе изписана благодетелна усмивка — като на баща, който дава на дъщеря

си полагащите ѝ се джобни пари. Обаче на нея, кой знае защо, не ѝ се струваше точно така.

Губернаторът погледна часовника си и се изправи. Протегна ѝ ръка.

— Добре, довиждане, Сара, и успех. Сега вече нещата зависят изцяло от теб. Естествено имаш пълната ми подкрепа, но така да се каже, на по-заден план, почти невидимо, нали? За твое добро. Иначе ще е малко подозрително, а? Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Широката усмивка си беше още там, но топлината бе поугаснала. Сара доби усещането, че се дистанцират от нея, сякаш вече бе сложена в някакво отделение на картотека или архив. Значи така. Добре. В това имаше логика. Пък и тя можеше да направи същото. Пое ръката му.

— Довиждане, господин управител.

Отвори плика чак когато се прибра у дома. Седна зад писалището си, отвори го с нож за рязане на хартия и извади три хиляди лири. Прибра банкнотите обратно в плика и го заключи в чекмеджето на бюрото си. Три хиляди лири. За разходи. Какви?

10.

Джеймс Бартроп седеше в кабинета си в Сенчъри Хаус и пиеше силно еспreso. Стаята бе обзаведена скромно и строго. Стените бяха боядисани в бяло, килимът бе сив. Нямаше нито картини, нито снимки. Бартроп бе от типа хора, които никак не се интересуват от заобикалящата ги среда. За него имаше далеч по-голямо значение вътрешният мир и онези удоволствия в него, който си позволяваше. Беше щастлив или поне работеше добре, когато имаше всепоглъщаща цел пред себе си, която да придава смисъл на живота му и форма на мислите му.

Обаче не този свой облик представяше пред света. Повърхностно погледнато, той бе хедонист — като повечето закleti четиридесет и пет годишни ергени, подплатени и с добро наследство. Хранеше се добре, пиеше умерено. През седмицата живееше в голяма къща на Челси Скуеър. В почивните дни пътуваше два часа и половина до къщата си в провинцията, по-точно в Глосистършир, или отлиташе до Южна Франция или Алпите — в зависимост от сезона, почти винаги в женска компания. Като оставим настрана служебните ангажименти, животът му бе абсолютно еднообразен, но населяван от разнообразни хора.

Никоя от жените не се задържаше дълго. Ала това нямаше значение, понеже винаги се намираха достатъчно, готови да запълнят празнината. Очевидните рискове, които криеше ергенството, особено за мъж, наближаващ петдесетте, просто правеха кръга от кандидатки по-изискан, защото освен че бе заможен, Бартроп бе и физически привлекателен — висок шест стъпки, със стегната фигура, мъжествени черти, чуплива кестенява коса и сини очи със съвсем леко замъглен поглед. Живи, прозорливи очи — поне за пред хората. Присъщият си цинизъм се стараяше да оставя скрит за околните.

Освен това притежаваше очарование и по психологически причини — пословично недостижим, а и загадъчен вследствие на

професията си. Накратко казано, той привличаше жените или по-точно определен тип жени — сближаване със заподозрените.

Бартроп откри, че се чуди как ли точно изглежда тя. Той естествено никога нямаше да се срещне с нея лично. Що се отнасяше до Сара, той не съществуваше или поне бе просто едно далечно, незначително обстоятелство, без видима връзка със секретната ѝ задача. Бартроп се усмихна вътрешно. Звънна на заместника си — Майлс Форшоу.

— Бих искал да получа снимки на госпожица Йенсен. Би ли поговорил с наблюдателите, ако обичаш?

В понеделник сутринта металните статуи на ИКБ поздравиха Сара студено. Потракването на високите ѝ точета отекна във фойето, облицовано със сив мрамор, и лицето, което отвърна на погледа ѝ от огледалата в асансьора, бе с напрегнати черти. В седем и половина сутринта етажът на дилърите бе пълен с народ. Море от студени лица наблюдаваше движенията ѝ. С облекчение зае мястото си между Уилсън и Арнът.

Уилсън вдигна поглед и се усмихна:

— Добро утро. Добре дошла на борда.

Сара отвърна на усмивката:

— Добро утро. И благодаря.

От лявата ѝ страна Арнът намръщено вдигна очи.

— Аха. Добре дошла в екипа.

Преди да успее да му отговори, той вече бе насочил вниманието си обратно към екраните.

В този момент Скарпирато се появи от кабинета си и тръгна между бюрата. Арнът и Уилсън се обърнаха към него. Той погледна надолу към Сара.

— Оперативка — обяви спокойно.

Отново беше станал шефът, шефът на дилърите, показваха го тонът и маниерите му, отбеляза наум Сара, като се загледа в забързаната му походка в посока към залата за съвещания, разположена встрани от главната зала. Арнът, Уилсън и Сара се изправиха и го последваха.

За разлика от огромното помещение на дилърите, окъпано в болнично зелена светлина, залата за съвещания бе естествено осветена от огромния прозорец с изглед към Темза. Ако човек извиеше врат, можеше да види и Тауър Бридж. Сара се унесе от възхищение в гледката. Останалите насядаха около черната маса, Арнът и Уилсън отпиваха от чаши димящо капучино. Сара се обърна с усмивка и седна срещу Скарпирато.

Арнът, а после Уилсън анализираха състоянието на пазара през миналата седмица и подробно очертаха стратегията им за обмен за следващите няколко. Сара се запита дали винаги така старателно се подготвяха. Скарпирато се беше взрял навън към реката, без да казва нищо, накрая се обърна към Сара, когато Уилсън завърши своето слово. Ако се бе надявал, че ще я постави в неизгодно положение, налагайки ѝ да говори след другите двама, щеше да бъде жестоко разочарован. Сара се облегна назад на стола си и озари с широка усмивка мъжете срещу себе си.

— Не ме вълнуват особено въздушните кули. Предпочитам да обменям по инстинкт. — Такъв коментар би могъл да направи и самият Скарпирато и Сара бе възнаградена с ръмжащо изсмиване от другата страна на масата.

— В такъв случай ще е най-добре да отприщиш инстинктите си. Можеш да започнеш истинска работа веднага. Таванът ти е двеста милиона долара.

Сара прикри изненадата си. Като начало не бе очаквала повече от петдесет. Би могла да съсипе всички с тези двеста. Скарпирато ѝ поставяше невероятно примамлива клопка. Сара успя да запази небрежната си усмивка.

Скарпирато продължи нататък спокойно:

— Придържай се към обичайните кръстосани обмени — не пробвай нищо екзотично засега. Ако ти се прииска да направиш нещо друго или да надвишиш двестата милиона, ела в кабинета ми за разрешение.

Сара кимна.

— Обменяй на своя отговорност, но непрекъснато дръж Матю в течение. — Думите прозвучаха като отчетливо стакато. — Ако реша, че е необходимо, мога да се намеся в сделките ти, както правя при останалите, но през повечето време действах сама за себе си. —

Усмихна се доброжелателно. — Обичам моите хора да сключват сделки като отделни личности, за да могат да се насладят на успехите си и да изстрадат... — наблегна на думата той — последствията от грешките си. — След което се изправи, кимна й леко, пожела й успех и се върна обратно в офиса си.

На устните на Сара играеше усмивка, когато се върна зад бюрото си. Репутацията на ИКБ съвсем бледо отразяваше действителното състояние на нещата. Очевидно бе, че тук не беше възможно да смаеш никого с държането си на примадона. Тук не само търпяха нахакана арогантност, но и я възнаграждаваха. Не беше очаквала толкова бързо да я подложат на проверка, нито пък по такъв екстравагантен начин. Таванът ѝ за позиции във „Финлис“ беше двеста, но тя бе техният топ-дилър и бе доказвала себе си в продължение на четири години. Наистина беше дошла в ИКБ с блестящи препоръки, но все пак си беше риск. Всеизвестна максима на пазара бе, че си добър колкото последния ти трансфер. Това беше и един от стресовите на тази работа — човек трябваше да се доказва ежедневно. Изглежда, Скарпирато охотно бе решил да заложи на нея. Тя бе приела предизвикателството му с присъщото си самоуверено нехайство.

Сара замислено потри брадичка. В този бизнес не бе особено разумно да се взимат решения с оглед на накърненото его. Ако човек го правеше прекалено често, така и щеше да изгори на червено. Това вероятно се отнасяше и за Скарпирато, реши тя. Уилсън бе видимо изненадан от размера на определения ѝ лимит. Почти стопроцентово бе убедена, че сумата надвишава неговия таван, но той с нищо не бе показал, че ревнува. Лицето на Арнът обаче се бе изкривило в злорада гримаса. Изобщо не се беше постарал да прикрие какво удоволствие би му доставила една нейна издънка и той очевидно очакваше събитието с нетърпение. Сара му се усмихна сладко-сладко, пресегна се и без да пита, се почерпи с една от неговите силни цигари.

Докато пушеше, размишляваше за стратегията на Скарпирато. Един сравнително откъснат от останалите главен дилър, запазил си правото да играе собствената си игра, иначе предоставил на другите пълна автономия, в рамките на главозамайващи суми... трескава работилница за правене на пари, рай за талантливите и... безогледните. Изгаси фаса в тежкия кристален пепелник с черни инициали ИКБ и сграбчи слушалката на личния си телефон. Време

беше да поговори с обичайните си партньори и да провери какви са чувствата на пазара в този ден.

Ежедневно Сара общуваше с около десетина други дилъри, с повечето от които си бе имала вземане-даване през последните четири години. Всички те се щураха на зигзаг из Сити, напредвайки в служебната йерархия. Единственото, което се променяше, бяха размерите на заплатите, пейзажите и обменните им лимити.

Сара хвърли поглед към клавиатурата на телефона си — с размер почти педя на две, който имаше повече от двайсет линии, някои от които предоставяха директна връзка с други дилинг-компаниии. За да се свърже с тях, беше необходимо да натисне само един бутон. Системата работеше почти като интерком. Копчето, което свързваше линията, бе отбелязано с ИКБ от другата страна и щеше да светне, щом позвънеште. След три примигвания линията щеше да започне да звъни доловимо. Първите три безшумни примигвания бяха направени, за да се намали какофонията в дилинг-залите. Вдигането на слушалката след иззвъняването се смяташе за проява на непрофесионализъм, затова дилърите непрекъснато хвърляха по едно око на телефоните си, за да отговорят на обаждането веднага.

Сара откри копчето на БдП или Банк де Пари, където работеше един от любимците й.

На стотина метра от нея, на северната страна на Лоуър Темз Стрийт, Джони Макдермот, избухлив ирландец от валутния отдел на БдП, съзря лампичката на ИКБ на таблото си да примигва. Ухили се и вдигна слушалката.

— Да видим дали ще отгатна. Сара Йенсен насреща.

— Привет, Джони.

— Значи работиш с Матю Арнът. — Гласът на Джони прозвуча палаво.

— Да.

— Той е лайно. — Джони изстреля думата с удоволствие.

— М-мм-мм.

— И с Данте Скарпирато?

— Да.

— Той е квалитетно лайно.

Сара сподави смеха си.

— Мм-мм-мм. Освен това работя и със Саймън Уилсън.

Джони се развълнува.

— Е, той вече е свестен тип.

— Мм-мм. Благодаря, Джони.

— Няма защо, Сара. Приятно слушане, торни бръмбари!

Сара избухна в смях.

— Джони, ах, ти, копеле такова. Ще ти го върна.

И двамата прекрасно знаеха, че Скарпирато, както вероятно и неговият придатък Арнът, ще прослушва записите на разговорите ѝ през първите дни в банката за удоволствие и за да пошпионира малко личния ѝ живот. На етажа на дилърите се записва всеки телефонен разговор — както като предпазна мярка срещу недопустим обмен на информация, така и с контролна цел. Автоматичният достъп до лентите бе привилегия, с която всички старши дилъри злоупотребяваха.

— Както и да е, Джони — продължи Сара, оставяйки смеха си да заглъхне, — как е хавата?

След час вече бе говорила и с десетимата си обичайни колеги, които с неотменната си смесица от лъжи, полуистини и случайни откъслечни истини бяха потвърдили собственото ѝ предчувствие, че поне за днес валутният пазар не предвещава нищо интересно.

На теория дилърите от другите фирми бяха съперници, целящи, както се казваше на дилърски жаргон, да се прекарат един друг. Всички очакваха това и бяха приятно изненадани, макар и малко подозрителни, когато това не се случваше. В известен смисъл именно в това се състоеше работата им, както и в малко спортна злоба. Сара бе наясно с този факт и го приемаше без уговорки. Ала съперничеството с дилърите навън беше нищожно в сравнение с натиска, който чувстваше в самата Интерконтинентална банка. Арнът ясно бе показал отношението си към нея още при първата им среща. Поне започваше без всякакви илюзии.

Арнът, долови тя, отчаяно иска да я види как се проваля. Скарпирато също — по свой, по-умерен начин. Беше размахал внушителната сума на лимита пред очите ѝ, подмамвайки я да се опита да се изфука и да го използва бързо и до откат. Е, добре, двамата с Арнът ги очакваше голямо разочарование. Сара нямаше никакво намерение да извършва каквито и да било сделки, за да имитира дейност. Нека си мислят, че размерът на лимита ѝ я е притеснил, нека я

мъмрят, задето не е направила нищо. Всичко това си беше част от играта.

Нямаше съмнение обаче, че залогът бе невероятно висок. Това място си беше такова, с всеизвестна репутация, ала Сара не можеше да се отърси от чувството, че по някакъв начин са я нарочили и се питаше какво ли се крие зад всичко това. Присмя се сама на себе си. В Сити бъкеше от теоретични конспиратори, но никога не бе мислила, че самата тя може да попадне в това число.

Денят се изниза тихо и кротко и в пет и тридесет Сара се приготви да тръгва. Арнът, който бе прекарал по-голямата част от деня, затворен със Скарпирато в неговия офис, изникна до нея тъкмо когато тя изключваше екраните си и измъкваше чантата си изпод бюрото.

— Свърши ли нещо? — Прекрасно знаеше, че не е. Нали я бяха инструктирали да го държи в течение на сделките си за деня?

Сара му показва всичките си зъби в широка усмивка.

— Съвсем нищичко. — После праметна чантата си през рамо и ведро се сбогува. Махна с ръка на Саймън Уилсън и се вля в тълпата чиновници, излизащи от работа. Гледаше се с лошо око на тези, които си тръгваха преди шефа си, но най-добре беше човек да установи правилата си още от първия ден. С бодра и небрежна походка Сара се устреми към асансьорите и се вмъкна в единия тъкмо преди да се затвори вратата.

Арнът не я изпусна от очи, докато не изчезна, после се обърна и влезе в кабинета на Скарпирато. Двамата мъже размениха няколко думи, след което Арнът надникна през отворената врата и повика Уилсън при тях. Уилсън припряно мушна последния брой на „Рейсинг Поуст“ под куп документи на бюрото си и се присъедини към двамата си колеги. Скарпирато се бе изтегнал на стола си, като държеше в ръка втората си пура за деня. Арнът си запали „Марлборо“ Уилсън, който се занимаваше с маратонско бягане, сбърчи нос. Вредни навици. Двамата мъже се приведоха напред към шефа си като покорни слушатели.

— Е?

Арнът дръпна дълбоко от цигарата си.

— Май си пада малко пудриера, а?

— Ами предполагам, че при името, което си е извоювала, ѝ се струва съвсем в реда на нещата да постъпва така — отвърна Уилсън.

— Да-а. Постара се да ни го навре в очите, нали? — изрече Арнът пренебрежително. — Клати си краката цял ден, после си тръгва в пет и половина.

Скарпирато скръсти ръце на тила си и се загледа в тавана за няколко секунди. Очите му се плъзнаха надолу по стената и се заковаха върху Арнът.

— Ти днес направи ли нещо? — попита спокойно.

Арнът нервно се размърда на стола си.

— Ъхъ, обмених малко по кабелната^[1].

Уилсън успя да сдържи усмивката си. Скарпирато повдигна едната си вежда.

— Е, а спечели ли нещо?

Скулата на Арнът потрепна, но той успя все пак да отвърне с равен глас:

— Не, изгубих петдесет бона.

— Тогава си затваряй устата — изръмжа Скарпирато. — Спести ни малко парици и си иди вкъщи.

С пламнали страни Арнът изхвърча от стаята. Уилсън го последва, като се подхилваше тихичко. Щом се отдалечиха достатъчно от Скарпирато, Арнът яростно се обърна към Уилсън:

— Що се хилиш като идиот? Само защото си успял да направиш малко пари днес. Да не би да ти е пораснала оная работа, а?

Уилсън продължи да се смее.

— Отивай си вкъщи и си го изкарай на кучето. Сара Йенсен ще остане в екипа, независимо дали това ти харесва или не. — След което тръгна към асансьора.

Зад гърба му се изсипа красноречив поток от псувни.

Сара махна на такси на Кенън Стрийт. Подремна в колата и се събуди чак когато шофьорът намали и изскърца със спирачките пред къщата ѝ на Карлайл Скуеър. Плати, излезе от колата и прекоси парка в центъра на площада. Изобщо не забеляза дрипавата невзрачна женица, която ѝ хвърли бърз поглед, щом наближи къщата. Сара влезе вътре, наля си щедро уиски и се отпусна на леглото.

Навън жената се извърна и се запъти към Слоун Скуеър. Тя бе един от наблюдателите на Шесто. В ръката си носеше куфар, в който

бе вграден фотоапарат, който сега съдържаше дванадесет снимки на Сара Йенсен. Те щяха да бъдат проявени веднага и доставени на бюро на Джеймс Бартроп.

[1] Прекият курс долар-лира. — Б.пр. ↑

11.

Сара пристигна в ИКБ на следващия ден, нетърпелива да поработи. Късметът бе на нейна страна, защото пазарите оживяха. Всичко започна доста спокойно... прекалено спокойно, помисли си тя, обаждайки се на бандата си. Нищо не се случвало вече втори ден поред и те били отегчени, опасно и многообещаващо отегчени. Нямаше да представлява трудност да клъвнат днес, по всяка вероятност именно сега бяха податливи на слухове. Сара просто трябваше първа да се докопа до стръвта, да подхване слуха преди тълпата. Седеше и се обаждаше поред на най-ценните си контакти. Сега, когато европейският механизъм за обмяна на валута едва ли не бе извън строя, валутните пазари бяха много по-нестабилни и податливи на слухове.

Беше десет и половина и пазарите бяха в задънена улица, когато ненадейно я озари вдъхновение. Един стар приятел от Кеймбридж — Манфред Арбинген, понастоящем журналист в „Ди Цайт“ във Франкфурт, се обади, за да си побъбрят.

— Току-що говорих с „Финлис“. Казаха ми през стиснати устни, че си отишла в ИКБ. Прозвуча като ругатня. — Той се разсмя. — Май новите ти работодатели не се славят с много добро име в Сити, а?

— Така е. Но си има компенсации, пък и кой ли в днешно време го е грижа за доброто име?

— Имаш право. Банкерите са почти толкова ненавиждани, колкото и журналистите.

— Направо сме си парии — подкачи го Сара.

— Парии, хм! — изръмжа. Манфред. — Не ми говори за парии. Преди малко се опитвах да поразуча една икономическа история, търках подметки около всички членове на съвета на Бундесбанк, но никой не изплю камъчето. Не съм алчен. Бях навит и на съвсем скромно изтичане на информация, но уви — нищо, ниенте. Всички бяха като нахлузили маски, потънали в самодоволство.

Той продължи да ѝ се жалва. Сара спря да го слуша и запрехвърля в съзнанието си забележката му за самодоволния вид на бундесбанкерите. След минути осъзна, че отсреща е настъпило мълчание. Манфред се беше изчерпал.

— Там ли си още?

— Извинявай, Манфред, шефът се навърта наоколо. Разсеях се.

— Кой е той?

— Е, много се радвам, че си убеден, че е мъж. Хубаво е, че политическата коректност не е замърсила Германия.

— Добре де, добре — прекъсна я той. — Извинявай. Та какво казваше?

— Италианец. Данте Скарпирато.

Манфред подсвирна.

— Уха! Бонбонче! Пълна откачалка. Един мой приятел работи с него преди години. Господи, сигурно си си паднала по него?

Ала Сара не го слушаше. Тя обмисляше обмен. Сбогува се с него и яростно натисна бутона на БдП. Джони Макдермот моментално вдигна слушалката.

— Джони, къде ти е точката на краткосрочния курс долар-марка? За сто. — Това означаваше: „Какъв е курсът за обмяна на долари в марки при трансакция от 100 милиона, чието плащане се урежда в двудневен срок?“ Тази краткост, която навсякъде другаде би се приела като грубост и лошо възпитание, бе нещо обичайно за етажа на дилърите. Дилърите бяха шизофренични същества, които можеха както да бърбят нехайно в продължение на половин час, така и понякога веднага да говорят по същество.

— 1.7745,55 — отвърна Макдермот. Той продаваше германски марки на 1.7745 към долара, като плащаше 1.7745 DEM и получаваше 1 USD, после ги купуваше за 1.7755, плащайки 1 USD и получавайки 1.7755 DEM. Разликата, позната под името спред^[1], в този случай бе десет мига^[2] и означаваше реализираната печалба при покупко-продажба.

Работата на Макдермот бе да прави пазара, купувайки и продавайки валута. Беше задължен да споменава курса на купува и продава, без да е наясно какви са намеренията на дилъра отсреща. Сляпото търгуване в този случай бе един от елементите, които придаваха непредсказуемост и вкус на занаята. Сара, като дилър на

собствения банков отдел, не определяше пазара на валутите. Тя купуваше и продаваше каквото си иска и когато си иска. Тя никога не бе така зависима от другите дилъри, както беше Макдермот, ала рисковете, които поемаше, далеч надвишаваха неговите. Той продаваше и купуваше валута по цял ден, но рядко задържаше позиция, т.е. операциите му бяха краткотрайни. Сара пък понякога задържаше позиции дни наред, даже седмици, като продължаваше да трупа или да се отървава от огромни суми във валута.

— Давам ти сто — обяви тя, което значеше, че ще продаде 100 милиона и ще купи на тази стойност германски марки.

— Готово. Имаш ги. Купувам 100 долар-марка на 1.7745 — изрецитира Макдермот.

— О.К.

Тонът на разговора им и жаргонът, който използваха, звучеше измамно просто. Но всяка дума бе внимателно подбрана и претеглена и имаше точно определено законно признато значение. Грешките и недоразуменията биха могли да костват стотици хиляди лири, затова и съсредоточаването винаги бе пълно.

След уговарянето на сделката Сара се зае старателно да попълни документацията. Първо надраска набързо дилърски талон в бележника си, където записваше всички извършени от нея операции. Талонът покриваше всички детайли на трансфера: вид валута, цена, размер, име на ответника, дата на операцията, форма на договореността и дата на уреждането. После откъсна горната част на талона — тънък бледорозов отрязък, и го пхна в отвора на малка машинка, която отбеляза часа на него. Накрая пусна отрязъка в кутията за учредителна документация. Пет минути по-късно отрязъкът щеше да бъде поет от учредителния отдел, който щеше да осигури доставката на 100 милиона депозирани в текущата сметка на Банк де Пари долара като разплащане за извършения обмен в двудневен срок. В същото време учредителният отдел в БдП правеше постъпки за прехвърлянето на 177 450 000 марки на сметката на ИКБ в двудневен срок.

В момента Сара си бе изградила внушителна маркова позиция, която бе създала, вярвайки, че германската марка ще се покачи спрямо долара. Щом това станеше, тя щеше да премахне позицията си, т.е. щеше да продаде марките за долари и да реализира печалба, която даже и при най-малкото покачване на котировката би била значителна.

Щом приключи с официалната документация, Сара уведоми Арнът за обмяната, както ѝ бяха наредили.

— Някаква специална причина? — попита той със зловна усмивка.

Сара просто се усмихна. Нищо друго, освен женска интуиция — нещо, което той не би могъл да разбере.

През следващите два часа тя бе впила поглед в екраните в очакване, като мислено подканваше марката най-сетне да тръгне нагоре. Нищо не се случи. Курсът упорито витаеше около 1.7745,55. Надяваше се обядът да поосвободи нещата.

Уилсън наблюдаваше концентрацията ѝ. Стана му ясно, че тя няма да помръдне дори и за да хапне нещо.

— Отивам до „Бърлис“ за сандвич — изрече високо в празното пространство. Скарпирато бе излязъл преди половин час, последван скоро и от Арнът. Сара бе останала сама на бюрото.

Десет минути по-късно Уилсън се върна с два хартиени плика в ръка. Остави единия пред Сара.

— Авокадо и омар, с портокалов сок. — Усмихна се сърдечно. — Не ми приличаш на злояда.

Сара се усмихна доволно, разкъса опаковката и захапа сандвича.

— Направо ще се смаеш. — Посегна към портмонето си, но Уилсън припряно я спря. По традиция черпеха новодошлите с обилен обяд. Него самия го бяха завели на ресторант при постъпването му преди година. Сандвич от „Бърлис“ бе най-малкото, което можеше да направи за нея, и той даже се почувства неудобно.

Загледа я как се храни. След няколко хапки сандвичът бе изчезнал.

— Значи направи сделка?

Сара кимна, отпивайки от портокаловия сок.

— Долар-марка, голям пакет?

Сара кимна отново. Уилсън наклони глава на една страна и я погледна въпросително. Тя се разсмя.

— Добре де. Мисля, че инфлацията в Германия е по-овладяна, отколкото показват цифрите. Според мен това би могло да се отрази на пазара още този следобед.

— Защо?

— Ами новите цифри ще бъдат изнесени утре сутринта, а имам информация, че бундесбанкерите изглеждат малко самодоволни.

Уилсън избухна в смях.

— Малко самодоволни ли? Сигурно искаш да кажеш — по-самодоволни от всякога.

Сара се засмя.

— Това не съм казвала. Както и да е, реших, че си струва да опитам. Да се надяваме, че DEM ще се вдигне този следобед и аз ще успея да изчистя позицията си.

— Защо днес, след като цифрите ще се появят чак утре сутрин?

— Гледай и ще видиш. Много често пазарът се покачва или спада преди цифрите. По един или друг начин все някой надушва нещо предварително.

Заинтригуван, Уилсън я загледа за момент, после се взря в екраните пред себе си, взе телефонната слушалка, продаде 10 милиона долара и купи 17 755 000 германски марки при курс 1.7755. Остави слушалката обратно на вилката и ѝ се ухили.

— И мен ме осени такова чувство.

Двамата се смееха с глас, когато Скарпирато и Арнът се върнаха от обяд.

В два и половина, тъкмо когато Сара вече бе започнала да се изнервя, германската марка започна да се изкачва с примигване спрямо американския долар. Всяка стотна от покачване на пфенига в стойността на марката спрямо долара — да речем, от 1.7745 до 1.7744 — щеше да ѝ даде на нея печалба от порядъка на 5636 долара. Това означаваше на практика, че ако решише да продаде марките си за долари в този момент, при този фиксинг, ако „ликвидираше позицията си“, щеше да получи 100 005 636 долара. И понеже трябваше да изплати 100 милиона за марките, които бе купила първоначално, щеше да изчисти разликата ѝ да бъде отгоре с 5636 долара.

Пет минути по-късно курсът беше 1.7700,10; десет минути по-късно беше 1.7650,60. След три часа обменният курс долар към марка беше скочил с осемдесет и пет хилядни в нейна полза и Сара седеше върху печалба, която бе почти половин милион долара — 481 314 долара, за да бъдем точни. Усещаше какви нервни погледи ѝ хвърляше Уилсън. На него вече му се искаше да продава, да ликвидира позицията си и да си вземе печалбата, но освен това му се щеше да се

задържи в играта колкото се може по-дълго, докато насоката бе положителна и докато Сара задържаше позицията си.

Сара чакаше търпеливо, впила очи в екраните, а по вените ѝ бясно препускаше адреналинът, който се покачваше с всяка измината минута. В три и половина, при курс 1.7640,50, тя ликвидира позицията си при печалба 538 243 долара. Секунди по-късно същото направи и Уилсън, спечелвайки 59 490.

Сара докладва на Арнът, който неотклонно бе следил всяка нейна стъпка, за операцията. Той отвърна „браво“ през стиснати зъби. След което небрежно разгърна последния брой на „Файненшъл Таймс“ и се зарови в него с престорено безразличие. Сара и Уилсън вдигнаха рамене и се подсмихнаха, опивайки се от успеха.

При постигането на половин милион печалба някои дилъри биха надали възторжен вик и биха заявили на всеослушание пред петстотинте свои колеги на етажа за своя успех. Но не и Сара. Тя се наслаждаваше на успехите си кротко. Собственият отдел за валутен обмен бе разграничен от останалите дилъри на банката. Възможно бе човек да направи половин милион долара съвсем незабележимо. Слухът неминуемо щеше да плъзне, ала Сара никога не почиваше на лаврите от успехите си. Непоклатимото ѝ спокойствие както при печалби, така и при загуби ѝ бе придало някакъв мистичен облик в очите на колегите ѝ дилъри във „Финлис“. Тази репутация я бе последвала и в ИКБ. Уилсън я наблюдаваше с възхищение и последва примера ѝ. Седеше си мълчаливо, с триумфален израз в очите.

На Сара ѝ се прииска да отбележи случая подобаващо. Обади се на Мосами в Яматойо Банк. Телефонът вдигна един от колегите на Мосами и когато Сара попита за приятелката си, Арнът, който бе на две крачки от нея, наостри уши. Мосами Мацумото — това име му беше познато. Сети се! Приятелка на гаджето му. Светът е малък.

Мосами се обади:

— Привет, скъпа! Извинявай за закъснението. Работя, по дяволите.

Сара се разсмя.

— Аха, аз също. Слушай, какво ще кажеш да обърнем по едно тази вечер?

— Дадено. Нямам нищо предвид. — Помълча за момент, после попита остро: — По повод?

Сара пак се засмя.

— Новини. Празнувам. Това стига ли?

— Предостатъчно — отвърна Мосами подозрително.

В пет и половина Сара изключи екраните си и се приготви за тръгване. Когато се наведе да вдигне чантата си, стори ѝ се, че Скарпирато я гледа през щорите на кабинета си и задържа очи върху тях. Арнът цял следобед бе влизал и излизал от този кабинет. Навярно не бе пропуснал да го информира за нейния успех. Всеки нормален шеф би излязъл веднага, за да я поздрави, поне би я поканил на чашка. Обаче Скарпирато си седеше безразлично зад онези щори и не си показва носа навън. А тя нямаше да си проси похвали. Преметна чантата през рамо и излезе от офиса.

Докато вървеше по Лоуър Темз Стрийт, усети, въпреки успеха си, някакво странно объркване. Започваше да се пита как изобщо щеше да успее да се сближи със Скарпирато, за да може да разбере дали не се е забъркал в нещо незаконно. Повечето дилъри обичаха да клюкарстват, когато пазарът е спокоен, да разгръщат интимния си живот за последните пет години в смущаващи подробности. Такава им беше природата, изобщо не можеха да си държат езика зад зъбите. Ала Скарпирато се скъпеше на думи и не издаваше нищо. Никога не спираше просто така, за да си побъбрят. Даже по деловите въпроси беше кратък. Арнът бе единственият човек, който можеше да измъкне от него повече от едно изречение. Сара се питаше какъв ли бе Скарпирато сред приятелите си, сред гаджетата и дали някога изобщо сваляше защитната си маска.

— И така? — попита Мосами, въвеждайки Сара в дневната. — За каква новина става дума и какво празнуваме?

Сара се отпусна върху дългия кремав диван, изрита обувките си и опъна крака.

— Нова работа. Интерконтиненталната.

Мосами подсвирна.

— Боже мили! — Взе пакет цигари от страничната масичка и запали една. — Надявам се, че ти плащат добре.

Сара сви рамене.

— Прилично.

— Хайде стига. Защо изобщо някой би се хванал да работи на онова място, ако не бяха парите?

Сара се усмихна и си взе цигара.

Мосами я загледа намръщено.

— Е?

Сара се разсмя.

— Ти сама отговори на въпроса си. Защо някой би работил на онова място, ако не е за пари?

Мосами вдигна рамене.

— Както и да е, кажи как е там. Толкова зле, колкото му се носи славата ли?

— По-зле. — Сара избухна в смях. — Шефът се държи на разстояние. Непроницаем италианец, можеш да си представиш. Но поне е поносим. Неговият подгласник е абсолютно леке. Матю Арнът. — Сара произнесе името с отвращение. — Намахан американец. Не се постара да прикрие омразата си към мен. Вероятно отчаяно му се ще да ме уволнят, преди да съм показала, че съм по-добра от него.

— Срещата съм го един-два пъти — отвърна Мосами кротко. — Държа да отбележа, че и аз не си паднах особено по него.

Сара, сви крака и се приведе напред.

— Откъде го познаваш?

Мосами се усмихна. Сега вече бе ред на Сара да прояви любопитство.

— Познавам приятелката му. Ходим в един гимнастически салон. Карла Витале. Италианка, ужасно красива, доста дива. — Тя се засмя. — Пред нея ние двете с теб направо сме монахини.

Сара повдигна вежди.

— Не знам за теб, но напоследък аз действително съм.

— Да-а. Е, времето, скъпа...

— И така — подхвана Сара през смях, — щом е толкова гореща, колкото разправяш, защо тогава е с Матю Арнът?

Мосами доби тайнствен вид.

— Ами-и Карла всъщност доста си пада по добрите неща... нали се сещаш, хубави дрехи, апартамент, пътувания. Веднъж, на едно парти у тях, двете доста се наквасихме. Зададох й същия въпрос... какво прави тя с човек като Арнът? Освен всичко останало, те двамата винаги се карат, когато ги видя, никога не изглеждат щастливи. Карла

само се усмихна и каза, цитирам: „Той е златна мина.“ — Мосами се облегна назад с доволен вид.

Сара изглеждаше озадачена.

— В Интерконтиненталната банка плащат добре, но се съмнявам той да взима повече от четвърт милион и около триста хиляди премия.

— Да-а, наистина звучи странно. За алчно момиче като Карла това действително не са чак толкова много пари. Навярно има някакви семейни пари. Всъщност сигурна съм, че е така. Притежава огромна къща в Холънд Парк. Трябва да му е струвала не по-малко от милион. Това по всяка вероятност не се дължи на ИКБ.

— Права си — отвърна Сара, превъртайки пръстена на ръката си. — И аз мисля, че парите не идват от тях. — Вдигна очи. — Е, хайде стига с този Матю Арнът. Какво е отношението ти към питието?

Мосами отиде до кухнята и се върна с бутилка червено вино в ръце. Наля две чаши. Сара бързо изпи своята, после погледна часовника си. Изправи се.

— Най-добре ще е да тръгвам. Доста работа ме чака тази вечер.

Мосами я стрелна с очи, не каза нищо, после я изпрати до вратата и ѝ каза довиждане. Върна се в дневната и седна, отпивайки от виното си. Проблеми с мъжете, реши накрая. Еди го няма, пък и онази забележка за монахините. „Струва ми се, че е прекалено недоволна“ — помисли си Мосами.

Сара излезе от Хейс Мтоз и пое по Чарлз Стрийт към Бъркли Скуеър. Откри телефонна кабина и се обади на Джейкъб. Телефонът звъня, звъня дълго време. Сара си представи ясно как Джейкъб непохватно оставя книгата и се упътва към апарата. Движенията му чувствително се бяха забавили през последните години. Най-сетне вдигна слушалката.

— Здравсти, Джейкъб! Може ли да намина? Мисля, че вече имам нещо.

Хвана такси и половин час по-късно вече беше на Родерик Роуд. Джейкъб я покани да влезе, настани я на кухненската маса и направи чаша чай. Щял да ѝ даде вино само ако останела за вечеря, и без това пиела прекалено много. Сипа ѝ чай в чашата и побутна към нея препълнена с бисквити чинийка.

— Вечерята тъкмо се пече. Хм. Можеш да поостанеш, ако искаш, но засега се подкрепи с това. Става ли?

Сара се усмихна и пие чашата. Джейкъб седна срещу нея.

— И така, миличка, какво успя да откриеш?

Сара отпи от чая, после остави чашата.

— Не е много, но изглежда малко подозрително. — Разказа му как Арнът бил „златна мина“. — Освен това прекарва толкова много време, затворен със Скарпирато. Ако нещо наистина се мъти там, няма да се изненадам, ако и двамата са замесени. — Отпи още една глътка и погледна Джейкъб с надежда.

— Наистина изглежда подозрително. — Той направи пауза и се усмихна съучастнически. — Но не мисля, че използваш положението си до дупка.

— Това пък какво означава? — зачуди се Сара.

— Имах предвид, че трябва да пробваш и други методи.

Сара премълча в очакване да ѝ обясни по-подробно.

— Подслушване, скъпа, това имам наум.

Сара вдигна вежди и му се ухили.

— И аз обмислях това. Отхвърлих варианта като драматичен.

— Драматичен? Глупости. Прави се през цялото време, особено в Сити... икономически шпионаж, финансов шпионаж. Това си е голяма работа. Имам един приятел, който...

Сара избухна в смях и го прекъсна:

— Обзалагам се, че имаш.

— Добре де — възмутено се тросна Джейкъб, — искаш ли да му се обадя или не?

Сара замислено се взря в чашата си.

— Не знам. Не съм сигурна как точно се връзва всичко това, нито пък какво ще каже губернаторът.

— Какво смяташ, че ще каже?

— Ами той бе доста мъгляв, що се отнася до методите, които мога да използвам. Останах с впечатлението, че в това отношение нещата зависят от мен. Всъщност той каза, че в общи линии сама съм си господар. Постара се да внуши, че не го интересуват методите ми, на него му трябва само резултатите. Намекна, че тези неща ще се уточняват според мястото и ситуацията.

— И какво още?

Тя сви рамене.

— Че иска доказателства, макар и не толкова солидни, колкото за съдебната зала, че наистина се върши нещо незаконно. Обаче не каза как трябва да получа тези доказателства, като се изключат личните наблюдения. — Сара се усмихна. — Предполагам, че подслушването е просто по-добра форма на наблюдение, нали?

Джейкъб кимна и тя продължи:

— Единственото нещо, на което наблегна изрично и за което бе категоричен, бе, че не трябва да се оставям да ме хванат. Каза, че ако ме спипат, няма да може публично да застане зад мен.

Джейкъб рязко вдигна глава и остро я изгледа.

— Какво точно искаше да каже с това?

— Предполагам, че имаше предвид, че аз ще работя малко или много в зоната на здрача, т.е. не съвсем в рамките на закона.

Това, осъзна тя сега, не влизаше точно в компетенцията на управителя на Националната банка, но обстоятелствата позволяваха малко по-гъвкав подход. Отдавна бе подозирала, че често се вършат някои недотам стриктни и законни неща в името на правителствени интереси, затова и не хранеше особени скрупули и съмнения относно своята задача. Просто трябваше да се постарее да излезе чиста.

— О, да, освен това ми даде три хиляди лири в брой. Спомена нещо за текущи разходи.

Джейкъб сбърчи чело.

— Каза ли какви разходи по-точно?

— Не. Каза просто, че е убеден, че ще им намеря нужното приложение.

Джейкъб поседя, без да промълви нищо за известно време. Сара го погледна озадачено.

— Какво става? Ти сякаш изведнъж се разтревожи?

Той отвърна бавно:

— Не-е. Не се разтревожих. Просто ми стана любопитно. Опитвам се да разгадая нещо.

— Какво?

Джейкъб се намръщи.

— Опитвам се да разбера как се навързват нещата... Участието на губернатора, скритата му роля, липсата на официална подкрепа зад гърба ти, три хиляди лири в брой, с недоказуем произход.

— Е?

— Е, мисля, че хич не се връзва, не и според схемите, с които съм запознат. — Сви рамене и ѝ се усмихна през масата. — Вероятно остарявам, изоставам от времето. Убеден съм, че във всичко това все пак има логика. Просто ще трябва да сме по-предпазливи, това е.

— Предпазливи ли? И защо по-точно?

— О, без особена причина. Заради това, което сама каза преди малко, предупреждението на губернатора да гледаш да не те хванат. Както и да е, вече сме вътре в играта. Набъркани сме. Колкото повече открием, толкова по-добре. И така, какво ще кажеш за идеята с подслушването?

Сара се усмихна.

— Мисля, че може би ще е най-добре да се свържеш с онзи твой приятел.

Джейкъб кимна.

— Ще го направя в такъв случай. Ще ида да му звънна още сега. — Той стана и отиде в кабинета си. Сара, която тъкмо се бе загледала през прозореца, пропусна да забележи появилия се на лицето му израз, когато се обърна. Изражението му беше решително, войнствено и напрегнато от безпокойство. Джейкъб вдигна слушалката и започна да набира номера.

След няколко позвънявания му отвърна мъжки глас. Джейкъб заговори тихо:

— Чарли, обажда се Джейкъб. Как си? Добре. Да те помоля за няколко услуги. Първо, искам да откриеш каквото можеш за един тип на име Данте Скарпирато. Работи в Сити, в ИКБ. Дали участва в някакви сдружения, имали контакти с организации? Второ, имам нужда от малко апаратура.

В кухнята Сара се беше умислила дълбоко. През последния един час бе трансформирала ролята си от пасивен наблюдател в... какво точно — не беше съвсем сигурна, но съзнаваше, че някаква граница е прекрачена. В този момент не се питаше доколко бе мъдро решението да поеме по този път. На сегашния етап просто следваше свирача на Хамелин^[3] в любопитството си. А и нямаше нищо, поне докдето се простираха знанията ѝ, което да я предупреди за някаква предстояща опасност. Нервността, която изпитваше, бе просто плод на

несигурност пред неизвестността. Това усещане ѝ бе познато и тя го отмина като нещо нормално.

[1] От англ. — Термин, означаващ разхвърляна по единици печалба. — Б.пр. ↑

[2] „Миг“ — професионален жаргон, една хилядна, заради мигането на цифрите, изписани в зелено на мониторите при промяна на фиксинга. — Б.пр. ↑

[3] Алюзия с легендата за свирача, който удавил мишките, нападнали град Хамелин, в реката, като ги омаял с мелодията на вълшебната си свирка. За наказание, че жителите на града не му платили, той по същия начин отвел завинаги техните деца в планините. — Б.пр. ↑

12.

Дланите на Джанкарло Катания се потяха обилно. Беше ги забърсал припряно отзад в панталоните си, преди да подаде ръка за сбогуване на Фиери. Обаче се страхуваше, че този жест е бил забелязан, а и нямаше обяснение за трескавата топлина на ръцете му в арктическият студ на кабинета на Фиери.

Чувстваше — толкова силно, колкото и самият страх — унижението. То най-сетне милостиво се превъплъти в гняв, който беше, както винаги, убежището му в такива случаи.

Шофьорът и бодигардът му представляваха удобни мишени за него. Дватама се бяха подпрели небрежно на служебната му кола и пушеха с израз на пълно нехайство.

— За какво бихте ми послужили, по дяволите — извреца той, — ако в момента ме бяха нарочили атентатори?

Почти за нищо, помислиха си те, като се усмихваха вътрешно.

Длъжността главен управител на Националната банка на Италия изискваше и придружаващ бодигард. Много от старшите банкери в Италия имаха лична охрана. За повечето те бяха колкото средство за охрана, толкова и белег на обществения им статут. На Катания отдавна вече не му правеше впечатление тази двойка функция, а що се отнасяше до защитата, знаеше, че ако някога наистина имаше нужда от нея, ако Фиери някога се насочеше срещу него, дори и легион от охранители не би го спасил. Затова и не се чувстваше длъжен да подхранва лоялността на тези, които имаше на разположение, а те бяха четирима и се редуваха на денонощни смени. Вместо това бе далеч по-добре да ги използва като средство за терапия, като обекти, на които да може да излее гнева си.

След пороя гняв, с който ги заля, Катания се отпусна с облекчение на задната седалка на ланчата си. Колата се устреми напред с дискретно изръмжаване на мощния си двигател, излезе извън пределите на Виа Апия Антика в предградията на Рим и се вля в потока на движение по Виа ди Порто Сан Себастиано. Катания

погледна часовника си. Осем и четиридесет и пет. Едва щеше да успее да стигне до дома си, преди децата да са си легнали, ако този кретен Паоло не понатиснеше педала. Смъкна преградата към предната част на колата и излая заповед. Шофьорът притеснено хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и забеляза изражението на работодателя си. Нещо действително сериозно глождеше шефа му. В гнева на работодателя си долови и отсянка на страх.

Паоло задмина от вътрешната страна един червен фиат, на висока скорост се отдалечи от яростния клаксон на колата зад него и за стотен път се запита защо такава приятна жена като господарката му се бе омъжила за подобно прасе. Изглеждаше добре за своите четиридесет и девет години: гъста тъмна коса, без излишни килограми, напълно във форма. Обаче въпреки всичко си оставаше прасе.

Свит на задната седалка, Катания запали цигара и мислено запрехвърля в ума си току-що приключилата среща с Антонио Фиери. Фиери бе напрегнат, подозрителен, ледено взискателен. По-лош от всякога. Навярно беше просто последствие от времената, в които живееха, опита да се успокои Катания. Всички имаха проблеми. В момента изглеждаше, като че ли поне половината от членовете на правителството и доста хора от финансовата и банкерската общност бяха подложени на разследване. Беше като инквизиция. В дъното на стомаха на Катания се образува неприятна буца. Може би скоро щеше да дойде и неговият ред.

Всички бяха обезпокоени, дори и невинните. Сенаторът Амалфи се беше самоубил миналата седмица. Неговият отдел бе замесен в огромен скандал. Никой, който го познаваше отблизо, нито за миг не бе повярвал, че е виновен, но той не бе могъл да понесе неизбежното уронване на репутацията му. И ето че беше взел ловната си пушка и се бе застрелял. Катания се взря навън през матовите стъкла на автомобила си и се опита да възпре надигащата се в душата му паника.

Беше очаквал, че срещата ще трае не повече от час и че ще си бъде у дома, за да прекара една спокойна вечер със съпругата и децата си, ала Фиери го бе задържал повече от два часа и го бе подложил на кръстосан разпит относно финансовите министри и шефовете на централни банки, членове на Г7, Групата на седемте индустриални нации, и относно предстоящата среща във Франкфурт през следващата седмица. Катания нямаше какво да каже предварително за събитието и

се опитваше да придума Фиери да изчака след края на срещата, когато ще му бъде възможно да даде пълен отчет. Обаче Фиери не го остави на мира. Той искаше да знае защо тази среща се свиква по спешност. Предвидената по график среща трябваше да се състои след две седмици в Лондон. Защо се бе наложило да вмъкнат и по-ранната среща във Франкфурт?

Като се старееше колкото се може по-добре да прикрие загрижеността си, Катания бе обяснил, че няма представа. Германците бяха казали единствено, че ще обяснят причините на самата среща. Всички бяха мърморили, но естествено щяха да присъстват на извънредното събиране. Никой не можеше да си позволи да пренебрегне влиятелната Бундесбанк.

Катания се бе опитал да звучи естествено, небрежно, но лавината от въпроси на Фиери и коварният му хумор го бяха разбили. Може би Фиери подозираше нещо. Катания шумно изпусна въздух. Не, не беше възможно. Беше невероятно. Не би могло да има изтичане на информация. Това би било все едно да убиеш кокошката, снасяща златни яйца. Катания потрепера от собственото си сравнение. Опитва се да изключи съзнанието си. Колко дълго ли щеше да остане жив от момента, в който Фиери заподозре нещо? Фиери нямаше да прояви нито колебание, нито милост, нито съжаление. Катания добре го съзнаваше. Щеше да вземе решение, да издаде заповед и някой човек щеше да се материализира, сякаш от сенките. Часове. Минуты. Катания започна да брои.

Стресна го рязкото спиране на колата пред дома му на Виа ди Сант Еустакио, в непосредствена близост до Пантеона, в сърцето на старата част на Рим. Излезе от автомобила, без да промълви и дума, хвърли бърз поглед през рамо и влезе в сградата. Измина тичешком четирите етажа по стълбите до своя апартамент на последния етаж. Шумът от стъпките му прокънтя по старинните каменни стъпала и бе частично заглушен от тежкото му дишане. Спря пред вратата на апартамента си и натисна звънеца. Отвори му Клара, икономката. Дочу смеха на Донатела от дневния салон, където тя играеше с децата им — син и две дъщери. Катания забърза към стаята и към топлите обятия на съпругата си.

Заедно си поиграха с децата още десет минути, след което Донатела се качи с тях на горния етаж, за да ги сложи да си легнат.

Като остана сам, Катания пак бе връхлетян от тревогите си. Отиде в кабинета си, седна зад писалището и се загледа с неவிждащи очи през притъмняващия прозорец. Неспособен да понесе бездействието, сграбчи телефона, прелисти личния си бележник със служебни телефони и се обади на управителя на Националната банка на Великобритания в неговия личен апартамент на върха на сградата на банката. В Лондон беше осем часът и той може би щеше да успее да хване губернатора точно преди вечеря.

Барингтън, който се наслаждаваше на една от малкото вечери без официални ангажименти, тъкмо щеше да седне на масата заедно със съпругата си, когато телефонът иззвъня. Яростно изгледа слушалката, преди да я вдигне. Кой, по дяволите, беше толкова тъп, че да звъни в осем вечерта? По всяка вероятност беше някой от онези идиоти от Съкровищницата, които ако не работеха до късно, вечеряха, или както те го наричаха — пиеха чай в шест.

С изненада чу силен италиански акцент и се заслуша в тромавия английски на Катания със зле прикрито нетърпение. Докато Катания най-сетне премине към съществената част, раздразнението на Барингтън се бе трансформирало в снизхождение — нещо, което на него лично му се нравеше повече.

— Скъпи колега — подхвана той, — зная, че е доста неприятно да се провеждат срещи толкова начесто. Напълно ви съчувствам и ви разбирам. Всички имаме обществени ангажименти, но и аз самият нямам представа за какво е тази среща във Франкфурт. И не бих могъл да кажа дали е възможно да се съчетае с Лондонската среща, която върви по график. — Засмя се, сякаш щеше да изрече някоя тайна, поднесена във формата на шега. — Единственото, което мога да ви кажа със сигурност, е, че ако германците свикват извънредна среща, можем да сме сигурни, че причините си ги бива. При тях нищо не се прави току-тъй. Без съмнение педантично са огледали проблема, какъвто и да е той, и с непоклатимо спокойствие са решили, че ще е за доброто на всички ни да присъстваме на срещата.

Барингтън не беше изненадан, че Катания не успя да схване шегата му. Винаги бе смятал италианеца за абсолютен сухар, без чувство за хумор. Често си бе задавал въпроса как Катания е успял да стане управител на Националната банка на Италия. Чрез упоритост и хитруване, както подозираше. Барингтън изключи от съзнанието си

досадния италианец и се върна в трапезарията, където го очакваше съпругата му.

Докато Барингтън се настаняваше на масата за вечеря, Катания седеше вцепенен в кабинета си. Хуморът на Барингтън, който англичанинът очевидно смяташе за много изтънчен, не бе успял да го утеши. Контрастът между безгрижното самодоволство на Барингтън и собствената му нервност го вбеси още повече. Изправи се на крака, като се проклинаше мислено. Започваше да проявява малодушие — нещо, което го правеше лесна жертва на безпочвени подозрения. Нищо не беше се случило. Ако беше — напълно наясно бе с това, — сега нямаше да седи тук.

Сара се събуди на следващата сутрин с чувство на въодушевление. Шпионирането на Матю Арнът щеше да ѝ достави удоволствие. Зае мястото си до него в седем и тридесет и пет и започна да го наблюдава. Задаваше си въпроси относно къщата му в Холанд Парк и предположението на Мосами за семейни пари. Според Сара това беше малко вероятно. Хората с големи лични доходи рядко се заробваха в инвестиционни банки. Повечето от тях можеха и да си поиграят на дилъри за известно време, но само онези с мания за натрупване на собствени богатства биха се задържали по-дълго. А Арнът приближаваше трийсетте, както го бе преценила Сара. По всяка вероятност бе на пазара от около осем години, а освен това и не приличаше на богаташко отроче. Беше прекалено жаден за пари и несигурен. Сара имаше усещането, че каквито и пари да притежаваше, ги беше направил сам. И то, почти сигурно, по недотам законен път.

Но защо ще наемат нея в такъв случай? Ако те двамата със Скарпирато бяха в купа, т.е. оперираха по вътрешна информация, защо тогава щяха да поемат риска с наемането на нови хора? Защо бяха наели Саймън Уилсън? Освен ако, разбира се, и той не беше замесен.

Сара се облегна назад в стола си и плъзна поглед по колегите си. Запали цигара и се загледа в извивките на дима, който се вдигаше към тавана. Може би наемането на външни хора служеше за прикритие. От по-висшите служители винаги съществуваше натиск да се увеличава съставът на печелившите звена. Ако Арнът и Скарпирато бяха

замесени в нещо, щеше да е много подозрително да откажат да наемат нови членове в отдела. Тя се засмя вътрешно. Може би не беше единствената със скрити мотиви. И все пак това не правеше нещата поясни. А Барингтън не ѝ беше помогнал особено. Беше ѝ казал, че е умишлено кратък, един вид, за да не наложи пристрастие на разследването ѝ. Очевидно се налагаше да определи източниците си за разследване по свое усмотрение. Свое и на Джейкъб. Хвърли поглед към Арнът, който седеше с кисело изражение до нея. „Буболечките“ със сигурност щяха да обърнат нещата. Неговата и на Скарпирато ледена тайнственост щеше да бъде разобличена като поза или прикритие, а по всяка вероятност — и двете.

Скарпирато си тръгна рано, в четири следобед, Сара — малко след него. Беше извършила малка операция, с печалба 15 000 лири, после доволно си бе тръгнала сама. Уилсън и Арнът се бяха поизложили. И двамата загубиха малки суми. Уилсън беше с ведър дух, сякаш спокойствието му бе непоклонимо, докато загубите се отразяваха зле на и без това гадния характер на Арнът. Сара възнамеряваше да измъкне от него информация за семейството и произхода му, но по-късно.

Таксито я остави на Кингс Роуд. Отби се в близкия павилион за вестници, за да си вземе последния брой на „Ивнинг стандарт“ и да прегледа страниците за Сити, както и хороскопа си. Би могла да си го купи и в Сити и да го прочете, докато пътуваше с таксито, ала бе предпочела да гледа през прозореца оживените улици и да си мисли за свои неща. Прерови за тридесет пенса портмонето си и лавирайки между двуетажните градски автобуси и самоубийците шофьори на коли за доставки, пресече през улицата и сви към Карлайл Скуеър.

Ревът на движението заглъхна и Сара долови гласовете на децата, които си играеха в парка, който бе на сред площада. Техните викове се носеха надалеч. Загледа се в бясната им гонитба между дърветата и храстите. Сара обичаше парка, зелено убежище, идеално място за слънчеви бани през лятото, винаги добре поддържано, изпъстрено с багри през цялата година.

Като надникна през портата, видя съседката си, госпожа Жарден, заобиколена от деца. Сара махна с ръка и извиси глас, за да я поздрави над глъчката. Госпожа Жарден отвърна на поздрава ѝ с измъчена усмивка. Майките, които живеяха в съседство, никога не оставяха

децата си да играят без надзор и тази вечер бе ред на госпожа Жарден да ги наглежда. Сара понякога я заместваше, но точно този път не беше в настроение за това. Атмосферата в службата я беше изнервила. Прекоси тротоара и спря пред къщата си. Гледката винаги бе радост за очите ѝ и всеки път успяваше да повдигне настроението ѝ.

Къщата бе голяма и просторна, на четири етажа, с елегантна фасада от бледокафяв камък. Имаше четири спални, като се включеше и приземният етаж. Спалнята на Сара излизаше на тераса на покрива с размери около тридесет квадратни метра. Алекс заемаше най-голямата стая, която служеше едва ли не за склад на всякакви видове въжета, алпинистки такъми, скатани палатки и какви ли не други дреболии, необходими за професионалното катерене. Третата спалня Сара бе превърнала в кабинет с полици с книги от пода до тавана. Нейните представляваха странна смесица от жанрове и автори, а тези на Алекс бяха единствено за алпинизъм и планини. Четвъртата спалня, долу, беше за гости.

Дневната заемаше целия първи етаж. В нея струеше светлина от четири високи прозореца с изглед към площада, а два по-малки гледаха към частните градини отзад. Под тях имаше малък балкон с орнаменти по перилата, изпълнен със саксии с гераниум и розови мушката, чиито зелени стъбла пълзяха по остъклените стени на терасата. Стените на дневната бяха боядисани в блед кехлибарен цвят, подът бе от тъмно дърво, изпъстрен с персийски килими. Таваните бяха високи, Сара винаги чувстваше, че може да диша спокойно в тази стая.

Стените бяха покрити с хаотична колекция от картини: лица на афганистански бойци до шотландски планински пейзаж, непалски шерп до част от африкански храсталак в подножието на Килиманджаро, планински вериги, които Сара можеше да разпознае и назове начаса. Всички те образно представяха пътешествията на Алекс по целия свят. Сбирката продължаваше в кухнята и банята, където стените бяха покрити с увеличени фотографии на приказно изглеждащи китайски планини, чиито върхове пронизваха като кинжали небето. Сара често лежеше във ваната и си представяше, че се намира там.

Днес къщата бе подредена и чиста. Барбара — жената, която идваше да почиства, бе направила едно от редките си посещения. Сара наруши реда, като изрита обувките си в преддверието и захвърли

костюма и ризата си на леглото. Някой се бе обаждал, докато бе навън. Перуджи ди Ривана, един от бившите ѝ колеги във „Финлис“. Преди няколко дни Сара му бе звъннала, за да предложи да се съберат да вечерят няколко човека навън за тази вечер. Беше ѝ се обадил, за да потвърди уговорката и за да каже, че ще дойде да я вземе в девет. Тонът му бе малко рязък, любопитен, леко оскърбен. Все още не се беше отърсил от собственическото отношение към нея и личния интерес, който Сара знаеше, че отдавна изпитва. Когато, няколко дни по-рано, тя беше установила, че той се познава с Марко Скарпирато, брата на Данте, и беше предложила да поканят и него, Перуджи беше изредил доста извинения да не го прави, всичките отхвърлени от Сара като несъстоятелни. Накрая той неохотно беше заявил, че ще се постарее да доведе и Марко. За радост на Сара, беше отдал молбата ѝ на чисто сексуален интерес и тя умишлено не го бе оборила. От оставеното съобщение на телефонния секретар Сара схвана, че Марко ще присъства на вечерята. Усмихна се вътрешно. Запита се дали двамата братя си приличат.

Наслади се на един дълъг душ, изми косата си и легна на леглото. Прозорците бяха отворени и през муселиновите пердета се промъкваше лек повей, който я охлаждаше. Почете малко от някакъв нов роман, дремна до девет, после бързо облече дълга памучна рокля с копчета отпред в синьо и бяло и си обу тъмносини сандали с висок ток. Разреса косата си, пръсна си малко парфюм и в девет и петнадесет, както и бе предположила — със закъснение, пристигна Перуджи.

— Чао, Сара. Как си?

Сара го разцелува по двете бузи.

— Чао, Перуджи. Добре, благодаря. А ти?

— О, чудесно. Имам много работа — погледна я изпитателно — ... и въпроси.

— Хайде стига — усмихна се Сара.

Отидоха в „Скалинис“, на Уолтън Стрийт. Там беше претъпкано и шумно. Беше последното нещо, което Сара би избрала след ден, прекаран на етажа на дилърите, но италианците го обичаха, пък и тя вече бе получила удовлетворение на един от капризите си, тъй че нямаше смисъл да предлага по-спокойно и просторно място. Перуджи я поведе към масата. Там вече бяха насядали деветима и имаше място за още двама. Сара познаваше всички, освен един. След, както ѝ се

стори, цяла вечност от бурни приветствия и целувки най-сетне успя да се обърне към непознатия от дясната си страна, който седеше мълчалив и наблюдаваше представлението с лека усмивка. Перуджи ги запозна сковано.

— Сара Йенсен, Марко Скарпирато.

Ръкуваха се. Сара седна на свободния стол до него. Перуджи седна срещу нея, като я наблюдаваше внимателно. Сара се усмихна и отново се обърна към Марко. Той беше по-нисък от брат си и по-млад. Лицето, което й се усмихваше, бе пълно и без бръчки, гласът и стойката — спокойни и отпуснати. Беше облечен небрежно с джинси и тениска, които не прикриваха малкото му коремче. Никой не би ги взел за братя.

— Откъде познавате Перуджи?

— От „Финлис“ Работехме там заедно.

— Вече не работите ли там?

— Не. Напуснах преди няколко дни.

— О, и къде сте сега?

— В ИКБ — отвърна Сара небрежно. За миг Марко сякаш не реагира. Лицето му беше лишено от всякакъв израз, после, странно защо, в очите му потрепна раздразнение и накрая пак прие формата на учтиво безразличие.

— Брат ми работи там. Казва се Данте.

— Шегувате се! Той ми е шеф. — Сара се разсмя. Колко бил малък светът и други от този род.

— Горката.

— Защо пък?

— Ами зъл гений, нали знаете.

Сара си позволи да изглежда заинтригувана:

— Не. Не знам.

Безразличието му се пропука и Марко показа истинско раздразнение:

— Стига де. Брат ми притежава блестящ ум, всички го знаят. Но никой не се преструва, че го харесва.

Сара започна да се чувства неудобно.

— На мен ми изглежда съвсем наред. Непроницаем може би, но не и неприятен. И определено не зъл.

Марко се помести на стола си и я озари с широка усмивка, която не достигна до очите му.

— Не го познавате.

Опитът за шега само засили неудобството на Сара. Значи двамата братя не се разбираха и по всичко изглеждаше, че не се понасяха. Биха се окачествили един друг с всякакви неприятни епитети, това беше почти стандартното клише за отношенията между двама братя. Обаче Марко очевидно изпитваше нужда да прикрива истинските си чувства. Неуспехът му да го стори засили у Сара впечатлението, че чувствата му действително бяха дълбоки и силни. Запита се какво ли бе причинил Данте на по-малкия си брат.

Вдигна рамене.

— Както и да е, разговорите за Сити вече ми дойдоха до гуша. Да поговорим за нещо друго. — Забеляза как раменете му леко се отпуснаха. — Вие не работите в Сити, така ли?

Той се разсмя.

— Не, слава богу. Правех го в продължение на три години, ненавиждах работата и напуснах. В момента съм студент по живопис.

— Доста рязка промяна. Какво ви накара да се заемете с изкуството? Да не би да имате творци в рода си?

— Не — отвърна той сковано. — Това си е изцяло мой избор. Баща ми беше банкер. Беше щастлив, когато и двамата му синове поеха по неговия път. — Вдигна рамене. — Данте успя. А аз се провалих. Не би могло да има нещо по средата, нали?

— Не, в Сити наистина няма. Там съществува тенденция нещата да се поляризират.

Марко отново се обърна към нея и сякаш за първи път я забеляза истински.

— Вие какво правите там?

Сара се разсмя.

— С право питате. Не съм сигурна. Това е просто нещо, което се върши между другото, не съм ли права?

Марко се усмихна и като че ли изпита симпатия към нея.

— Това не звучи много предано и посветено, нали?

— Уф, отвратителни думи. „Посветена ли сте на работата си, предана ли сте на фирмата си? Лоялността е много важна за нас, виждате ли.“ — Сара изимитира стандартната формула, която се

повтаряше в Сити стотици пъти на ден и Марко избухна в смях. — По-добре не казвайте това на брат си.

Смехът рязко пресекна.

— Защо смятате, че бих го направил? — Въпросът прозвуча рязко и Сара още веднъж долови напрежението му. Сви рамене.

— Значи всичко е наред. — Тя се усмихна и се обърна, за да поговори със съседа от другата си страна.

— Е, довольна ли си? Искаше да се запознаеш с Марко Скарпирато. Получи ли това, което желаете?

Сара се изненада от тона на Перуджи. Вдигна очи към него в изблик на раздразнение. Един мъж с изострена чувствителност за вечерта ѝ стигаше.

— Нищо не съм искала, Перуджи. Просто бях малко любопитна, това е.

— Любопитна. Хъм, аз също съм доста любопитен. — Продължи да кара колата нататък в мълчание, после сви към Карлайл Скуеър и спря пред къщата на Сара. Изпрати я нагоре по стълбите до вратата, целуна я за лека нощ, после се поколеба, раздразнителността му бе отстъпила място на смущението. — Виж, Сара, просто исках да знам какво става. Първо ме питах дали познавам Данте Скарпирато. Само по име, пък и му се носи славата, отговарям аз. Обаче добре познавам брат му — Марко. Доведи го с нас на вечеря, ми казваш ти. — Изглежда я мрачно и изрече с типична за италианците мелодраматичност: — Нямам представа какво си замислила, но каквото и да е то, не бива да излизаш с Данте Скарпирато. Разбираш ли ме?

Сара се разсмя смаяна.

— Какво, за бога, те накара да кажеш това? Защо да искам да излизам с Данте Скарпирато? Имам прекрасен приятел, когото обичам, а даже и да нямах, не бих излязла със Скарпирато.

Перуджи не се трогна.

— Ти си негов тип — отвърна той отчетливо и бавно.

Сара сложи ръце на кръста си.

— Значи така, а? А аз нямам ли думата по въпроса?

Перуджи най-после се усмихна, като видя войнствената ѝ стойка.

— Хубаво, може и да се спасиш. — Но после добави, като се извърна: — Всички се предават, рано или късно. — Обърна се към нея, поел надолу по стъпалата: — Обади ми се тази седмица.

Сара се прибра, като обмисляше думите на Перуджи. Беше така заета да се отбранява, че не беше си задавала очевидния въпрос. Какво му беше толкова ужасното на Данте Скарпирато? Защо Перуджи се бе почувствал задължен да ѝ отправи това сурово предупреждение? Ревност може би? Не, въпреки че не пренебрегваше силата ѝ, тук се криеше нещо повече. Когато се съблече и си легна, пак усети онова странно безпокойство. Представата за Скарпирато, безмълвен в тъмния си костюм, в тъмния си офис, изпълни съзнанието ѝ. Разговорите ѝ с Марко и Перуджи изобщо не бяха укрепили доверието ѝ в него, напротив. И което бе още по-лошо — те я бяха разтревожили дори повече. Винаги бе смятала така наречените икономически престъпления за чисти, безболезнени. А около Данте Скарпирато витаеше дух на болка и страх.

13.

— Съвсем си замаяла главата на горкия ми брат. — Данте Скарпирато се усмихна и се приведе към Сара, подпрял лакти на бюрото ѝ, докато тя се взираше в екраните пред себе си. — Знаеш ли, никак не е честно да насочваш вниманието си към някой като него.

Сара вдигна лице и срещна погледа му.

— А към кого би трябвало да насочвам вниманието си?

Очите му леко се разшириха. Преди да успее да отговори, се появи Арнът и го тупна по гърба.

— Добро утро, Данте. — Звучеше по-самовлюбен от всякога.

Скарпирато не му обърна внимание и тръгна право към заседателната зала. Схващайки намека, останалите го последваха заедно с Уилсън, който пристигна в последната минута. За първи път Скарпирато им даде линия на поведение на пазара, категорично, като заповед. Искал да купуват лири стерлинги. Според него в Обединеното кралство се забелязвало икономическо съвземане, ала понеже му било необходимо много време за осъществяване и било оповестявано лъжливо доста пъти предварително, пазарът отказвал да повярва на политиците, които твърдели, че този път действително ще бъде налице мощен тласък напред.

Скарпирато също смятал, че представителите на Г7 от САЩ, Япония, Германия, Франция, Италия и Канада, както и от Великобритания, единодушно смятат, че лирата е подценена и че вероятно ще се съберат, за да консолидират действията си в нейна подкрепа. Единственият въпрос бе кога ще стане това. Скарпирато смяташе, че ще стане скоро.

Сара слушаше с интерес. Беше съгласна с анализа на шефа си като цяло. Печелившата карта в случая бе определянето на точното време. Скарпирато им каза, че би желал да си изградят значителна позиция, да речем 300 милиона лири, които ще съзреят в рамките на една седмица. Даде указания на екипа да купуват фючърси^[1] за лирата срещу долари за срок от една седмица. Това означаваше, че ще

навлязат на пазара днес и ще се съгласят да купуват от другите конкуренти определено количество стерлинги за седем дни, разплащайки се в долари, при курс, който според днешния пазар ще преобладава за следващата седмица. По този начин те залагаха на това, че междувременно лирата ще се вдигне спрямо долара, вследствие на което лирите, които щяха да получат в края на седмицата, можеха да бъдат продадени мигновено и да доставят далеч повече от необходимите долари за удовлетворяване на тяхната част от споразумението. Лирите, които щяха да получат като остатък, щяха да бъдат чистата им печалба.

Това беше все едно да се споразумееш да купиш три ябълки за три портокала в срок от една седмица, за да получиш при продажбата на ябълките впоследствие четири портокала. Само в този случай, ако Скарпирато залагаше правилно, те щяха да направят милиони лири стерлинги.

Всяка позиция от сто милиона лири, която задържаха, ИКБ щеше да подплати с десет милиона от своя капитал. Останалото щяха да заемат. Спекулирането със заети пари, иначе познато като марджин дилинг^[2], бе рискована операция, обаче ако човек бе разчел правилно пазарите, възвръщаемостта бе забележителна. Това бе привлекателната страна на лостовия ефект^[3]. Замразяваш само част от сумата, но получавааш пълните приходи.

При позиция от 300 милиона и най-минималното движение на пазара в правилно предвидената посока носеше милиони лири печалба. Но важеше и обратното. Човек можеше да загуби милиони, ликвидирайки целия наличен банков капитал. Така че ако се държи позиция от 300 милиона лири, подплатена с 30 милиона лири капитал, и пазарът се раздвижи противно на очакванията ви, можете да загубите пълния си капитал от 30 милиона лири. Наличието на правилната идея не е достатъчно в такъв случай. Необходим е и абсолютно точен разчет на времето.

Според предвижданията на Скарпирато стерлингът щеше да се покачи спрямо долара в рамките на следващата седмица. Това бе много прецизен залог, изискващ перфектен разчет на времето, и бе в противоречие с възгледа за краткосрочно опериране на пазара. Човек трябваше или да е много смел, или напълно сигурен във фактите си, за да направи такъв хазартен ход. Обаче в случая не съществуваха

никакви факти, само до известна степен обосновани предвиждания. Сара се запита какво ли подхранва увереността на Скарпирато.

Екипът прекара следващите ден и половина в изграждане на позиция, което само по себе си бе деликатен процес. Маркетмейкърите^[4], хората, с които търгуваха, докато извършваха това, бяха суперчувствителни. Ако заподозряха, че ИКБ си изгражда главна стерлингова позиция, щяха да вдигнат фиксинга за обмяна на лирата спрямо долара. При позиция с размера на 300 милиона лири това би означавало загуба на десетки хиляди от чистата предвидена печалба. Затова Сара, Арнът и Уилсън се движеха крадешком по пазара за валутен обмен, натрупвайки позицията на малки пакетни суми, при незначителни операции от порядъка на 10 милиона наведнъж. При затварянето на борсите в петък позицията бе изпълнена, без да се възбуди подозрение у останалите маркетмейкъри.

В пет часа Скарпирато, който беше прекарал целия ден, затворен в своя офис, дойде при тях.

— Как върви? — попита той Арнът.

— Добре. — Арнът се завъртя на стола си, така че да застане с лице към Скарпирато. — Изпълнихме позицията, без да вдигаме шум. Получихме я при чудесни курсове.

Скарпирато се усмихна.

— Добре. Значи няма издънки. Браво. Нали знаеш какъв маниак съм на тема секретност.

Сара бавно се обърна, за да го погледне. Той я стрелна с очи, извърна се и се прибра в кабинета си. Сара се загледа след него, стана от бюрото си и го последва. Пристъпи към закрития с щори офис, почука на стъклената врата и без да изчака отговор, влезе точно когато Скарпирато се настаняваше зад бюрото си. Той с изненада вдигна глава, а тя придърпа един стол и седна точно срещу него. Данте вдигна вежди и хладно започна да я изучава в очакване на обяснението ѝ с лек израз на тържество, изписан на лицето му, сякаш беше успял да я подмами да дойде при него. Тя пренебрегна израза му. Облегна се назад в стола си и го изгледа озадачено.

— Питам се, Данте, как ти дойде тази идея за лирата. — Изчака някаква реакция. Тя се появи мигновено, като че ли беше натиснала някакво копче, за да я отприщи. Леката усмивка изчезна от лицето му, очите му се присвиха, така че бялото почти изчезна и остана само

тъмният бляскав взор. Сара се загледа в лицето му, ужасена и омагьосана. В почти напълно черните очи и в твърдата линия на устните му бяха съсредоточени ярост и надменност, неподправени и неприкрити. Емоции, които често се срещаха сред дилърите, но които никога досега не беше виждала така ясно изнесени наяве. Сара продължи да го наблюдава, а изразът му остана непроменен. Тук се сблъскваше с онова незачитане на условностите, което беше виждала и преди както в резкия му маниер на говорене, така и в погледа му. Тогава то беше желание, сега враждебност, еднакво наситени, еднакво интимни. Сара се потопи в тъмните разгневени очи. Когато най-после ѝ отвърна, изричаше думите със запъване, сякаш му причиняваха болка:

— Мисля, че ясно обясних това вчера сутринта. Ако не си ме разбрала, защо тогава робски следваше указанията в продължение на ден и половина?

Ако не беше погледът на очите му, Сара навярно би се засмяла. Заяждането беше грубо, но необяснимо защо ѝ подейства. Преглътна отговора си и продължи да го изучава в мълчание, като се чудеше дали реакцията му е плод на стаена неувереност, която го караше да ненавижда всеки намек за заплахата на авторитета му, или от болезнена чувствителност точно към този въпрос. И в двата случая това бе показателно за човек, който очевидно се смяташе за пример на самоувереност, който би трябвало само да я смъмри леко, даже и наистина да имаше нещо за криене.

Сара сви рамене.

— Вероятно съм пропуснала нещо. Ти обясни защо смяташ, че лирата ще се покачи и случайно съм напълно съгласна с теб. Обаче защо точно сега? — Тя кръстоса крак върху крак и попита с равен глас: — Имаше ли нещо като тласък към това или просто играеш на рулетка?

Гневът отново пламна в очите му, щом отбеляза обидата, което затвърди у Сара впечатлението, че това е човек, чиито професионални действия са прецизно пресметнати, управлявани от интелекта. Рулетката бе игра на шанса, управлявана от инстинкта. Очарованието на случайността, което се съдържаше в залаганията на много дилъри, той би отхвърлил с презрение. Тъмните очи я държаха прикована още

няколко секунди. После Данте примигна веднъж, сякаш за да заличи враждебността, и се разкри.

— Просто чета вестници, чета между редовете, наблюдавам финансовите министри, когато ги дават по телевизията заедно. Човек може да отгатне много неща само по начина, по който се държат един към друг, освен това държа ушите си широко отворени за разни слухове. — Скарпирато се облегна назад в стола и склучи длани зад тила си. Помълча няколко минути, после рязко се изви на стола си и се наведе напред през бюрото към нея. — Е, удовлетворена ли си?

Сара стана, пристъпи към вратата и се облегна на рамката. Отговорът бе клише и тя изобщо не беше удовлетворена. Озари го с кратка усмивка.

— Не много оригинално, но възможно. — Усети очите му да пронизват гърба ѝ, когато се запъти обратно към работното си място. Нямаше какво повече да прави в офиса, пък и я очакваше натоварена вечер, затова изключи екраните си, взе си чантата и си тръгна.

Когато се прибра в дома си, завари Джейкъб, седнал на масата в кухнята да пие чай. Имаше резервни ключове и идваше от време на време, за да свърши някоя помощна работа, да закачи картина, да изчака доставчиците или инкасаторите за тока и водата, или просто за да провери понякога дали Сара е добре.

Тя се усмихна, щом го видя.

— Джейкъб. — Наведе се и го целуна по бузата. — Каква приятна изненада.

— Наминах за малко, защото имам новини. Не мога да остана. Просто ще ти ги кажа и тръгвам. Петък вечер е, сигурно ще излизаш някъде, нали?

Сара взе чаша и си сипа чай от чайника на масата.

— Няма да има бурна запивка. Честно казано, прекалено уморена съм. Защо не останеш за вечеря? Време е и аз да те нагостя.

Той се разсмя.

— Е, добре, ако си сигурна.

Сара се усмихна.

— Сигурна съм. Какви новини имаш?

— Е, това може да почака. Навярно си скапана, щом се прибиращ чак в шест. Не искаш ли първо да подремнеш? После ще ти кажа. Междувременно аз ще стотвя нещо за ядене.

— Нищо ми няма, Джейкъб. Хайде, кажи ми. Очакването ме подлудява.

Той отпи спокойно голяма глътка чай, като се наслаждаваше на разпаленото ѝ любопитство.

— Ами-и днес се видях с приятеля си. Относно „буболечките“ — Изглежда Сара тържествуващо. — Той каза, че ще го направи. Но първо му трябва малко информация.

Сара се засмя.

— Супер. Давай нататък.

Той не ѝ каза за въпросите, които бе задал за Скарпирато, нито за отговорите, които бе започнал да получава. Не смяташе, че това е от съществено значение.

По-късно същата вечер, след като двамата с Джейкъб бяха вечеряли и той си беше тръгнал, Сара се обади на Мосами.

— Привет. Сара е. Слушай, скъпа. Налага се да те помоля за нещо. Удобно ли е да намина сега?

— Да, да, разбира се. Чакам те. — Мосами остави слушалката и сбърчи чело. Напоследък Сара се държеше малко странно, тайнствено. Надяваше се нищо лошо да не се е случило.

Сара излезе на Карлайл Скуеър, качи се в колата си, BMW CSL — модел 1973 година, сребристосив на цвят. Купе без рамка, предназначено, освен за пътища, и за ралита. Където бе възможно, частите бяха от алуминий за олекотяване. Имаше четири скорости, благодарение на които стремително набираше и вдигаше до 140 мили в час. Само петстотин коли от модела бяха произведени с десен волан. Беше с единични седалки и влудяваше ценителите. Колата беше изключително подвижна и компактна. Сара си я беше купила преди две години, за да отбележи поредната годишнина от оцеляването си в Сити. Тя беше нейна радост и гордост.

Заобиколи градината на Карлайл Скуеър, излезе на Олд Чърч Стрийт, зави надясно към Фулхам Роуд и после на Мейфеър. Петнадесет минути по-късно спря на Хейс Мюз пред къщата на Мосами. Мосами чу колата и отиде да отвори вратата. Застана на прага по копринено кимоно, облечено върху подходяща си с него пижама. Дългите ѝ коси се спускаха на черни ленти по яркожълтото кимоно.

Двете жени се целунаха. Мосами посочи с жест облеклото си.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Тъкмо разпусках, когато се обади. Нали знаеш, петък вечер. Направо съм скапана. — Тя се усмихна. — Бях в леглото и гледах на видео „Голямото отпускане“, когато се обади, и въздишах по Денис Куейд.

Сара се засмя.

— Мм-мм, мога да си представя. Звучи като самия рай.

— Така е. — Мосами поведе Сара към кухнята. — Чай?

— С удоволствие.

Мосами напълни чайника.

— Какво става?

— Защо трябва нещо да става? — изрече Сара зад гърба на Мосами.

Приятелката ѝ изсумтя.

— Хайде, Сара. Напоследък се държиш доста странно. Нова работа като гръм от ясно небе, съвсем мистериозно. Не драматизирам, но добре съм запозната с признаците, не забравяй.

Сара се загледа в кипящия чайник. Мосами извади от шкафа порцеланова кана и сложи вътре две пакетчета чай. След като я напълни с вряла вода, я сложи на дървен поднос заедно с две чашки и го занесе в дневната, после седна на дивана и напълни чашите.

Сара седна до нея и внимателно отпи. Парата стопли лицето ѝ. После остави чашката на дървената масичка пред себе си и се обърна към приятелката си:

— Ами нещата са малко странни наистина. Всъщност не знам откъде да започна. — Въздъхна тежко и очите ѝ се плъзнаха из стаята, сякаш търсеше вдъхновение. — Както ти казах по телефона, трябва да те помоля за нещо. Имам нужда от помощта ти, но в действителност не мога да ти обясня защо. Поне не в подробности.

Мосами се вгледа в очите на Сара, после прикова поглед в устните ѝ. Сара вдигна вежди в очакване на някакъв отговор, но Мосами само сви рамене. Усещаше безпокойството на Сара, то се предаде и на самата нея.

Изведнъж Сара проговори отново:

— Виж, няма как да ти го кажа по заобиколен път. Стана дума за Карла Витале. Трябва да вляза в апартамента ѝ.

Мосами помълча доста време, загледана в картината на отсрещната стена — изобилие от цветове, всички нюанси на синьото

от снежно до цвят индиго. После се обърна към приятелката си:

— Какво, по дяволите, става, Сара?

— Извинявай, Мосами, но наистина не мога да ти кажа. Ще ми се да можех. Както и да е, и самата аз не съм съвсем сигурна. Именно това се налага да открия. Във връзка с Матю Арнът е. Мисля, че той нарушава закона. И според мен Карла би могла да знае нещо за това.

Мосами наклони глава на една страна.

— Значи искаш да влезеш в апартамента ѝ?

Сара кимна.

— Искам да поставя няколко подслушвателя.

— Микрофони?

— Да.

Мосами се облегна назад и се загледа в Сара. В живота и на двете имаше съвсем малко неща, които да не са си споделили или веднага, или разказани понякога след години. Сега вече общуваха в стенографски стил, обясненията бяха излишни. В миналото бяха отправяни и далеч по-големи на вид молби: за пари, за помощ, за безусловно приятелство. Сега тази беше странна, но в изчистен вид, не бе повече от молба за пари, дори по-лесно. Беше дреболия. И все пак приятелката ѝ бе обезпокоена.

Мосами посегна към пакета си с цигари на малката масичка отстрани. Предложи една и на Сара. Известно време пушеха в мълчание. После Мосами се наведе напред и решително изгаси цигарата си.

— Виж, не разбирам какво вършиш, нито защо го вършиш. Без съмнение така е по-добре. Ти не искаш да ми кажеш, а аз не желая да научавам. Ще оставим нещата така. — Помълча за миг. — И да, разбира се, че ще ти помогна. Знаеш, че ще го направя. Само се надявам да си наясно с това, което вършиш.

Когато Сара се прибра в дома си, позвъни на Джейкъб в Голдърс Грийн.

— Джейкъб, аз съм. Току-що бях при Мосами. Тя ще ми помогне. Така че кажи на приятеля си, че имаме достъп.

Джейкъб затвори телефона, после набра номер в Източен Лондон. Отговори му сърдечно глас на средна възраст. Джейкъб бе кратък:

— Имаме достъп. И до трите цели.

— Добре. Мини утре следобед, да речем, в три. Дотогава ще съм събрал всичко.

Събота сутрин. Будилникът бе заточен в другата стая. Сара се беше отървала от неуморното му тиктакане и педантично писукане. Събуди се в десет и полежа в леглото още пет минути, наслаждавайки се на факта, че може да остане там още няколко часа, ако поиска. Слънцето струеше през муселиновите пердета и вече можеше да се усети топлината, която предвещаваше един жарък ден.

Мислите ѝ се понесоха към Еди и Алекс. Запита се какво ли правеха в този момент. В Непал бе късен следобед. Може би вече се спускаха от целта, която бяха изкачили сутринта, може би почиваха, ако времето беше лошо. Опита се да си ги представи, свити в палатка, с пориви вихрушка и сняг, шибачи платнището. Може би лежаха мълчаливо в спалните си чували и си мислеха за нея. Усети пронизващо липсата им и копнеж да бъде с тях там, да прави това, което правеха те.

Бавно стана от леглото, навлече памучния си халат и отиде в дневната. Сведе очи към колекцията си от компактдискове и избра събраните хитове на Ела Фицджералд. „Маки Ножът“ се понесе след нея, когато тръгна към кухнята и започна да приготвя машината за капучино. Пет минути по-късно понесе димяща чаша кафе, разрязан на четири портокал, нарязано на филийки киви и препълнена купа корнфлейкс^[5] с ядки, покрити с накълцани банани и залети с пълномаслено мляко, към спалнята. Сложи таблата внимателно на леглото и се мушна под завивките с книгата, която взе от пода. Започна да закусва бавно, докато четеше, без да обръща внимание на времето.

Не беше планирала нищо за деня. Перуджи я беше поканил да излезе с него и още няколко негови приятели на вечеря. Още не беше решила дали да отиде. Откакто Еди и Алекс бяха заминали, не можеше да определи дали ѝ трябва компания или не. В един миг се наслаждаваше на тишината, в следващия се ужасяваше от нея. В друг момент тя просто я изпълваше с апатия. Чувствата се сменяха по точно определен график, който ѝ беше добре познат. Знаеше също и как да го наруши. Рано или късно щеше да преживее драма, със сила да се откъсне от това състояние. После драмата щеше да отшуми и тя щеше

да остане в крехко душевно равновесие. Напрегнато, но сладко облекчение.

Джейкъб ѝ се обади в четири. Сара тъкмо се бе върнала от бягане.

— А, миличка, значи си си вкъщи. Може ли да намина? Имам нещо за теб.

Сара се засмя.

— Тук съм.

Той пристигна в пет с бяла найлонова торба в ръце. Последва Сара в кухнята и седна на масата, докато тя приготвяше чая. Отвори шкафа, в който имаше около десет кутии и пакети с различни марки. Извади три: жасмин, „Ърл Грей“ и черен на гранули; после пусна равни части и от трите в любимия си порцеланов чайник. Беше ѝ подарък от Джейкъб, рисуван от Кларис Клиф, с бягащи антилопи. Извади две еднакви чашки, наля чая и седна срещу Джейкъб с очакваща усмивка на лицето си. Той посегна към торбата в краката си. Сара запали цигара. Джейкъб остави чантата на масата и извади три контактни адаптера и двоен телефонен контакт.

Сара се загледа в тях заинтригувана. Вдигна лице към Джейкъб и очите ѝ проблеснаха. Размениха си усмивки.

— Съвършени са, нали? — попита я Джейкъб.

— Невероятни са. Също като обикновените адаптери. Просто ги включваш в мрежата и започват да работят, така ли?

— Горедолу. Активират се от глас. Хващат всички шумове от стаята, в която са, както и някои звуци от съседните помещения. Имат вградени собствени излъчватели, чийто обseg е от порядъка на една миля. Трансмитерите свързват всичко със слушалката, която записва всичко на дигитална аудиокасета.

— Джейкъб извади две малки записващи устройства от чантата с дължина около пет инча, височина три и широчина два.

— Специално адаптирани са. Лентата се върти цели дванадесет часа. Имам двадесет касети. Това би трябвало да ни стигне като начало. — Натисна запис и прослушване. — Виждаш ли? Съвсем просто е. Точно като нормалните касетофони. — Отново бръкна в чантата и извади купчина касети. — Ох, замалко да забравя. Ето и минирекордер. Носи го със себе си. Обхватът му е около двадесет крачки. — Подаде ѝ го със сияещ вид.

— Ти си невероятен, Джейкъб. Знаеш ли?

Старецът се разсмя и очите му блеснаха.

— Каза, че ще можеш да влезеш в апартамента на Карла, нали?

— Така смятам.

Джейкъб кимна.

— Проверих разстоянието. По-малко от миля е. Къщата ти е разположена идеално. Единственото, което трябва да направя, е да разположа приемателите. Ще ги монтирам на покрива, става ли?

Сара кимна.

— Чудесно. Сложи ги, където искаш.

— Покривът е най-подходящ. С най-добра видимост. — Отпи голяма глътка чай, после остави чашката в мивката, върна се на масата и седна с изпънат гръб и сериозно изражение. — У приятеля ми са приемателите за микрофоните, които ще използваш в службата. Той живее в Уайтчапъл, в нов висок блок, на десетия етаж. Разположението му е чудесно за приемане на сигнала от микрофоните в ИКБ. Разстоянието е по-малко от миля и е доста височко като положение. — Направи пауза, хвърли поглед към лицето на Сара и продължи: — Съществува риск той да прослуша касетите. Той си е шумен и любопитен стар подслушвач, но може да му се има пълно доверие. Ако наистина ги чуе, можеш да бъдеш сигурна, че няма да каже на никого.

Сара се усмихна.

— Щом ти му имаш доверие, Джейкъб, аз нямам нищо против.

Джейкъб явно се поуспокои.

— И аз така мислех. Както ти казах, той е добър човек, един от старите ми другари. Навремето двамата с него участвахме в някои операции заедно.

Сара избухна в смях.

— Значи едно от старите другарчета, а? Страхотна препоръка.

Джейкъб се престори на засегнат.

— Понякога си невъзможна. Нямам представа как се погаждам с теб.

— Извинявай. Просто не можах да устоя — отвърна Сара, като го стисна за ръката.

— Както и да е, той ще се погрижи за информацията, идваща от ИКБ. Останалото зависи от теб. Имаш на разположение два

приемателя и две записващи устройства, едното за стайната „буболечка“, другото за телефона. И двата са за Карла. Лесно мога да се сдобия с още апаратура, затова ми кажи, ако намериш достъп до жилището на Арнът и на онзи, как му беше името, а-а... Скарпирато. Става ли? — Джейкъб измърмори италианското име с отвращение. Сара отбеляза този факт наум, но го отмина без коментар. Не бе и очаквала от него да храни особени симпатии към преуспели италианци.

— Добре, Джейкъб. Непременно. И благодаря. — Усмихна се.

— О, за малко да забравя. Колко струва всичко това?

— Получих го със специална отстъпка. — Джейкъб се ухили. — Обикновено това е около осем бона. Аз го взех за четири.

Сара едва не се задави.

— Боже! Та те били скъпи! Обаче всичко е наред все пак — добави бързо. — Страхотна сделка. — Пристъпи към бюрото си и извади плика, даден ѝ от Барингтън. — Ето ти три. Останалите ще изтегля в понеделник. Тогава ще ти ги дам. Приятелят ти дали няма да има нещо против?

Джейкъб тръсна глава. Вече се бе разплатил с приятеля си със собствени средства.

Когато си тръгна след известно време, Сара звънна на Мосами.

— Мосами, привет, мила. Аз съм. Слушай, можеш ли да минеш през Карла, да речем, утре?

Карла Витале живееше на Онслоу Скуеър, на около половин миля от дома на Сара, в апартамент със западно изложение и три спални на последния етаж. Мосами ѝ бе ходила на гости няколко пъти, когато имаше партита, и веднъж се бе отбивала сама, на кафе, след обиколка на магазините по Фулхам Роуд. Беше се обадила на Карла предния ден и ѝ беше казала, че има среща за кафе в пет часа с приятелка в близкия локал. Удобно ли би било да се отбие после за нещо по-силничко? Обяснението бе напълно логично. Карла очевидно го прие, защото веднага я беше поканила и ето че сега стоеше пред вратата на апартамента ѝ с контактен адаптер и двоен телефонен щепсел в дамската си чанта, като се питаше какво, по дяволите, върши.

— Мосами, скъпа, влизай. — Карла бе увита в хавлиена кърпа.

— Извинявай, тук цари малък хаос. Току-що ми правиха масаж и цялата съм мазна. Трябва да си измия косата. — Разсмя се и дръпна

Мосами навътре. — Нaley си нещо. В хладилника има бяло вино. Ще се присъединя към теб след минута. — Тя изчезна в спалнята и остави Мосами сама.

Мосами отиде в кухнята, откри бутилката вино, прерови чекмеджетата за тирбушон, накрая го намери, наля си чаша „Сан сере“ и се върна в дневната. Остави чашата на страничната масичка и се заоглежда за контакт. След малко откри това, което ѝ трябваше — разклонител, претъпкан с щепсели: един за лампата, друг за телевизора и един за видеото. Коленичи, измъкна адаптера и го подмени с този от чантата си. После седна на дивана с чаша в ръка, като трепереше съвсем леко, тъкмо когато Карла се появи. Отпи от виното си и се усмихна. Разговорът се завърза съвсем спокойно и естествено. Изненадана установи, че двуличието ѝ прилегна с лекота. Но, разбира се, служебните връзки в продължение на осем часа на ден изискваха почти постоянно разслояване на вниманието. Просто в случая ставаше дума за нещо по-лично. Не че някога бе хранила особени симпатии към Карла. Карла бе привлекателна позната, преливаща от остроумие и жизненост, но излъчването ѝ не проникваше дълбоко.

Мосами продължи да бърби и да се усмихва, като непрекъснато се питаше защо се чувства толкова неловко. Мислено изброяваше причина след причина, после ги отхвърляше. Тогава, в миг на прозрение, го проумя — това бе страх, страхът на Сара. Сара бе уплашена, когато я помоли за тази услуга. Не от Карла, не от нещо явно или видимо. Обаче все пак от нещо или от някой, скрит в дъното, някой, който я плашеше.

Мосами продължи да отпива от виното си и спря да се тормози от тези мисли. Беше казала, че ще помогне и действително щеше да го направи. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да се докопа до телефона по един или друг начин, за да инсталира втория микрофон. Продължи да играе ролята си — хладнокръвна, уверена, с лека усмивка на уста, напълно овладяна за окото на външен наблюдател.

Удаде ѝ се възможност двадесет минути по-късно. Погледна часовника си и стреснато подскочи.

— По дяволите, съвсем ми изхвъркна от ума. След десет минути трябваше да съм в Хампстед. Може ли да използвам набързо телефона ти?

Карла се усмихна.

— Разбира се. Използвай онзи в спалнята, ако искаш. — Тя ѝ намигна.

Мосами се усмихна и с леко угризение взе дамската си чанта и я занесе в спалнята на Карла.

Телефонният контакт бе под леглото. Мосами клекна, извади кабела на телефона, пхна го в двойния адаптер и го включи в малкия стенен контакт, там, където преди бе имало само единична връзка. Цялата конфигурация бе скрита под покривките на спалнята, които падаха чак до земята. Нямаше причина Карла да реши да го разглежда, нито пък да забележи разликата, ако го видеше някой път.

Мосами се изправи стреснато. Чу гласове. Стана и забързано излезе от стаята. В преддверието видя Матю Арнът. Той рязко се извърна, като чу стъпките ѝ.

— Мосами, радвам се да те видя. Какво правиш тук? — В гласа му, както винаги, прозвуча нотка на сарказъм.

— Не се безпокой. Няма да ти се натрапя в спокойната вечер, посветена на приятелката ти. Просто наминах да пийнем по нещо. — Доби смутен вид. — Чак след това се сетих, че имам уговорка и че трябваше да съм в Хампстед преди две минути. — Разцелува Карла по двете бузи. — Благодаря за виното, Карла. Извинявай, че си тръгвам така ненадейно. Чао, Матю. — Преди някой от тях да успее да подхвърли забележка за пламтящите ѝ страни, тя вече бе излязла.

— Не мисля, че такъв род дейности ми подходжат. — Мосами вече бе в леглото си и разговаряше със Сара по телефона.

Сара простена.

— О, Мосами, извинявай. Наистина не биваше да те ангажирам с това.

— Не ставай глупава. Нали ти казах, че ще ти помогна. — Тя леко се засмя. — Бях запалена не по-малко от теб. Звучеше забавно, като някоя невинна игра. — Помълча и смехът ѝ пресекна. — Просто не се почувствах точно така тогава. Получих ненадеен пристъп на угризения.

— Знам. И с мен беше така.

— Добре де, надявам се всичко да е за добра кауза. — Двете жени помълчаха за момент, обзети от свои мисли.

— И аз се надявам — отвърна Сара.

В десет вечерта в неделя Сара пътуваше с колата си към Сити. Улиците на Скуеър Майл бяха безлюдни. От околните небостъргачи продължаваше да струи светлина, но лампите бяха запалени единствено поради съображения за сигурност.

По време на разцвета през осемдесетте щеше да има екипи от корпоративни финансисти и юристи, които да се трудят като пчели през почивните дни, но това се случваше рядко при сегашния не така цветущ, но далеч по-улегнал начин на живот. Понякога и в неделя вечер идваха дилъри, за да извършат някоя сделка с току-що отварящите пазари на Далечния изток, затова Сара не можеше да бъде сигурна, че етажът на дилърите ще е празен, но поне имаше известен шанс да е така. Така или иначе беше ѝ необходим свободен достъп единствено до работното място на Арнът и до офиса на Скарпирато.

Паркира колата на алеята за гаражите, разположени точно под сградата на ИКБ, върна се обратно към главния вход и натисна звънеца на мраморната фасада. У сети как пулсът ѝ се ускори заедно с прилива на адреналин по вените ѝ. Появи се служителят от охраната. Сара вдигна служебната си карта за проверка. Служителят присви очи, за да я разчете през стъклото. Доволен от видяното, отключи вратата и я пусна да влезе. Тя беше запозната с процедурата и го последва към гишетото на приемната, за да се разпише в книгата за посещения.

— Вашата кола ли е на алеята?

— Аха. — Навярно я беше забелязал на мониторите.

— Не бих имал нищо против и аз да имам такава. Истинска красавица, нали?

— Моя радост и гордост.

— Нали знаете, че паркирането там е забранено?

Сара се усмихна.

— Знам. Обаче няма да се бавя. Обещавам. Десет минути?

— Добре тогава. — Когато понечи да тръгне, той я попита: — И за какво става дума? Пак тормоз на противника, а?

Сара се обърна и сви рамене:

— Да, нещо такова. Няколко бързи обмена с Токио и пак ще съм свободна. — Той ѝ се ухили, без напълно да разбира значението на казаното, и се загледа в отдалечаващата се към асансьорите фигура. Високите ѝ токчета приятно потракваха по мраморния под.

Една от кабинките стоеше с отворени врати и я очакваше. Сара, влезе вътре и се изкачи на етаж на дилърите. Прокара служебната си карта през осигурителната система на вратата и тежката стъклена врата се отвори с изщракване. Залата изглеждаше напълно празна. Светлините бяха запалени само тук-там и имаше места, потънали в сянка и в почти непрогледен мрак. Тишината ѝ се стори странна и коварна.

Сара тихичко прекоси помещението. Висящите от тавана часовници наблюдаваха придвижването ѝ. Спря пред своето бюро, отвори дамската си чанта и извади единия от адаптерите. Бутна стола си назад и надникна под бюрото. Съзря лабиринт от кабели, куплунги и тройници с най-различни контакти. Извади два, пхна ги в своя разклонител и включи адаптера в контакта. После се изправи, извади втория адаптер от чантата си, хвърли припрян поглед наоколо и се запъти към офиса на Скарпирато. Там лампата не бе запалена и на Сара ѝ трябваша няколко мига, за да свикне с полумрака. Заобиколи бюрото му и огледа стената отзад. В ъгъла имаше контакт с две гнезда, с щепсел за настолната лампа от едната страна, а от другата — за компютъра. Сара включи щепсела за лампата в своя адаптер и го сложи в контакта. С усмивка загледа добре свършената работа за няколко секунди, после чевръсто тръгна към бюрото си. Тъкмо щеше да тръгва, когато се закова на място. Прекосявайки помещението, срещу нея вървяха Матю Арнът и Карл-Хайнц Кеслер, изпълнителният директор на ИКБ. Те се възряха в нея с изненада. Сара се усмихна, като се надяваше, че шокът ѝ не си е проличал.

— Какво правиш тук? — попита Арнът с гневен поглед, пренебрегвайки усмивката ѝ.

Като мислеше трескаво, Сара пхна ръка в чекмеджето на бюрото си и напипа резервния комплект ключове за къщата си, който държеше там за всеки случай. Ако някога се заключеше отвън, предпочиташе да влезе по нормалния начин и да се въздържа от използването на уменията си за проникване без ключ. Бодро раздрънка връзката ключове във въздуха.

— Забравих ключовете за къщата си в Лондон. — Засмя се укорително. — Доста глупаво от моя страна, нали?

— Да. Доста глупаво.

Кеслер наблюдаваше сцената в мълчание. Сара се обърна към него:

— Не сме се срещали. Аз съм Сара Йенсен, новият дилър в собствения отдел на банката.

Кеслер пое протегнатата ѝ за поздрав ръка.

— Да. Чувал съм за вас. — Усмихна ѝ се студено.

Сара се обърна към Арнът и отново се усмихна на враждебното му изражение, сякаш очакваше обяснение от него. Той не каза нищо в продължение на няколко секунди, после раздражено излая:

— Карл-Хайнц желае да извърши голям обмен с Токио. Помоли ме аз да го осъществя.

Сара кимна.

— Съвсем в реда на нещата. — Тя се усмихна на Кеслер. — Ами довиждане. Аз тръгвам.

Двамата мъже загледаха как прекосява залата и минава през вратата с охранителната система. Кеслер се обърна към Арнът:

— Вярваш ли ѝ?

Арнът замислено потърка брадичка.

— Хайде стига, просто се е заключила. На всекиго може да се случи. Аз също държа резервните си ключове тук. Вярвам ѝ.

Кеслер го изглежда строго.

— Просто я дръж под око, става ли?

Сара слезе с асансьора на първия етаж, разписа се на излизане и пожела лека нощ на служителя от охраната. Отиде до колата си, влезе вътре и си запали цигара с трепереща ръка.

[1] Договор за бъдеща доставка. — Б.пр. ↑

[2] Вноска, която гарантира изпълненията по даден контракт. — Б.пр. ↑

[3] Когато за предполагаемо успешна финансова операция пълното покритие на сумата е разсрочено за определен отрязък от време, в който заетите средства се предполага, че ще бъдат вече лични, реализирани от печалбата. — Б.пр. ↑

[4] Служители в институции, които държат главния валутен дял и определят курса за покупко-продажба на валутния пазар. — Б.пр. ↑

[5] Тънки препечени тестени люспи. — Б.пр. ↑

14.

Понеделник сутрин. Финансовите министри и шефовете на централните банки от Групата на седемте седяха в креслата си с високи облегалки в кафява кожа около овалната дъбова маса във внушителната сграда на Бундесбанк във Франкфурт. Залата, разположена на последния етаж, бе с висок таван, облицована с дървена ламперия, декорирана от двете страни с пъстри абстрактни пана, изработени от Макс Ернст, сюрреалист от Кьолн. Петдесет метра по-долу от това помещение в блиндираните подземни помещения се пазеха огромни количества банкноти и не толкова много злато. Бундесбанк бе уникална в сравнение с останалите национални банки, притежаващи златни фондове, по това, че само малка част от запасите ѝ в злато се съхраняваха на собствената ѝ територия. Около осемдесет тона, малко повече от два процента, се помещаваха в подземията във Франкфурт. Останалото бе в трезорите на другите централни банки — във Федералния резерв в Ню Йорк, в Банк ъв Ингленд и в далеч по-малка степен — в Банк де Франс. Охраната, която патрулираше в Бундесбанк, пазеше както собствеността, така и персонала на банката. В този ден числеността ѝ бе набъбнала вследствие на личната охрана, която имаха ловенето от гостите, които в момента участваха в срещата на тринадесетия етаж.

Там, в заседателната зала, седяха опитни банкери и политици сред солидни кристални пепелници и шишета безалкохолни напитки. Те се усмихваха, разговаряха и чакаха. Антъни Барингтън седеше срещу колегата си със същия пост в Банк де Франс, Жан-Клод де Баробизьер. Понеже бяха приятели от години, двамата мъже общуваха топло, като се опитваха да разсеят нарастващото напрежение.

След две минути, изпълнени с очакване, хер Мюлер, президентът на Бундесбанк, с непроницаемо изражение призова за внимание събралите се. Представителите от Франция, Обединеното кралство, САЩ, Япония и Канада се поизправиха в кожените си кресла и заслушаха с овладяно любопитство. След една седмица на догадки

най-сетне щяха да разберат защо бе свикана тази извънредна среща. Управителят на Националната банка на Италия — Джанкарло Катания, седеше вдървен, като проклинаше мислено надписите „Пушенето забранено“ и отчаяно чакаше развързката. Мрачните му предчувствия, подсилени от инквизиторските въпроси на Фиери преди няколко дни, се бяха подхранили и от изражението на лицето на хер Мюлер.

Германецът, който бе висок шест фута и притежаваше блестящ интелект, се подпря с лакти на масата и плъзна поглед по насъбралите се министри. Докато очите му стрелкаха ту един, ту друг от множеството подобно на ястреб, който избира жертвата си, брадичката му се издаде напред с израз на неприкрита войнственост.

Като завърши огледа си, Мюлер помълча още няколко минути, подготвяйки сцената. Чак тогава проговори. Благодарил на всички, че са успели да се отзоват на това неочаквано повикване, надявал се това да не им е причинило прекалено много неудобства, ала срещата била необходима. Изпусна шумно дъх — като човек, който носи тежко бреме от проблеми, и гласът му сякаш падна с една октава:

— Всички знаем каква сила могат да имат слуховите на финансовите пазари и какво пагубно влияние биха могли да упражнят. — Главите от кръга закимаха мрачно. — И така, до знанието ми достигна твърде обезпокоителен слух. — Той разпери длани на масата и сякаш се загледа във формата на ноктите си. — Всички познаваме британския финансист Ричард Зендер — изключително досие на дилър на пазарите за валутен обмен. И така, има няколко журналисти, които в момента са на риболов. Те знаят, или поне си мислят, че знаят, две неща — първо, че Зендер има невероятен успех на валутните пазари, и второ, че е в много близки отношения с доста от финансовите министри и централните банкери, с мен в това число. Сега тези журналисти, които работят за британски вестник, събират тези два факта и макар да не са написали нищо до момента, може скоро да го направят. От това, което чух, става ясно, че те искат да внушат, че съществува повече от лек намек за некоректност в отношенията на Зендер, че Зендер може би се движи прекалено близо до политиката.

Мюлер направи пауза и плъзна поглед по тринадесетте сериозни, потънали в напрегнато мълчание лица, които бяха извърнати към него.

— Убеден съм, че няма нужда да изричам какви последствия може да донесе това. — Той отново помълча, после най-неочаквано се

усмихна широко. — Вижте, аз знам, че този слух няма основание. Тези журналисти просто се опитват да скалъпят сензация. Обсъдих това с Антъни Барингтън. И двамата сме на мнение, че все пак е необходимо известно въздържане. Това, което искам да кажа, е, че всички ние трябва да проявим повече предпазливост, може би даже да поохладим отношенията си със Зендер. Последното, от което се нуждаем, е и най-малкото намирисване на скандал, даже и ако — а аз съм убеден, че в случая е така — всички сме напълно невинни. — Навсякъде околоръст се забелязаха леки кимвания и раменете на присъстващите се поотпуснаха. Мюлер продължи: — Другата страна на въпроса е, разбира се, че Зендер е много полезен човек. Изключителен филантроп, който е внесъл повече от сто милиона долара за разнообразни благотворителни каузи. Не бихме желали да бъде притесняван от пресата. Той е напълно невинен. Просто си е гений. — Хер Мюлер сви рамене. — Но както добре ви е известно, журналистите са завистливо племе, особено английските. Те са се настървили да докопат Зендер. Тъй че нека просто бъдем внимателни. За негово добро, както и за наше собствено. — Облегна се назад в креслото си и се усмихна добродушно. — Това е всичко, което имам да кажа по въпроса. Но понеже така и така сме заедно, може и да свършим малко полезна работа.

Срещата приключи половин час по-късно с постигнато съгласие за нова политика. Стерлингът бил подценен, във Великобритания се забелязвало икономическо стабилизиране, а пазарите били неоснователно песимистични и инертни. Би било мъдро, предложи хер Мюлер, леко да тласнат борсите в правилна посока. И така Групата на седемте се бе договорила да осъществи ограничена интервенция в подкрепа на британската лира същия следобед.

Всички се съгласиха, че новата линия има смисъл. Барингтън бе особено доволен от подкрепата, която получи неговата валута. Не се чува никакви гласове на несъгласие. Никой не беше в настроение за спорове. Вниманието на всички бе ангажирано от призрака на евентуален финансов скандал, като се питаха дали това бе истина и кой в такъв случай бе виновен. Може би, както бе споменал хер Мюлер, действително ставаше дума за скалъпване на сензация и празни слухове. Онези, които познаваха Зендер лично — а те бяха шестима от присъстващите около масата, напругаха паметта си за случаи в

миналото, в които евентуално биха могли да са проявили недискретност. Проблемът бе в това, че журналистите бяха способни да изкривят всяка информация както си искат. Малко кал, а колко много поражения би могло да има — кариери да се ликвидират, години на амбиции да бъдат заличени. Всеки от присъстващите хвърляше коси погледи към колегите си, като си задаваше хиляди въпроси и се надяваше, че ако изобщо съществува проблем, той би бил техен.

Събранието бе разпуснато. Политиците и bankerите се изнизаха един по един и се устремиха надолу със скоростните асансьори. Черните лимузини с бронирани стъкла ги очакваха, а включените им двигатели замърсяваха въздуха. Зад тъмните стъкла усмивките, предназначени за камерите, изчезнаха от лицата им.

Антъни Барингтън се позабави в заседателната зала на тринадесетия етаж в очакване другите да си тръгнат. Хер Мюлер остана с него. Когато най-сетне останаха насаме, Мюлер зае мястото до Барингтън.

— Смяташ ли, че се хванаха?

Барингтън се усмихна.

— О, определено. Лирата е подценена. Да си го кажем направо.

— Добре, ще започнем намесата след обедната почивка. Това ще даде на нашето канарче, ако има такова, достатъчно време, за да пропее. Нали така?

— Така би трябвало да стане. И ако действително има такъв, ще го изобличим.

— Добре. Оставям това на теб. Но какво ще стане с горкия Зендер? Сега всички ще започнат да си мислят, че е забъркан в нещо.

Барингтън се усмихна.

— Както вече ти споменах, според мен наистина е. Не че можем да го докажем, а и не бих искал, честно казано. Както и да е, напоследък той взе да става доста отракан и започна прекалено често да се произнася по въпросите на икономическата политика. Проблемът е, че всички го смятат едва ли не за Господ. Всички го слушат. Той може да задвижи пазарите само с едно отваряне на устата си. — Барингтън поклати глава. — Не. Зендер започна прекалено много да важничи, а и направи очебийно много пари за наша сметка. Не бих казал, че ще ми е неприятно, ако го поизолират малко. — Барингтън се изправи. — Всъщност благодаря ти за помощта.

Мюлер махна с ръка, за да го спре.

— Това касае всички ни, нали? Трябва да направим нещо.

— Да, наистина. Бих желал да направя едно кратко телефонно обаждане, преди да тръгна. Тези линии са чисти, нали? — Барингтън посочи телефоните на масата.

— Разбира се — отвърна Мюлер, леко засегнат. — Моля. — Той събра документите си и се нареди да тръгва. — В такъв случай довиждане, колега.

Двамата мъже си стиснаха ръце. Барингтън загледа как Мюлер изчезна надолу по спираловидната стълба към личния си кабинет на дванадесетия етаж. Като остана сам в помещението, се обади на Джеймс Бартроп в Лондон.

— Готово. Точно по план. С един куршум два заека, надявам се. Днес следобед ще упражним намеса на пазара.

— Отлично. Да се надяваме, че твоето момиче ще си държи очите широко отворени.

Джанкарло Катания видя как италианският министър на финансите отива на обяд със своя френски колега. Махна им за сбогом, качи се в лимузината си и се сви на задната седалка като заклещено в капан животно.

Пет минути по-късно колата му спря пред многоетажния грозен хотел, в който беше отседнал, и Катания изскочи от нея и премина през входните врати с цялото самочувствие, което му даваше високият пост. За двамата портиери, които чевръсто скочиха да отворят вратите пред него, той изглеждаше като човек без никакви грижи.

Катания обиколи фойето на хотела в търсене на телефонна кабина. След забележките, направени от хер Мюлер, не можеше да се довери на апарата в собствената си стая, обаче беше малко вероятно всяка от двадесетте кабинни, които най-после откри, да се подслушва. Така или иначе, налагаше му се да поеме този риск, защото трябваше да телефонира. Фиери го чакаше. Влезе в кабината, постоя няколко секунди, за да успокои дишането си, и набра, номера.

Фиери беше сам в мрачния си кабинет. Беше раздразнен и дори откраднатата картина на Матис, която го гледаше от облицованата с дърво стена, днес не му носеше успокоение. Телефонът иззвъня силно

и той сграбчи слушалката. Мерките за сигурност налагаха обаждането да е кратко и анонимно. Фиери слушаше внимателно, като от време на време изсумтяваше в отговор. Когато накрая проговори, гласът му бе по-дрезгав от обичайното, но звучеше доволно:

— Ще ми дадеш пълен отчет, когато се върнеш, хм! — Прозвуча като нареждане, а не като въпрос.

Катания се съгласи и затвори. Нищо подобно нямаше да му даде. Не можеше да си го позволи. Подозренията се зараждаха и оформяха прекалено бързо в съзнанието на другия мъж. Да ги подхрани би било самоубийствено. Добре, този слух за Зендер не го засягаше пряко. Слава богу, никога не се беше срещал с него лично. Поне веднъж съвестта му бе напълно чиста. Ала му беше хрумнало там, докато седеше зад блестящата повърхност на масата в залата за конференции, че Зендер може би беше просто фалшиво прикритие, закодирано предупреждение. Е, щеше да го приеме като такова и да бъде нащрек. Повече от това не можеше да направи. Беше в капан, напълно го съзнаваше, като че ли осезателно чувстваше как въжетата се врязват в плътта му. Не можеше да спре. Не можеше просто да се усмихне и да каже: „Извинявайте, не мисля, че бих могъл да го правя повече“ — и да се оттегли елегантно. Нито една от страните нямаше да го пусне. А що се отнася до намекването, че съществува какъвто и да било риск за сигурността на операцията, това би било равносилно на подписване на смъртната му присъда. Защото именно той бе слабото звено, рискът за всички тях. Единственото, което му оставаше, бе да продължи, както досега, да се преструва пред Фиери, че всичко е наред и постоянно да доказва собствената си стойност, жив. Това бе единственият му шанс. Ако успееше, щеше да измисли някакъв план как да надхитри всичките. Не беше невъзможно. Но първо още едно бързо анонимно обаждане.

Три минути по-късно се върна в стаята си и се обади на жена си. Говори ѝ с любов, постара се да не звучи притеснен, а да бъде съвсем бодър. Вече бил на път да тръгне, каза ѝ, и щял да си дойде навреме за вечеря. После седна на леглото и се усмихна широко на отражението си в огледалото отсреща. Нека хер Мюлер чуе това на записите.

Фиери прекъсна връзката с възлестия си показалец и се взря в платното на Матис за вдъхновение. Катания бе прозвучал напълно нормално. Срещата беше съвсем невинна, в крайна сметка просто са ги

свикали да помогнат при измъкването на английската икономика от застоя. Обаче цялата тази потайност... странно. Срещите на Г7 обикновено биваха оповестявани в пресата предварително. Министрите и bankerите обикновено с удоволствие се фотографираха как летят из света и делово се занимават с финансовите му проблеми. Но за тази среща не бе направено никакво предварително съобщение и беше готов да се обзаложи, че и след приключването ѝ в пресата нямаше да излезе нищо.

Фиери не можеше да реши дали да се съмнява или не. Беше се провела тайна среща на членовете на Г7, но като оставим настрана потайността, разглежданите въпроси бяха съвсем рутинни. Нямаше причини да се усъмнява, че някой е по петите, на Катания. Обаче винаги съществуваше вероятност — изтървана дума, неволна грешка или даже пряко предателство, колкото и немислимо да изглеждаше на пръв поглед.

Не беше щастлив. Подозренията му отказваха да бъдат приспани по пътя на логиката и той си напомни, че е в пълното си право да бъде подозрителен. Не можеше да си позволи Катания да бъде открит. Това би донесло непоправима вреда както на организацията му, така и лично на него. Накрая реши да държи Катания под око. Но дотогава, докато информацията на този човек бе с такава стойност, той нямаше да предприеме нищо друго. Катания оправдаваше съществуването си — засега.

Алчността надви съмненията на Фиери, той включи екраните си и се обади на своя брокер — Калвадоро.

— Да, Джузепе. Аз съм... Аха, добре съм. Ти?... Добре. Слушай, искам лири, по кабелната... О, не знам, петстотин милиона, на момента, колкото се може по-скоро, сега, но ги раздроби; да-а, между десетте главни сметки и ми се обади, щом ги получиш... Да-а, ще бъда тук. — Фиери остави слушалката и се взря в екраните, погълнат за момент от неустоимата тръпка на правенето на пари.

Антонио Фиери имаше пет минути преднина пред Карла Витале, която, докато той говореше с брокера си в Милано, седеше на дивана в дневната си и пушеше цигара от цигара. Писькът на телефона, когато най-сетне иззвъня, я накара да подскочи. Тя сграбчи слушалката, представи се и заслуша, съсредоточената ѝ гримаса развали

симетрията на хубавите ѝ черти. Сбогува се рязко, прекъсна връзката и припряно набра един номер.

Преките дилъри на ИКБ се мотаеха на етажа си в очакване нещо да се случи. Държаха позицията си вече цели два работни дни. Днес бе третият и до момента не се забелязваше и най-малък намек, че лирата ще се вдигне. Ако нещо не се случеше скоро, щяха да се появят съмненията и да започнат да глождят лека-полека увереността им. Тогава щеше да се случи едно от трите неща. Щяха да загубят вяра в позицията и да я ликвидират напълно, или щяха да се опитат да убедят самите себе си, а по възможност и пазара, че са прави, като започнат да увеличават още повече стойността на позицията, или, накрая, щяха просто да държат позицията с нерви, опъващи се до скъсване с всеки изминал час.

На всички им беше познато глождещото чувство на разклатената увереност. Дилърите ненавиждаха това чувство и се страхуваха от него. То или предизвикваше парализа, или вманиачена активност, което и в двата случая рядко се оказваше правилно или печелившо. Всеки дилър по свой начин се опитваше да отхвърля съмненията до последния момент. Данте Скарпирато седеше в офиса си и палеше пура след пура с непроницаема маска на лицето си. Матю Арнът седеше зад бюрото си — нервен, ръката му, вдигната високо във въздуха, стискаше спираловидния кабел на неговия телефон, китката му ритмично се извиваше и апаратът стремително се носеше из въздуха на застрашителни кръгове. Саймън Уилсън бърбореше безспир. Сара Йенсен бе впила очи в екраните си. Откакто беше дошла на работа сутринта, чувстваше очите на Арнът, приковани в нея, да наблюдават всяко нейно движение. Беше видяла отражението му на екрана си. Той я зяпаше със смръщени вежди и сякаш мислено я преценяше. Това ѝ лазеше по нервите, но тя се съсредоточи върху примигващите в зелено цифри по екрана и се престори, че не го забелязва. Нито един от двамата не повдигна въпроса за срещата им предната вечер — *опасна територия, не се приближавай*. Всеки от двамата се питаше защо другият я премълчава.

В дванадесет и пет линия номер едно на телефонното табло светна. Три пръста едновременно се стрелнаха към копчето. Сара беше най-бърза. Гласът отсреща бе женски, напрегнат, изтънял, със силен италиански акцент. Думите се изнизваха на пресекулки, когато тя

помоли да я свържат с Матю Арнът. Сара натисна бутона за изчакване и се извърна с лице към Арнът, който бе на две крачки от нея.

— За теб е.

Той сграбчи телефона си и яростно натисна клавиша. Изрече две думи: „да“ и „О.К.“, после си облече самото и стана иззад бюрото си.

Гласът на Скарпирато се извиси в помещението и го накара да се закове на място:

— Хей, къде, по дяволите, си тръгнал? Ако си забравил, тук държим позиция за триста милиона. Никой няма да ходи на обяд, докато аз не кажа.

Арнът го изглежда ядно.

— Някой да е споменавал нещо за обяд?

Скарпирато излезе от офиса си.

— Ами освен ако не си си подобрил маниерите и не си започнал да носиш самото си вътре, което ще ти е за пръв път, предполагам, че си се запътил навън за обяд.

Арнът се усмихна злобно.

— Подобрил съм си маниерите. Обличам си самото, докато съм на работното си място. Не отивам на обяд, а в тоалетната. Доволен ли си? — След тези думи Арнът излезе, а Скарпирато гневно проследи отдалечаването му по коридора.

— Глупаво обяснение — измърмори Скарпирато, без да се обръща към някого специално. — Наистина бе тръгнал да обядва. Той никога не си облича самото вътре.

Сара стана от бюрото си и пристъпи към кафемашината. Прочете служебните бележки, забодени на таблото вляво от нея, за да убие няколко минути и да се отърси за момент от напрежението в залата на дилърите. Тъкмо щеше да се връща на мястото си с чаша димящо капучино в ръка, когато забеляза, че Арнът влиза през главния портал на етажа на дилърите. Докато тя вървеше към бюрото си, той сви вдясно и вместо да дойде в тяхната зала, се промъкна в помещението за съвещания. Тя мина покрай вратата и го забеляза да седи на масата с личния си мобилен телефон в ръка. Светкавично зародилото се подозрение я накара да запамети сцената в съзнанието си и Сара бързо се върна на работното си място.

Вътре в залата за съвещания Арнът се обади на осем различни брокера. От всеки купи по 50 милиона лири за долари. Говореше с

приглушен глас, като устните му почти докосваха мембраната. Сам зад затворената врата, той беше напълно сигурен, че никой не би могъл да чуе разговора му.

Пет минути по-късно Сара го видя да влиза в залата и веднага да се запътва към кабинета на Скарпирато. За да излее гнева си може би? Арнът не бе от типа хора, които спокойно приемат публични порицания. Сара се загледа през стъклените стени на офиса, като очакваше да чуе повишени гласове и да види гневни жестове. Нямаше такива. Двамата мъже разговаряха напрегнато, със сведени глави. Арнът се върна на работното си място и малко след него с бавна стъпка се появи Скарпирато, сякаш излизаше на дуел. Подпря се на бюрото между Сара и Арнът, които го гледаха с напрегнато очакване. Уилсън седеше отсреща и нервно оправяше възела на вратовръзката си.

— Искам да увеличите позицията. Купете още двеста и петдесет лири стерлинги, краткосрочни. Сара и Арнът ще се заемат с по един бон. Саймън, ти трупаш петдесет. Направете го веднага.

Сара се облегна назад на стола си и прокара длани по бедрата си.

— Ще ни кажеш ли на какви основания или тук просто сяпо се следват заповедите ти? — Инструкциите я дразнеха. Не й плащаха, за да бъде безгласен изпълнител, пък и да, призна тя пред себе си, много ѝ се искаше да го вбеси.

Той се извърна към нея с изненадваща жар:

— Направи това, което ти казах, Йенсен. Вече получи обясненията ми. Не съм длъжен да се отчитам за действията си пред теб.

— Разбира се, че не си, Данте. — Тя му се усмихна сладко-сладко. — Просто иди и си запали още една пура. Няма нужда да се кахъриш за мен. Ще изпълня заповедта ти, преди да успееш да мигнеш. — Без да му даде възможност да ѝ отговори, Сара натисна копчето за пряка връзка с Банк де Пари и потърси Джони Макдермот. — Къде ти е краткосрочният кабел? — Кабел бе съкращението за прекия обмен лира-долар.

— 1.4555, 65 — изстреля той в отговор.

— Взимам сто на шейсет и пет.

— Готово.

— Готово.

Сара купи 100 милиона лири стерлинги, попълни талона, удари часа на машината и го остави на подноса за учредителни документи. След което със злорад израз на лицето си грабна чантата си и заяви на всеослушание, че отива на обяд и че днес някой друг ще трябва да покрива служебните задължения в обедната почивка. Очакваше от устата на Арнът да се изсипе порой от ругатни. Вместо това срещна кроткото му съгласие. Добре, отвърна ѝ той, днес щял да поеме нещата ѝ. Това вече наистина е за пръв път, помисли си тя и се упъти към кръчмата „Прасето и шишът“ и към половин бутилка „Таитинджърс“^[1].

[1] Марка газирано вино. — Б.пр. ↑

15.

Сара чу да крещят името ѝ на етажа, когато се върна от обяд час по-късно, със зачервени от шампанското страни.

— Втора линия — обяви Саймън Уилсън, докато тя бързаше към бюрото. — Някакъв шваб.

Сара го изгледа гневно и вдигна слушалката. Беше Манфред Арбинген. Той мина направо на въпроса.

— Знаеше ли, че днес имаше среща на Г7? — попита самодоволно.

Сара се засмя.

— Не, не знаех. Странно. По програма следващата трябваше да е след две седмици.

— Много странно. Не по план, без предварително оповестяване. Аз разбрах само защото отидох до Бундесбанк да взема един приятел за обяд. Бях с колата, щяхме да ходим извън града. Както и да е, тъкмо паркирах, когато едва не ме смаза цяла процесия лимузини, шест на брой... тъмни стъкла, внушителни размери, нали се сещаш? Не разбрах точно кои бяха, затова попитах хората от охраната и те ми пошушнаха, че това били централните банкери и финансовите министри, Г7.

— Какво според теб са замислили?

Арбинген се разсмя.

— А ти как мислиш?

— Е, не би могло да е с цел политика. Това би могло да почака до следващата уговорена среща. Навярно става дума за някаква интервенция. — Тя направи пауза, претегляйки фактите мислено. — Обаче за това също едва ли е необходима извънредна среща. Това биха могли да го уточнят и по телефоните, освен ако, разбира се, не е нещо наистина голямо и със значителни последствия, което ми се вижда малко вероятно. Нито една от валутите не е чак толкова закъсала.

— Права си — съгласи се Арбинген.

— Същото важи и за промените в лихвения процент. И там не виждам особени причини за драматични намеси.

— Аз лично нищо не мога да измисля по въпроса. Предполагам, че просто ще трябва да изчакаме и да видим. Рано или късно нещата ще се изяснят.

Сара благодари на Арбинген за информацията, прекъсна връзката и бавно остави слушалката на бюрото. Рано или късно не беше кой знае колко добро като перспектива, когато човек работи на пазара. Човек трябваше да открива нещата начаса, преди другите колеги, да предвиди заключенията и реакциите на борсата и да нагласи своята дейност по съответен начин. Мисълта на Сара започна да препуска бясно.

Тя стана и отиде до кафемашината, скрита в малка ниша в единия край на залата, близо до изхода. Беше осветено и уединено място и човек обикновено отиваше там, за да поклюкарства или, както беше в случая, да помисли на спокойствие. Любопитството е характерна черга на етажа на дилърите и колегите често се опитваха да отгатнат мислите само по израза на лицето, а после и насила да измъкнат потвърждение за предположенията си. Сара нямаше никакво намерение да разкрива какво става в главата ѝ, а не беше възможно човек да мисли трезво, когато всяко негово движение се следи от поне два чифта черни очи.

Тя се взря в машината, за да запълни малко време, докато направи своя окончателен избор. Накрая натисна копчетата 146: кафе, с мляко, пълномаслено, средно силно, едно пакетче захар. Кафемашината забуча и затрепери, на нужното място се появи пластмасовата чашка и с шумно кихване кипящата течност заструи и я изпълни до ръба.

Сара започна да отпива внимателно, прехвърляйки информацията наум, загледана в растенията по саксиите, разположени на пода и около стената на нишата. Миналия четвъртък Скарпирато решава да купува едноседмични фючърси за стерлинг-долар, продавайки долари, купувайки лири... възможна, ала доста рискована позиция. Четири дни по-късно се случва събитие, което би могло да оправдае тази позиция напълно, и то тайно. И сега без съмнение лирата щеше да започне да се покачва. Страхотно съвпадение, помисли си Сара.

Търгуването по вътрешна информация бе един от най-бързите начини за правене на пари, познат в Сити. Това би могло да обясни забележителните приходи, реализирани от Скарпирато. Освен това беше и една от най-трудно разкриваните и доказуеми измами. Да прихващаш на информационния поток бе толкова трудно, колкото и да хванеш вятъра.

Сара посегна към пакета цигари в джоба на ризата си. Драсна клечка кибрит и вдъхна дълбоко. Ако Скарпирато търгуваше по вътрешна информация относно интервенциите на Г7, то тогава източникът му би трябвало да е изключително високопоставен. Валутната политика на Г7 бе една от най-строго охраняваните в тайна дейности на Седемте. Поради заплахата от изтичане тези договорености рядко се установяваха в писмен вид. Те бяха дискутирани и уточнявани от министрите, централните банкери и премиерите на страните членки и бяха привеждани в изпълнение само от централните банки. Процедурата се осъществяваше от дилърските звена на централните банки, но според Сара бе много малко вероятно изтичането да дойде оттам. Дилърите биваха информирани в последната минута. Те биха имали далеч по-малко време да споделят вътрешната си информация, отколкото техните шефове. Пък и дилърите бяха в по-уязвима позиция. Всичките им обаждания се записваха, даже и един закодиран разговор би се набил в очи. Сара беше убедена, че ако съществуваше изтичане, то щеше да идва от недостъпните най-висши ешелони.

Продължи да пуши замислено. Ако теорията ѝ бе вярна, някой — или висш политик, или централен банкер — бе в центъра на конспирация на стойност милиарди лири. Възможността изглеждаше едва ли не прекалено мащабна, за да бъде истина. За един дилър на валутния обмен, който имаше достъп до големи суми пари и прикритие от редовни сделки на пазара, наличието на „канарче“ в Г7 би било все едно да притежава ключ за централните трезори във Форт Нокс^[1].

Прозрението за последствията от този факт удари Сара като юмрук в лицето. Ако действително съществуваше такава конспирация, участниците нямаше да се откажат от високите си постове и от големите пари без яростна борба.

Тя рязко пусна цигарата в кафето си и изхвърли всичко в кофата, после се обърна и влезе в дамската тоалетна. Заклучи се в кабината, пусна капака на тоалетната чиния и седна отгоре ѝ. Наведе се напред замислено и подпря брадичка на дланите си. Остана така десет минути, докато студеният мраморен под не вледени краката ѝ през тънките подметки на кожените ѝ обувки, а трескавата работа на климатичната инсталация накара кожата на ръцете ѝ да настръхне. Нервите глождеха стомаха ѝ. Знаеше, че вече бе взела решение, нищо, че разумът ѝ изброяваше други възможности, сякаш би могла да има някакъв избор.

Изправи се и зиморничаво разтърка ръце. Може би фантазията ѝ бе прекалено развинтена. Нямаше да ѝ е за пръв път. Обаче щеше да преследва подозренията си, докато те се потвърдяха или опровергаеха. Щеше да се безпокои за последствията, когато му дойде времето.

Като се връщаше на работното си място, с изненада установи, че изпитва някакво особено въодушевление, а не ужасна несигурност. Това я накара да се сети за Алекс. Той беше използвал същите думи, когато се бе опитал да опише чувствата, които изпитва, когато се спуска по стръмна скала, а на стотици метри под него зее необятна празнина. Беше ѝ казал, че става по-смел, когато пред него се изпречи някоя наистина коварна, скала за изкачване. Алекс, по своя нежен начин, би иронизирал сравнението ѝ. Всеки път, когато се бе вкопчвал в някоя скала с върховете на пръстите си, той бе рискувал живота си. А седенето зад борсовите екрани в Централен Лондон, според общоприетите разбирания, не би следвало да представлява опасност за живота.

Щом зае мястото си, Сара изрече ясно:

— Смятам и аз да се присъединя при това завъртане на рулетката.

Арнът рязко се изправи от небрежната поза, която беше заел на стола си. Уилсън се ухили, сякаш това бе най-големият виц, който беше чувал напоследък. Сара се усмихна мрачно. Бе на път да провери хипотезата си със собствените си пари, казано на дилърски жаргон: щеше да вложи парите си там, където си вадеше хляба. Можеше да подсигури достатъчно пари. Нищо че не можеше да си позволи да рискува, в случая беше убедена, че всъщност рискът бе минимален.

Убедена дотолкова, доколкото човек може да бъде сигурен в сигурните неща.

Реши да излезе на пазара и да заеме краткосрочна позиция. Притежаваше капитал от 200 000 лири в брой. Това ѝ позволяваше да оперира при максимум от 3 милиона лири. Разликата щеше да се покрие чрез заем. Ако позицията ѝ започнеше да става губеща, щеше да я задържи, докато загубите ѝ достигнат 200 000. Тогава щеше да е принудена да я закрие, като по този начин личната ѝ банкова сметка щеше да бъде ометена до нулата. Обаче Сара бе сигурна, че загуби няма да последват, капиталът ѝ щеше да остане цял. Обади се на Джони Макдермот. Обикновено хора като Макдермот, които оперираха с огромни суми на внушителни институции, не приемаха да боравят с лични сметки, нито да извършват обмени за тях, но за Сара той правеше изключение.

Макдермот бе започнал кариерата си като дилър за еднолични инвеститори и Сара бе една от клиентките му от онова време. Когато бе сменил работното си място и бе започнал да оперира с пари на институции, той бе изоставил повечето от едноличните си клиенти, но Сара бе останала. Канцелариите на банките, за които работеха двамата, не бяха особено въодушевени от техните отношения, понеже личните връзки не бяха уместни, ала се бяха примирили. Бяха приели аргумента, който Сара и Джони бяха изтъкнали: на двамата им харесвало да оперират заедно, доставяло им удоволствие, разведрявало ги и най-важното — и двамата: и Сара, и Джони бяха ударни топ-дилъри, които реализираха внушителни печалби за работодателите си. Заради това напълно си бяха заслужили отстъпката.

Двамата понякога прекарваха часове наред в телефонни разговори, шеги, невинно бърбрене, но само ако пазарите бяха в латентен период. При други ситуации демонстрираха бързина и ефективност.

— Джони, къде ти е точката на кабела?

— 1.4560, 70.

— Взимам три в лири при седемдесет, лична сметка.

— Готово. Не е ли малко множко?

— Не се безпокой, Джони. Знам какво правя.

— Дано.

Това беше най-големият по размер обмен, който Сара беше извършвала с лични средства до момента. Стотици пъти бе оперирала на тази граница във „Финлис“, но тогава трансакциите се извършваха с „онези пари, не мои“ — известни под съкращението ОПМ, или „опиум“ на жаргона на дилърите, което винаги пораждаше далеч по-различно усещане. Тогава парите бяха просто средство, поредица от цифри, които се движеха или нагоре, или надолу. Имаше и вълнение, и болка, когато позициите не се оказваха успешни, но никога не се появяваха онези преки токови удари от емоции в кръвообращението. „Онези пари, не моите“ просто се изплъзваха от повърхността.

Сара попълни обменния талон, подпечата го, пусна го в таблата за учредителите на формалностите и си запали цигара. Врхлетя я познатата опияняваща двойка тръпка на заклетия комарджия. Ако позицията се окажеше погрешна, личният ѝ капитал щеше да бъде унищожен, а заедно с него щеше да си отиде и голяма част от финансовата ѝ подсигуриреност. Ала ако се окажеше правилна, щеше да ѝ донесе десетки хиляди долара. Освен това щеше да види и потвърждението на теорията си, нямаше да има неоспорими доказателства за това, че Скарпирато оперира, ползвайки вътрешна информация, но поне подозренията ѝ щяха да получат подкрепа. Облегна се назад в стола си, отметна глава назад и въздъхна шумно. Арнът, който наблюдаваше всяка нейна стъпка, я изгледа странно.

Минути след като Сара извърши своя обмен, централните банки на Групата на седемте влязоха на пазара едновременно и започнаха да изкупуват лири и да продават долари. Слухът се разнесе като полски пожар през август из всички дилинг-отдели по земното кълбо: някой някъде изкупува лири на едро. Първо големите банки и валутните фондове започнаха да купуват за собствените си сметки, после във веригата се включиха и по-дребните купувачи.

В 2:15 следобед лондонско време, десет минути след като Сара бе заела позицията си, лирата започна да се покачва. Тя впи очи в мигащите зелени цифри, които пулсираха още по-силно пред погледа ѝ заради изпитото вино. Разтърка яростно очи и почувства първите тръпки на въодушевление. Английската лира се покачваше скокообразно, с всяка изминала минута. Наблюдаваше процеса трескаво, съзнанието ѝ бе изцяло потънало в концентрация, безмилостно отхвърлило всички странични помисли, дебнещо пазара,

общуващо с пазара, пулсиращо като едно цяло с всеки етап от покачването му. При всяко мигване в положителна посока сметката ѝ нарастваше с 300 долара. А тази на отдела — с 50 000.

Дилърите от собствения отдел на банката наблюдаваха и чакаха. Данте Скарпирато излезе от убежището си, зае работното си място до Арнът и се взря в мониторите. Чертите на лицето му се стегнаха в израз на сдържано вълнение, докато лирата продължаваше да се катери нагоре. До три часа вече се бе изкачила с три четвърти цента спрямо долара и отделът на ИКБ седеше върху печалба от 4 милиона долара. Личните дрызги бяха забравени, всички се сръгваха въодушевено. Бяха единоподушни, че още е рано да ликвидират позицията и да прибират печалбите. Тенденцията бе ускорителна и английската лира се покачваше на все по-големи тласъци.

В три и двадесет лирата вече бе повишена с цял цент спрямо долара. Никой от колегите, с които разговаряха на пазара, не знаеше причината. Нямахте оповестени никакви нови цифри, ала някой някъде купуваше в огромни количества. Приказката беше да се купуват лири, ширеха се разнообразни слухове. Сара нададе ухо само за един: централните банки, оглавявани от Бундесбанк, изкупуваха лирата. Точно както бе очаквала. Завъртя се на стола си и хвана на фокус профилите на Арнът и Скарпирато. Израженията им бяха тържествувачи. Очевидно тя не беше единствената, която това развитие на нещата не бе изненадало.

В три и половина английската лира се бе покачила с цент и четвърт спрямо долара. Печалбата на Сара бе 37 500 долара — внушителна сума според стандартите за лични сметки, но незначителна на фона на печалбата на отдела. Бързо направи някои изчисления наум. Валутният отдел на Интерконтиненталната банка беше реализирал печалба от седем милиона долара.

Арнът и Уилсън кипяха от надигащото се с всеки изминал миг напрежение. Печалбите бяха достатъчно големи, астрономични, според каквито и да е стандарти. Би било истинска, лудост да се задържат в искане на повече. Пазарите за валутен обмен бяха едни от най-нестабилните в целия свят. Ако премиерът получи сърдечен удар, лирата се сгромолясваше в последвалата събитие несигурност. Можеха да се случат стотици неща. Вариантите бяха неизброими,

последствията — неизбежни. Трябваше да продават, да ликвидират позицията и да си вземат печалбите — сега, веднага.

Сара изключи сетивата си за околната глъчка и се вгълби в себе си. Продължаваше да държи своята позиция.

Скарпирато седеше неподвижно, а над главата му се носеше дим на талази. Очите му бяха приковани в мониторите. Сякаш с поглед подтикваше пазара към още по-голямо покачване. Уилсън и Арнът се съюзиха срещу него и настояваха позицията да се закрие. Той спря потока от думи с властно вдигане на ръка. Сара беше ням свидетел и не пророни нито дума.

В четири реши, че за нея бе време да продава. Обади се на Макдермот.

— Джони, къде ти е точката на кабела?

— Деветдесет и пет, нула пет. — Това беше съкратеното за 1.4695, 1.4705.

Сара продаде. Беше забогатяла с около 40 000 долара за два часа — първото вкусване на мръсни пари в живота ѝ. Опита се да анализира усещането: малко лепкаво, почти недействително. Почувства, че се е отделила още повече от себе си. Беше прекрачила още една граница. Направи опит да се вразуми. Това беше, каза си, оправдана постъпка, престъпление в името на закона. Врълхлетяха я откъслечни, нежелани спомени. Отхвърли ги.

Скарпирато видя как Сара закри позицията си и се предаде. Обърна се към служителите си и им нареди да продават както фючърсите, така и краткосрочната позиция. Всички се стрелнаха към телефоните си с бързината на гърмящи змии. Позицията бе ликвидирана. Печалба: 6 800 000 долара.

Попълниха талоните и се облегнаха назад изтощени, в еуфория, като си разменяха усмивки. Сара се остави да бъде погълната от тяхното настроение. Усещането бе едва ли не сексуално. Всички бяха като замаяни. Изключиха мониторите си и вкупом се отправиха към „Корни енд Бароу“ на Олд Броуд Стрийт, за да празнуват.

Във Виа Апия Антика също имаше какво да се празнува. Антонио Фиери тръшна слушалката върху вилката на телефона. Беше реализирал над шест милиона. Облегна се доволно назад, скръсти ръце

и се усмихна на картината на Матис. После повика Федерико, своя личен помощник. Федерико се появи на секундата, изслуша указанията, хукна навън, две минути по-късно се върна със сенъора Фиери, бутилка ледено шампанско и две високи чаши.

Фиери напълни чашите. Двамата вдигнаха наздравица. Италианска двойка, споделяща взаимна любов. Семейство Фиери бяха женени от тридесет и една години, през които си бяха неотклонно верни един на друг. Антонио имаше достатъчно други пороци, които да му носят щастие. Не можеше да понася изневерите. Освен всичко останало, любовниците винаги създаваха проблеми, хем бяха прекалено лакоми, хем пословично недискретни. Това беше лукс, който нито Фиери, нито неговите сподвижници можеха да си позволят. Сети се за слуховете, които беше дочул преди няколко месеца за това, че Катания имал любовница. Беше проучил въпроса, но не бе открил доказателства. Така беше най-добре за всички засегнати. Информацията, която донасяше Катания, беше прекалено ценна и връзката му с Фиери — прекалено тясна, за да се подлагат на риск от компрометиране и по най-нищожен повод.

Сара седеше пред малка маса в „Корни енд Бароу“ и въртеше в ръцете си чаша с шампанско с високо столче. Арнът и Уилсън си бяха тръгнали отдавна. Разклати рязко чашата между пръстите си и видя как в нея се понесе вихър от мехурчета. Знаеше, че очите на Скарпирато са приковани в нея. Вдигна лице и срещна погледа му. Взряха се един в друг, като и двамата играеха една и съща игра, и никой от тях не желаше да се поддаде пръв. Мислите на Сара се насочиха към мъжа пред нея. Той не беше привлекателен в общоприетия смисъл на думата, нито пък чаровен. Липсваше му чувство за хумор. Беше безмилостен. Беше интелигентен — това май бе единственото, което можеше да се каже в негова полза. И Сара призна пред себе си — добре облечен. Не че това ѝ правеше особено впечатление, истината бе, че даже по-скоро изпитваше предубеждение към прекалено добре облечените мъже, особено ако това се съчетаваше с красива външност. Но в него имаше нещо, което я привличаше. Може би всичко бе заложено в самата нея, може би тя сама си беше създала тръпката от постоянното експериментиране, от риска, опасността,

предизвикателството — все съставки с изключителна стаена мощ. Беше въодушевена от собственото си желание да поема рискове, както винаги. Склонността ѝ към саморазрушение никога не я бе напускала напълно. Качествата на другия човек бяха едва ли не без значение, стига той да не беше подходящ или да беше пълен с недостатъци, угнетен, ако не и напълно изкривен по някакъв начин. Не знаеше защо я привличаха такъв тип хора, нито пък искаше да си даде сметка. Беше си помислила, че с Джон Картър и сега с Еди беше приключила завинаги с тази страна от живота си, че беше съзряла и улегнала. Но както седеше срещу Скарпирато с изострени до краен предел сетива, усети как я изпълват пак същите тръпнещи чувства, които заличават всичко останало, освен желанието ѝ да бъде с него, да му се отдаде напълно.

Накрая той проговори:

— Искаш ли да вечеряме?

Очите ѝ се плъзнаха по циферблата на часовника. Девет и половина. Четири бутилки, разпределени между четиримата, а и тя беше изпила полагащия ѝ се дял. Да, наистина би трябвало да хапне. Едва не избухна в смях. Кого се опитваше да заблуди с тези оправдания?

— Да.

Той се изправи, отброи четири банкноти по петдесет, докосна я леко по рамото и я изведе навън.

Двадесет минути по-късно Сара седеше на друга тъмна масичка в ресторант „Линконтро“, на Пимлико Роуд. Хапна малко, като побутваше храната из чинията си.

— Винаги ли получаваш това, което искаш?

Скарпирато се разсмя.

— Невинаги, но за важните неща — да.

— А винаги ли си уверен? Питаш ли се понякога дали този път няма да се провалиш?

Погледът му стана твърд, но в очите още проблесваше лека закачка. Не я гледаше с лошо, но все пак там се таеше и безпощадност.

— Ти ще кажеш. Как мислиш?

— Мисля — отвърна Сара, избягвайки прекия отговор, — че си безмилостен, движен от бог знае каква сила и способен да изключваш чувствата си по собствена воля и усмотрение.

Той отново се засмя.

— Да, на жените това не им допада, нали? Защо е така?

Сара едва не направи гримаса.

— Не им харесва, защото това разбива илюзиите, които хранят за собственото си значение в твоя живот. Просто непрекъснато им напомняш колко ефимерни са всъщност. След тях не остава нищо.

Той се приведе през масата:

— И аз ли съм отговорен за това?

Самодоволството му бе непоклонимо. Но там някъде в тъмните очи искреше желание, като пропукване в изградената от него фасада на самодостатъчност. И това ѝ стигаше. Сара прокара длани по вътрешната страна на голите си бедра. Жестът взриви буря от тръпки. Усети как самоконтролът я напуска малко по малко. Стомахът ѝ се сви, не можа да преглътне повече нито хапка. Застави се да извърне очи от него към двойките, насядали по околните маси. Опитва се да гледа тях, да се вслуша в разговорите им, но всичките ѝ сетива останаха приковани в него.

Без да откъсва очи от нея, Данте поиска сметката. Застанаха на улицата в очакване на такси. Няколко минаха. Пропуснаха ги. После той вдигна ръка и спря едно.

Сара седеше на задната седалка и се притискаше към вратата, като ту поглеждаше към него отсреща, ту откъсваше поглед през прозореца. Той я гледаше с усмивка.

Къщата му остана тъмна даже и след като включи лампите. Имаше някакъв мирис, който тя не можа да определи. Омайващ и сладникав, той изпълни сетивата ѝ. Може би беше дим от пури, коняк, още нещо — не знаеше. Посочи ѝ с ръка дивана. Сара седна. Чувстваше се така, сякаш дишането ѝ бе спряло. Стойката ѝ бе скована, като че ли се опитваше да се събере или бе в очакване да посрещне някакъв удар.

Скарпирато изчака тя да седне, после отиде в кухнята. Върна се с две чаши водка. Стените им бяха заскрежени и по повърхността се носеха късчета лед. Остави ги на масата и седна до нея. Сара вдигна чашата си и отпи голяма глътка. Студът скова пръстите ѝ. Течността изгори гърлото ѝ по пътя си надолу.

Почувства се замаяна. Задръжките, здравият разум, мислите за бъдещето — всичко бе заличено. Възприятията ѝ взеха надмощие.

Усещанията бяха толкова силни, почти непоносими. Скарпирато, седнал на две крачки от нея, изпълни цялото пространство пред очите ѝ. Виждаше го с особена отчетливост, всяка линия на лицето му бе ярко очертана, всяка бразда по загорилото му лице ѝ се струваше така близка, че ѝ се искаше да протегне ръка и да я проследи с пръст. Съзнаваше и собствените си физически усещания. Кожата ѝ като че ли сияеше — с изострена чувствителност и неутолима жажда да бъде докосвана. Сексуалното ѝ желание да бъде с него в съчетание с мисленото желание за риск, несигурност и опасност, които неизбежно би ѝ донесла, връзката с него, изтикаха всякаква мъдрост, предпазливост, мисли за Еди и Барингтън далеч от съзнанието ѝ.

Трескаво прерови чантата си за пакета с цигари, извади една и я захапа. На масата имаше запалка. Той я взе и запали цигарата ѝ. Тя я изпуши докрай почти наведнъж, без да спира, за да си поеме дъх, като не я сваляше от устните си. Накрая я изгаси със замах и се обърна с лице към него.

В един миг Данте беше върху нея, устата му бе прилепена към нейната, дланите му бяха на раменете ѝ и я притискаше към себе си. Плъзна треперещи ръце по дрехите ѝ. Изправиха се, долепиха се един до друг — и двамата тръпнещи от глава до пети. Тогава той я побутна назад, през стаята, през коридора нагоре по стълбите. Почувства врата зад гърба си, която се отвори, сякаш сама. Още няколко стъпки, след които усети как пада на меката повърхност на леглото му. Той продължаваше да стиска раменете ѝ и падна заедно с нея. Тя се отпусна назад. Данте отметна нагоре полата ѝ, разкъса бельото ѝ, преди пак да притисне устни към нейните, за да я вкуси, покривайки я с нежни целувки. Най-сетне се люби с нея със страст, която я остави без дъх. Но това, което я шокира и трогна най-много, бяха думите му. Думи на раздираща уязвимост, на нужда. Когато маската падна, под нея се разкри къртяща празнина. И преди беше виждала нужда, но никога като тази — безсрамна, отчаяна жажда. Обхвана лицето му с длани и му отвърна, каза му това, което той копнееше да чуе. А той се усмихна в тъмнината, докато слушаше думите ѝ, с израз на тържество и страх.

[1] Военна база в Сев. Кентъки, близо до Луисвил, с най-големия златен трезор. — Б.пр. ↑

16.

Антъни Барингтън седеше в кабинета си, през чиито прозорци нахлуваше ярка слънчева светлина. Тишината се нарушаваше от равномерно тиктакане на големия старинен стенен часовник до вратата. Барингтън тъкмо редактираше речта си, която трябваше да изнесе следващия понеделник на обяд в Института за ръководни кадри, когато телефонът звънна. Довърши изречението, което беше започнал, и с раздразнение вдигна слушалката.

— Джеймс Бартроп — съобщи секретарката му.

— Добре. Свържи ме — отвърна губернаторът.

Бартроп мина направо на въпроса:

— Чух се с швейцарския си приятел тази сутрин. Сметка 5376X200 отново е била активна. Закупила петдесет милиона английски лири двадесет минути след приключване на срещата на Г7, които били разпродадени в края на деня за доста тлъста печалба.

Барингтън вдигна рамене.

— Петдесет милиона не е кой знае каква сума за Мафията. Едва ли за толкова биха си направили труда.

— Това е само в една сметка, Губернаторе. Може да съществуват още десет сметки, в които се извършват операции по същата информация.

— Да, възможно е.

— А вашето момиче? Тя откри ли нещо вече?

Барингтън отново се раздразни:

— Дайте й малко време. Тя е там едва от две седмици.

Бартроп не се трогна.

— Обаче е седяла там през целия вчерашен ден. Ако нещо наистина става в ИКБ — а аз съм съвсем сигурен, че е така — тя вече би следвало да го е разбрала или поне заподозряла.

— Убеден съм, че ще ме уведоми веднага щом го разбере. Но междувременно просто трябва да проявим малко повече търпение, не е ли така?

Сара безволно седеше на работното си място. Денят бе истински кошмар. Само алкохолът да беше, пак щеше да е напълно разконцентрирана. Отделът не извършваше никакви обмени, а продължаваше да се опива от вчерашните огромни печалби. Днес беше почивен ден за тях. Уилсън четеше „Спортинг лайф“, Арнът отдели четири часа за обяд, а Скарпирато прекара почти целия ден в срещи извън офиса. Нито за момент не я погледна в очите. Веднъж, като го подминаваше, забеляза на лицето му доста объркан израз, но това бе всичко.

Сара отиде в спортната зала. След часа по аеробика част от енергията ѝ се възвърна. Поплува, за да отпусне напрегнатите си мускули, после мина през сауната, през джакузито и парната баня. Накрая завърши с масаж. Ема, козметичката, слава богу, проведе вежлив, но оскъден разговор с нея. Когато Сара се върна на работа, часът вече бе четири и половина и Скарпирато си бе тръгнал. Уилсън тъкмо се готвеше да тръгне, а Арнът говореше по телефона, като пиянски заваляше думите. Сара махна с ръка на колегите си и с облекчение си тръгна.

Пристигна вкъщи половин час по-късно. Царящата там тишина я обърка съвсем. Цял ден в главата ѝ се бяха натрапвали шумове — гласове, емоции, препускащи напред-назад, без да могат да открият изход, истински хаос от чувство за вина, вълнения, разкаяние и страхове. На работата не бе имала възможност да анализира бъркотията, която Скарпирато бе събудил в тялото и душата ѝ. Седеше, загледана през прозореца, и за пръв път от години насам се чувстваше загубила контрол над себе си. Всички предупредителни сигнали мигаха тревожно, бяха мигали и предната вечер — и бяха напълно пренебрегнати за неин ужас. Докато бе седяла със Скарпирато в бара, сякаш без нейно участие бе взето някакво решение. Изведнъж всичко бе станало ясно. Сара не можеше да се сети за нищо, което да беше натиснало спусъка — нито забележка, нито някоя дума. Желанието ѝ да бъде с него я бе връхлетяло ненадейно, неустойимо, трескаво.

Обърна гръб на прозореца и се запъти към бутилката с уиски. Телефонният секретар гневно примигваше, когато мина покрай него. Беше го пренебрегнала, когато като вихър бе префучала през къщата

сутринта, за да си вземе душ и да се преоблече за десет минути. Закова се на място, тежко се отпусна на дивана и се втренчи в апарата. После натисна копчето. Лентата бързо се стрелна назад, чу се изщракване и съобщенията се занизаха.

Имаше четири от Джейкъб, като с всяко следващо той звучеше все по-напрегнато, а в последното бе направо обезумял от тревога. Сара си запали цигара и набра номера му. Когато вдигна слушалката, той беше задъхан, сякаш бе тичал, за да отговори.

— Не получи ли съобщенията ми?

— Получих ги, Джейкъб, и четирите. Затова ти се обаждам.

— Не, обаждах ти се два пъти в работата — веднъж сутринта и веднъж следобед — и оставих съобщения. — В гласа му се долавяше смесица от безпокойство, нервност и въодушевление.

— Странно. Никой нищо не ми е предавал, но днес денят си беше малко сбъркан.

— И аз така си мислех — изрече припряно Джейкъб. — Слушай, мисля, че трябва да наминеш към нас, имам нещо за теб.

Сара усети как пулсът ѝ се ускорява от вълнение. Рязко се изправи. Умората и махмурлукът бяха заличени в миг.

— Тръгвам веднага.

— Ще вечеряш, нали?

Сара изведнъж усети вълчи глад. Не беше яла нищо съществено през последните двадесет и четири часа.

— С удоволствие.

— А, между другото, минах и взех лентите от касетофона и сложих нови. Сметнах, че няма да имаш време да прослушваш всичките.

— О, благодаря, Джейкъб. Наистина не съм имала време да ги прослушвам. Добре, ще се видим след малко.

Тя затвори телефона, отиде в спалнята, облече си джинси и тениска, взе чантата и ключовете си и тръгна към вратата. Едно яркооцветено триъгълниче надничаше изпод сивкавия плик, съдържащ някаква сметка, на която тя до този момент бе успяла да не обръща внимание. Отмести плика и вдигна картичката.

Беше планински изглед, с високи върхове от сив гранит, които пронизваха кобалтовото небе, а подножието бе обгърнато с мъгла. Сара я обърна. Планината бе Канченджунга — първата от хималайската

одисея на Еди и Алекс. По това време те навярно щели вече да бъдат на базов лагер, пишеше Еди. Сара отново я обърна с лице към себе си и се загледа в пейзажа. Беше толкова изчистен и суров. Стомахът ѝ се сви от чувство за вина.

Тръшна вратата зад гърба си, отключи колата си, която бе паркирана на няколко крачки, влезе в нея, завъртя ключа на запалването и бързо се стрелна напред. След половин час беше на Родерик Роуд.

Джейкъб я посрещна на прага. Припряно я въведе в кабинета, където бе оставил касетофона на писалището си.

— Искаш ли чаша чай, миличка? — Плъзна очи по лицето ѝ с угрижено изражение. Сара съзнаваше колко бледо и изпито бе лицето ѝ, а устните ѝ бяха подпухнали и леко наранени.

— Хъм, да, моля.

Джейкъб отиде в кухнята. Сара се взря в касетофона, после се насили да насочи вниманието си към Руби, която се бе промъкнала през открехнатата врата и сега се умилкваше около краката ѝ. Вдигна котката, отпусна се на грамадното кресло на цветя и заглади черната ѝ козина. Скоро Руби вече мъркаше, търкаше лапи и предеше в скута на Сара от удоволствие.

След цяла вечност, както ѝ се стори, Джейкъб се върна в стаята с чайник, чашки, захар, мляко — всичко от костен порцелан, поставени на сребърна табла. Остави таблата до касетофона и с внимателни ритуални жестове напълни чашките. Сцената ѝ напомни за обичайното чаепитие, с което Джейкъб ги гощаваше с Алекс преди години всеки път след училище.

Сара каза на Джейкъб за картичката и двамата поговориха за малко за Еди и Алекс, като се питаха къде ли бяха те в момента. Всяка дума се забиваше като стрела в съвестта ѝ. Накрая оставиха чашите и се обърнаха към касетофона.

— Моят приятел изпрати вчерашните и днешните записи. Толкова са много — каза Джейкъб. — Повечето не са съществени. Отбелязал съм стойностните участъци, записах номерата на касетите.

Сара се усмихна. Беше забравила колко подреден и педантичен човек е той.

Джейкъб кимна към машинката, щом касетата се завъртя.

— Това е записано от буболечката на Карла в неделя вечер. Работи като часовник. — Той се засмя.

Гласът на Матю Арнът се извиси от мембраната:

— И така, значи утре ще има друга среща? — Чу се лекото потракване на вилици и ножове, сякаш бе седнал на масата за вечеря.

— Точно така — отвърна Карла с пълна уста.

— Продължавам да смятам, че е много странно, дето не са я обявили в пресата. — Пак Арнът. — Сигурна ли си, че не ти спомена нищо относно естеството на срещата?

— Чуй, Матю. — Карла бе раздразнена, дори ядосана. — Казах ти го вече поне сто пъти. Той се обади в петък, съобщи, че ще има среща в понеделник, свикана от германците, спомена, че не са съобщили за какво се отнася и че хер Мюлер или както там му беше името не пожелал да обсъжда това по телефона, но настоял, че присъствието е задължително. Това е всичко, дума по дума. Ясно?

Настъпи тишина, нарушавана единствено от тракането на приборите, след което Арнът продължи:

— Е, трябва да признаеш, че звучи малко странно. Обикновено всичко се огласява предварително, освен ако не се е случило нещо катастрофално и срещата наистина не е свикана в последната минута. — Последва още една пауза. — Как ти звучеше? Беше ли притеснен, изнервен?

Карла се тросна:

— Звучеше както винаги, все едно че ме мрази. Ти какво очакваш?

Въпросът остана да виси във въздуха. Сара си представи как Арнът в момента прави едно от величавите си небрежни свивания на рамене. Мълчанието доста се проточи, преди той най-сетне да отговори:

— Любов и омраза, бих казал. — Гласът прозвуча наполовина шеговито, наполовина изпълнен с ревност. — Просто малко съм разтревожен, това е всичко. Надявам се, че няма нищо общо с нас. — Тонът му бе замислен, въпросителен. Даже като съдеше само по лентата, Сара можеше да долови напрежението там.

Гласът на Карла прозвуча подозрително:

— Какво искаш да кажеш?

Последва още една пауза, след която Арнът отговори с равен тон, като внимателно подбираше думите си:

— Ами надявам се, че никой не го подозира. Ако е обратното, това веднага ще ги доведе до нас, нали?

Карла остана спокойна.

— Той няма да каже и дума. В противен случай всичко ще излезе наяве — за него и мен. Жена му ще поиска развод. Това е единственото, за което го е грижа. — Тонът ѝ стана още по-небрежен: — Пък и никой от нас няма да обели дума. Защо тогава напразно започваш да се тревожиш?

— Ти си тази, която се тревожи. — Последва злобно изсумтяване от страна на Карла, което Арнът прекъсна: — Виж, не искам да спорим. Просто напоследък станаха някои неща.

— Какви например? — Гласът на Карла прозвуча присмехулно.

Арнът се поколеба, като че ли се опасяваше от нов поток подигравки.

— Ами онази мадама — Сара Йенсен, дето започна работа при нас преди няколко седмици. Тя е много прозорлива. Едва ли не усещам как ме наблюдава. Пък и в нея има нещо, което ме безпокои.

— И какво, значи мислиш, че тя те наблюдава в продължение на две седмици, разбира всичко и се обажда на своя приятел хер Мюлер? Не ставай смешен.

Последва сконфузено изкашляне от страна на Арнът, после се възцари тишина. Накрая той проговори отново:

— Слушай, налага се да отида до офиса. Ще се видим по-късно.

Джейкъб натисна копчето за спиране и се обърна към Сара. Дватамата се спогледаха с вдигнати вежди, в знак на повишен интерес, след което Джейкъб, загледан в машинката, натисна копчето за превъртане напред.

— Това е било вчера — съобщи той, натискайки „плей“, — в дванадесет на обяд.

Чуха припрян поздрав. Някакъв глас попита за Карла, после, уверен, че говори с нея, гласът изрече няколко кратки реплики на италиански. Джейкъб погледна Сара озадачен.

— Сметнах, че сигурно е важно. Нали си учила малко италиански, в Перуджа или там някъде?

Сара кимна.

— Когато бях на двадесет. Обаче още си спомням доста неща. — Заслуша се в мъжкия глас, който звучеше малко гневно по телефона. Обърна се към Джейкъб. — Наистина е важно. Нашият италианец ѝ казва да купува английски лири срещу долари колкото се може по-скоро.

Спогледаха се в мълчание, след което Джейкъб отново се зае с копчетата и пусна следващия разговор, който Карла бе провела с ИКБ. Сара подскочи и се сви от неудобство, като чу собствения си глас на лентата, когато прехвърли обаждането на Карла за Арнът. Карла изрече пет думи: „Трябва да говоря с теб.“ Арнът каза „добре“ и затвори. Две минути по-късно Карла направи друго обаждане. След едно-единствено извънмяване ѝ отговориха, но който ѝ да беше човекът отсреща, той не промълви и дума, просто слушаше указанията на Карла. Купувай английски лири, му каза тя. Веднага.

— Това обаждане е засечено в дванадесет часа и седем минути — съобщи Джейкъб, — после във и петнадесет има запис от микрофона в кабинета на Скарпирато, разговор между него и Арнът. — Натисна копчето за прослушване. Арнът съобщаваше, че според него трябвало да увеличат позицията, изградена в лири. Скарпирато го питаше дали е напълно сигурен. Категорично, отвърна Арнът.

Последният разговор, който Джейкъб пусна, бе проведен в девет и половина същата вечер. Арнът и Карла празнуваха. Имаше много смях и звън на чаши. Спечелили, според думите на Арнът, пет милиона долара. По милион и четвърт на човек, отвърна Карла с радостен глас.

Джейкъб изключи касетофона.

— Е, това е. Тръгнахме на лов за шарани, а хванахме акула.

Сара кимна. За момент и двамата помълчаха. Тя плъзна очи из стаята, после ги спря върху Джейкъб.

— Не мога да схвана съвсем. Когато започна всичко това, си мислех, че ще е забавно, вид разсейване и разнообразие за мен. Не си и представях, че ще се окаже нещо такова. Изглеждаше ми безвредно и съвсем контролируемо. Мислех, че става дума просто за малко незаконно подправяне на документи. Нищо по-екзотично. Обаче всичко това... Струва ми се недействително. Сякаш при самото разкриване нещата са станали истински. Като че ли аз съм го направила. Ако не го бяхме открили, така и нямаше да съществува. Сега знам, че трябва да направя нещо. Пък и съм забъркана. Не мога да

спра, да го изхвърля от главата си, да забравя. — Тя сви рамене и се изсмя нервно. — И така, какво ще правим?

Джейкъб се смръщи, без да каже нищо. Бръкна под писалището и извади бутилка уиски с две малки стъклени чашки. Напълни ги почти догоре и подаде едната на Сара. Отпиха, потънали в мълчание. Сара първа наруши тишината:

— И така, всичко си пасва. Вчера Около дванадесет обаждане за Арнът, сигурно е била Карла. Арнът не каза почти нищо, после просто взе сакото си и стана. Последва разправия. Скарпирато искаше да знае къде е тръгнал. Той му отвърна: „В тоалетната.“ Скарпирато отбеляза, че е облякъл сакото си вътре в сградата, което наистина е нещо необичайно сред дилърите. Обзалагам се, че личният му мобифон е бил в сакото му. Така е много по-безопасно да се приемат разговори с вътрешна информация, отколкото по телефоните на ИКБ, където всяко обаждане се записва. Странното е, че Скарпирато се заяде с него на тази тема, но може би Арнът е решил да го направят още по-предпазливо и да разиграят сценката заради мен. Може би преди моето пристигане той съвсем явно е тръгвал към тоалетната с телефона в ръка или пък даже е приемал обажданията по служебните телефони на банката. Както и да е, Арнът изчезва към тоалетните и горе-долу по това време, както става ясно от записите, Карла се обаждат на неизвестно лице и му казва да купува английски лири. После виждам как Арнът влиза в заседателната зала и се хваща за телефона. Очевидно е обсъждал нещо, което не би желал да бъде дочуто от мен, нито пък записано от телефоните на ИКБ. Да предположим, че тогава е извършвал незаконните си обмени по вътрешна информация за себе си, Карла, Скарпирато и някой си четвърти, понеже от последния запис става ясно, че печалбата се дели на четири. След което се провежда разговорът между Арнът и Скарпирато в неговия личен кабинет. Арнът му казва да купува стерлинги, двамата идват при нас в залата и Скарпирато заповядва да увеличим позицията с краткосрочни покупки.

Тя спря, за да си поеме дъх и леко се засмя:

— Така, а следобед ми се обаждат един стар приятел — Манфред Арбинген, и ми казва, че е имало среща на Г7 в Бундесбанк. Разговорът, проведен на италиански, е записан петнадесет минути след разпускане на съвещанието. Нещата са доста ясни, нали? — Сара сведе очи надолу към ръцете си. — Съвършена схема. Обмен на валута по

вътрешна информация на най-високо ниво, там, където е едва ли не немислимо да се случи. Сега вече няма съмнение, че е така. Заподозрях, че нещата стоят тъй, когато говорих с Манфред. Просто за да проверя хипотезата си, аз самата заемам позиция — три милиона лири. После се отпускам назад и чакам и, разбира се, лирата се покачва, тъй че аз ликвидирам позицията си. Направих тридесет и седем хиляди и петстотин долара. Отделът спечели шест точка осем милиона, а Скарпирато и съучастниците му лично са се обогатили с още пет милиона. — Отпи голяма глътка от чашата си с уиски. — Видях как стана всичко, бях на самото място, точно сред кашата, но все пак още не мога да повярвам, че е истина. Още не мога да го проумея.

Джейкъб се облегна назад в креслото си и се втренчи в нея.

— Да-а, ти май наистина си точно сред кашата, нали? Трябваше ли задължително да се забъркваш в този обмен?

— Да, трябваше. Както ти казах, исках да проверя теорията си. Не исках просто да си седя и да наблюдавам всичко от разстояние. — Сара извърна очи и добави тихо: — Никога не съм постъпвала така.

Джейкъб въздъхна тежко.

— Така е. Никога не си се държала на безопасно разстояние. — После потъна в мълчание и отново напълни чашите. Усмихна ѝ се, докато го правеше, но погледът му изглеждаше далечен и разтревожен. След известно време сякаш се върна към действителността. — И така, значи знаем кой получава информацията. Липсва ни само четвъртият от групата. Както и източникът на информацията, нали? Кой ли може да е той?

Сара остави чашата си.

— Може да бъде или финансовият министър на Италия, или управителят на Националната банка на Италия, или някой техен платен съучастник. Може изпичането да идва и от французите или японците, а просто свръзката им да е италианец. В което се съмнявам. Ако трябва да заложа на някого, бих избрала или министъра на финансите на Италия, или управителя на Националната банка на Италия.

— Би било хубаво — отвърна Джейкъб — да се сдобием с някои интервюта от телевизията на двамата италианци, за да сверим гласовете. — Помълча за момент, после добави: — Имам приятел в

Милано. Ще го помоля да ми запише нещо от новините или от друго предаване — да видим дали ще познаем някого.

— Добра идея — отвърна Сара. — Който и да е той, изглежда, Карла е имала връзка с него. От чутото си правя извода, че го изнудва. Ти какво мислиш по въпроса?

— Аха. Наистина звучи като изнудване.

— Значи той й плаща, за да мълчи, тя плаща на Матю Арнът, Арнът казва на Скарпирато и те заемат позиция на пазара и печелят пет милиона долара. — Сара сбърчи чело. — После разделят плячката на четири — за Карла, Арнът и Скарпирато. Кой ли е номер четири?

Джейкъб тръсна глава.

— Е, това вече ми убягва.

Сара бе заинтригувана.

— Може би мозъкът на операцията, който се държи настрана и иска да остане с чисти ръце? Трябва да го разкрием, както и да съберем преки доказателства за участието на Скарпирато и да открием кой е италианецът. Събраното до момента върши работа, но е по-скоро косвено доказателство. Нашата теория се базира преди всичко на догадки. Нито мога да докажа, че действително се измъква вътрешна информация, нито че Скарпирато е замесен. Това, което имаме, е добро като начало, но не е неоспоримо. Утре ще напечатам доклад, тази вечер не мога да мисля добре и ще се обадя на Барингтън вдругиден.

Джейкъб кимна:

— Ти съобщи на твоя Барингтън. Колкото се може по-скоро. Това вече е негов проблем. — Приведе се напред и се взря в нея със сериозно изражение. — Виж, Сара, според мен ти направи достатъчно. Изглежда, Арнът вече те подозира. Трябва да бъдеш много внимателна.

Сара рязко вдигна глава.

— Разбира се, че ще бъда внимателна. Защо пак го казваш? Това е вече за втори път. Изглеждаш разтревожен. Има ли нещо, което не си споделил с мен?

Джейкъб смутено я изглежда, после изрече припряно:

— Не, не. Няма нищо такова. Нищо, освен това, което и ти току-що чу. Но то стига, не смяташ ли?

Сара се загледа в смръщеното му от безпокойство лице.

— Аха, стига наистина. Но това е само началото, нали? Нещо ми подсказва, че положението е далеч по-сложно. А освен това, като съм

открила толкова много, не мисля, че бих могла да спра току-тъй. Не смятам, че Барингтън ще ме пусне. Пък и не съм сигурна, че аз самата искам това да стане.

Джейкъб пак въздъхна тежко.

— Да-а. И аз от това се страхувах. Щом искаш да продължаваш, продължавай. Засега. Както вече ти казах, просто бъди по-предпазлива. А що се отнася до Барингтън... — Изречението остана да виси недовършено. Джейкъб се загледа през прозореца, а пред очите му изникна представата за огромен финансов заговор и фигурата на управителя на Банк ъв Ингланд в непристъпния му кабинет. Двете неща някак си не се връзваха. Обърна се пак към Сара: — Нещо започнахме да излизаме извън своята територия. Това се отнася за всички, не мислиш ли?

Тя помълча за момент, после кротко каза:

— Нека първо поговоря с Барингтън.

Двамата замълчаха, всеки погълнат от мислите си. Сара седеше съвсем неподвижно, загледана през прозореца в розите навън. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Скарпирато и образът му объркваше напълно хода им. Миналата нощ бе направила грешка. Нямаше да позволи тя да се повтори. Съзнаваше, че едно продължително общуване с него би било наистина пагубно. Знаеше, че той на нейно място би я зарязал без всякакво колебание. Даже би го направил с усмивка.

Джейкъб изключи касетофона от мрежата и отиде в кухнята. Сара го последва. Вечерята бе готова. Седнаха на кухненската маса — и двамата объркани. За да избегне темата за ужасните разкрития, които бяха направили преди малко, Джейкъб бърбеше за старите времена, като преживяваше наново митарствата си. Сара се смееше така, че чак бузите я заболяха. Преди да си тръгне, тя го попита дали не би могъл да ѝ достави още един двоен адаптер. Джейкъб ѝ хвърли продължителен и сериозен поглед и отвърна, че ще го направи. Изтощена, Сара се прибра в дома си и веднага си легна.

17.

В сряда в седем и половина сутринта Сара прекосяваше залата на дилърите с чашка капучино и препечен сандвич в ръце. Тя се поклащаше на всяка крачка и част от пияната на капучиното излезе изпод капачето на пластмасовата чаша.

Зае работното си място и започна да се храни. Това беше сутрешен ритуал, на който човек се наслаждаваше в мълчание.

Секунди по-късно Матю Арнът зае мястото си до нея. Тя му кимна, после пак насочи цялото си внимание към сандвича и омазнения брой на „Файненшъл Таймс“. Не желаше да поглежда към него, за да не види той израза в очите ѝ от страх, че би разкрил това, което вече знаеше за него. Пристигна Саймън Уилсън — весел, приказлив, още упоен от успеха в понеделник. Сара довърши сандвича си и запали цигара.

— Господи, езикът ми е като шкурка — простена Уилсън. — Снощи бях в „Саунд“ Чак до четири сутринта.

Арнът се разсмя.

— Още ли си на празнична вълна?

Уилсън кимна.

— А ти не си ли?

Арнът изсумтя злорадо.

— Аз си падам по по-изтънчените начини за доставяне на удоволствие, това е всичко.

Сара едва не се задави.

— И какво е планирал господин „Световна изтънченост“?

Арнът се извърна с лице към нея. Тя отвърна на погледа му, убедена, че в него не прозира нищо друго, освен неприкрито презрение.

— Мисля да отида до Позитано през почивните дни. Заедно с приятелката си.

Сара вдигна рамене.

— Позитано през юли. Човек вероятно може да оцелее там по това време. Макар да трябва да се справя с необуздани тълпи народ. Май и юни са далеч по-добри, от личен опит знам.

Уилсън се изкикоти. Арнът включи екраните си и измърмори под нос:

— Двойка шибани клоуни, а?

Позитано, помисли си Сара. Защо ще ходи там с Карла? За да се срещне с неизвестния шеф на операцията?

Наблюдаваше го внимателно през целия ден. Хвърляше коси погледи наляво, когато смяташе, че не я гледа. Остана разочарована. Впечатляващо престъпление, извършено от толкова посредствен тип. Скарпирато поне изглеждаше далеч по-убедителен престъпник. А тайнственият шеф? Той как ли изглежда? Опита се да очертае психологическия му портрет, но не успя. Представата, която изникна пред очите ѝ, бе на човек без лице.

Беше ѝ доста трудно да се съсредоточи и се загледа с немиждащи очи в мониторите пред себе си. Никой не извършваше операции днес. Не си правеха труда. Отпускането, неизбежният спад след големия удар беше в пълна сила.

Сара си тръгна в четири. Прибра се у дома, преоблече се и напечата доклада си за Барингтън. Не можеше да си представи как ще облече разкритията си в думи. Докато го пишеше, се почувства потъкнатата от събитията, сякаш бе журналист, който пише статия.

Тъкмо приключи, когато телефонът иззвъня. Беше Данте.

— Трябва да те видя. — Тонът му бе като груба ласка и Сара започна да се поти. Беше пет и половина, слънцето още се издигаше високо в небето и топлината се процеждаше през материята на джинсите ѝ.

Помълча за момент, после отвърна механично:

— Добре, ще намина.

Качи се в колата си и тръгна. Пусна касетофона и се заслуша във втория албум на „Spul II Soul“ Оставяйки тежкия ритъм да нахлуе във вените ѝ, Сара продължи напред като на автопилот, надолу по Кингс Роуд към къщата му на Уелингтън Скуеър.

Той се появи усмихнат на прага и отстъпи назад, за да й направи път. Тя прекоси преддверието. Никой от двамата не проговори. Поведен я нагоре към терасата на покрива, после донесе две чаши бяло вино и ги постави на дървената масичка там. Сара седна на пейката срещу него и приближи чашата към устните си, като не сваляше очи от лицето му, докато пиеше.

Той бе облечен с джинси и бяла риза с къс ръкав. За първи път го виждаше без костюм. Втренчи се в гъстите черни косъмчета, които покриваха ръцете му, и в загорялата кожа под тях, после се приведе през масата, хвана го за ръката и обви пръсти около китката му.

Разговорът им бе накъсан, хаотичен. След малко той стисна дланта ѝ. Никой от тях не можеше да чака повече. Той я поведен през къщата обратно към спалнята си, потънала в хлад зад плътно спуснатите пердета, и обсипвайки я с трескави целувки, я повали на леглото. Разкопча джинсите ѝ и ги дръпна. Тя не носеше нищо отдолу. За миг просто се загледа в нея, както лежеше под него, после се наведе напред и зацелува лицето ѝ, вкопчил пръсти в китките ѝ.

Сара лежеше гола, покрита наполовина от ленен чаршаф. Студеният сутрешен въздух се смесваше с ранните лъчи на слънцето, процеждаше се през тежките завеси и я беше събудил. Беше шест без петнадесет. Беше се развиделило преди повече от час, птиците бяха будни и чуруликаха сред клоните на дърветата по площада. Полежа неподвижно за момент, като жертва на тежка катастрофа, която сякаш преценява пораженията по тялото си, преди да се реши да помръдне. Пречистващото задоволство от предишната нощ бе отшумяло и разкрило болезнена празнина след себе си. Развързката, съзнаваше Сара, само засилва нуждата. Търсенето на успокоение от източника на безпокойство бе безполезно занятие, но въпреки това повтаряно твърде често.

Докато лежеше на сантиметри от Скарпирато в огромното му легло, Сара бе способна да анализира положението безпристрастно. Ясно виждаше безсмислието и разрушителната сила, които съпътстваха връзката ѝ с този мъж. Ала със същата яснота съзнаваше колко безплодни биха били усилията ѝ да разкъса тази връзка. Разривът щеше да дойде неизбежно, и то скоро, усещаше го. Щеше да

изчака дотогава. Освобождавайки се от обречените усилия да го напусне, тя отхвърли от себе си един пласт вина.

Прие мощта на привличането, което имаше помежду им, и за сетен път се запита за източника му. Той не бе първият опасен, унищожителен мъж, с когото спеше. Беше се надявала, когато бе започнала да излиза с Джон Картър — първият свестен приятел, когото бе имала до онзи момент, че завинаги се е отървала от склонността си към опасни мъже. После с Еди, който бликаше от нежност, любов и всеотдайност, се бе почувствала сигурна, че всичко това е зад гърба ѝ. В този момент се бе появил Скарпирато, рязко връщане назад, най-крайният случай, с когото се беше сблъсквала в живота си. Вероятно той щеше да бъде и последният ѝ експеримент, един вид катарзис. Трескаво се вкопчи в тази мисъл. Да, нека той бъде нейният катарзис. Той я използваше за собствените си егоистични цели, но тя също щеше да го използва за своите. Естествено той бе нейна жертва и в друг аспект. Успокоена от тази мисъл, тя тихо се измъкна от леглото му, облече се и си тръгна.

Предаде доклада си на Барингтън по-късно същия ден, в дванадесет и половина, тъкмо преди управителят да тръгне за официален обяд с голяма група гостуващи от Германия банкери. Седеше в кабинета му, близо до старинния стенен часовник с неговото приглушено, тържествено тиктакане. Имала на разположение десет минути, беше ѝ казал той.

— Направих някои доста интересни открития. Описала съм ги подробно, но освен това имам и друго. — Сара му подаде касета, на която Джейкъб бе записал всички съществени диалози. — Това не може да свърши работа в съдебната зала^[1], но от него става ясно, че действително се извършва престъпване на закона, и то с впечатляващ размах.

Очите на Барингтън се разшириха от нескривана изненада, докато тя нахвърляше историята в общи линии. Значи капанът, който двамата с хер Мюлер бяха заложили, бе задействал. Не спомена нищо за него пред Сара. Очите му замислено се свиха, когато тя приключи с разказа си, и Барингтън се опита да размисли в последвалата тишина.

Изучавайки жената, седнала пред него, той за първи път изпита някакво тръпнещо предчувствие. Бързо го отхвърли. Това не беше удобно за него. Именно той я беше избрал, бе я препоръчал и тя бе

постигнала отлични резултати за кратко време. Такива бяха фактите и той щеше да се ограничи само с тях. Сара го беше изненадала с използването на подслушвателна апаратура — това бе всичко, и сега, след като вече я бе преценил, нещата щяха да бъдат наред. Беше й предоставил известна свобода на действие и тя бе доказала, че я заслужава. Не само бе отговорила на очакванията, а бе извършила много повече. Така трябваше да гледа на положението, а не че самият той я бе подценил. Усмихна й се през бюрото.

— Това е изключително, Сара. Браво! Обезпокоително, наистина обезпокоително, но си се справила отлично с разкриването на заговора. — Не спомена нищо за методите й. Сара долови, че той умишлено избягва тази тема. — Ще прочета доклада, ще чуя касетата, тогава ще се свържа пак с теб. А междувременно ти продължавай, както досега.

Незададени въпроси се блъскаха в главата на Сара. Неизвестно защо, като седеше тук, в кабинета на Барингтън, разкритията й изглеждаха едва ли не чисто теоретично занимание, страховете и подозренията й се струваха мелодраматични. Продължи да седи в мълчание. Барингтън я загледа, после хвърли бърз поглед към часовника. Сара схвана намека и се приготви да тръгва.

— За да чуете това, ще ви е необходим дигитален плейър. — Тя се усмихна. — Но съм убедена, че тук все ще ви намерят.

Барингтън задържа погледа й само миг повече от необходимото. Изражението й не беше язвително, но той не можеше да се отърси от впечатлението, че тя все пак го бе иронизирала по някакъв начин. Ръкуваха се и си казаха довиждане. Загледа се след отдалечаващата се по дългия коридор фигура. После затвори вратата.

Чувствата му бяха смесени. Не обичаше нито разкритията, нито изненадите. Те представляваха нежелан риск. Единственото спасение бе да ги обърне в своя полза.

В дванадесет и четиридесет и пет се обади секретарката му — Етел, която съобщи, че германските банкери са пристигнали и го очакват. Управителят мина през просторните зали на път към официалната си трапезария. Отвори вратата със слънчева усмивка и прекрачи прага — висок, овладян, самоуверен, внушителна фигура, очарователен домакин, чиято мисъл обаче неотклонно се стрелваше от гостите му към касетата и Сара Йенсен.

Обядът приключи бързо. В два и половина Барингтън се ръкува, сбогува се с гостите си и бързо се върна в кабинета си. Даде кратки указания на Етел да не го свързва с никого през следващия половин час и я помоли да му намери дигитален касетофон. Десет минути по-късно тя леко почука на вратата му, влезе с машинката в ръка и мълчаливо се оттегли.

Барингтън пхна касетата в гнездото, натисна копчето за старт, отпусна се назад и заслуша. Сара бе обяснила, че е редактирала лентата така, че съществените разговори да се поберат на една касета. Тази работа естествено беше свършена от Джейкъб, но Сара запазваше участието му в операцията в тайна. Не мислеше, че Барингтън би го одобрил, пък и предпочиташе Джейкъб да е невидим, в случай че нещо лошо се случеше.

Барингтън слуша в мълчание в продължение на петнадесет минути, като от време на време спираше и пренавиваше отделни участъци от лентата, за да ги чуе повторно. Веждите му шокирано се повдигнаха, като чу как Арнът и Витале сами се уличават в престъпление. После спря касетофона и прочете доклада на Сара. Макар да беше замаян от шокиращите разкрития, бе склонен да се съгласи с нея. Въпреки че името на Скарпирато не се споменаваше направо, действително изглеждаше, сякаш и той бе участник в заговора. Обаче щяха да му трябват още доказателства, ако искаше да тръгне срещу италианеца. Налагаше се Йенсен да продължи с разследването си, докато не събере повече улики и докато не разкрие самоличността на четвъртия участник.

Управителят се обади на Етел и я помоли незабавно да го свърже с Джеймс Бартроп. Бартроп в момента го нямало. Барингтън изруга под нос.

Двамата мъже се чува чак вечерта. Барингтън бе в апартамента си на последния етаж на сградата и се наслаждаваше на спокойна вечер със съпругата си — Ирен.

— Извинявайте за късното обаждане, Губернаторе. Кратко пътуване отвъд океана. Току-що се връщам.

— Няма нищо. Обаждах се, защото нашето момиче донесе доста обезпокоителни сведения. Оказахме се прави. ИКБ е затънала до гуша. Използване на вътрешна информация в голям мащаб. Останалите връзки, последствия ще оставя на вас, но в момента това е голям

проблем за всички нас. Йенсен е написала доклад. Най-добре ще е да го прочетете.

Бартроп усети как пулсът му се ускори.

— Как е събрала информацията?

Барингтън помълча за миг.

— Телефонни обаждания, разговори. Записала ги е.

Очите на Бартроп се разшириха. Възцари се продължително мълчание.

— Искате да кажете, че е подслушвала хората?

— Да — отвърна Барингтън рязко.

— Това ваше момиче май е много изобретателно, а?

— Така изглежда, нали?

— Вие сте й подсказали, че би могла да го използва. — Прозвуча повече като констатация, отколкото като въпрос.

— О, да. Завоалирано. Предоставих й известна свобода. От нея да зависи какви средства и методи ще подбере.

— А тя, все едно че е паднала на пъпа си, а?

— Горе-долу.

— Да имате представа откъде се е сдобила с апаратурата?

— Хайде стига, Бартроп. Не съм я питал. Колкото по-малко знам за това, толкова по-добре. Не смятате ли?

Бартроп се намръщи. „Не е ли малко късно за отстъпления, а, Губернаторе?“, зададе мислено въпроса си.

Барингтън наруши настъпилото мълчание:

— Ще изпратя някой от хората си да ви донесе доклада. Къде се намирате?

Барингтън си записа адреса изненадан. Челси Скуеър. Повечето от къщите там струваха над един милион лири. Не си беше представял, че Бартроп притежава чак толкова много пари.

Бартроп седеше и чакаше в дома си. Къщата тънеше в тишина, като се изключи кроткото мъркане на котката му — Траут, която дремеше в скута му. Седеше и размишляваше зад бюрото в кабинета си, а до него имаше старо, отлежало малцово уиски. От време на време чуваше приглушен говор от градината си — двама от личната му охрана разговаряха, за да минава времето по-бързо. От осемнадесет месеца имаше лична охрана, неприятно натрапничество, но необходимо след проточила се опасна операция под прикритие в

Колумбия, където се беше сблъскал с картела „Меделин“. Шансовете да е влязъл в черния им списък бяха големи. Никой не знаеше със сигурност, но това бе риск, който Братството искаше да намали до минимум, затова и бяха назначили охрана — денонощна, неотлъчно с него. Онези типове имаха силна памет, но това важеше и за него.

След половин час чу спирачките на кола, след което на вратата се позвъни. Остави Траут на пода, слезе на долния етаж, прекоси преддверието и погледна през шпионката. На прага стоеше Мънроу с пакет в ръце. Отвори вратата.

— От Националната банка, сър.

Бартроп кимна, пое пакета и се върна в кабинета си. Седна пак в креслото си, разкъса жълтеникавия плик, извади доклада и зачете. Устните му бавно се разтегнаха в усмивка. Прослуша лентата. Мислите му се насочиха към Фиери. Почувства се убеден, че е на прав път... че Сара Йенсен, макар да не го съзнаваше, бе на прав път. Усмихна се със задоволство. Добро начало. Вече беше потвърдено съществуването на таен заговор. Неназованият четвърти човек по всяка вероятност бе Фиери. Ако това действително бе така, наистина тепърва щеше да започне да става интересно.

Обади се на Барингтън.

— Материалът е страхотен. Както казват американските ни приятели, „ударихме къравото“ с това момиче. Просто я инструктирайте да продължава в същия дух, предпазливо и кротко. Трябва да получим потвърждение за третия и четвъртия член на тайната група. Третият сякаш е Скарпирато, но не можем да сме сигурни. Тя не сподели ли нещо за четвъртия, а?

— Не, нищо.

— Ако ви се удаде възможност, може би ще съумееете да я попитате откъде си е набавила апаратурата. Знам, че темата е щекотлива, но може да се намери някакъв заобиколен път. Тя може дори доброволно да сподели.

— Ще направя каквото мога — изръмжа Барингтън.

Трябваше да настоявам за параван, подставено лице, помисли си Бартроп. Ако не заместник-управителят, то поне някой, който поохотно би си изцапал ръцете. Съзнаваше, че вече е прекалено късно да променя каквото и да било.

— О, само още нещо накрая — изрече той. — Днес е четвъртък. Всичко това е станало в понеделник. Защо доставянето на информацията ѝ е отнело толкова време?

— Самият аз получих нещата тази сутрин. Какво е правила междувременно — нямам представа. Сметнах, че би било най-малкото проява на неблагодарност за свършената работа, ако направя оплакване за закъснението.

— Това не е оплакване, Губернаторе. Просто любопитство.

Бартроп затвори телефона. Остана дълго време, загледан през прозореца на кабинета си. Възхитителна информация. Но още толкова много парчета от мозайката липсваха. И в центъра — Сара Йенсен. Погледна часовника си и се обади в дома на Майлс Форшоу.

— Майлс, Бартроп на телефона. Знам, че направихте проучване на Йенсен, но бих искал да се поровите по-подробно. В нея има нещо, което ме притеснява. Не мога да се отърся от чувството, че сме пропуснали нещо.

На четвърт миля от него, на Карлайл Скуеър, Сара лежеше в горещата вана, а прозорецът на банята бе широко отворен. Топлият въздух нахлуваше в помещението и завихряше ароматната пара, която се вдигаше от водата. Беше изляла във ваната половин шише шампоан с дъх на герании и лавандула, предназначен за успокоение и омекотяване на кожата. До коритото на ваната гореше свещ, чийто пламък потрепваше от повеите на вятъра и разпращаше колебливи сенки по стените на банята.

Опита се да изключи съзнанието си. Триъгълникът от роли започваше да я разкъсва на части. Служител, агент под прикритие и любовница, всичките взаимно изключващи се. Двете вероятно бяха съвместими. Сара се питаше колко още щеше да издържи с преструвките си.

Лягането със Скарпирато беше разклатило схемата ѝ на игра. Сега щеше да изпадне в положение просто на реагиращ на събитията човек. Усещаше как контролът ѝ се изплъзва от ръцете. Лежеше в полумрака, наблюдаваше проблясващия пламък на свещта, а тялото ѝ оставаше напрегнато в горещата вода.

Погледна часовника си, който беше водоустойчив. Единадесет. Беше изтощена. Излезе от ваната, уви се с хавлията и без да се изсуши напълно, се сви на леглото. Изключи телефона си. За целия ден не бяха разменили и дума със Скарпирато. Нямаше намерение да му се обажда, а както подозираше, беше малко вероятно той да ѝ звънне, затова реши насилствено да отхвърли напрегнатото очакване, поне за тази нощ.

[1] Записи без официално прокурорско разрешение за подслушване не се приемат в съдилищата на Великобритания, САЩ и други страни. — Б.пр. ↑

18.

Сара се сепна от съня си с някакво неясно усещане като лошо предчувствие. С тежки стъпки тръгна на работа. Джейкъб ѝ се обади преди обяд. Гласът му, леко припрян, засили още повече напрежението ѝ. Искал да я види след работа. Би ли могъл да се отбие? Да, разбира се, отвърна му Сара.

Загледа се замислено в екраните пред себе си, без да вижда нищо. След малко чу гласа на Скарпирато отстрани. Вдигна очи и го видя близо до себе си. Разговаряше с Арнът за позицията, която той в момента държеше. След като изрече няколко указания в стенографски стил, той се обърна да си върви. В този миг улови погледа ѝ и го задържа за секунда. В очите му се четеше желание, но и овладяно тържество, заради което тя, странно защо, се почувства отблъсната. Данте се прибра в кабинета си и запали пура. Сара отново насочи вниманието си към екраните и нарушавайки всичките си правила, извърши няколко обмена, за да се разсее.

Небрежното извършване на сделки почти винаги завършва със загуби. Когато в края на работния ден откри, че е загубила 30 000 лири, Сара едва ли не почувства облекчение, задето познатата максима се бе оказала вярна и този път. Докладва за загубите си на изпълнения със злорадство Арнът и си тръгна.

Движението по Лоуър Темз Стрийт се носеше в непрекъснат ревящ поток. Сара изчака удобен момент и се стрелна в промеждутъка между две огромни колони, после отиде пеш до Чийпсайд и хвана такси.

Когато се прибра в дома си, там вече я чакаше Джейкъб, който си беше отключил с допълнителната връзка ключове, която беше у него. Лицето му се набразди от изгрялата на него усмивка, когато тя влезе в стаята, но бръчките около очите му издаваха загриженост. Сара направи чай. Отпиха и започнаха да говорят. След известно време безобидните теми сякаш се изчерпаха.

Джейкъб нервно прокара длан през посивелите си коси. Сара млъкна и зачака. Лицето на Джейкъб леко почервения.

— Получиха се още някои неща на касетите. Този тип, Скарпирато, изглежда, има приятелка... прекарал е последната нощ при нея, поне с такова впечатление останах. А през почивните дни ще я води в Южна Франция. — Джейкъб размаха ръка във въздуха. — Естествено не знам дали това е важно. Просто сметнах за необходимо да те уведомя. — Той не й каза това, което приятелят му Чарли му беше казал за Скарпирато и неговите жени, за това, че му се носи славата на човек, който с лека ръка проявява жестокост и причинява болка, и как даже едва ли не изпитва удоволствие от страданията на жертвите си. Джейкъб припряно продължи нататък, лишавайки Сара от необходимостта да отговори: — Между другото прослушах и записите от апартамента на Карла. В тях няма нищо съществено.

Замислено се вгледа в нея. Сара бе впила поглед в краката, си. Като избягваше очите му, тя стана, отиде до наредените на масата бутилки с различни питиета и наля внушителни дози уиски в две чаши. Мълчаливо му подаде едната, пристъпи към прозореца, застана с гръб към него, загледана навън. На три глътки пресуши съдържанието на чашата, опитвайки се да възвърне спокойствието си чрез изгарящото усещане. Стоеше като вцепенена, а минутите се нижеха бавно.

Не се и надяваше да успее да анализира чувствата си, нито пък как чрез разума си да отхвърли болката, унижението и чувството, че са я предали. Това бе най-лошото — предателството. То я изпълни с ярост и отвращение. Беше смятала себе си за предател, но предателството на Скарпирато спрямо нея само бе влошило още повече собствената й измяна към Еди. Това, че всичко се свеждаше само до... Сара продължи да гледа втренчено през прозореца. Едната й ръка здраво стискаше чашата, а другата безволно висеше надолу.

Паркът на Карлайл Скуеър се простираше пред очите ѝ, искрящ и красив под лъчите на залязващото слънце. Госпожа Жарден гледаше как децата ѝ се гонят по тревата. Сцената се разгръщаше пред погледа ѝ. Сара я съзерцаваше от разстояние, като страничен наблюдател, сякаш гледаше телевизия.

Джейкъб стана от стола си, приближи се към нея и нежно положи ръка на рамото ѝ.

— Е, аз ще тръгвам. Тази вечер имам среща с някои от старите си приятел чета. Ще ти се обадя утре. Става ли?

Сара сложи длан върху неговата.

— Довиждане, Джейкъб. Приятно прекарване. — Проследи го с очи как излиза от стаята, после се обърна и се загледа отново в сцената в парка. Бравата на вратата тихичко изщрака след Джейкъб, след което се възцари тишина.

В понеделник сутринта в седем и тридесет, точно навреме, Сара устремно премина през охраняемия портал на ИКБ, прекоси залата на дилърите и зае работното си място. Както обикновено, появата ѝ бе проследена от множество очи, но този път възхитените погледи не бяха възнаградени със слънчевата ѝ усмивка, нито пък с ведър поздрав. Втренчена право пред себе си, Сара се запъти към бюрото си като автомат. Седна до Арнът, като му кимна рязко. Той я наблюдаваше с крайчеца на очите си. Макар да се славеше с изключително дебелокожие спрямо чувствата на другите, тази сутрин долови някаква промяна в нея. Направи непохватен опит да завърже разговор:

— Е, как си днес?

Сара се обърна към него и Арнът в миг зейна. Сякаш някаква маска бе паднала от лицето ѝ. Ако това, което се беше разкрило отдолу, беше просто безизразност, то нямаше да го шокира така. Обаче вместо това се сблъска с вледеняващо презрение, бурно и неприкрито. Припряно отмести поглед към мониторите си. Сара също включи своите и започна трескаво да чука по клавишите, като че ли нищо не се бе случило.

Появи се Скарпирато и ги свика на сутрешна оперативка. Арнът се позабави, защото отиде да си вземе кафе от машината. Сара стана, за да влезе веднага в заседателната зала. Скарпирато ѝ направи път и прекрачи прага след нея. Докато заемаше мястото си от отсрещната страна на масата, срещна погледа ѝ и видимо трепна. В очите ѝ пламтеше презрение. Устните ѝ бяха свити от отвращение. Той като омагьосан се взря в нея за миг, после примигна и извърна поглед. Когато секунди по-късно я погледна пак, изражението ѝ бе станало непроницаемо. Арнът се появи с кафето си в ръка и разпръсна напрежението. Уилсън, който винаги пристигаше последен, забързано

нахлу след него. Всички се настаниха по местата си около масата. Арнът си взе цигара от пакета пред Сара и ѝ се усмихна с учтиво „благодаря“ Тя успя да изобрази усмивка през стиснати устни.

Скарпирато се прокашля и заговори с обичайния си отривист маниер. Очерта предложенията за стратегията през предстоящата седмица. Сара слушаше, без да промълви и дума. Минути по-късно всички се изнизаха навън. Сара зае мястото си на бюрото, вдигна телефона си и трескаво се захвана с работа.

Не помръдна от мястото си през целия ден. Уилсън ѝ донесе сандвич от „Бърлис“ за обяд. Той остана недокоснат да съхне през целия следобед. Концентрацията ѝ бе непробиваема. Обменяше почти непрекъснато, като ту нахлуваше, ту се измъкваше от пазара, изграждаше позиция, печелеше няколко хиляди лири, ликвидираше позицията и започваше всичко отначало. В продължение на осем часа живееше и дишаше с пулсациите на пазара и направи 60 000 лири. След като уведоми Арнът за печалбата, хвана такси към къщи, изпитвайки мрачно задоволство и първите проблясъци на облекчение. Съзнаваше, че още много вода щеше да изтече, преди да успее да възвърне равновесието си, но поне бе започнала да се движи в правилна посока.

Телефонът звънеше, когато прекрачваше прага на входната врата. Механично пристъпи към него и вдигна слушалката. Беше Скарпирато. Неочакван, нежелан. Стисна здраво слушалката и след кратко мълчание гневно запита:

— Какво искаш?

Той се засмя по начин, който сега тя разпознаваше като средство за постигане на целта, предназначено да подхранва интимността сякаш на споделена между двама шегя, да показва лековато раздразнение от капризите на любимата. Сара едва не захвърли телефона от отвращение.

— Искам да знам какво става. Защо ме изгледа така в офиса? Какво се предполага, че съм направил? — Гласът бе самата оскърбена невинност.

Сара си пое бавно и дълбоко дъх на няколко пъти. Не можеше да хвърли предизвикателството в очите му. В крайна сметка по какъв начин щеше да обясни, че е разбрала за измяната му? Прикритите му лъжи бяха толкова крайни, моралът му — така разтеглив, че ѝ беше

почти невъзможно да се пребори с него. Нямаше да постигне нищо, ако се опиташе да се противопостави на лъжец, който по всяка вероятност се зальгваше със собствените си фантазии, лъжец-психопат. Прозирайки за пръв път истинската същност на този мъж, Сара почувства някакъв проблясък, пречистване, от което се нуждаеше. Усети как я залива вълна на облекчение.

— Искам да дойдеш при мен сега. Искам да те видя. Да изгладим тези глупави недоразумения.

Шеговитият му тон намекваше, че в действителност нищо не би могло да обърка отношенията им, че всяка нищожна неприятност можеше да бъде заличена от прегръдките му. Сара се разсмя. Сега вече това нямаше да ѝ навреди. Тя изпитваше, както сама прецени, единствено любопитство. Той бе побъркан, луд. Ако можеше да го види и проумее, нещата щяха да станат далеч по-леки за нея. Остави телефонната слушалка и взе ключовете за колата си.

В седем вечерта в ИКБ залата на дилърите бе почти безлюдна. Арнът тъкмо щеше да си тръгва, когато телефонът му иззвъня. Вдигна слушалката с раздразнение.

— Арнът?

— Да? — Той се скова, моментално разпознал дрезгавия глас, който винаги, необяснимо защо, му вдъхваше страх.

— Имаш ли възможност да се качиш в кабинета ми, ако обичаш?

Арнът остави телефона и забързано прекоси залата на дилърите. Излезе на аварийното стълбище и изкачи четирите етажа, които го деляха от кабинета на Карл-Хайнц Кеслер на седмия етаж.

Кеслер беше сам, секретарката вече си бе тръгнала. Арнът поспря за момент пред вратата на кабинета му. Кеслер вдигна глава, забеляза го и с жест го подкани да влезе. Арнът зае мястото от другата страна на стъкленото бюро.

Кеслер се ухили.

— Твоята приятелка ми каза добрата новина. Много изгодно попадение. — Усмивката рязко угасна. — Обаче ще трябва да се погрижим за тези печалби. — Посегна под бюрото си и извади служебното си куфарче. Отвори го на плота на писалището и извади от него нещо, което приличаше на портативно радио с антена. — Това е малка предохранителна мярка за теб. Открива микрофони. Бих желал да провериш с него дома си, този на Карла, а даже и залата в отдела.

Арнът хвана радиото в ръце.

— Защо? Нищо лошо не се е случило, нали?

Кеслер се разсмя.

— Не, разбира се. Просто упражнение по предпазливост. Нашите собствени служители от охраната ни препоръчаха редовно да сканираме по-важните си офиси и зали за съвещания. Те ми дадоха това малко нещо. Сметнах, че би било удачно да се възползваме.

— Как се работи с него?

— Просто. То хваща обширна скала от сигнали на широкоспектърен приемател, също като радио, но по-прецизно. Включваш го, разхождаш се наоколо и завърташ копчето за нагласа. На ушите си поставяш тези слушалки и в момента, в който чуеш сигнал, знаеш, че наблизо има подслушвателно устройство. Тук има и светлинен диод. — Посочи с пръст предния панел. — Няколко точки светват едновременно, когато си в непосредствена близост до излъчвателя. Колкото повече светлинни сигнали има, толкова по-близо си до микрофона. Съвършено, нали?

Арнът кимна. Неизвестно защо, но той не споделяше ентусиазма на Кеслер.

— Изглежда ми доста лесно за боравене наистина. Ще го пробвам.

Кеслер кимна.

— Между другото как е онова момиче, Йенсен?

Арнът сви рамене.

— Все така първокласна кучка.

Кеслер се разсмя.

— На твое място не бих се тревожил за нея.

Арнът занесе детектора за подслушвателна апаратура на долния етаж до бюрото си. Смътно усещаше някакво безпокойство. Питаше се дали зад това не се криеше повече от чиста предпазливост от страна на Кеслер. Дали той действително бе обезпокоен от нещо, или това бе просто присъщата за германците недоверчивост?

Включи радиото, постави слушалката в дясното си ухо и започна да върти копчето за нагласа, чувствайки се като пълен глупак. Изведнъж панелът светна, и то не само с една точка, а с цяла редица.

— Мамка му! — измърмори той под нос.

Замръзна на място, защото чу думата, усилена от слушалките в ушите си. В устата му се надигна горчилка. Започна да се паникьосва. Наблизо имаше подслушвателно устройство.

След няколко минути успя да определи, че сигналът идва от адаптера. Измъкна го от контакта с треперещи ръце, пхна го в куфарчето си и поседя половин час на бюрото си, напълно парализиран от ужас. Мислеше да позвъни на Кеслер, но не можеше да набере цифрите на номера му. В главата му се впери хаос. След известно време се изправи механично, излезе навън и хвана такси на Лоуър Темз Стрийт.

Пристигна в апартамента на Карла след половин час. Тя мигновено отгатна по лицето му, че нещо лошо се е случило. Гласът му бе натежал от ярост и страх.

— Бюрото ми се е подслушвало. Кеслер ми даде детектор за такива устройства. Просто от предпазливост, каза той. Аз го използвах и намерих това. — Той измъкна адаптера от служебното си куфарче.

Карла пребледня.

— Каза ли му?

— По дяволите, не. Още не съм.

Карла го изгледа шокирана.

— Какво ще правиш?

Арнът й хвърли поглед, изпълнен с паника.

— Нямам представа. — Извади радиодетектора, включи го, сложи си слушалките и започна да насочва детектора из стаята. Отне му само три минути, за да открие, че и Карла също има подслушвателно устройство.

Очите на Арнът бяха подивели от ужас, когато проговори:

— Искам да знам кой е идвал в този апартамент през последните няколко месеца.

Карла се обърна с лице към него, сложила ръце на кръста си:

— О, за бога, Матю, как бих могла да си спомня!

Арнът пристъпи към нея и я бутна на дивана зад гърба й.

— Добре, ще започнем от най-скорошните посетители и от тях назад във времето. — Зае мястото срещу нея. Очите му я изгледаха предупредително. — И никакви лъжи.

Карла го стрелна с яростен поглед.

— Чистачката — Мария. Приятелката ми Анжелика. Нейното гадже Стефано. Още една приятелка — Мосами. Една братовчедка, която отседна при мен за няколко дни, но не е възможно да е тя. — Огледа се панически и разпери нервно ръце: — Не знам. Не мога да се сетя за никой друг.

Арнът се втренчи в нея, без да я вижда, и запрехвърля имената в съзнанието си.

— Чакай, чакай... онова момиче, Мосами. Как ѝ е второто име?

— Мацумото. Виждал си я. Тя какво...

— Тя е приятелка на Сара Йенсен. Дочух как преди няколко дни тя ѝ се обади по телефона. — Арнът сграбчи Карла за ръката и рязко я придърпа да стане. Стисна я за раменете и изкрещя в лицето ѝ: — Онази проклета кучка Йенсен е! Тя ме подслушва в ИКБ, а Мосами е сложила устройството в твоя апартамент. О, за бога, Карла! — Пусна я и трескаво прокара длани през косата си.

Карла сграбчи бутилка уиски и две чаши от масичката в ъгъла на стаята. Наля уиски и в двете до половината, сипа вода, подаде едната на Арнът и го придърпа да седне до нея на дивана. За известно време и двамата отпиваха в мълчание. Карла напълни отново чашите им.

— Защо? Защо им е на Йенсен и Мосами да ни подслушват? Яростта на Арнът отново се развилия. Положи неимоверни усилия да се овладее и думите се изнизаха бавно и провлачено от устата му:

— Откъде... по дяволите... бих могъл да... знам?

— Какво ще правиш?

Пискливият глас на Карла бе започнал да го влудява. Стисна ръката ѝ и я изправи със замах на крака.

— Ще идем да посетим Йенсен и Мацумото. Ето какво. — Намери телефонния указател и откри адреса на Сара.

Мерцедесът рязко сви по Карлайл Скуеър. Арнът изскърца със спирачките близо до бордюра, когато паркира, измъкна Карла от колата и започна да блъска по входната врата на Сара. След десет минути се отказа. Налагаше се да изчака до утре сутринта. Щеше да спипа тази кучка в службата.

Обърна се към Карла:

— Къде живее Мосами?

— Хейс Мюз — отвърна тя с немощен глас. Арнът зави по Кингс Роуд и се устреми към Мейфеър. Десет минути по-късно спирачките

му изсвистяха на Хейс Мюз и нарушиха вечерното спокойствие и тишина. Отвори вратата със замах, затръшна я така звучно, че разтресе целия автомобил, заобиколи предницата и измъкна Карла навън. Завлече я до къщата на Мосами, вкопчи се с една ръка в отпуснатото ѝ тяло, за да го задържи изправено, и зачука с другата по вратата.

В хладния кремав интериор Мосами седеше на дивана в дневната, четеше книга и слушаше Десетата симфония на Малер. Стреснато вдигна глава, като чу думкането, което ясно се извиси над хармонията на музиката. Стана, излезе в преддверието, поспря се пред вратата и погледна през шпионката. Видя Арнът, побелял от ярост, който блъскаше по вратата и крещеше да го пусне вътре, и Карла, която очевидно бе пияна. Страхът се сви на топка в стомаха ѝ. За момент остана неподвижна, в мълчание. Арнът продължи да блъска по вратата и да крещи да му отвори. Нямаше смисъл да се крие. Той навярно беше чул музиката и знаеше, че е вътре, пък рано или късно все щеше да се добере до нея, ако искаше. По-добре бе това да стане по-скоро. А така или иначе, каза си тя, той не би могъл да има никакви доказателства. Щеше да го посрещне хладнокръвно. Умееше да лъже. Стегна се, отвори вратата и изгледа Арнът с гневно достойнство.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

Арнът я бутна назад в преддверието. Тя леко извика. Той я изтича чак в дневната и я бутна върху дивана. Седна срещу нея, като нервно въртете часовника на ръката си, а очите му бяха неотлъчно приковани в нея. Карла се клатушкаше някъде отзад и накрая се подпря на стената.

— Много добре знаеш защо сме тук — подхвана той, привидно спокоен.

Мосами яростно го изгледа.

— Нямам ни най-малка представа. Нахлу тук като бесен, крещиш и се разпореждаш. Карла е пияна. Надявам се, че имаш добро обяснение за поведението си.

Арнът заговори много бавно, внимателно, с нисък, напрегнат от усилията да се сдържа глас:

— Много е просто. Аз искам обяснение. Искам да ми кажеш защо ти и онази кучка Йенсен сте подслушвали моето бюро и апартамента на Карла.

Мосами се разсмя.

— Според мен май прекаляваш с кокаина, Арнът. Нуждаеш се от лечение.

Арнът се взря в нея за няколко секунди с непроницаемо изражение на лицето.

— Ти така и си нямаш представа, нали? Нямаш представа с какво си се захванала.

— О, я стига! Спести ми надутите си приказки. — На Мосами, която чуваше думите на Арнът и виждаше как той продължава да човърка часовника си, ѝ идеше да избухне в смях. Би трябвало да ѝ е смешно — Арнът, който се опитваше да внуши страх, би следвало да ѝ е смешен, ала зад всеки негов жест, скрит зад напрегнатата му скована поза, струеше страх. И този страх, отразен от невидим източник, започна да изпълва стаята, започна да нахлува в душата на Мосами и тя усети как кожата ѝ се навлажни, а устата ѝ пресъхна. Към неговия страх бе примесена и ужасяваща ярост.

Гласът му се извиси, дрезгав и зловещ:

— Няма да те питам повторно.

Мосами остана да седи неподвижна и безмълвна. Атмосферата в помещението тегнеше от вледеняваща вцепененост. В този момент, много бавно, Арнът се изправи на крака, пристъпи към нея, сграбчи я за ръката и я издърпа да стане. После замахна с ръка и я зашлеви през лицето. Тя залитна назад. Той я остави да падне, после пак я вдигна и повтори удара. Карла гледаше сцената скована. Арнът се върна на мястото си.

— Сега ще ми кажеш ли?

Мосами видя собствения си страх, отразен в лицето му, но заедно с него и необузdana маниакалност, крайна склонност към насилие. Изненада се от царящата в съзнанието ѝ яснота. Мислите рязко се открояваха и нахлуваха през болката. Той отново пристъпи към нея и пак я дръпна нагоре. Усети как пръстите му се склучиха около челюстта ѝ, видя очите му на милиметри от своите. Тогава почувства падането, чу изпукването на ребрата, които се удариха в ръба на мраморната масичка за кафе. Остана просната на пода, неподвижна, заслушана в собственото си тежко дишане. Той щеше да продължи да я бие, знаеше го. След първия удар задръжките му се бяха изпарили. И това, което го ужасяваше — каквото и да беше то, —

щеше да го накара да продължи. Тялото ѝ се обля в пот от болката и инстинктивния страх и тя заговори — бавно, със запъване:

— Идеята беше на Сара. Тя бе изплашена. Мислеше, че ти я ревнуваш, че ще се опиташ по някакъв начин да направиш така, че да я уволнят от новата работа. Искаше да се предпази от това, да събере малко мръсотия срещу теб. Искаше да подслушваме и Карла. Помисли си, че това може да се окаже по-ефикасно.

Арнът се втренчи в нея с изцъклени очи.

— Това ли било? Ревност?

Мосами кимна.

— Значи сте замесени само двете? И няма нищо общо с полицията?

Мосами с усилие си поемаше дъх.

— Полиция ли? Не. Нищо общо с тях. Никой не знае. Само ние двете със Сара.

Арнът се извисяваше над нея.

— Нека и така да си остане. Кажи на приятелката си, че ако някоя от вас се разприказва... — Той се изсмя. Звукът бе пронизващ, на ръба на истерията. След тези думи си тръгна, а Карла го последва, без да се обръща назад.

Мосами се загледа след тях, после се отпусна изнемоощяла на пода.

Докато Карла и Арнът отпътуваха, Арнът се замисли над обяснението на Мосами. Ревност. Заля го всепоглъщаща, изтощителна вълна на облекчение. Би е прав през цялото време. Беше намразил тази кучка Йенсен от първия миг. Никога не ѝ бе имал доверие. Първо, тя бе прекалено умна. И обзета от сляпа ревност. Би трябвало да е наясно с какво се е захванала. Но той го бе обуздал и сега щеше да има контрол върху нея. Това, което направи с Мосами, би следвало да ѝ послужи за урок. Двете щяха да си държат езика зад зъбите. Положението не беше бедствено. Беше овладял ситуацията.

Стисна здраво волана и откара Карла в дома ѝ. Двадесет минути по-късно вече беше в собствената си къща на Холанд Парк. Изкачи стълбите към стаята си и се мушна в леглото си. Полежа по гръб в тъмнината, отвори чекмеджето на нощното шкафче встрани от леглото и извади едно шишенце. Отброи три успокоителни таблетки, глътна ги

без вода и продължи да лежи с отворени очи, втренчени в тавана, докато наркотиците подействаха и се унесе в сън.

19.

На няколко мили от него в смълчания мрак Сара лежеше в леглото на Скарпирато. Светлината от една улична лампа се процеждаше през отвора между плътните пердета. Освен светлината, идваща от нея, в къщата цареше тъмнина. Едва се виждаха неясни очертания на лицата, но не и техните изражения. Сара можеше да се скрие в мрака, да задава въпроси, да слуша отговорите, без да се страхува, че ще разкрие нещо повече от това, за което говореше присъствието ѝ тук само по себе си. Щом самата тя не проумяваше причините за него, можеше да бъде спокойна, че и той не би ги доловил.

Разговаряха. Бяха говорили часове наред. С думите и въпросите си тя го задържаше на разстояние.

Той обгърна лицето ѝ с длани.

— Сара, скъпа. Кажи ми. Какво има? Какво не е наред?

Тя отметна глава назад в тъмнината.

— Всичко е наред, Данте. Просто бих искала да разбера някои неща, това е.

Той тихо се изсмя.

— Какво толкова има за разбиране? Обичам те, имам нужда от теб. — Направи пауза, за да я целуне. — Какво друго би могло да има?

Сара се извърна и се опита да отхвърли сълзите от гласа си:

— О, има, и то много, Данте.

Той сви рамене. Сара усети как те помръднаха.

— Клише. За това говориш, нали? — Той се позасмя шеговито, ала Сара усети, че Данте бе на крачка от презрението. — Очаквах повече от теб. За какво биха ти послужили оковите на предаността? Защо ти е да се виждаме всеки ден? Това е по-наситено от ежедневните срещи за ловенето хора. Един час с теб — това е всичко, от което имам нужда.

Сара се усмихна въпреки болката.

— О, Данте. Ти май действително вярваш във всичко това, нали? Това важи тук и сега, но след няколко часа не е така. Мислиш се за толкова твърд и разумен, но всъщност си просто романтик. В този свят на презадоволеност сам си създаваш трагедия, болка и загуба. Обаче всеки път, когато го правиш, то отнася и частица от теб. Не е ли така? По този начин се отмиват пластове от способността ти да чувстваш. Значи следващия път болката трябва да е по-остра. За теб това е добре. Ти сам си го избираш. А за жертвите ти?

Помълчаха известно време. После той заговори:

— Откъде знаеш толкова много за мен, а? Не би могла да разбереш тези неща, без самата ти да участваш в тях, нали? Защо си тук тогава, ако не си доброволна жертва?

Тя се разсмя.

— Точно това и бях. Двамата запълнихме нужда един в друг. Обаче не бих могла да продължавам да го правя, Данте. Получих своя дял болка. Все я търся, за да се уверя, че съм способна да се справя с нея. И е така наистина. Аз винаги се справям. Следователно ти не си ми нужен. Превръщаш се просто в безсмислено упражнение. Единственото, което би могъл да ми предложиш, е болка. Не мисля, че повече имам нужда от нея.

Той прокара пръст по лицето ѝ. Гласът му беше натежал от нежност:

— Но сега съм тук. — Данте се приближи към нея.

Тя се усмихна в мрака.

— Просто ме прегърни, Данте. Това е единственото, което желая.

Той я обгърна с ръце и я притисна към тялото си. Усети навлажнените ѝ от сълзи страни с кожата си. Замилва косите ѝ и продължи да я успокоява, докато тя не заспа. Остана да лежи буден през по-голямата част от нощта, като я държеше в обятията си, кротка и притихнала.

На следващата сутрин Сара се събуди с пулсиращо главоболие. Немощно стана от леглото и отиде в банята, за да пие вода. Когато се погледна в огледалото, видя, че очите ѝ са мътни и подпухнали, а кожата — бледа и с болнав вид.

Будилникът звънеше, когато се върна в спалнята. Скарпирато се събуди, протегна дългата си фина ръка и го изключи. Загледа се в Сара, която се мушкаше под завивките.

— Добре ли спа?

— Не знам. Така мисля. Обаче в момента се чувствам ужасно. — Тя се смръщи. — Чувствам, че ще ме връхлети мигрена. Не мисля, че бих могла да помръдна.

— Ами аз най-добре да ставам и да се приготвям за работа. А ти можеш да останеш тук, докато се почувстваш по-добре. После се прибери у вас и си почини. — Усмихна се добродушно. — В качеството си на твой шеф ти давам почивен ден.

— Благодаря, ще се възползвам от него.

Данте пхна ръка в чекмеджето на нощното шкафче и извади пакет таблетки.

— Заповядай. Обезболяващи. Глътни две. — Донесе ѝ чаша вода и тя преглътна хапчетата. После се отпусна на възглавниците, като се опита да поспи, докато той си взимаше душ и се обличаше. Двадесет минути по-късно Данте я целуна за довиждане.

— Какво да правя със сигнализацията? — попита го тя, преди да излезе. — Не бих искала да я задействам на тръгване.

— Не се безпокой. Няма да я включавам. Жената, която се грижи за къщата, идва в единадесет. Тя ще я включи, когато си тръгва.

Сара спа в продължение на един час, след което стреснато се събуди. Бавно се поизправи. Хапчетата бяха свършили работата си, мигрената бе почти отшумяла. Почувства слабост, като стана и започна да се облича.

Мислите ѝ се връщаха към Данте. Снощи, а и тази сутрин той бе толкова нежен, внимателен. Беше го видяла в съвсем друга светлина и за първи път се запита дали той наистина е част от заговора на Карла. Тези страни от характера му, които беше видяла преди, представяха един в много отношения идеален престъпник: без морал, амбициозен, нестабилен, с блестящ ум, непочтен. Дали обаче бе способен на мащабни престъпни заговори? Беше говорила с него за работата, за Арнът, даже бе споменала Карла Витале, но той не бе показал никакво притеснение, неловкост или прикритост, а Сара смяташе, че вече се бе научила да прозира лъжите му. За първи път си помисли, че той може би е невинен. Но ако действително бе така, кои тогава бяха двамата други членове на тайния кръг, които се споменаваха в разговорите на Арнът и Карла? Главата ѝ отново започна да бучи.

Без никакво осъзнато намерение Сара откри, че започва да оглежда къщата на Скарпирато отначало колебливо, после все по-настъргено. Започна с гардеробната му — дълга тясна стая с тъмносин килим, цялата в махагонови гардероби. Отвори една врата и пред очите ѝ се откри цял низ от ярки рокли и редица обувки на високи токчета, като потвърждение на това, което почти очакваше. Въпреки това се смръщи. Лицето ѝ придоби решителен израз, затвори вратата и продължи претърсването. В едно от чекмеджетата на писалището му откри множество снимки в сребърни рамки, показващи нисичка блондинка, хваната за ръка със Скарпирато. Тя се усмихваше нагоре към него, докато той гледаше право в обектива. Сара се загледа в самодоволното изражение на победител — израз, който беше виждала да преминава по лицето му стотици пъти. Тук той беше уловен. Загледа го продължително, после пхна снимката в чекмеджето и го затвори.

Откри сейфа в спалнята на горния етаж. Беше скрит зад картина, изобразяваща подивяла маймуна... много подходящо, помисли си Сара. Уверена, че сигнализацията е изключена, тя започна да се труди над ключалката.

Това беше стандартен ключ с комбинация, вероятно модел отпреди двадесет години, доста по-прост от съвременните модификации. Беше точно като модела, на който Сара се бе учила в къщата на Джейкъб. Долепи ухото си близо до диска, съсредоточи се и го завъртя. Годиците, прекарани в средите на дилърите, бяха изострили слуха ѝ и способността ѝ за концентрация. Понякога какофонията от връщащи дилъри, пронизителен телефонен звън, вой на високоговорители и машинно тракане бе така силна, че бе почти невъзможно човек да чуе гласа от другата страна на телефонната връзка. Годиците, прекарани в усъвършенстване на уменията да се блокира глъчката и да се улавя шепотът, сега се оказваха от полза.

След десет минути и няколко фалстарта вратата на сейфа изщрака и се отвори. Вътрешността му бе с размери не повече от тридесет на тридесет сантиметра. Съдържаше купчина незапечатани кафяви пликове. Отвори ги и прегледа съдържанието им: удостоверения за дялово участие и банкови разписки от няколко сметки в швейцарски банки. Последният баланс, от юни, показваше депозити за малко повече от половин милион долара. За преуспяващ банков служител в средата на трийсетте това бе разумно, даже малко

под средното равнище. Дяловете, изчисли Сара, струваха около два милиона долара. Скарпирато беше богат, да, но не и подозрително богат. Освен ако, разбира се, нямаше други тайни сметки или скрити доходи, той съвсем не изглеждаше като третото звено на тайната изнудваческа верига на Арнът и Витале.

Разменените шепнешком думи между него и Арнът действително изглеждаха подозрителни, но зад тях можеше и да не се крие нищо друго, освен присъщата за дилърите склонност към вманиачена потайност. Скарпирато приемаше съвети от Арнът за осъществяването на сделките си, но не бе задължително те да са подозрителни. А що се отнасяше до невероятно високите печалби на отдела му, те лесно можеха да бъдат обяснени със собствения му талант и гениалност.

Напрегнатата атмосфера на етажа на дилърите често причиняваше изкривявания на способността за трезва преценка, там беше много лесно човек да загуби връзка с реалността. Егото и суетата на Скарпирато лесно биха могли допълнително да размият тези очертания. Вече изглеждаше така, сякаш Скарпирато не бе нещо повече от неосъзнат съучастник на Арнът.

Сара върна пликовете на мястото им, затвори сейфа и завъртя няколко пъти диска на заключващия механизъм, за да заличи следите си. Прекоси къщата, като се оглеждаше сякаш за последен път, и си тръгна. Десет минути по-късно пристигна жената, която почистваше.

Матю Арнът седеше на работното си място и палеше цигара след цигара. От време на време очите му се стрелваха към празното бюро до него. Тази мръсница Мосами сигурно бе предупредила Йенсен. Може би, след като бе разбрала какво е направил с Мосами, тя беше решила за по-безопасно да се скрие.

Отсъствието на Йенсен го обезпокои. Искаше да я види, да чуе обяснението от собствената ѝ уста и да се погрижи тази уста да остане затворена. За миг през ума му мина въпросът да не би тя всъщност да е свързана по някакъв начин с полицията — нещо, което бързо отхвърли като невъзможно. Не, тя бе просто поредният банков служител, който бе станал прекалено алчен. Подла кучка и изнудвачка.

Една лампичка примигна три пъти, след което телефонът зазвъня звучно и прекъсна мислите на Арнът. Уилсън вдигна пръв.

— Първа линия, Матю. Карла е.

Арнът прие обаждането. След кратък разговор той облече самото си и целеустремено се насочи към изхода на залата. Влезе в мъжката тоалетна, дискретно провери дали е сам и се заключи в една от кабините. Извади мобифона от джоба на самото си и зачака лампичката да светне. Секунди по-късно натисна бутона и се заслуша.

— Току-що ми се обадиха. Каза да купуваме италиански лири. Пакет. Сега. — Карла звучеше объркано и изнервено.

— Мамка му — измърмори Арнът под нос, — точно сега ли? — Трескаво заобмисля вариантите. Налагаше се да се справи. Ако не направеше нищо, щеше да възбуди подозрение. — Ок, ще го направя — прошепна. — Всичко ще бъде наред. Не се безпокой.

— Така и трябва да е — тросна се тя в отговор.

Арнът изключи телефона и се върна на работното си място. Всичко щеше да бъде наред, повтори си мислено. Просто трябваше да открие Сара Йенсен и да я озапти — заради благото на всички им.

Огледа се. Уилсън не се виждаше никакъв. Скарпирато бе в офиса си. Влезе в празната зала за съвещания, извади мобифона си и продаде, краткосрочно, осем пакета по 50 милиона долара за италиански лири, чрез осем различни дилъра. Личните дилъри на Арнът бяха разпръснати из целия свят. Някои работеха в престижни финансови центрове, други на места, които бяха известни с дискретността си. В зависимост от времето на деня, размера и естеството на валутната операция Арнът работеше с дилъри от Лондон, Панама, Лихтенщайн Мексико, Швейцария, Ню Йорк и Кайманите, както и с куп други малки острови в южните страни, които нямаха нищо против да подкрепят приходите си от туризма и с други дейности. Притежаваше повече от десет сметки, означени с цифри и имена, но никога с неговото истинско име. Сложните маневри, които извършваше, обикновено предизвикваха у него някаква особена тръпка, чувство за сигурност и невидимост, но днес за пръв път се почувства по необясними причини уязвим. Почти изобличен.

Върна се на работното си място и се опита да се загърне в защитната обвивка на рутинните служебни дейности. Вдигна слушалката на служебния си телефон и купи още сто милиона лири за отдела. Механично попълни талоните, пусна ги на таблата за

учредителна документация и насочи цялото си внимание към мониторите.

В кабинета си, снабден с климатична инсталация, в Рим Антонио Фиери затвори телефона с доволна усмивка на лицето си. Току-що бе провел кратък разговор с Катания. Телефонните им разговори винаги бяха оскъдни, резки, обаче посланието бе напълно ясно. Купувай италиански лири. Веднага. Голям пакет.

Набра номера на Калвадоро, своя брокер. Купувай лири, каза му. Краткосрочна позиция. На стойност триста милиона долара, разбити както обикновено. Калвадоро прие заповедта. Фиери затвори и се взря пред себе си.

Опасенията му относно Катания бяха поутихнали. Беше наредил да го следят денонощно — както в професионалния, така и в личния му живот. С помощта на доверено лице бе пуснал и проучватели сред кръговете на правителството, за да разбере какви са настроенията спрямо Катания и какво е положението му там. След една седмица отговорите се получиха. Катания бе чист по всички параграфи. Никой не го подозираше. Такъв ден вероятно щеше да дойде, разумно прецени Фиери, но засега Катания си оставаше неговата златна кокошчица и той щеше да извлича полза от него до последно. Затова и тонът му по телефона бе сърдечен. Беше доволен от този човек.

Катания, седнал в кабинета си в Банка д'Италия на Виа Национале, бе усетил това и най-сетне бе почувствал облекчение. Тайните му бяха запазени. Никой не знаеше нищо за връзките му както с Фиери, така и с Витале. Подозренията на президента на Бундесбанк — Мюлер, бяха безпочвени. Фиери бе в неведение. Със сигурност. Катания не хранеше никакви илюзии: ако Фиери знаеше нещо, то тогава той, Катания, вече нямаше да е между живите. Тревогите му се поуталожиха, той се облегна назад, запали си пура и се отпусна спокойно.

На разстояние деветстотин мили оттам Сара бавно караше колата към своя дом от къщата на Данте, като се опитваше да подреди мислите си. Паркира, влезе в къщата, отиде до телефонния си секретар

и натисна копчето, за да изслуша оставените в нейно отсъствие съобщения, докато се събличаше. Изведнъж се смръзна. Чу гласа на Мосами, звучащ болезнено и на пресекулки, сякаш тя полагаше усилия, за да си поеме дъх.

— Сара, Мосами е. Увери се, че си сама, когато изслушваш това съобщение. — Последва дълга пауза, след която Мосами продължи: — Слушай, трябва да те предупредя. Арнът е открил устройствата, онова в службата и другото в апартамента на Карла. Дойде у нас снощи. Казах му, че не знам нищо. Тогава започна да ме бие. — Гласът ѝ бе равен, безизразен. — Наложил се да му кажа. Извинявай. Казах, че си го направила, защото смяташ, че той се старее да те уволни и си искала да събереш малко мръсотия за него, за да се защитиш. — Тя леко се засмя и добави: — Пък и нали това е истината?

Сара почувства, че последните думи бяха добавени, в случай че някой друг чуеше съобщението. После връзката прекъсна.

Сара трескаво набра номера на Мосами. Никакъв отговор. Скована от ярост, чувство за вина и страх, стисна ръце в юмруци, докато ноктите ѝ не оставиха дълбоки червени следи по дланите. Извади цигара от пакета на ниската масичка, седна и я запали. Пое си дълбоко дъх на няколко пъти, за да възвърне нормалния си ритъм на дишане. Запита се дали да не се обади на Джейкъб, но размисли. Той повече от всякога би настоял тя най-после да се оттегли от тази задача. А тя повече от всякога искаше да продължи нататък. Възложената ѝ задача просто бе придобила личен оттенък. Любопитството, стремежът към промяна и експериментиране сега бяха усилены от далеч по-дълбока мотивация.

Остана да седи, без да помръдва. В този момент бе особено важно да се мисли трезво. Трябваше да се оправи с Арнът и да спаси операцията, за която я бяха наели. Ако имаше някакъв начин да свърши и двете неща едновременно...

Час по-късно Сара спокойно прекосяваше залата на дилърите. Поне бе имала време да събере мислите си, да измисли своя отговор — нещо, което се надяваше да прозвучи като убедителна история. Ако го изиграеше хладнокръвно, имаше всички шансове да удари точно в центъра незаконния таен кръг на Арнът, като открие имената на третия и четвъртия членове и събере повече от достатъчно доказателства за Барингтън. Обаче се налагаше да потисне желанието си за отмъщение

за известно време и да изиграе съвършено още една роля. На няколко пъти си пое дълбоко дъх и седна на мястото, си до Арнът.

Той вдигна глава и я изгледа изненадано, после чертите му се изкривиха от нескривана ярост. Преди да успее да каже каквото и да било, тя му се усмихна съучастнически.

— Мисля, че ще е най-добре да си поговорим. Какво ще кажеш? Да поизлезем, а?

Тя стана и тръгна през залата. Арнът ядно я изгледа в гръб и се заклатушка след нея. От кабинета си Скарпирато загледа отдалечаването им с озадачен вид.

Навън двамата се облегнаха на зеления железен парапет, който опасваше алеята покрай Темза. Сградата на Интерконтиненталната банка се извисяваше над тях, а реката мълчаливо се носеше на няколко крачки под мястото, на което стояха. Един влекач с пърпорене мина покрай тях, беше потънал повече от наполовина в кафявите води. Теглеше след себе си товар тухли на плаваща платформа. Чайките се стрелкаха пред носа му, нагоре и надолу, с гневни крясъци.

Алеята бе изпъстрена с двойки, които се гледаха в очите, шепнеха си и се смееха, откраднали половин час отмора. Няколко души погледнаха към елегантния банков служител и красивата жена до него. Неговата стойка бе скована, нейната — отпусната, почти насмешлива — караща се двойка, можеха да си помислят хората, в която съвсем очевидно контролът и силата бяха на страната на жената.

Арнът изгледа Сара втренчено с мрачен поглед, сякаш искаше да каже: „Най-добре ще е обяснението ти да го бива.“ Сара спокойно запали цигара, всмукна дълбоко на няколко пъти и тръсна пепелта в калните води. Изнервен до крайност от мълчанието ѝ, той просъска:

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

Сара се взря в реката, дръпна още няколко пъти от цигарата си и се обърна с лице към него. Усмихна се, но лицето ѝ остана сковано, а очите ледени.

— Искам дял в операцията.

Арнът гневно изблеци очи, пристъпи към нея и сграбчи голата ѝ ръка като в клещи.

— Тъпачка. Май и представа нямаш в какво си се забъркала, а?

Сара пристъпи напред, постави върха на дясното си тооче върху левия му крак и премести цялата си тежест върху него. Арнът

моментално я пусна и тъкмо щеше да я удари, когато някакъв нюанс в израза ѝ го спря. Свали ръцете си от нея и Сара отстъпи назад.

— Май забравяш нещо. Прекрасно знам с какво си имам работа. Много доходен изнудвачески кръг. Към който предлагам да се присъединя. — Опря се на перилата и постави крака си на една от ниските пречки. — Признавам, и понятие си нямах, че ще налетя на нещо такова. Мислех, че приятелката ти Карла все ще те компрометира по някакъв начин... Това бих могла да използвам, за да те държа във форма. — Поспря и загледа как яростта пламна в очите му. — Мисля, че си разбрал това от разговора си с моята приятелка снощи. Обаче попаднах на вашата малка мръсничка играчка. — Арнът се запени. Тя вдигна ръка, за да възпре гневния му изблик. — Не се безпокой. Нямам намерение да казвам на никого. Пък и на кого бих могла да кажа? Ситуацията май не ме представя в особено добра светлина. — Тя изричаше думите небрежно, с полуусмивка на уста.

Напрежението в тялото му леко поддаде. Сара продължи със спокоен и разумен тон:

— Единственото, което искам, е да споделяте информацията с мен. Нищо повече. Ако ми я предоставите, касетите ще останат заключени в сейфа на някоя банка. Ще останат там за вечни времена. Никой няма да ги види. Освен ако естествено нещо не се случи с мен или Мосами. Тогава те ще отидат право на бюрото на главен инспектор Мейнард в отдела за измами. — Беше прочела за Мейнард във вчерашния брой на „Стандарт“ Сметна, че би било подходящо да спомене името му в последния момент.

Арнът я пронизваше с гневни погледи и остана безмълвен за известно време. После заговори с ведър и злокобен тон:

— Искаш дял от операцията? Добре. Имаш го. Катания току-що се обади. Каза да купуваме италиански лири. Голямо количество. Веднага.

Сара положи усилия да запази изражението на лицето си спокойно. Значи Катания беше техният източник! А Арнът, този нехранимайко, се изпусна. Планът ѝ вече даваше резултати. Прикривайки реакцията си, Сара дръпна още няколко пъти от цигарата и след като я допуши до филтъра, я хвърли в реката. Плъзна очи по мътните води към Тауър Бридж, който бе като обвит в ясносиня мъгла в далечината, след което се обърна към Арнът с усмивка:

— Да вървим тогава.

Прекосиха етажа на дилърите, като Арнът вървеше на две крачки след нея, сякаш за да е сигурен, че тя няма да избяга. Сара се настани на работното си място, вдигна служебния телефон и със замах натисна копчето на Банк де Пари. Арнът избра същата линия на своя апарат и се заслуша в разговора ѝ. Секунда по-късно Джони Макдермот вдигна слушалката.

— Сара Йенсен, скъпа приятелко. Как я караш?

— Прекрасно, Джони. — Говореше рязко, делово. — Къде ти е точката на долар-италианска лира, краткосрочно, в пакет?

Макдермот хвърли поглед на монитора пред себе си и провери курса. Долар-италианска лира. Не беше от обичайните ѝ обмени. Какво ли се мътеше?

— Осемдесет и седем и шейсет, осемдесет и девет и десет — изръмжа той, като имаше предвид 1687.60, 1689.10.

— Давам ти петдесет милиона долара на осемдесет и седем и шейсет.

Настана неловка пауза. Това беше голям единичен обмен в една от второстепенните валути, от типа позиции, които действаша обезпокоително на дилърите. Част от войнствеността се стопи от гласа на Макдермот, когато ѝ отвърна:

— Добре. Готово. Продаде петдесет долара на осемдесет и седем и шейсет. — Започна да набира подробностите по обмена на компютъра си.

— Това е за мен, Джони. В „Кордийон и сие“.

От другата страна на линията последва истинска експлозия.

— Какво, по дяволите, правиш?

Сара рязко го прекъсна:

— Просто го изпълни, Джони.

Последва напрегнато мълчание, след което Макдермот изрече едно зададено „добре“. Прекъсна връзката, като си мърмореше под нос, че по-късно щеше да се разправя с нея. Прокара ръка през косата си и се огледа наоколо да не би някой да е дочул разговора му. Слава богу, никой. Всичките му колеги бяха заети, крещяха и врещяха в телефонните си слушалки. Втрени се в екрана пред себе си. Дано шибаната лира започне да се вдига, иначе и двамата щяха да затънат до гуша в лайна.

— За какво беше всичко това? — попита Арнът. — Защо той беше толкова ядосан?

Сара се усмихна сладко-сладко.

— Не смяташ ли, че петдесет милиона долара за лична сметка са си доста рискована спекулация? Това надхвърля почти с десет пъти лимита ми за обмен. Личният ми капитал възлиза само на двеста хиляди лири стерлинги:

Арнът пребледня.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Нали това минава през учредителния отдел! Там направо ще зинат.

Тя му се усмихна студено.

— Само ако забележат. От мен зависи дали ще им изпратя копие на обменния си талон.

— Значи просто ще си го запазиш?

Сара кимна.

— Ами Макдермот? Той как ще постъпи?

— Ще гледа да не привлича внимание към този обмен, предполагам. Днес вероятно през него ще минат повече от четиридесет обмена. Няма причина точно този да се открие сред останалите.

— А ако контролорите все пак открият нещо?

Сара го озари с ведре усмивка.

— Е, тогава някой просто ще трябва да прехвърли в личната ми сметка достатъчно средства, за да бъде легален обменът ми.

— Да не си въобразяваш, че аз ще съм този, който ще ти достави парите? Ти си луда.

Тя се разсмя.

— Не бих казала, че ще имаш голям избор. Нали всъщност не би искал отделът по контрола да ми задава множество трудни въпроси? Пък и вероятността наистина да загубиш пари е нищожна, нали? Освен ако, разбира се, Катания не се е объркал. А това е почти невъзможно, бих казала. А според теб?

Като се тресеше вътрешно, Сара се обърна към мониторите си и се взря в тях в очакване.

Джони Макдермот също бе впил очи в екраните си, като мислено проклинаше Сара Йенсен. Беше го подлъгала нарочно да извърши този

обмен. Той бе останал с впечатлението, че трансферът се извършва от името на ИКБ, подплатен с парите на ИКБ, гарантиран от внушителния капитал на банката. Вече бе започнал да нанася на екрана подробностите по обмена, когато тя му беше казала, че е за личната ѝ сметка. Можеше да оспори обмена, да откаже да го направи за нейна сметка, за личния ѝ влог. Трябваше да постъпи именно така. По необяснима причина не го беше направил. Може би беше заради приятелството и някакъв нюанс в гласа ѝ. Както и да е, вече бе прекалено късно да се връща назад. Само можеше да се надява, че учредителният отдел на неговата банка няма да забележи нищо нередно и лирата действително да се вдигне. Тогава Сара щеше да ликвидира позицията си, да направи добра печалба и да посрещне разплащанията си. Ако курсът на лирата паднеше, наличният ѝ капитал от 200 000 лири стерлинги щеше да бъде ометен до нулата и тя нямаше да може да уреди трансакцията си. В такъв случай щеше да настане истински ад. Него щяха да го уволнят, нея също и Господ знае какво още щеше да стане. В съзнанието му изникнаха представи за съдебни зали, осъждане за банкрут и криминални разследвания.

Петнадесет минути по-късно се появи съобщение в долния край на екрана: „Италия вдига отстъпката на държавната лихва с един процент.“ Сара и Арнът го прочетоха с широки усмивки. Макдермот го прочете с ужас и облекчение. Безпогрешно доловимата воня на мръсни пари изпълни ноздрите му. Но Сара поне щеше да бъде способна да се разплати за обмена си и с малко късмет щяха да отърват въжето.

Минута след получаване на съобщението курсът долар-италианска лира скочи до 1620.20,1621.70, повишение в стойността на лирата, еквивалентно на близо четири процента. След десет минути се покачи до 1603.80,1604.50. Печалбата на личната сметка на Арнът беше заковала впечатляващата сума от 21 милиона лири стерлинги. Той бързо се устреми към залата за съвещания, заключи се там, ликвидира позицията си и прибра печалбите си. След което се върна на бюрото си и продаде позицията на отдела, за който работеше.

Незаконната печалба на Сара леко надхвърляше два и половина милиона английски лири. Въпреки това тя продължаваше да държи позицията си. Чувстваше почти неконтролируеми пресеквания в пулса си. Гърбът ѝ тънеше в пот. Чувстваше се като в делириум. Не отместваше очи от екрана, напълно отдадена на опияняващата тръпка.

Угризенията, които беше изпитала преди седмица при първия си незаконен обмен, се бяха стопили.

Минутите минаваха. С всяка секунда, с която задържаше позицията си, поемаше главозамайващ риск. Италианската лира можеше да се сгромоляса мигновено и драматично, толкова бързо, колкото се бе покачила преди минути. Поредният политически скандал или покушение биха я заправили в низините, биха унищожили наличния ѝ капитал и биха разобличили мошеническия ѝ трансфер. Трябваше да ликвидира позицията си веднага, но не можеше. Гледаше като омагьосана монитора, като с всяка измината секунда се подлагаше на краен комарджийски риск. Тръпката бе почти парализираща, едва ли не сексуална.

Цели петнадесет минути Сара седеше като вцепенена и задържаше позицията си отворена. В следващия миг разбра, че не може да издържа повече. Натисна клавиша на Банк де Пари. Макдермот вдигна светкавично.

— Долар-италианска лира, Джони.

— 1585.40, 1586.90.

— Ще взема петдесет долара. — Тя затвори позицията си и изчисти при печалба, надхвърляща три милиона лири стерлинги.

— Готово. — В тона му се смесваха ярост и облекчение.

Макдермот осъществи сделката с невероятна бързина, след което затвори. Щеше да ѝ се обади тази вечер у дома, да си изяснят нещата, без да има ленти, които да записват всяка тяхна дума. Щеше да разбере какво, по дяволите, ставаше. Описа трансфера, изхвърча като тапа от залата на дилърите и се отправи директно към кръчмата „Прасето и шишът“.

Сара се облегна назад в стола си и шумно въздъхна, после запали цигара и запуши жадно. Арнът я наблюдаваше внимателно. Шибана откачалка. За всичките години, които бе прекарал в средата на дилърите, не беше виждал някой да поема такъв риск. Катания им беше подсказал, но информацията не би могла да е стопроцентова, винаги съществуваше опасност нещо да се промени в последната минута. Рискът, който тя бе поела, бе безумен. А тя сякаш се бе насладила на ситуацията. Ако нещо се беше объркало, ако лирата беше паднала, Йенсен нямаше да може да се разплати за сделката си. Тогава щеше да бъде възбудено следствие и тайният им кръг за незаконни

трансакции щеше да бъде изобличен. Тя щеше да ги завлече всичките на дъното заедно със себе си.

На Арнът изведнъж му се доповръща. Той също посегна към цигарите, с трепереща ръка си запали една и вдъхна дълбоко. Никотинът нахлу в кръвообращението му. Задиша по-тежко, почувства се по-спокоен. Хвърли поглед към Сара. Тя седеше и напълно хладнокръвно се взираше в екраните пред себе си. Ненормалница, пълна откачалка. Обаче на негова страна. Тази мисъл не му подейства чак толкова успокояващо, но поне бе най-доброто от куп злини. Обърна се към нея и ѝ се ухили колебливо:

— Ти си напълно смахната, знаеш ли?

Тя се усмихна в мълчаливо съучастие, но очите ѝ останаха ледени.

— Ти колко направи, Арнът?

Погледът му гореше от гордост, докато ѝ отговаряше, самолюбието беше изместило предпазливостта.

— Двадесет милиона.

Сара тихичко подсвирна. Арнът се захили доволно, но добави:

— Сорос направи милиард в Черната сряда.

— Да, но законно.

— Хъм, е, да... Само си помисли колко аз бих могъл да направя незаконно.

— Колко си спечелил досега?

Малко позакъснялата поява на предпазливост го възпря.

— Е, това вече си е моя работа. — Арнът погледна часовника си. Един часът. Искаше му се да избяга от залата на дилърите, да се обади на Карла, да отпразнува успеха. Врхлетя го ненадеен пристъп на клаустрофобия. — Отивам на обяд.

— Пийни чаша шампанско за моя сметка.

Той се отдалечи, стиснал челюсти. Тя може и вече да беше част от отбора, но нещата не се бяха променили. Йенсен си оставаше проклета кучка.

Скарпирато излезе от офиса си. Уилсън беше през две бюра от тях и разговаряше с едно от момичетата от учредителния отдел. Никой не можеше да дочуе разговора им.

— Как е главоболието ти?

Сара вдигна поглед към него с отнесен израз на лицето си.

— О, мина ми вече, благодаря.

Той ѝ се усмихна. Тя погледна нагоре към лицето му, после извърна глава. Не можеше да го гледа право в очите. Ровенето в нещата му беше като предателство. Измъченият глас на Мосами кълтеше в ушите ѝ. Чувстваше се като упоена от незаконната сделка, която бе извършила. Беше абсолютно пренатоварена. В съзнанието ѝ нямаше място за него. Взря се с невиждащи очи в цифрите на монитора пред себе си. Скарпирато постоя до нея, гледа я мълчаливо в продължение на няколко минути, след което се обърна и се прибра обратно в кабинета си.

Сара втренчи очи след него, после се обърна към Уилсън:

— Хей, Саймън, ще ме заместваш ли за малко, моля те?

Той ѝ се ухили от другия край на помещението.

— Дадено, обаче утре ти си на ред.

— Няма проблеми. — Сара взе чантата си и забързано излезе от сградата. Хвана такси и се запъти към Мейфеър.

Тревогите ѝ за Мосами се бяха промъкнали през пелената от нереалност, която я бе обгърнала. Беше звъняла на Мосами непрекъснато през цялата сутрин, но у тях отговаряше единствено телефонният секретар. Сара бе убедена, че приятелката ѝ си бе вкъщи, но просто избягва обажданията. Двадесет минути по-късно беше застанала на Хейс Мюз и натискаше звънеца на входната врата. След няколко минути се чу немощният глас на Мосами по домофона. Сара отвърна кратко и вратата се отвори с жужене.

Сара се устреми напред и бързо изкачи стълбите към спалнята на Мосами. Приятелката ѝ лежеше в леглото, подпряна на тънка възглавница и покрита с бледосиньо вълнено одеяло. Усмихна ѝ се. Стомахът на Сара се преобърна. Мосами бе почти неузнаваема. Фините черти и гладката бяла кожа не съществуваха. На лявата страна на лицето ѝ от окото до устата имаше отоци и черни бразди от подкожни кръвоизливи. Бялото на очите ѝ, което едва се виждаше, бе изпъстрено с червени жилки. Фино очертаните ѝ устни бяха подпухнали и обезформени.

Мосами протегна крехката си ръка към Сара и ѝ посочи креслото встрани от леглото. Сара сковано прекоси стаята и седна. Взря се в приятелката си. Не знаеше какво да каже. Пулсът ѝ препускаше лудо от ярост и мъка и усети как по гръбнака ѝ се застинаха капчици пот.

По лицето ѝ потекоха сълзи. Остави ги да се леят, без да се сдържа, и шумно изхълца:

— Господи, Мосами, толкова съжалявам! Нямах представа, че ще стане така. Никога нямаше да те замесвам в това, ако...

Мосами я прекъсна:

— Станалото станало. Не би могла да знаеш, че нещата ще се развият по този начин. — Дишаше тежко, докато говореше, и спираше за момент след всяко изречение. — Що се отнася до мен, всичко е приключило. Лекарят дойде снощи и тази сутрин пак. Погрижи се за мен. Лицето ми скоро ще се оправи. След шест седмици ребрата ми ще са се възстановили. Няма да се обаждам в полицията. Имам смътното чувство, че така би било най-добре. — Тя се усмихна на Сара, която долови, че Мосами бе отгатнала, че зад тази история се крие много повече от служебни интриги, но съвсем мъдро не желаше да научава никакви подробности. Изглежда, долавяше също, че Сара не би искала полицията да се намесва в случая.

Сара се усмихна на приятелката си и помилва блестящите ѝ черни коси. Мосами въздъхна тежко с ръка, опряна на гърдите, сякаш се опитваше да подкрепи ребрата си.

— Арнът ме предупреди, Сара. Да не казвам нито дума и да предам същото на теб. Той е зъл... снощи изглеждаше загубил всякакъв контрол над себе си. Но знаеш ли, стори ми се, че той беше по-уплашен и от мен. Изплашен от някой друг. Каквото и да правиш, за бога, бъди внимателна.

Сара се наведе и пое ръката на Мосами в своята. Усмихна ѝ се.

— Не. Най-добре ще е те да внимават. Матю Арнът, половинката му Карла и който друг е замесен в това. Ще си получат заслуженото. По един или друг начин. Обещавам ти.

20.

Сара прекара следобеда в опити да избягва Арнът. Всеки път, щом видеше лицето му, изпитваше необуздано желание да забие нокти в него. Затова прекара цял час в библиотеката, скрита зад куп периодични издания, като се преструваше, че чете „Иконъмист“, опитвайки се да заглуши какофонията от мисли, която цареше в главата ѝ, и да размисли трезво.

Върна се в залата на дилърите и заобхожда бюрата, като бърбеше нехайно, пушеше и пиеше постоянно кафе. В четири вече не можеше да издържа повече. Трябваше да си тръгне, преди да ѝ изневери изтънялото самообладание. Върна се на собственото си работно място, изключи екраните си, взе си чантата, сбогува се учтиво, колкото можа, и се обърна да си върви. В припряността си замалко не се блъсна в Карл-Хайнц Кеслер, който тъкмо правеше едно от редките си посещения в отдела на дилърите на банката. Остро изрече: „Извинете“, промъкна се покрай него и си тръгна. Той ѝ хвърли гневен поглед в гръб и се взря в часовника на ръката си.

— Не знаех, че тук затваряме в четири — сподели Кеслер с Арнът.

— Ъх-хъм, ами-и тя е над всичко това. Изглежда, смята, че разпоредбите за работното време не се отнасят за нея.

Кеслер поспря за момент и се загледа в Арнът.

— Защо я мразиш толкова? Изглежда почти така, сякаш се страхуваш от нея.

— Да се страхувам ли? Това е абсурдно. Тя просто ме дразни — това е всичко. Когато човек седи до нея по осем часа на ден, пет дни в седмицата... тогава наистина му идва до гуша. — Арнът въздъхна тежко и сви рамене — жест, с който се надяваше, че бе изобразил единствено безразличие.

— Както и да е, не съм дошъл тук, за да обсъждаме нея — просъска Кеслер, снижавайки глас. — Днес много ме заинтригува движението на лихвения процент. Сметнах, че бихме могли да

поговорим за това. Утре вечер. Да речем — в седем и половина, в „Маркс Клъб“, а?

Арнът кимна и се насили да се усмихне.

Вън улиците на Сити бяха тихи. Движението не бе така натоварено и по тротоарите имаше малко пешеходци, понеже хората още бяха по работните си места. Мъжът, който се моташе пред бляскавата фасада на сградата на Интерконтиненталната банка в поизмачкан костюм, се забелязваше отдалеч. Той стоеше и чакаше, с ръце в джобовете, като се оглеждаше нервно наоколо и пушеше цигара след цигара до филтъра. Изведнъж се изпъна, като съзря Сара Йенсен да излиза през главния стъклен портал на банката. Пристъпи към нея. Тя стреснато вдигна очи към него. Той я хвана за ръката.

— Джони, о, господи, какво правиш тук?

Джони Макдермот зяпна от изненада.

— А ти какво си мислиш, по дяволите? Какво си беше наумила днес? Не мислиш ли, че заслужавам обяснение? Заради теб можеха да ме уволнят, както и теб самата. И двамата можехме да свършим зад решетките.

Сара припряно отскубна ръката си и трескаво се огледа наоколо. Съзря черно такси наблизо с табелка „Свободно“. Спря го с вдигане на ръка и се обърна към Джони:

— Хайде. Влизай.

Той заговори нервно, като гласът му изтъня от възмущение:

— Не искам да се качвам, просто искам да разбера...

Сара рязко прекъсна потока му от думи:

— Просто влез в колата, Джони.

Той я изгледа за миг, примигна недоумяващо заради суровия й тон, после я послуша и се качи в таксито. Трясна вратата след себе си. Сара каза на шофьора:

— Оставете ни на Ембанкмънт, до Темпъл, ако обичате.

Макдермот отново се опита да заговори.

— Млъквай, Джони. Нито дума.

Той я погледна, без да разбира нищо, а гневът му се примеси със странна несигурност. Облегна се назад в седалката. Поседяха в мълчание пет минути, докато таксито ги остави на огряната със слънце алея покрай реката.

Водата искреше под слънчевите лъчи. Дърветата, потънали в зеленина, хвърляха сенки по лицата им, докато вървяха. След малко Сара спря и се отпусна на една пейка, обърната с лице към реката. Джони седна до нея и я загледа в очакване.

Тя се обърна към него и се усмихна измъчено.

— Извинявай за всичко това. Просто не исках да ни виждат заедно. — Тя направи пауза и повдигна рамене в израз на няма безпомощност. — Знам, че ти дължа обяснение, но се страхувам, че не бих могла да ти го дам. — Той пак се помъчи да заговори, но Сара го спря с вдигане на ръка. — Моля те, Джони, чуй ме. Може и да ти прозвучи мелодраматично, но повярвай ми, изобщо не е така. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Най-доброто, което би могъл да направиш, е да забравиш това, сякаш то изобщо не се е случило. Не се опитвай да ме виждаш отново. Не говори повече за това. Никога. То не бива по никакъв начин да се отрази на теб. Ако просто го отминеш, всичко ще свърши дотук, поне що се отнася до теб. Няма да бъдеш засегнат.

Джони се взря в лицето ѝ, което вече не се усмихваше, а бе обзето от някаква мрачна решителност, даже, както му се стори на него — от съжаление.

— Наистина съжалявам, че те въвлякох във всичко това. Няма да го правя повече. Не можем ли просто да продължим, както досега, да обменяме нормално, да се престорим, че нищо не се е случило? Моля те, Джони. Действително нямаш представа... — Тя извърна очи и се взря в течението на реката. — Да го забравим, може ли?

Той се загледа в лицето ѝ, което бе обърнато към него лице, което винаги бе намирал за красиво, овладяно, властно, ала което сега изглеждаше уязвимо и открито като на дете. Беше искал да крещи, да ругае, да разбие със сила тази стена, която тя изграждаше пред себе си, обаче изразът на лицето ѝ го бе размекнал и някакъв изненадващ инстинкт го бе подтикнал да се съгласи с нея.

— Добре, Сара. Ще го забравим. Аз ще го забравя. Но ако нещата наистина са така лоши, както твърдиш, за бога, измъкни се от тази каша.

Джони се изправи, колебливо докосна с ръка рамото ѝ, после се запъти към станцията на метрото на Темпъл. Сара го загледа в гръб, след което извърна очи към реката. Покрай нея минаваха пешеходци с

блажен израз на лицата заради приятното следобедно слънце. Отиват си по къщите рано, помисли си Сара, в сигурните си домове, към нормалния си начин на живот. Бяха безгрижни, свободни да се усмихват на ведрото слънце. Джони и представа си нямаше. Сякаш тя действително би могла да се отскубне от задачата просто така. А в момента бе като заклещена в капан — както от развоя на събитията, така и от твърдото си решение сама да довърши нещата.

Стана, тръгна към Парламънт Скуеър, спря едно такси и се прибра у дома. Влезе в къщата в пет часа и веднага се обади на Джейкъб, който намина час по-късно. Хвърли поглед на изнуреното й мрачно лице и се отпусна на стола до кухненската маса.

— Разкрили са те, нали?

— Как разбра?

— Лесно. Снощи се обади приятелят ми. Съобщи ми, че един ОТ преподавателите е излязъл от ефир. Разбира се, би могло да съществува и невинно обяснение за това — чистачка би могла да го измъкне случайно например. Хранех надежда да е нещо такова, докато не видях лицето ти? И така, какво се случи?

Сара погледна през масата спокойното мило лице на Джейкъб. Едва ли не й се прииска да съзре там следи на паника. Той се опасяваше от най-малките дреболии, но в мигове на истински кризи винаги оставаше спокоен.

— Арнът откри микрофоните на бюрото си и в апартамента на Карла. Пребил е Мосами. Лицето й е цялото натъртено и разранено и има две счупени ребра.

Джейкъб примигна. Сара продължи:

— Успях да убедя Арнът, че единственото, което искам, е дял от операцията. Смятам, че ми повярва. — Засмя се мрачно. — Италия вдигна лихвения процент с един пункт днес. Арнът бе уведомен за това предварително. От Катания. И знаеш ли какво? Той очевидно смята, че аз знам повече, отколкото е всъщност. Съвсем нехайно изпусна името на Катания. Каза: „Катания нареди да купуваме италиански лири.“ И така аз самата купих петдесет милиона, продадох ги и спечелих три милиона. — Сви рамене. — И аз се облажих, с една дума. Мисля, че Арнът вече е убеден. Въпросът сега е дали той ще каже за мен на членове номер три и четири и ако го направи, дали и те ще ми повярват. Отначало смятах, че номер три е Скарпирато, обаче

сега съм сигурна, че не е той. Ако се помотая там достатъчно дълго, определено ще разбера кои са те.

Спокойната маска на лицето на Джейкъб се пропука от израз на нескриван ужас:

— Тези хора са опасни, Сара. Не можеш просто да се мотаеш там. — Гласът му бе бавен и пресекващ, изпълнен с гняв и страх за тях двете с Мосами.

Тя бе непреклонна:

— Трябва. Заради Мосами, както и заради всичко останало. И не се безпокой, Арнът налапа въдицата. Според него аз съм на негова страна, освен това му казах, че ако нещо се случи с мен, записите ще отидат право в отдела за измами. При тези думи той целият пребледня. Действително ми повярва, затова и мисля, че няма да ме ликвидира.

Джейкъб се ядоса.

— Не си прави шега с тези неща.

Сара се усмихна вътрешно. Изобщо не се шегуваше.

Джейкъб започна да усеща, че положението далеч надхвърля неговата компетентност. Той бе стар човек, вече пенсионер. Беше очаквал, че ще остави всичко това зад гърба си преди дълги години. Въздъхна дълбоко.

— Виж, Сара, надявам се онзи твой управител, Барингтън, действително да е наясно какво, по дяволите, става, защото аз не съм. Още от самото начало тази история ми понамирисваше. На първо време всичко изглеждаше приемливо... малко странно, намесата на губернатора, използването на таен агент и така нататък, но поне изглеждаше безобидно. Но с всеки изминат ден отхвърляме пласт след пласт и разкриваме все неща, които ме ужасяват. А сега и това. Мосами пребита, а ти — потънала точно в центъра на кашата. Освен всичко останало, току-що си престъпила закона, и то много сериозно. Замисляла ли си се над това? Минавало ли ти е през ум какво би станало, ако по една или друга причина Барингтън не застане зад теб? Той те е предупредил, нали... ако те хванат, не би бил способен да ти помогне публично. Не съм сигурен, че изобщо може да му се вярва. Даже не съм уверен, че той стои начело на цялата операция. Нещата някак не се връзват. Това се превръща в истински кошмар, Сара, и което ме тревожи най-много, е, че теб сякаш изобщо не те е грижа. Ти си изложена постоянно на риск. — Джейкъб наблюдаваше как ѝ се

отразяват думите му, как устните ѝ остават упорито свити, а очите ѝ излъчват решимост. Продължи нататък: — Най-добре се обади на Барингтън, но бъди внимателна дори с него. Предпазливо опипвай почвата под краката си.

Сара го погледна, усмихна се леко и заговори умишлено бавно:

— Не мислиш ли, че вече съм се сетила за всичко това? Не ми е за пръв път, нали, да се забърквам в каши?

Известно време и двамата останаха мълчаливи, после Сара взе бележника си и набра номера на Барингтън. Седеше, заслушана в ясния сигнал в очакване той да вдигне.

— Господин управител, Сара Йенсен се обажда.

Познатият глас, бодър и отчетлив, отговори гладко:

— Добър вечер, Сара. Как си?

— Добре, благодаря. Обаждам се, за да ви държа в течение. Получи се ново развитие на нещата — и добро, и лошо. Бях поставила подслушвателни устройства в ИКБ и в апартамента на Карла Витале. Арнът ги откри и ги свърза с мен. Поиска обяснения. Казах му, че съм го подслушвала от страх, че иска да ме уволнят, за да събере малко мръсотия за него и да я използвам, ако се наложи. Казах му, че знам за заговора и че искам да получа дял от операцията. Той се хвана. Раздрънка се. Съобщи ми, че Катания е източникът му.

От другата страна на линията последва продължителна тишина. Най-сетне Барингтън проговори:

— Това е доста странно, Сара. — Тонът му бе замислен, далечен. После се преобрази в по-делови и рязък: — Слушай, очакват ме на важна среща... всъщност точно в момента. Ще трябва да ти се обадя по-късно.

Сара се втренчи в пода. Пак ледената фасада и тази резервираност. Част от нея искаше да закрепци, да го попита какво, по дяволите, да прави по-нататък, да го накара да отмени срещата си, да се ангажира с нея и това, което току-що му беше съобщила. Ала безизразният официален тон изискваше същия хладен, овладян отговор от нейна страна. Емоциите и истерията нямаше да ѝ помогнат, затова тя наподобя неговия безжизнен тон. Освен това подозираше, че би било безполезно да изисква обяснения, да настоява за отговори, които той по всяка вероятност не би могъл да ѝ даде. Ето защо изрече с равен глас:

— Добре, Губернаторе. Дочуване. — Затвори телефона, отпусна се назад и си запали цигара. Лицето ѝ бе сковано от усилията да се контролира. Погледна към Джейкъб. — Мисля, че както обикновено, имаш право. Каза, че се налагало да присъства на важна среща и че щял да ми се обади по-късно. Звучеше едва ли не, сякаш искаше да спечели време. Изглежда, ситуацията е излязла извън компетенцията му. Но ако той не е ръководител на цялата операция, кой тогава отговаря за нея?

Джейкъб поклати глава.

— Между другото, ти не му спомена за твоите три милиона.

— Да, нали? Някак си ми се стори, че моментът не е съвсем подходящ за това.

Антъни Барингтън се взираше в стенния часовник, който заемаше ъгъла на кабинета му. Половинчатите му опасения относно Сара Йенсен се бяха потвърдили. Тя беше опасно независима и се бе понесла в задачата си като необуздан кон. А се предполагаше, че той трябва да държи юздите. Той я бе препоръчал, каза си, но все пак за нея носеше отговорност Бартроп. Цялата тази работа бе по идея на Бартроп. Сега вече на Бартроп щеше да му се наложи да поеме нещата в свои ръце. Позвъни на Етел:

— Би ли ме свързала с Джеймс Бартроп, ако обичаш? Предай му, че е спешно.

Бартроп веднага се обади, Барингтън мина направо на въпроса:

— Има някои нови развития на нещата, Бартроп. Добрата новина е, че Сара е идентифицирала източника на информацията като Катания. Лошата е, че са я разкрили. Матю Арнът открил микрофоните, поставени от нея, и поискал обяснения. По един или друг начин тя е успяла да го убеди, че единственото, което е искала, както тя се изрази, е дял от операцията. Твърди, че той се е хванал. Но аз нищо не знам със сигурност. Чувствам се обезпокоен. Не смятам, че това може да продължава така. Започва да става объркано, смущаващо и няма нищо общо с хладнокръвната, добре обмислена, едва ли не клинична операция, която ми бяхте описали. Питам се дали не е крайно време да привлечем някой друг... Специалния отдел или може би Пето управление. В крайна сметка това нали си е тяхна територия?

Бартроп го изслуша, без да го прекъсва. Чак тогава проговори с гладък, прецизно модулиран тон:

— Знаете ли, Губернаторе, според мен нещата се развиват далеч по-добре, отколкото смеех да се надявам. Не бихме могли да го планираме по-съвършено. В момента Йенсен е точно в центъра. Открива ѝ се възможност с малко повече късмет да разобличи цялата афера, като се почне от участниците в Сити и се стигне до Фиери. Тя вече доказва, че е изключително хладнокръвна. Щом според нея Арнът се е хванал на въдицата, значи действително е така. Времето ще покаже. Същественото обаче, господин управител, е, че операцията няма да бъде отменена. Повече от всякога става ясно, че двамата носим поделена отговорност за нея. Въпросът е кой е в по-добра позиция, за да се справи със ситуацията? В началото решихме, че ние сме в такава изгодна позиция. По мое мнение в това отношение нищо не се е променило. Ако въввлечем някой друг — отдел или управление, положението само ще се усложни. Техните действия неминуемо ще се набъркат в нашата сфера на отговорност. Ще се получи най-лошата възможна картина — нашият контрол ще бъде компрометиран, зависимостта ни от други хора и обстоятелства ще се засили, а отговорностите ни ще останат същите. Ще настане истински хаос. Освен това естествено остава открит въпросът за Сара Йенсен. Сега аз ще поема цялата отговорност за нея, но ще се наложи да остана в сянка. Едва ли бих могъл да се материализирам, сякаш от нищото, по средата на операцията. Не мисля, че тя би го приела спокойно. Най-добре за нас е да се придържаме към първоначалния план, защото в противен случай тя би могла да се почувства излъгана и да зареже всичко.

Барингтън въздъхна тежко.

— Разбирам какво имате предвид, но не бих могъл да изразя безметежно щастие от това.

— Разбирам ви напълно, господин управител. Обаче не съществува съвършен начин за довършаване на този случай, няма идеално разрешение. Честно казано, вярвам, че сме налучкали най-добрия път. Погледнете само резултатите, които получихме до момента. Трябва да признаете, че изобщо не сме предполагали, че ще открием толкова много в такъв кратък срок.

— Така е. Признавам. — Барингтън се загледа през прозореца в зеленината във вътрешния двор. Остана мълчалив за известно време. — Добре, Бартроп. Ще продължим, както досега. Аз ще поддържам връзката със Сара Йенсен, но оттук насетне отговорността за нея е изцяло ваша.

— Разбира се.

— Значи в такъв случай ще напишете нещо за архивите, нали? — Това бе указание, а не молба.

— Нещо като потвърдително писмо, както казвате в банковите среди, така ли?

— Да. Наречете го както искате.

— Ще ви го изпратя тези дни.

Бартроп затвори телефона с облекчение. Отпусна кръстосаните си крака и бързо отиде до прозореца. Усмихна се на собственото си отражение в стъклото. Беше заинтригуван. С всеки изминат ден уважението му към Барингтън намаляваше, докато към Сара Йенсен в съзнанието му се развиваше предпазлива, едва ли не неохотна почит. Тя се оказваше много добра придобивка — малко необузdana, непредсказуема, но без съмнение ценна, ако се направляваше по нужния начин.

Самостоятелно Барингтън не би могъл да се справи. Това бе вече ясно. Щеше да се наложи да го държи за ръка — нещо, което Бартроп би направил с удоволствие. Всичко, което го приближаваше крачка по крачка към Фиери, си заслужаваше усилието.

Това бе вдъхновен, макар и малко рискован план. Барингтън щеше да ръководи Сара привидно, а тя щеше да доведе Бартроп още по-близо до целта му — Антонио Фиери. Когато случаят съзрееше, нейната информация щеше да бъде предадена от Шесто на властите в Италия. Бартроп щеше да скрие самоличността на Сара, тя беше таен оперативен работник на свободна практика, не на разположение, ако някой поискаше да я разпитва относно методите му. Фиери и неговите съучастници щяха да бъдат арестувани и съдени. И Бартроп щеше да постигне целта си от първостепенно значение — с отстраняването на Фиери наркотрафикът щеше да претърпи смазващ удар и хиляди други незаконни дейности щяха да бъдат разкрити. Братството щеше да получи най-голямото признание за падането на Фиери. Преимуществовата от това нямаше да закъснеят и щяха да са огромни.

Неговите заслуги. Неговият успех. Отчаяно необходими. Прекалено редки, за да бъдат разделяни с Пето.

Това беше неговата схема на игра. Обаче съзнаваше, че се налага да прояви предпазливост. Толкова много зависеше от сътрудничеството на Барингтън, което трябваше да продължи, както и от способността му да контролира Сара Йенсен. От особена важност бе и детайлите по операцията да останат в тайна.

Силните страни на операцията в много отношения бяха и нейните слабости. Йенсен бе блестяща — беше проникнала в ИКБ и до голяма степен в заговорническия кръг около Катания, но освен това бе непредсказуема и притежаваше опасен интелект. Барингтън бе идеалният управляващ и съвършеното лице на операцията от гледна точка на общественото му положение, обаче показваше признаци на малодушие при първите сблъсъци с нарастващото напрежение. Той имаше прекалено много за губене, ако операцията претърпеше провал.

На Бартроп щеше да му се наложи да държи със здрава ръка Барингтън и чрез него самата Йенсен. Но това не представляваше особена трудност. Барингтън вече бе отишъл прекалено далеч, за да може да се оттегли току-така. Беше заложил изключително много. Той щеше да сътрудничи заради самия себе си, ако не за друго. А Сара Йенсен... е, болезнено амбициозните жени не бяха нещо ново. Щеше да я контролира по един или друг начин. Вдигна слушалката и се обади на заместника си — Майлс Форшоу:

— Майлс, Бартроп е. Открихте ли нещичко допълнително за Йенсен?

Настъпи кратка пауза, преди Форшоу да отговори:

— Ами да, открихме. Не е бетонно, но все пак... По-скоро догадки. Обаче доста обезпокоителни. Най-добре ще е да намина при вас.

Антъни Барингтън не беше щастлив, но поне бе поуспокоен. Не можеше да се оттегли от случая. Беше се примирил с мисълта, че ще трябва да продължи да действа като вид контролор на Сара, но тази роля започваше да му тежи все повече и повече с всеки изминал ден. Бартроп поне бе поел пълната отговорност относно Сара Йенсен. А той, Барингтън, щеше да бъде само в качеството на посредник, който

предава указанията на Бартроп за Сара и доставя по обратен път информацията, събрана от нея. Ако нещо се объркаше междувременно, то нямаше да бъде негов проблем. Подкрепен от тези разсъждения, той позвъни на Сара в дома ѝ на Карлайл Скуеър.

Изглеждаше забързан. Говореше почти без да спира:

— Извини ме, Сара. Проклетите ангажименти ваят един след друг. Както и да е, браво на теб. Малка спънка, но си се справила чудесно със ситуацията. Вече си в идеална позиция, и то благодарение на блестящата си реакция. Така че възползвай се от положението. Виж какво друго би могла да откриеш.

Добре познатата острота се бе върнала в гласа му. Ненадейната ѝ поява бе също толкова любопитна, колкото и временните ѝ стихвания. Сара започна да се чувства така, сякаш бе в центъра на две загадки. Кой бе четвъртият член на заговора на Катания? И кой, ако въобще имаше такъв, дърпа конците на Барингтън? Видя го тази нощ в сънищата си като марионетка, която се лута, хаотично задвижвана от невидима ръка.

В седем и петнадесет на следващата сутрин Матю Арнът паркира своя мерцедес в подземния гараж на сградата на ИКБ, затръшна вратата му и забързано се изкачи по стълбището до нивото на улицата, като металните върхове на обувките му потракваха по бетона. Изтича по Лоуър Темз Стрийт, нагоре по Фиш Стрийт Хил и сви наляво по Кенън Стрийт. След като се отби в „Бърлис“, за да си вземе закуска в пакет, той се върна обратно до будката за вестници на Ийстчип и си купи пакет „Марлборо“ Взе два пакета, нарушавайки по този начин собствените си правила. Опитваше се да не пуши повече от двадесет на ден. Обаче денят се очертаваше да бъде дълъг и без съмнение щяха да са му необходими успокоителните свойства на никотина.

Сара вече бе на работното си място, надвесена над мониторите пред себе си, с цигара в ръка, когато той пристигна. Кимна му и отново насочи вниманието си към екраните. Той прекара по-голямата част от деня в опити да я игнорира напълно. За негово облекчение, тя го остави на мира. Изглеждаше напълно ангажирана с работата си.

Арнът седеше и пушеше и се чудеше какво ще каже тази вечер на Кеслер. Можеше да му каже истината и щеше да последва истинска експлозия — беше убеден в това. Но можеше и да излъже, да прикрие фактите. Обаче можеха да го разобличат по някакъв начин. И в това бе също толкова убеден.

В пет часа главата му вече бучеше болезнено. Никотинът бе пропилил порите му и пръстите му леко трепереха. Имаше пред себе си още два часа и половина за убиване. Отпрати се към библиотеката и запрелиства печатните издания до шест и половина, после, залитайки, се върна в залата на дилърите. Не отиде направо на своето бюро. Вместо това се настани на едно от бюрата на учредителите на разплащателната документация, което бе опряно с лицевата си страна на бюрата на Йенсен и Уилсън. Борсовите екрани и купищата документи се издигаха като преградна стена между двете редици и така хората, седнали от която и да е страна, оставаха невидими един за друг.

Привлекателната страна на бюрото на учредителите бяха програмите с игри на компютъра на младшия чиновник Андреас Ръдинг. Арнът, както и повечето дилъри, бе пристрастен към изискващите бързи реакции игри тип „Нинтендо“. Обаче той смяташе, че игричките биха нанесли ущърб на неговия имидж — та той стоеше стъпало по-високо от стадото. Ето защо се опитваше да го прави незабележимо.

Огледа се наоколо. Залата бе празна. Етажът на дилърите бе почти пуст. Арнът включи компютъра на Ръдинг и започна да играе.

Тъкмо преполовяваше първото ниво, когато го прекъснаха гласове от другата страна на бюрото. Надникна през процепа, образуван между две купчини с документи, и съзря Скарпирато, който излизаше от своя офис заедно с Йенсен. Арнът трескаво натисна клавиша за заглушаване на звука и се вслуша в разговора им, притихнал и невидим. Скарпирато и Йенсен обсъждаха нещо разпалено.

— Виж какво, не можеш да очакваш, че ще си седя спокойно и ще се преструвам, че нищо не е станало. Трябва да знам какво става. За да реша какво да правя.

— О, Данте, защо са всичките тези въпроси?

— Добре де, дай ми някои отговори. Хайде, Сара. Имам право да знам какво става. Хайде, изплюй камъчето. Веднага.

— Не говори толкова високо, за бога.

— Наоколо няма никой. И така...

— Добре. Ще ти кажа. Но не тук. Да излезем навън. Да пийнем някъде по чаша.

Арнът се смрази. Втренчи очи в натрапчивото примигване на екрана пред себе си. Йенсен знаеше, Мацумото знаеше, а сега и Скарпирато щеше да разбере. Положението се изплъзваше от контрол. Щеше да се наложи да каже на Кеслер и да понесе последствията. С болезнени спазми в стомаха си изчака Йенсен и Скарпирато да изчезнат от полезрението му, след което взе телефонната си слушалка в ръка и набра номера на Кеслер. Той вдигна на третото иззвъняване.

— Карл-Хайнц, Матю е. Трябва да се видим веднага.

— Че какво толкова спешно би могло да има? Тук съм малко зает. Не можеш ли да изчакаш един час?

— Не. Не мога.

Гласът на Кеслер прозвуча остро и засили още повече страха на Арнът:

— Ще слеза долу.

Минути по-късно той влезе в залата на дилърите. Кимна на Арнът, който го последва в кабинета на Скарпирато.

— Е?

Арнът му разказа всичко, от игла до конец. Кеслер бе впил очи в него и мълчеше. Накрая проговори:

— Значи знаят трима души — Йенсен, Мацумото и Скарпирато.

Арнът преглътна.

— Да. Обаче Йенсен сама се забърка в това. Тя направи...

Кеслер презрително изръмжа.

— Какво искаш да кажеш с това „забъркала се е“? Тя просто е извършила един обмен, нарушила е няколко вътрешни правила, надхвърлила е лимита си. Това е всичко. Би могла да каже, че те е видяла как купуваш лири, сметнала, че идеята е добра и е направила като теб. Няма закон, който да го забранява. Идиот такъв. Тя няма какво да губи. Не го ли проумяваш?

Арнът се взря във върховете на обувките си. Кеслер бе втренчил поглед право напред. После се изправи да си върви.

— Е, вече е станало. Единственото, което можеш да направиш, е да си държиш езика зад зъбите и да ме уведомиш, ако се случи още нещо. А аз в това време ще трябва да уведомя Катания.

— Какво мислиш, че ще направи той? — попита Арнът със запъване.

— Нещо, каквото и да е... Откъде, по дяволите, бих могъл да знам? — избухна Кеслер. — Но той има за губене доста повече от нас. В крайна сметка той е едновременно и участник, и главно действащо лице. Колко е получил на своята сметка?

— Току-що преведох осем милиона долара — отвърна Арнът. — Там вероятно вече има около тридесет. Достатъчно, за да убеди всеки, че е пълноправен и доброволен член на операцията.

— Е, ще трябва на мен да благодариш за проявената предвидливост. — Кеслер изгледа Арнът с нескривано отвращение и презрение. Матю несигурно се изправи на крака. Взе куфарчето си и притеснено започна да се сбогува. Изведнъж Кеслер го изгледа с ужас. — Проверил си този кабинет, нали?

Арнът се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това „проверил“?

На челото на Кеслер набъбна пулсираща вена. Сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

— С детектора за микрофони.

Арнът усети как му прималява.

— Не. Не съм проверявал. Мислех, че тя иска да докопа само мен. Защо ѝ е да подслушва кабинета на Скарпирато?

— У теб ли е детекторът? — изрече Кеслер нарочно бавно, с тон, който не предвещаваше нищо добро. Арнът бръкна в служебното си куфарче. Кеслер грабна устройството от ръцете му, включи го, сложи си слушалките и започна да наглася обхвата. След секунди предният панел оживя. — Подслушвали са ни — изрече той през стиснати зъби и чу собствения си глас, многократно увеличен през слушалките.

На триста метра от това място, в „Прасето и шишът“, Данте и Сара седяха на една масичка в ъгъла и разговаряха.

— Все още не мога да проумея защо не желаеш повече да се виждаме. — Данте се приведе напред в стола си, а обичайният му

хладен израз бе заместен от искрено недоумение.

Сара присви вежди болезнено.

— Добре, ще ти кажа. Става дума за изневяра. Ти си имаш постоянна приятелка, а аз — приятел. Няма смисъл да отричаш. Видях ви заедно. — Сара говореше наслуки. Предполагаше, че Скарпирато е извеждал все някъде приятелката си през последните няколко седмици. Загледа лицето му внимателно. Той остана мълчалив. — Виж, Данте, просто би могъл да признаеш истината. Между нас двамата всичко е свършено. Моят приятел отсъстваше. Утре се връща. — Господи, как ѝ се искаше това да беше самата истина!

— Значи няма надежда?

Сара леко докосна страните му.

— Не, скъпи. Няма надежда.

Той ѝ се усмихна тъжно през масата. Хвана ръката ѝ в своята.

— Приятели?

Тя стисна пръстите му.

— Приятели, разбира се.

Карл-Хайнц Кеслер седеше на задната седалка на черния си мерцедес, докато личният му шофьор — Леонард, бавно се промъкваше през натовареното движение по Лоуър Темз Стрийт. Кеслер мълчеше и размишляваше напрегнато, докато колата излизаше от централната част на Лондон.

Два часа по-късно бяха в Уилтшир и приближаваха към Ламбърн. Мерцедесът минаваше по тесни извънградски пътища, които разделяха пасбищата, изпъстрени със застаряващи коне за надбягвания и детски понита. Колата намали пред огромен портал от ковано желязо встрани от пътя, сви през него и излезе на дълга алея за коли, оградена от двете страни с грамадни кестени. Алеята бе дълга точно една миля. В дъното, заобиколена от хълмисти поляни, се извисяваше красива бяла къща.

Колата спря пред къщата. Кеслер изскочи от нея, преди шофьорът да успее да му отвори вратата, и изръмжа едно „движдане“.

Икономката му — Джанет, се появи на прага и задържа вратата отворена пред него. Той я поздрави рязко и прекоси обширното,

облицовано с каменни плочи преддверие, като стъпките му прокърпяха и заглъхнаха зад вратите на библиотеката. Като влезе вътре в стаята, Кеслер се отпусна на старото кресло пред незапалената камина и за сетен път прехвърли фактите в съзнанието си. Йенсен, Мацумото и Скарпирато знаеха. Катания би загубил най-много от техните разкрития. Съпругата му щеше да научи, че е имал любовница и щеше да го напусне. Нямаше как да твърди, че е бил подмамен в клопка. Част от блестящата схема за изнудване, която Кеслер бе създал, включваше нагласяването на нещата така, че Катания да изглежда като доброволен и пълноправен член на заговора. Той получаваше една четвърт от спечелените по незаконен път пари, превеждани от Арнът в една от неговите тайни банкови сметки. Едно криминално разследване лесно би открило тази сметка. Тя беше в Швейцария, където дискретността и запазването на професионалната тайна бяха отдавна несъществуващ мит. Ако хората, водещи разследването, откриеха, че личната сметка на Катания е набъбнала със значително количество милиони, на него щеше да му е доста трудно да ги убеди, че не е бил доброволен член на заговора. Политическата му кариера щеше да се срина за миг. Той щеше да изгуби както съпругата и децата си, така и богатството си, а вероятно и свободата си.

Кеслер се пресегна назад, за да вземе телефона от масичката встрани. Сложи го в скута си. Бръкна във вътрешния джоб на сако си и извади оттам тънък тъмносин бележник с телефони. Отгърна на буквата „К“ и набра номера. Това си беше изцяло проблем на Катания. Нека той да се оправя с него.

Джанкарло Катания тъкмо вечеряше със съпругата си Донатела, когато Кеслер се обади. Клара, икономката, колебливо почука на вратата на трапезарията и прекрачи прага ѝ. Сеньор Кеслер, съобщи тя. Казал, че било спешно.

Катания ѝ хвърли ядосан поглед, извини се на Донатела, стана, прекоси коридора и влезе в кабинета си. Вдигна слушалката и измърмори недоволно:

— Какво е чак толкова важно, че да не може да изчака до след вечеря? — Говореше английски със странна смесица от италиански и американски акцент, защото го беше учил от американски филми. Кеслер беше научил своя в най-реномираните училища в Германия.

Неговият английски бе безупречен, школуван, макар и с немски акцент, и американизмите, употребявани от Катания, му лазеха по нервите.

— Имаме проблем. И то доста сериозен. Нашата малка игра вече не е тайна. Трима души знаят за нея — Сара Йенсен, Мосами Мацумото и Данте Скарпирато. Знаят всичко. Нищо не е останало в тайна.

Катания гърлено изреди куп италиански ругатни.

— Как?

— Много просто. Подслушвателни устройства.

— И не сте правили проверки за това?

— Не. Не сме.

— Кой го е направил?

— Йенсен. Тя е колега на Арнът. От ревност — служебна. Искала да събере малко мръсотия за него.

— Вярвате ли, че е така?

— Да, всъщност вярвам. Тя не е свързана по никакъв начин с властите, ако това ви безпокои. Извършила е доста солиден незаконен обмен лично. Тя е просто поредният алчен банков служител.

— Като теб — каза Катания.

— Като мен — съгласи се Кеслер.

Катания стисна слушалката, а дланите му започнаха да се потят. Трима души вече знаеха. Колко време щеше да е необходимо техните знания да станат достояние на властите, на Антонио Фиери?

Двамата мъже размишляваха за последствията от това разкритие. За Кеслер това щеше да означава компрометиране, затвор и изземане на незаконно придобитото богатство. То беше скрито в тайни сметки из целия свят, но властите лесно биха могли да го открият, ако вземеха твърдо решение за наказателни мерки.

За Катания щеше да има само едно-единствено последствие от разкритието — смърт. Фиери щеше да го убие, преди да уличи престъпната му организация. Катания знаеше прекалено много тайни на Мафията, които можеше да размени за имунитета си. Те никога нямаше да му позволят да проговори. Фиери вече бе станал подозрителен. Президентът на Бундесбанк — също. Носеха се слухове.

Катания се втренчи в тавана и взе окончателно решение. Нямаше какво да губи.

— Аз ще се погрижа за това — каза на Кеслер.

21.

Изрусената дама беше гола в леглото, сгушена до стройно мъжко тяло, и гледаше видео, когато телефонът иззвъня. Тя се изви, мускулестите ѝ крака се прехвърлиха през ръба на леглото, загърна се в червен копринен халат и слезе надолу по стълбището към библиотеката. Апаратът до леглото ѝ бе останал мълчалив. Той бе за лични обаждания. Телефонът в библиотеката — за служебни. Тя се отпусна в червеното кожено кресло и вдигна слушалката.

— Пронто!

Беше мъж. Италианец, с дрезгав глас. Искал да се види с нея. Имал делово предложение.

— Кой сте вие? Името ви?

— Това не ви интересува. Приятел съм на Антонио Фиери. Това стига ли?

— За начало. — Фиери бе един от малцината, които знаеха служебния ѝ телефонен номер. Почти сигурно бе, че който и да звъннеше на него, се радваше на благоволенieto му. — И така, не ми казвайте. Искате да се срещнем на неутрално и дискретно място, някъде, където няма да ви забележат. В „Хаслър“ може би? — „Хаслър“ бе красив стар хотел с изглед към Испанските стъпала в централната част на Рим.

— Там е добре. Може ли да стане утре, в два?

— Ще видя дали ще мога да направя резервация. Ще ви се обадя, за да ви съобща номера на стаята. В такъв случай ще можете да влезете направо, без да се налага да говорите със служителите на рецепцията.

Той помълча.

— Вашият номер?

Даде номера си и затвори. Тя го записа в бележника си. Пет минути по-късно му звънна.

— Номер 151. Ще ви чакам там утре в два. — Затвори телефона, изгаси лампата и остана да седи в тъмнината, втренчила очи в нощта.

Кой ли беше? Гласът ѝ се бе сторил познат. И какво би могъл да иска от нея? Тя се усмихна на отражението си в тъмния прозорец насреща.

Когато той пристигна в два и петнадесет, тя вече го очакваше. Хладна блондинка. Средна на ръст, около пет стъпки и четири инча, но със здраво телосложение. Хвърли поглед на елегантните ѝ крака, на очертаните мускули над фините глезени. Беше застанала до прозореца, с изпънат гръб и наперени гърди, жизнена и самоуверена. Никога преди не я беше виждал, но знаеше всичко за нея.

Тя притежаваше невероятна репутация. Антонио Фиери говореше за нея с нескривано уважение. Беше споменал, че тя се е оттеглила, даже скърбеше по този повод. И все пак от време на време тя се поддаваше на настояванията на Фиери и поемаше някои негови задачи, въпреки един вид пенсионирането си. Обаче това си беше тайна само между тях двамата, строго охранявана, и Катания нямаше откъде да знае този факт.

Жената бе известна под името Кристин Вийер, американска второстепенна актриса. Това не бе нито истинското ѝ име, нито истинското ѝ занимание, но бе полезно прикритие. Още преди години Катания бе открил нейния телефонен номер. Беше използвал възможността и си го бе записал за всеки случай, Бог да благослови предвидливостта му. И ето че в този момент тя стоеше пред него — спокойна и очакваща. Той я погледна преценяващо.

Тя се усмихна. Беше го познала веднага.

— Какво бих могла да направя за вас, господин управител?

— Ще ви платя добре. Двойно повече от обичайната ви такса.

Тя кимна.

— Слушам ви.

— Искам да убиете трима души.

Кристин пристигна обратно в апартамента си на Пасежиата ди Рипета, елегантна улица с много дървета, в три и половина. Заклучи се вътре, изключи телефона си и започна да обмисля плана.

А в Лондон, няколко часа преди това, Джейкъб седеше в дневната на Сара и я чакаше да се върне от работа.

Тя се появи в седем и десет. Джейкъб ѝ се усмихна притеснено.

— Къде беше?

Сара изглеждаше изненадана.

— В гимнастическия салон. Потрудох се един час. Опитвах се да се разсея малко. — Тя млъкна и се вгледа в лицето му. — Какво се е случило?

Джейкъб пристъпи към нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Работата се издъни. Всичко отиде по дяволите. Получих още някои неща на ленти. Карл-Хайнц Кеслер и Арнът снощи са провели разговор в кабинета на Скарпирато. Скарпирато е невинен. Кеслер е третият човек, а Катания — четвъртият. Кеслер и Арнът са направили тайна сметка за Катания в швейцарска банка. Подхранвали са я с една четвърт от печалбите, за да изглежда, сякаш Катания е доброволен и добре платен член на заговора. Като средство да го държат под контрол.

Сара вкопчи пръсти в спортния сак, който още беше на рамото ѝ.

— Господи, Джейкъб, това вече е прекалено. Знаех, че Арнът и Кеслер са близки, но си мислех, че Арнът е един вид момче за всичко на Кеслер. Кеслер изглеждаше като човек, който е далеч над тези неща... нали знаеш, високоуважаван изпълнителен директор на една от крупните търговски банки. Наистина един или два пъти и аз си зададох някои въпроси относно него, но ги отхвърлих като несъстоятелни. Не знам защо, но не ми се вярваше да е замесен. — Тя потъна в мълчание.

— По-лошото тепърва предстои — каза Джейкъб. — Арнът съобщи на Кеслер всичко за теб и Мосами. Каза, че и двете знаете за заговора. Според него и Скарпирато е разбрал. После те откриха микрофона в офиса на Скарпирато. И така играта свърши. Пълно разкриване. Никой вече не може да се крие. Кеслер каза, че ще съобщи на Катания. Той трябвало „да направи нещо“.

Сара изпусна спортния си сак на пода и седна на дивана. Трескаво прерови съдържанието му, за да си измъкне пакета с цигарите и запали една с трепереща ръка.

— Знаех си, че нещо се е случило. Арнът през целия ден ме гледаше странно. Не нахално или враждебно, както винаги. По-скоро ми се видя уплашен. — Направи пауза и дръпна дълбоко от цигарата. — Не мисля, че мога да продължавам повече. — Загаси фаса и се обърна към телефона на страничната масичка.

Позвъни на губернатора както в кабинета му, така и в личния му апартамент. Никой не вдигна.

По-късно същата вечер полет номер 286 на „Ал Италия“ от Рим кацна на лондонското летище „Хийтроу“ с рязко изскърцване на гумите по бетонното покритие на пистата. Това бе последната връзка за деня и самолетът бе препълнен. Двамата пътници, които си бяха купили билети следобед, бяха успели да намерят свободни места само в служебния сектор. Те се изнизаха от самолета и се упътиха към паспортния контрол. Двамата пътуваха с фалшиви паспорти. Даже и да бяха нервни, не им личеше. Притежаваха най-добрите фалшификати, които можеха да се купят с пари.

Усмихнаха се на жената на гишето, която прелистваше документите им. Тя им кимна в знак, че всичко е наред. Продължиха нататък, за да си вземат багажа. Ако някой ги наблюдаваше, би ги взел за двама напълно непознати. Помежду им не съществуваше нищо общо, освен способността да убиват.

Минаха през митническия контрол и излязоха навън при стоянката на такситата. Качиха се в отделни коли. Мъжът, Джани Карудо, се запъти към хотел в централната част на Лондон, „Дорчестър“, на Парк Лейн. Жената, Кристин Вийер, тръгна към къщата си на Сейнт Леонардс Теръс, в Челси.

Третият член на екипа, Даниел Корда, беше вече в Лондон. Той живееше тук през целия си живот, вече тридесет години. Беше свързката на Кристин във Великобритания. Макар да държеше къща в Лондон, в Рим се намираше базата ѝ, а ѝ трябваше някой с основни местни познания и съответните удобства. Обади се на Корда, за да го уведоми, че вече е пристигнала и че планът е в действие. Помоли го да наmine през къщата ѝ в полунощ, за да може лично да го инструктира.

В тишината на стаите, които заемаха, Вийер, Карудо и Корда обмисляха задачите си. Кристин Вийер трябваше да убие Данте Скарпирато. Тя не убиваше жени. За тази цел наемаше мъже. Карудо щеше да се погрижи за Сара Йенсен, а Корда — за Мацумото.

На Кристин ѝ трябваша двамата мъже и заради неотложността на ангажимента. Катания ѝ беше казал, че целите трябва да замлъкнат веднага. Тя се надяваше да го осъществят за три дни, през уикенда.

Първите два дни щяха да наблюдават обектите, да опознаят домовете им и да набележат стратегията. В идеалния случай би следвало да имат поне седмица на разположение за това, но вече бяха получили съответните указания и разбираха кога се налага да действат бързо. Бяха го правили и друг път.

Няколко часа по-късно в тъмната влажна лондонска нощ те се промъкнаха навън за глътка въздух и за да зърнат за пръв път жертвите си.

След като Джейкъб си тръгна, Сара чете почти до разсъмване. Седеше на дивана в дневната с книга в едната ръка и чаша уиски в другата. Понеже така и не можеше да се успокои, често оставяше книгата и кръстосваше из стаята. Пердетата не бяха спуснати. Тя се открояваше ясно на фона на светлината. Нямаше представа, че чифт тъмни очи следят всяка нейна крачка.

Скрит в храстите, обрамчващи градината отпред, Джани Карудо я наблюдаваше. Тя беше красива. Щеше да му достави истинско удоволствие. Щеше да се върне на другия ден през нощта с ножа си и да я събуди от дълбокия ѝ сън. Наблюдаваше я, докато тя не стана да загаси лампите и не излезе от стаята. Спалня в задната част на къщата, отгатна той. После крадешком се измъкна.

Сара се събуди изтощена на следващата сутрин. Едва се дотътри до службата и седна срещу Данте Скарпирато на обичайната им сутрешна оперативка. Размениха си усмивки на разбирателство. Тя не го беше преценила правилно. Той бе невинен и сега, след разговора им в сряда вечерта, чувстваше, че най-сетне може да се отпусне в негово присъствие.

Усмивката се задържа на лицето му, докато я гледаше как седи пред него, на няколко крачки разстояние през заседателната маса, красива, но недосегаема. Спомен споходи съзнанието му. Опита се да го отхвърли. Така би било по-добре. Огледа се. Арнът и Уилсън влязоха. Арнът го гледаше много особено. Той сви рамене в недоумение и откри срещата.

Арнът седеше със свит стомах и чакаше. Скарпирато изглеждаше обезпокоително нормален. Даже щастлив. Може би просто изчаква, помисли си Матю. Може би също като Йенсен и той искаше дял от операцията. Ето защо вероятно двамата с Йенсен изглеждаха толкова гъсти. Сигурно бяха уточнили линията си на поведение, докато са пиели заедно в сряда вечерта. Запита се какво ли щяха да направят Кеслер и Катания по този въпрос.

Сара се позабави в залата за съвещания след края на срещата. Като затвори, вратата след останалите, веднага набра номера на губернатора в неговия апартамент. Отново никой не вдигна. Обади се в офиса му. Там също нямаше никой. Накрая, в осем часа, секретарката му отговори.

— Може ли да ме свържете с господин управителя, ако обичате?
Сара Йенсен се обажда.

Гласът бе хладен и делови:

— Съжалявам. Губернаторът е на официално посещение отвъд океана.

Сара се опита да потисне паниката си.

— Спешно е. Трябва да говоря с него.

— Ами ако се обади, можете да бъдете сигурна, че ще предам съобщението ви.

— Не можете ли вие да му се обадите? Ами ако той не звънне?

Гласът се засмя с отсянка на възмущение.

— Както вече ви казах, госпожице Йенсен, ако той позвъни, ще му предам, че сте се обаждали.

Сара започна да се паникьосва.

— Опасявам се, че не ме разбирате. Налага се колкото може по-бързо да се свържа с губернатора.

Гласът започна да издава раздразнението си:

— Слушайте, госпожице Йенсен. Управителят на банката е в Съединените американски щати. Там в момента е посред нощ. Независимо дали това ви допада или не, но ще се наложи да изчакате.

Сара затвори. Прокара длани по голите си ръце. Изведнъж се почувства неизказано самотна.

Сутринта мина мирно и кротко. Пазарите бяха спокойни. Сара прочете вестниците и се опита да изхвърли управителя от главата си. Арнът седеше от лявата ѝ страна и продължаваше да ѝ хвърля странни погледи, ала тя бе прекалено уморена, за да му поиска обяснение за тях.

Офисите на „Кордийон и сие“ се намираха на една от павираните улици в сърцето на старата част на Женева в бивша частна сграда. Единственият индикатор за настоящото служебно предназначение на сградата бе малката бронзова табелка с инициал „К“ Само онези, на които им влизаше в работата, знаеха, че зад спокойната кремава фасада се намира една от най-престижните банки на Швейцария.

По-голямата част от интериора, особено онези зали, до които имаха достъп клиентите, бяха обзаведени в стила на частен дом, с изтънчени картини, елегантни мебели и уютни кабинети. Модерното лице на банковото дело бе добре прикрито. Компютрите, факс-машините и странните дилинг-екрани бяха затворени в служебните помещения на горните етажи. Там по-нискостоящите служители и счетоводители седяха пред клавиатурите, попълваха особената на вид документация и се грижеха за милиардите лири тайни пари. Като допълнителна отстъпка от модерните времена на една стена висяха четири часовника, показващи времето в Женева, Лондон, Ню Йорк и Токио.

Петер Йегли, отговорен счетоводител от средна ръка на възраст двадесет и осем години, хвърли поглед на часовника на Женева — дванадесет. Време за поредната чаша прясно смляно кафе. Прекоси залата и отиде в кухнята, разположена в задната част, за да си направи чаша силно колумбийско кафе. Върна се бавно на работното си място, като отпиваше пътьом от топлата течност, и отново се съсредоточи в документите, разгърнати там. Това бяха разпечатки за архива на няколко електронно отчетени трансфера.

Йегли се смръщи и леко поклати глава, сякаш искаше да оспори верността на ситния черен шрифт пред очите си. Думи, цифри и указания се втрениха отново в него. Направи моментално пресмятане наум. Целокупният ефект от тези трансфери бе печалба от три милиона лири стерлинги, изплатени по сметка LS 236190 X. Обмените бяха удостоверени предния ден, в четвъртък, два дни след действителното извършване на трансакцията. Заради техния размер и

малко нередовната документация разпечатките му бяха предадени от един от по-нискостоящите служители на банката за проверка.

Йегли отпи глътка от кафето си и се втренчи в тавана. Навярно съществуваше някакво невинно обяснение. Грешка може би. Не биваше да прибързва със заключенията си. Първо задай въпрос. После преценявай и действай. Да, това бе най-малкото, което можеше да направи. Изчака своите колеги от най-близките бюра или да се запилят нанякъде, или просто да се отдалечат достатъчно, или да се съсредоточат в телефонни разговори. Тогава вдигна слушалката и чевръсто набра един номер.

Саймън Уилсън изкрещя през залата към Сара:

— Поредният шваб. На втора линия.

Сара се върна и вдигна слушалката.

— Сара, Петер Йегли е. Трябва да поговорим. — Тонът му бе мрачен.

Сара моментално разбра защо ѝ се обажда. Нейните незаконни обмени, огромни вливания и разходи от сметката ѝ — повече, отколкото бе имала първоначално с краен резултат печалба от три милиона лири стерлинги. В „Кордийон“ навярно се бяха справили с постъпленията без проблеми, тъй че нямаше да я санкционират, но все пак поведението ѝ бе нелоялно към банкерите ѝ, да не кажем направо подозрително. Нищо чудно, че Йегли звучеше така сериозно. И все пак швейцарските банкери се славеха с удобното си късогледство, ако не и слепота към подозрителни разплащания. Сара предполагаше, че нейните плащания просто са били прекалено странни, за да бъдат подминати благопристойно.

— Да, Петер. Предполагам, че действително се налага.

— Предлагам ти да дойдеш в Женева колкото се може по-бързо. Има...

Сара го прекъсна:

— Какво! Аз да идвам в Женева! Това не е ли малко крайно?

Отговорът му тегнеше от напрежение:

— Не и при тези обстоятелства. Нямаше да те карам, ако не се налагаше.

Сара отдръпна телефонната слушалка малко встрани и озадачено се взря в плота на бюрото си. С Йегли се познаваха от осем години. Заедно бяха следвали в Кеймбридж. Тя и Алекс му бяха гостували в

Женева, за да карат ски и да се катерят в Алпите. Никога досега не бе чувала подобен нюанс в гласа му. Изпита безпокойство и събудено любопитство.

— Виж, Петер, при нормални обстоятелства бих дошла. Но сега моментът не е удачен за мен. Наистина не мога да се измъкна.

Тонът му бе непреклонен:

— Съжалявам, Сара. Налага се да настоявам. Ще разбереш защо, като се видим.

Тя се загледа замислено в тавана. Накрая проговори:

— Добре, Петер. Ще дойда.

— Има полет на „Суисеър“ в три и пет от „Хийтроу“ Ще те посрещна на летището.

В един и половина Джани Карудо се промъкна на Карлайл Скуеър. Беше облечен с джинси, джинсово яке, бяла тениска, маратонки и бейзболна шапка — униформа, гарантираща пълна анонимност на Кингс Роуд.

Запъти се към къщата на Сара нито много бавно, нито прекалено бързо. Нищо, което да възбужда подозрения. Хвърли поглед на празните прозорци. Още няколко часа тя нямаше да се прибере у дома, бяха му казали, че свършвала работа някъде между четири и седем вечерта. Междувременно той щеше да пообикаля, да изучи къщата й отпред и отзад, да огледа местността. По-късно щеше да наблюдава от разстояние, да отбележи завръщането й у дома и да види дали няма да се появят никакви посетители.

Чудеше се как щеше да протече вечерта. Може би тя щеше да пристигне, да се преоблече и да излезе отново? Но каквото и да направеше, рано или късно щеше да се върне, а той щеше да я чака. Беше готов да го направи още сега, шестинчов нож стоеше скрит под джинсите му, прилепен към бедрото му. Но нощта бе най-подходящото време. В мрака усещането бе по-добро.

В джоба му потракваха ключове, докато вървеше. Притежаваше подбор от най-съвършените шперцове, разпространени на пазара. Те щяха да го вкарат в къщата за секунди.

Прекоси площада и свърна по Олд Чърч Стрийт. Щеше да изчезне в тълпата по Кингс Роуд за известно време, преди да повтори

обиколката си по-късно. Сега беше време за друг вид опознаване. Това не беше абсолютно необходимо. Обаче той обичаше да проверява местонахождението на жертвите си и да установява, макар и най-бегъл контакт. Обичаше всичко да е изпитано до най-малката подробност.

Влезе в една телефонна кабина на Кингс Роуд. Сети се за лицето ѝ и пулсът му се ускори.

Сара обясни на Скарпирато, че иска да си вземе свободен следобед, за да уреди някои неотложни лични работи.

— Няма проблеми. — Той се усмихна. — Така или иначе се съмнявам, че тук ще има какво да се върши. Нали е петък следобед.

Сара с облекчение се върна на бюрото си, взе си чантата и тъкмо щеше да тръгва, когато Уилсън я извика:

— Чакай малко. Има обаждане за теб. Звучи като италианец. Първа линия.

Сара протегна ръка към апарата и с раздражение вдигна слушалката. Изрече припряно:

— Ало! Ало! — Но не последва никакъв отговор.

Свит в телефонната кабина, Джани Карудо се усмихна вътрешно. Сара Йенсен беше на работното си място, както и се очакваше. Това бе в крайна сметка, поне както тя го виждаше, поредният нормален ден. Нямаше как да знае, че ѝ беше последният. На Карудо му допадна тази мисъл.

Сара трясна ядосана слушалката на вилката. Все ще се намери някой идиот да звънне, когато човек бърза. Почти тичешком излезе от залата, да не би който и да беше този да звънне отново.

Хвана такси на Лоуър Темз Стрийт и помоли шофьора по най-бързия начин да я закара до Карлайл Скуеър, после да я изчака пет минути, за да я закара на летище „Хийтроу“ Той кимна с готовност. Очертаваше се добра печалба от този курс. Зави на Карлайл Скуеър след половин час и намери свободно пространство за паркиране зад най-близкия ъгъл на къщата ѝ. Сара хукна, за да вземе паспорта си, да събере малко багаж и да се обади на Джейкъб, за да му каже къде отива.

Таксиметровият шофьор спря мотора на колата. Остана да седи зад волана, загледан в градината и изобилието от цъфнали цветя. Забеляза кльощав младеж с бейзболна шапка да приближава към колата. У него имаше нещо неприятно, някакво усещане за неутолима

наглост. Загледа се след него и въздъхна с облекчение, щом той сви по Кингс Роуд и се изгуби от полезрението му.

Чу почукване по стъклото и подскочи. Младата жена се беше върнала с малък куфар в ръце. Тя се качи в колата.

— Втори терминал, ако обичате.

Той излезе на Кингс Роуд. Сара се облегна назад и се зачете в един брой на „Ивнинг стандарт“, който някой бе забравил на задната седалка. Таксиметровият шофьор подмина мъжа с бейзболната шапка. Той гледаше право напред. Не забеляза красивата жена, която мина само на няколко крачки от него с таксито.

Полет номер 833 на „Суисеър“ се приземи на летището в Женева в пет и тридесет и пет. Петер Йегли чакаше в залата за пристигащи, както беше обещал. Поздрави Сара официално и я поведе навън към колата си, „Алфа Ромео Спидер“, металносиньо на цвят. Гюрукът бе свален. Беше топъл и приятен късен следобед.

Пътуваха в мълчание, вятърът разпиляваше косата на Сара пред лицето ѝ, докато не спряха заради задръстване в натоварения вечерен трафик. Половин час по-късно свиха по една тясна павирана уличка в старинната част на Женева, на половин миля от офиса на Петер. Той паркира внимателно, като прецизно се намести в оскъдното празно пространство. Пак без да промълви и дума, поведе Сара към апартамента си на първия етаж, отвори вратата и я подкани да влезе. Движенията му бяха резки, сковани. Ролята му на домакин и приятел никак не се съвместяваше с професионалната му задача.

Донесе ѝ уиски, сипа и на себе си солидна доза и седна до нея на дивана, като въртеше притеснено чашата в ръка. Помежду им тегнеше напрежение. Сара не се и опита да завърже безобиден разговор. Каквото и да имаше да ѝ казва, нека го каже и да се свърши най-сетне с това. Чак тогава може би щяха да разговарят пак нормално, като стари приятели.

Той се прокашля.

— За мен е малко неудобно, Сара... — Погледна я. Изглеждаше като мъченик, имаше извинителен израз, но все пак бе изпълнен с решимост. Тя се усмихна и леко сви рамене — даваше му предимство да говори. — Трите милиона, които си направила на пазара за валутен

обмен. Ще трябва да докладвам за тях на шефовете си. И искам да ти задам няколко въпроса относно начина, по който си успяла да ги направиш.

Сара въздъхна едва доловимо, облегна се на възглавниците на дивана и се взря в лицето на Йегли, като че ли търсеше там обяснение.

Това бе много странно. Предполагаше се, че тя е в правото си да придвижва суми във и извън банковата си сметка както намери за добре, без да се налага да се отчита пред счетоводния си мениджър. В неговите задължения влизаше да се грижи за сметката ѝ, да преглежда дали квитанциите и талоните се попълват правилно, да изплаща лихвите на определените дати и да извършва останалите обичайни процедури за банковите сметки. И ето че в момента той се държеше като ангел-хранител на финансовата ѝ стабилност. Усети пристъп на гняв. Отпи голяма глътка уиски и почувства как гневът ѝ поутихна. Опитва се да мисли трезво и рационално, но в съзнанието ѝ се загнезди обезпокоително усещане, сякаш искаше да ѝ подсказва нещо.

Доколкото бе осведомена, само ако възникнеше подозрение, че дадена сметка в швейцарска банка се подхранва от пари, свързани с наркотрафика или от други, също толкова сериозни престъпления, можеше да се позволи на властите да задават въпроси или да проникват в тях. Йегли се държеше повече като полицаи, отколкото като счетоводител, значи някой подозираше, че нейните три милиона са спечелени по нечестен път. И то не само по нечестен, защото това важеше за много от сметките в швейцарски банки, а вследствие на сериозно престъпване на закона. Мислите ѝ започнаха да препускат.

— Мисля, че ще е най-добре да ми кажеш за какво всъщност става дума.

Сега бе ред на Йегли да се изненада. Лицето на Сара бе застинало в непроницаема, но изпълнена с решимост маска.

— Всъщност не би следвало да споделям с когото и да било тези неща. На практика даже не биваше да те каня тук за среща.

— Сигурна съм в това. Но понеже си го направил и няма да научиш нищо от мен, докато не ми кажеш какво става при теб, можеш да започнеш да разказваш.

Йегли помълча за момент, после започна да обяснява:

— Всичко започна преди около месец. Главният мениджър — хер Хофман, ме повика в кабинета си и ми каза, че британските и

германските власти искали „Кордийон“ да проведе някои разследвания от тяхно име. Той ме помоли да следя сметките на клиентите си за големи придвижвания на суми след определени дати. Не ми обясни значението на тези дати, не ми каза и каква е предисторията на тези допитвания, но след няколко седмици започна да ми се струва, че властите се интересуват от големи постъпления в брой като следствие от важни икономически събития, като например промени в лихвения процент или важна намеса на Групата на седемте в пазарите за валутен обмен. — Йегли спря, за да си поеме дъх. — Тогава дойдоха твоите три милиона, два дни след като Националната банка на Италия покачи процента с един пункт.

Йегли въздъхна дълбоко, сякаш се бе освободил от тежък товар. Стана, пристъпи към една малка масичка и взе пакет черен „Давидоф“. Върна се обратно и предложи цигара на Сара. Двамата запалиха и дръпнаха дълбоко няколко пъти.

Мислите на Сара се носеха трескаво. Скритото съдържание зад току-що споделената от Йегли информация бе много обезпокоително. Британските власти подозираха, че съществува изтичане на информация от Г7 и че някой оперира на пазара за валутен обмен съгласно вътрешни сведения. Банк във Великобритания навярно също бе уведомена за това. Следователно Антъни Барингтън също знаеше. И все пак не й беше казал нищо, даже не й бе подсказал нещо толкова важно за нейната задача. Защо не й го бе казал?

Ако знаеше, а не й беше казал, в това нямаше никакъв смисъл. Обаче, даже в случай че не бе уверен напълно за ИКБ, Арнът и Витале, той очевидно знаеше, че някой оперира по вътрешна информация, изтичаща от Г7. Проумяването на този факт удари Сара в слепоочието като куршум. По всичко личеше, че съществува повече от една тайна верига, която да действа според информация, получена от Г7. Барингтън е подозирал, че ИКБ е един вид още едно протежение на операция, за чието съществуване вече е знаел. Ала защо не й го бе споменал? Дали не й бе имал достатъчно доверие, или е съществувала друга причина, която да го подтикне да я държи в неведение?

Сара се обърна към Йегли:

— Тези власти... някого специално ли търсеха? Подказаха ли ти на кои точно сметки да обърнеш внимание?

Йегли се взря в краката си, но след малко вдигна очи и заговори бавно и неохотно. Нарушаваше всички правила за поверителност, като й казваше това:

— Ами-и... аз говорих само с Хофман естествено, а той беше много предпазлив. Насочи ме към определени сметки. Не мисля, че той съзнаваше, че аз познавам самоличността на някои от притежателите на тези сметки. Те бяха тайни. Само номера, никакви имена. Но както и да е, един ден, няколко месеца преди да започне всичко това, видях някои папки на бюрото му, които той взе, защото имаше лична среща с клиента. Видях и клиента. Познах го. Виждах съм лицето му по вестниците. Името му е Антонио Фиери. Неговите банкови сметки се упоменаваха в списъка, който трябваше да проверявам по-късно.

Сара го гледаше недоумяващо. Значимостта на споменатото име й убегна.

— Според печата той е един от босовите на Мафията — изрече Йегли.

Лицето на Сара стана още по-непроницаемо, чертите му се изопнаха, сякаш си бе сложила маска, за да се вгълби в себе си. А в душата й цареше паника, объркване и страх. После дойде яростта — крехка и потреперваща в началото, ала набираща мощ с всяка изминала секунда, докато в главата й не настана истински хаос.

— Сега вече ще ми кажеш ли и ти за какво всъщност става дума?

Гласът на Йегли дойде сякаш някъде отдалеч. Сара се сепна. Изглежда го със странен и отнесен поглед. После в израза й заблещука отново онова старо, топло приятелско чувство.

— Не мога. Единственото, което бих могла да споделя, е, че и аз също работя за представителите на властта. — Нещо в тона на гласа й го накара да й повярва. — Онези пари, които направих, са част от това. По-добре би било да не привличаш внимание върху тях. Знам, че това е прекалено голяма молба...

Тя се взря в очите му в последвалата тишина. Чакаше, затаила дъх. По неведоми причини, без да знае защо, за нея изведнъж стана наложително никой да не разбере за нейните три милиона лири. Същият инстинкт, който я бе подтикнал да премълчи този факт, и сега надаваше яростен вой: „Пази го в тайна!“

Йегли разпери ръце и се втренчи в пръстите си.

— Добре. Няма да кажа и дума. Ако не привлече внимание към тях лично, те навярно ще минат незабелязани. Обаче, Сара...

— Да?

— На твоє място не бих го направил отново.

Тя изглеждаше много далеч оттук. Той напълни отново чашата ѝ с уиски. Тя отпиваше в мълчание. Той се приближи към нея и разроши косите ѝ.

— А сега, след като вече, така и така си тук, нека се опитаме да изхвърлим всичко това от главите си. Защо не останеш за почивните дни? Можем да се качим с колата горе в планината и да походим.

Сара се обърна към него и се усмихна. Той усети как се завърна към него. Тя си помисли за съботата и неделята в Лондон, прекарани в пълна самота, в празната къща, без Алекс и Еди. Нямахте да може да си намери място от тревоги и страхове. Претегли това срещу два откраднати нормални дни, разходки в планината, на мили разстояние от всякакви отговорности.

— Да — отвърна, — идеята ти е чудесна.

Полет номер 83\$ на „Суисеър“ от Женева за Лондон излетя в осем и пет в неделя вечерта. Сара седеше, закопчава плътното предпазния колан, и гледаше през прозореца как самолетът се издига към небето. Силуетът на Алпите сияеше в далечината.

Беше прекарала два прекрасни почивни дни с Петер в катерене, ядене и пиене, също като в доброто старо време с Алекс. За малко бе успяла да изтика от съзнанието си всички бушуващи там страхове. Мислеше за брат си и приятеля си, отдалечени на хиляди мили от нея, извън досега ѝ, високо из Хималайската пустош, и се питаше къде ли бяха и дали понякога се сещаха за нея. Отново почувства спазмите на самотата и страха.

Пристигна на летище „Хийтроу“ в девет без четвърт местно време. След като мина през митническия контрол, се запъти към телефонните кабинки. Откри една свободна, пусна петдесет пенса и се обади на Данте. Той вдигна слушалката на третото позвъняване.

— Данте, Сара е.

— А, появи се значи. Как мина неотложният ти личен ангажимент?

— Данте, слушай. Може ли да мина през вас? Имам нужда да поговоря с някого. Сам си, нали?

Той се разсмя.

— Да. Сам съм. Идвай.

22.

Джани Карудо сипеше ругатни наум. Сара Йенсен не си беше у дома. Очевидно бе отпътувала нанякъде за през почивните дни. Поне това бе ясно. И помен нямаше от нея. Светлините бяха изгасени, телефонният секретар включен. Заслуша се в гласа ѝ, записан на лентата. Хубав глас, силен и предизвикателен. Обичаше ги такива. Звънеше на всеки няколко часа. Тя още не се беше прибрала. След известно време намрази гласа.

И все пак тя все някога трябваше да се върне, най-вероятно тази вечер, и когато го направеше, той щеше да е готов. Нетърпението и гневът му бавно се засилваха.

Кристин Вийер почувства как по гръбнака ѝ пробягнаха първите трепети на въодушевлението. Не беше изпускала къщата от погледа си през двата почивни дни. Най-после приятелката му си беше отишла. В момента Скарпирато бе сам, съвсем сигурна бе в това. Огледа се. Улицата бе притихнала. Тя беше готова. Усмихна се и тръгна към вратата на къщата му.

Във вътрешността ѝ Скарпирато тъкмо си беше налял чаша водка и си беше запалил пура. Очакваше Сара Йенсен. Обаждането ѝ не го беше изненадало. Знаеше си, че тя рано или късно щеше да се върне при него.

Чу колебливо почукване по вратата. Когато я отвори, видя една напълно непозната жена на стълбите отпред. Изглежда я с изненада.

— Да?

Тя беше средна на ръст, руса и красива. Дългата ѝ коса бе прибрана назад в конска опашка, която се спускаше надолу от задния отвор на бейзболна шапка. Чертите на лицето ѝ бяха ъгловати — имаше високи скули, прав нос и квадратна челюст. Лице, излъчващо сила, което даже усмивката не можеше да смекчи. Очите гледаха студено, усмивката не можеше да ги стопли. Беше облечена с джинси и тениска, които я правеха да изглежда по-млада, отколкото издаваше

изразът на очите ѝ. Каза, че името ѝ било Габриела, че била приятелка на Сара и че трябвало да поговорят.

Той имаше слабост към блондинки. Най-малкото, което би могъл да направи, бе да я изслуша. Пусна я да влезе. Вратата се затръшна след нея. Повед я по дългия коридор.

Идеален. Дълъг и тъмен. Без прозорци, с дебели стени. Кристин бръкна в чантата си и извади „Рюгер Марк-11“, 22-и калибър, автоматичен, със заглушител. Стъпи здраво на двата си крака, хвана оръжието с две ръце, вдигна предпазителя и го насочи към черепа на три крачки пред нея. Данте се обърна в мига, в който натискаше спусъка. Думите замряха на устните му. Пурата падна от ръката му, когато се строполи на стълбите. Огънчето ѝ заблещука в тъмнината между влакната на килима. Те започнаха да димят от топлината. След минути щеше да пламне огън.

Кристин погледна пистолета, прибра го внимателно в малката си чанта. Сега вече трябваше да се отърве от него. И все пак щеше да може да си позволи да си купи много нови от този вид благодарение на господин Данте Скарпирато.

Прегледа дрехите си. Никаква кръв. Беше останала достатъчно далеч. Стената зад него бе опръскана цялата, но кръвта не беше стигнала до нея. Елегантно се измъкна от къщата, затвори вратата след себе си, сви по Кингс Роуд и се смеси с тълпата вечерни минувачи. След малко криволичене и няколко пресечки беше у дома — за двадесет минути. Проведе два кратки телефонни разговора — един делови, друг за удоволствие. Усмихна се в очакване. Тази вечер имаше среща с един от старите си любовници.

Таксито се устреми по магистрала А4 и навлезе в централната част на Лондон с нестихващ вой на двигателя, от който ушите на Сара забучаха. Шумът позаглъхна, когато автомобилът зави от Кромвел Роуд по Ърл Корт Роуд и намали заради претовареното движение и тълпата пешеходци.

Сара се загледа през прозореца в неразборията навън. След пет минути щеше да си е у дома. Първо щеше да се преоблече, да си вземе душ, после щеше да отиде у Скарпирато. Облегна се назад в твърдата седалка, тапицирана с изкуствена кожа, и се замисли над това, което ѝ

беше казал Йегли. Думата „МАФИЯ“ непрестанно се връщаше в съзнанието ѝ и накрая ѝ се зави свят.

Катания и Витале бяха италианци. Бяха ли те свързани по някакъв начин с Мафията? Като се имаха предвид лавинообразните скандали, свързващи Мафията, правителството и висшите делови кръгове в Италия, би било едва ли не изненадващо, ако Мафията не е замесена. Струваше ѝ се невъзможно да го осъзнае. Изглеждаше недействително, невероятно. На Сара ѝ се искаше да затвори очи, да блокира разума си. Реши да отиде направо в къщата на Данте.

Каза на таксиметровия шофьор, че е променила намеренията си, даде му адреса на Скарпирато и се отпусна назад със затворени очи. Когато ги отвори след няколко минути, пред нея се разкри картина на истински хаос. Таксито бе заклещено на кръстовището на Кингс Роуд с Уелингтън Скуеър. Площадът бе отцепен, пълен с полицейски коли и автомобили на противопожарната охрана. Сара успя да види една къща, обхваната от пламъци. Нагоре над короните на дърветата в центъра на площада се стелеше дим. Пожарът бе в противоположния край. Не можеше да различи номера. Стомахът ѝ започна да се преобръща. Нямаше нужда да го вижда.

Един полицаи се бе приближил към таксито и надничаше през прозореца към нея.

— Тук ли живеете, мадам?

Тя успя да изрече с равен глас:

— Не. Просто минавах, исках да се отбия на гости у един приятел. Няма значение. Мога да изчакам.

Полицаят кимна и се обърна, вниманието му бе привлечено от друга кола, която се опитваше да завие към площада. Сара усети как самообладанието ѝ я напуска. Наведе се напред, за да каже нещо на таксиметровия шофьор. Едва успя да изрече адреса на Джейкъб и се строполи назад на задната седалка.

Знаеше, че точно къщата на Данте бе в пламъци и чувстваше със смразяваща сигурност, че той е мъртъв.

Джейкъб чу, че пред дома му спира такси. Видя Сара, сгърчена на задната седалка. Излезе, заплати се с шофьора, въведе я вътре,

където я настани да седне, наля ѝ чаша уиски и внимателно, но настойчиво я попита:

— Какво се е случило?

Сара заговори механично, изреченията ѝ се накъсваха от мъчителни паузи:

— Бях на гости на Петер Йегли, прекарах почивните дни в Женева. Той искаше да му дам обяснение за моите три милиона лири. Каза ми, че са му наредили да следи сметките за подозрителни движения на суми след дните на интервенция на централните банки или промени в лихвените проценти. Очевидно зад това стояли британските и германските власти. Една от банковите сметки, която Йегли трябвало да следи, принадлежала на някой си Антонио Фиери. Той е... — Тя млъкна. Джейкъб бе измърморил нещо. Погледна я в очите.

— Фиери е Мафията.

— Знам. Петер ми каза. — Сара полагаше сетни сили да контролира дишането си. След няколко минути заговори отново: — Данте е мъртъв. Идвам оттам. Навсякъде пожарни коли. Къща в пламъци. Неговата къща, Джейкъб. — По лицето ѝ се застинаха сълзи и тялото ѝ започна да трепери от главата до петите.

— Той може да е добре. Не знаеш със сигурност.

Тя поклати глава.

Джейкъб се втренчи в една точка в пространството пред себе си. Изправи се сковано и наля още две питиета.

— Трябва да се измъкнем от тази каша, Сара. Нещата отидоха прекалено далеч. Поради някаква неведома причина са те хвърлили в това гнездо на пепелянки, и то, както ми се струва, напълно сама. Около теб има толкова много неща, които би следвало да знаеш, а ти ги откриваш случайно, като че ли напук на схемата им. Става нещо много зловещо и не ти говоря нито за Кеслер, нито за Катания или Мафията, макар че, Бог ми е свидетел, то само по себе си е достатъчно лошо. Пък и това, което се е случило със Скарпирато... Въпреки че той, по всяка вероятност, е жив и здрав. Но има нещо по-наложително — Барингтън. Не мислиш ли, че е крайно време да поискаш обяснение от него?

Тонът му бе мил, но настойчив. В очите му проблясваше стаен гняв, насочен към този, който стоеше зад всичко това, който и да беше

той.

Сара бавно отпи от чашата си.

— Знам. Уж съм в центъра на събитията, а понятие си нямам какво всъщност става. От известно време насам усещах някакво смътно безпокойство. Сега вече изпитвам ужас. — Млъкна и се взря в съдържанието на чашата си. — Ще му се обадя още сега. Той беше в Америка. Може още да е там... — Гласът ѝ изневери.

Джейкъб ѝ подаде телефона и тя набра частния номер на Барингтън. Никакъв отговор. Разпери ръце безпомощно.

— Утре ще опитам отново.

Джейкъб пристъпи към нея и я хвана за ръката.

— По-добре си легни, милинка. Стаята ти, както винаги, те очаква. И пижамата ти е там — така, за всеки случай. — Целуна я за лека нощ, загледа я как се изправя, взима чашата си и се запътва изтощена към леглото.

Горе в стаята си Сара пресуши съдържанието на чашата си и потъна в неспокоен сън. Джейкъб остана буден почти до зори, като галеше Руби в скута си. В главата му се въртяха някои идеи и той съвсем не беше настроен оптимистично.

На осем мили от тях в града протичаше още едно мълчаливо бдение. Кристин Вийер беше сама в къщата си и чакаше новини. Любовникът ѝ — Робърт, беше дошъл, бе ѝ донесъл няколко часа приятно разнообразие и накрая си бе тръгнал кротко малко след полунощ. Нощта бе станала по-тъмна и определено по-тиха, докато накрая сякаш всички коли изчезнаха от улиците и всички хора заспаха. Тя пиеше чисто кафе и гледаше часовника на стената, който очертаваше кръговете на самотата ѝ.

Корда ѝ се беше обадил още сутринта. Беше ѝ казал, че всичко минало добре. Значи Мацумото бе мъртва. Също и Скарпирато. Оставаше само Йенсен.

Изпита някакво необяснимо съжаление, примесено с известно безпокойство. Йенсен бе интересна жена — твърда, преуспяла, независима. Човек, който без съмнение си играе с огъня. И красива. Беше видяла една снимка, пратена по факса от Кеслер за Катания и предоставена ѝ от Катания. Беше черно-бял портрет, взет от статия, която бе написана от Йенсен. Кристин бе дала един екземпляр на Джани Карудо, а другия бе задържала у себе си. Извади го от едно

заклучено чекмедже и се вгледа в него. С каквито и играчки да се беше захванала Йенсен, за да предизвика тази поръчка, струваше ѝ се жалко, че я бяха хванали. Наистина достойно за съжаление. На самата Кристин би ѝ доставило удоволствие да се срещне с тази Сара Йенсен. Но при цена един милион лири стерлинги тази жена определено струваше повече мъртва.

Кристин рязко отмести очи към циферблата на часовника и се смръщи с раздразнение. Карудо би трябвало вече да е позвънил. Йенсен би трябвало да се е прибрала още преди часове. Карудо трябваше да я е очистил и да се е махнал оттам. Може би нещо се беше объркало. Тя започна да се притеснява.

Карудо се обади най-сетне в седем сутринта. Гласът му звучеше напрегнато. Тяхната „гостенка“ — той изрече евфемизма с презрение — не се прибрала у дома. Чакал цяла нощ. Какво да прави сега? Зарежи, каза му тя. Върни се обратно в хотела и опитай отново тази вечер. Гостенката им вероятно е прекарала нощта при приятеля си.

Сара се събуди, както обикновено, в шест. Лежеше на тясното единично легло в стаята за гости на Джейкъб и се взираше в тавана. Отвратителният страх и отчаянието я връхлетяха веднага. Насили се да стане от леглото, да пусне радиото и да влезе под душа. Когато се върна мокра от банята, тъкмо предаваха новините. Загърна се в една хавлия и пак се мушна в леглото. Думите на говорителя се носеха покрай ушите ѝ, без да бъдат чувани. Съзнанието ѝ беше празно. Тогава една поредица от думи изскочи от ефира и се заби в мозъка ѝ като стрела от нажежено желязо. Подозрителен пожар... снощи... в Челси... тридесет и шест годишен италианец. Данте Скарпирато. Полицията възбудила следствие за убийство.

Тя изхвърча от стаята и се сблъска с Джейкъб, който се качваше по стълбите. Сара отстъпи крачка назад, обгърна раменете си с ръце и затрепери. Стоеше, стенойки, като се поклащаше напред-назад. Острите ѝ нокти се врязаха в плътта над лактите ѝ толкова надълбоко, че от резките бликнаха капчици кръв, които се стекоха надолу и капнаха на пода, без тя да ги усеща или вижда. Лицето ѝ се сгърчи.

Джейкъб я притисна към себе си. Неистовото ѝ треперене разтρεсе и него, а ризата му се оцвети в червено от кръвта по ръцете ѝ.

Бавно, опитвайки се да си поеме дъх, Сара му каза за съобщението по радиото. Данте бе мъртъв. Той кимна. Беше го чул също.

С дълбоки, болезнени стонове тя започна да ридае. Плака, докато не я заболяха ребрата. Джейкъб я държеше в прегръдките си и я остави да се наплаче, докато не отшуми първоначалният шок и не се възцари примиреното вцепенение.

Мина цял час. Тя седеше, вече облечена, на масата в кухнята срещу Джейкъб с чаша димящо кафе в ръка. Помежду им, на плота, лежеше вестник. Той току-що ѝ беше показал малка колона от шест реда. Тя бе прочела: „Снощи в елегантната част на Хейс Мюз в Мейфеър е намерено тяло на мъртва жена. Полицията отказва да съобщи името ѝ, преди да бъдат уведомени близките.“

Сара стисна чашата в ръце, докато горещите ѝ стени не опариха пръстите ѝ. Погледна Джейкъб в очите. Лицето му бе набраздено от мрачна увереност. Двамата знаеха, че мъртвата жена е Мосами.

Сара плъзна поглед по спокойната обстановка, която я заобикаляше — порцеланови чашки и чинии, подредени в уелски бюфет, витрини с фини чаши, изтърканите дъбови дъски на пода, Руби, свита на кълбо в ъгъла. Колко време щеше да му е необходимо на онзи, който беше убил Мосами и Данте, да стигне до тях двамата с Джейкъб и да ги унищожи?

Положи усилия да се овладее и бавно се изправи на крака.

— Ще трябва да ни приберат. Барингтън и който друг вече е поел нещата. Ще ида да му се обадя.

Джейкъб кимна леко и се загледа след нея. Сара отиде в кабинета му. Той се качи горе в спалнята си и взе друг телефон — онзи с отделната линия и номер. Набра тринадесетцифрен номер, говори кратко, затвори, набра друг номер — този път местен. За пет минути всичко беше уговорено.

Сара се обади в апартамента на управителя на Националната банка. След четири позвънявания ѝ отговори женски глас. Думите на Сара излизаха бавно, настойчиво:

— Бих желала да говоря с управителя, ако обичате.

Възцари се кратко мълчание.

— Опасявам се, че управителят е на делова среща.

Сара положи неимоверни усилия да запази спокойствие.

— Трябва да говоря с него веднага.

Още една пауза.

— Ще видя какво мога да направя. Ако обичате, задръжете така за момент... — Госпожа Барингтън се трогна и прекъсна закуската на съпруга си.

След няколко секунди на линията бе Барингтън. Сара чу силния, уверен глас. Отвърна му механично, всички емоции бяха удавени в отворилото се пред краката ѝ бездънно нищо.

— Данте Скарпирато и Мосами Мацумото са мъртви. Мосами беше най-добрата ми приятелка. Тя ми помогна за проучванията. Опитвах да се свържа с вас в петък, за да ви кажа, че третият човек е Карл-Хайнц Кеслер. Самият Катания е четвъртият. Получава четвърт от печалбите. Замесена е и Мафията и смятам, че искат да убият и мен. Трябва да направите нещо. Трябва да ме защитите — мен и един приятел. Трябва да арестувате Арнът, Витале и Кеслер незабавно. Имате достатъчно доказателства. Това вече не е просто финансова злоупотреба. Става дума за убийства. Трябва да се свържете с италианските власти, за да арестуват Катания. Освен това има и човек на име Фиери. Той сигурно също е замесен.

Барингтън стреснато стисна слушалката по-здраво.

— О, боже, Сара! Това е ужасно. — Помълча няколко мига, а когато заговори, гласът му ѝ се стори изкуствено силен: — Разбира се, че ще ви защитим. Веднага ще го уредя. Не мърдайте оттам. Дай ми телефонния си номер.

Сара се взря в тавана, цялата ѝ сила бе съсредоточена в усилията да запази гласа си, да говори, да поддържа някакво привидно спокойствие. Автоматично изрецитира номера на Джейкъб.

— Веднага ще ти се обадя — каза губернаторът.

Сара затвори и се върна в кухнята, за да чака Джейкъб.

Въпреки сляпата болка и страх, които я бяха обзели, вече ѝ бе станало болезнено ясно, че тя всъщност не е работила за управителя на Националната банка, а за някой друг, някой по-високопоставен, от когото той получаваше съвети и указания. Представяше си ги как в момента се съвещават, за да решат какво да правят с нея. После Барингтън щеше да ѝ позвъни и да продължи с преструвките, за да ѝ каже какво да прави, като че ли решенията и указанията изхождаха от него. Освен че се страхуваше, чувстваше се и измамена, манипулирана и в душата ѝ се зародиха първите признаци на познат гняв.

Опита да се обуздае. Управителят щеше да ѝ се обади. Тя щеше да изчака. Щеше да продължи да се съмнява в негова полза поне още малко. Трябваше да има състоятелна причина, логично обяснение за всичко. Вкопчи се в тази мисъл, както и в надеждата, че някак си ненадейно двамата с Джейкъб в миг щяха да се окажат на сигурно място като по чудо. Тогава всичко щеше да намери своето обяснение, всичко щеше да се изясни. Кеслер и неговите съучастници щяха да бъдат арестувани, нейната роля щеше да е приключила и двамата с Джейкъб щяха да бъдат спасени.

Обаче знаеше, че това никога няма да се случи.

Джеймс Бартроп посрещна новините спокойно. Той вече знаеше за убийствата на Скарпирато и Мацумото. Тъкмо премисляше резервните си варианти, когато Барингтън се обади.

Указанията му бяха прости:

— Кажете ѝ да стои там, където е. Вземете адреса. Ние ще я приберем.

Барингтън не беше в настроение за спорове и разнищване на цялата тази история. Трябваше да защитят Йенсен веднага и постъпки за това вече бяха направени. Бартроп можеше да се погрижи. Упреците и взаимните обвинения можеха да почакаат, докато тя се настани на сигурно и безопасно място. Истинско бедствие... пълен хаос, мъртъвци — и за какво? Изобщо не биваше да се замесва в това. Помисли си за полицията, за всички въпроси и се запита как Бартроп щеше да успее да овладее ситуацията. Неминуемо щеше да изтече навън, щяха да последват разпити, разследвания, обществен отзвук... И все пак досега никой губернатор не бе уволняван от поста си, пък и за негова изненада Бартроп изобщо не бе прозвучал отчаяно. Напротив, бе спокоен, овладян. Единствената емоция, която бе усетил, беше въодушевление.

Барингтън се обади на Сара. Телефонът звънна веднъж и тя го сграбчи трескаво.

— Всичко е готово, Сара. Кажи ми къде си и ще пратя хора да те приберат.

— Кога? Кой? Как ще ги позная? Кога ще дойдат? Трябва да дойдат веднага. — Спокойствието ѝ бе започнало да се пропуква и думите се нижеха в безреден порой от страх и недоверие.

— Ще бъдат при теб колкото се може по-скоро, Сара. Само ми кажи адреса си и те ще са на път.

Изтощена и съсипана от страх, губейки контрол над себе си, Сара изрече припряно адреса на Джейкъб и затвори.

Джейкъб влезе в стаята в същия този момент.

— Какво става? На кого даваш адреса ми?

Сара седна, шокирана от тона на гласа му.

— На губернатора. Той ще изпрати хора да ни вземат. За да ни скрият.

Джейкъб се отпусна срещу нея, а иначе мекият му поглед излъчваше непоколебима твърдост. Слушаше я смаяно.

— Значи на теб ти казаха да се захванеш с всичко това, без да ти осигурят никаква защита! Казаха ти, че ако те хванат, никой няма да застане зад теб, никой не би могъл да ти окаже помощ. А ти откриваш, и то не благодарение на тях, че всъщност си се изправила не срещу някакъв си италианец-донжуан, а срещу шефа на водеща търговска банка, управителя на Националната банка на Италия и Италианската мафия. Твоят колега и твоята най-добра приятелка са убити, а ти седиш тук, в дома ми, и чакаш да те вземат някакви хора, които дори не познаваш, именно от хората, които в самото начало те предупредиха, че с нищо не биха могли да ти помогнат.

Забеляза как очите ѝ се наляха със сълзи, видя я да прехапва яростно устни и да прокарва трепереща ръка по бузата си, за да изтрие стеклите се сълзи.

Тя закрещя яростно:

— А какво друго да направя? Не знам какво друго да направя, на кого друг да се доверя.

Джейкъб стана, седна отново и заговори с нежен, но настойчив глас:

— Виж, имам приятели, които ще се погрижат за нас за известно време, докато разберем какво в действителност става. Повече от ясно е, че не работиш за управителя на Националната банка. Всичко това далеч надхвърля пълномощията му. Вероятно той е просто подставено лице. По-скоро става дума за Пети отдел и поради някаква неизвестна причина те те държат в неведение и те използват като стръв. — Възпря опитите ѝ да се възпротиви с рязко вдигане на ръка. — Моите приятели могат да бъдат тук след десет минути. Те ще ни закарат до

летището. Паспортът ти е у теб. Ще бъдем далеч оттук след два часа. Съвсем кратък полет. Тогава ще сме в безопасност на място, където никой не би могъл да ни намери. — Съзря как в очите ѝ проблесна колебание. — Хайде, Сара. Можеш ли да им се довериш всъщност?

Тя се взря в тъмните очи, които познаваше така добре. Сега те изглеждаха толкова по-различно, почти чужди заради твърдия им поглед. Но той имаше право. Барингтън я беше подвел още от самото начало и Данте и Мосами бяха мъртви в резултат на това.

— Добре — каза тя, — ще тръгна.

В Сенчъри Хаус Джеймс Бартроп надраска на един лист адреса, който Барингтън току-що му бе продиктувал, и рязко се сбогува. После позвъни на секретарката си Мойра и я помоли да го свърже с шефа на Шесто или Ц, както бе познат заемащият този пост, както и да извика Майлс Форшоу. Ц се обади. Бартроп говори кратко.

— Имаме проблем с Йенсен. Най-добрата ѝ приятелка ѝ колегата ѝ са убити. Тя е открила още повече, открила е нещо за Фиери. Ще я поставя под закрила заедно с неин неназован приятел.

— Май голяма каша се забърка — отвърна. — Добри сведения, висока цена. От самото начало не бях убеден за този твой агент, но вече е прекалено късно. Ще се наложи да уведомя съветника по чуждестранните въпроси. Той ще може да уведоми заместника на секретаря, да предупреди за задаващите се проблеми. Ангажирал си Специалния отдел, нали?

— Те в момента се разправят с хората, заети с местопрестъпленията.

— Добре. Спаси каквото можеш, Бартроп.

Бартроп затвори. Форшоу се появи след секунди.

— Заведи екип на този адрес в Голдърс Грийн. — Бартроп му подаде листа с адреса на Джейкъб. — Вземи Йенсен и който там е с нея. Направете го тихо. Никой не бива да забележи нищо нередно. Разпредели наблюдатели в цялата околност, денонощно наблюдение. Свържи се със спецове. Кажете им да прибират всеки, който им се стори подозрителен. Човек никога не знае, може пък да сгачим някой от ударните хора на Фиери.

— Мислите, че тук е замесен той?

— Че кой друг?

Петнадесет минути по-късно екип от Шесто управление и двама офицери от Специалните служби бяха свикани и отправени към Голдърс Грийн.

Докато Бартроп разговаряше с Форшоу, Кристин Вийер се обаждаше на Джанкарло Катания в Рим. Прочете му написаното в пресата за Мацумото и Скарпирато. Той изсипа куп ругатни и ѝ нареди моментално да докопа Йенсен. Освен това удвои хонорара ѝ — на два милиона лири стерлинги, ако работата е свършена до края на деня. Какво, за бога, запита се Кристин за стотен път, беше известно на тази Сара Йенсен, та да я прави толкова опасна и мълчанието ѝ да се измерва в истинско злато? Усети и любопитство, освен обичайното вълнение, от предстоящата задача. Реши да поеме нещата в собствените си ръце. Не разполагаше с време да инструктира Карудо. Щеше да открие и да очисти Сара Йенсен лично.

Когато се обади в ИКБ, говори с някакъв потресен мъж от отдела за валутен обмен. Не, Сара Йенсен не е дошла днес на работа, уведоми я той. Тя затвори и поспря да размисли, като прокарваше машинално пръст по устните си. Укритие. Йенсен навярно бе намерила някакво укритие.

Отиде до сейфа си, взе връзка ключове и се качи горе в спалнята си. Отключи един шкаф и извади наръч перуки и голяма кутия с гримове. Русата перука, която беше носила предния ден за Скарпирато, лежеше най-отгоре. Разрови се трескаво и измъкна дълга кестенява перука, която внимателно нахлузи върху собствената си къса изрусена коса и дръпна един-два пъти, за да провери дали е закрепена добре. После отвори кутията с гримове и извади четири малки тампона пресован памук като тези, които зъболекарите използват, за да попиват кръвта след особено яростно дълбаене или след изваждане на зъб. Пъхна два тампона в устата си и ги закрепил високо в бузите си. Обликът ѝ в огледалото бе напълно променен. Ъгловатата блондинка се бе превърнала в сладка, пухкава брюнетка с широка усмивка и закръглени бузи.

Взе чантата си. Пистолетът 22-и калибър още беше вътре и тя го извади. По-късно щеше да го даде на Корда, който щеше да се отърве от него. Засега го прибра в сейфа, замени го с друг модел — автоматичен броунинг. Не искаше между двете убийства да съществува никаква връзка. Заклучи отново сейфа и тръгна към вратата.

Десет минути по-късно стоеше пред вратата на Сара и натискаше звънеца с разтревожен израз на лицето си. Един глас зад гърба ѝ я накара да подскочи. На тротоара стоеше госпожа Жарден, а до нея бяха двете ѝ деца, хванати за ръце.

— Ако търсите Сара Йенсен, няма как да я намерите тук в момента. Сега тя е на работа.

Кристин изглеждаше потресена, разстроена.

— Точно в това е проблемът — каза тя. — На работата я няма, тук също я няма. — Изглеждаше безпомощна, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Трябва да я намеря. Става дума за брат ѝ — Алекс. Той претърпял лошо падане в планината. И положението му е тежко. Трябва да ѝ кажа... тя сигурно ще иска веднага да отлети натам.

Кристин изричаше думите с пресеклив глас, като жена, обзета от паника, на ръба на истерията, обаче вътрешно бе напълно спокойна, хладнокръвна, даже изпълнена с тържество. Допълнителната информация, дадена ѝ от Катания, бе първокласна. И по всичко личеше, че жената пред нея приемаше всяка дума за чиста монета.

Госпожа Жарден уплашено закри с длан устата си.

— О, господи! Горкото момиче! Да, естествено че ще иска веднага да отиде там, но...

Кристин я прекъсна:

— Трябва да я намеря. Имате ли някаква представа къде би могла да бъде?

Госпожа Жарден започна да мисли в напрегнато мълчание, което от време на време се нарушаваше от „Ами не знам“ и „Ох, не мога да се сетя в момента“, докато накрая лицето ѝ ненадейно се проясни.

— Джейкъб. Джейкъб Голдсмит. Той е неин приятел. Нещо като чичо, грижи се за нея, когато е болна. Той е в Голдърс Грийн, мисля. Не знам адреса му, но сигурно го има в указателя. — Жената вдигна безпомощно ръце. — Струва си да опитате, не мислите ли?

Кристин успя да сподави усмивката си.

— О, да. Ще опитам.

Възнагради жената с поглед, изпълнен с благодарност, и бързо изтича към телефонната кабина на Кингс Роуд. Госпожа Жарден се загледа след нея. Каква състрадателна млада жена, помисли си.

Кристин набра 142. Жената, която ѝ отговори, можеше да ѝ даде телефона, но не и адреса на Дж. Голдсмит от Голдърс Грийн. Тя

предложи на Кристин да намери някой телефонен указател, където би могъл да е изписан. Кристин изтича до будката за вестници отсреща. Да, имали екземпляр. Ако можела да изчака за момент, щели да отидат и да го потърсят.

Пет минути по-късно продавачът се върна с указателя. Кристин се надвеси над страниците. Откри двама с името Дж. Голдсмит в Голдърс Грийн. Записа си и двата телефона и адресите им, извика „благодаря“ през рамо и се върна тичешком на Кингс Роуд, където спря едно такси и му каза да кара към първия адрес на Родерик Роуд.

Разплати се с шофьора малко преди да стигнат мястото, излезе от колата и небрежно зави зад ъгъла. В момента, в който се озова на тихата, обрамчена с дървета уличка, разбра, че нещо не е наред. Срещу номер 24 бе спряна камионетка на „Бритиш Газ“, но никъде наоколо не се виждаха ни кабели, ни работници. Тогава видя един старец, на около седемдесет години, който бавно се приближаваше към нея и си мърмореше нещо под нос. Погледът му не съдържаше нищо особено, обаче нейните инстинкти биеха тревога.

Някаква котка ѝ мина път. В миг на вдъхновение Кристин съзря пътя си за бягство. Прегърна котката и каза достатъчно високо:

— О-о, Таша, ето къде си била, калпазанка такава. — Усмихна се на мъжа, който вече се беше приближил, и му посочи с кимване котката. — Винаги се опитва да избяга, когато стане време да ходим на чичо доктор. Честна дума, все едно знае накъде сме тръгнали.

Кристин се обърна, докато котката водеше яростна борба на гърдите ѝ и забиваше нокти през тънката памучна материя на блузата до кръв. Преглътна вика си, изключи усещането за болка от съзнанието си и се върна по същия път, по който бе дошла, на другата улица. Повървя около четиристотин метра, докато не се увери, че никой не я наблюдава, тогава пусна котката, махна на едно такси и се върна обратно в Челси.

Старецът се загледа след нея, като продължаваше да си мърмори. Микрофонът, поставен от вътрешната страна на самото му, отнасяше думите до наблюдателите вътре в камионетката:

— Нищо особено. Някаква смахната американо-еврейка си изгубила котката.

Кристин потъна в задната седалка на таксито. Беше напълно убедена, че инстинктът ѝ не я беше подвел. Онова не беше никакъв

случаен старец, а полицай. Камионетката с табелката на службите по газификацията сигурно бе претърпана с ченгета. Следователно полицията първа се бе докопала до Сара Йенсен. Лошо. Беше направила всичко, което бе по силите ѝ. Беше време да приключват тук, да изчезват, да се връщат обратно в Италия. Щеше да получи два милиона за ликвидирането на Скарпирато и Мацумото. Щеше да даде по четиристотин хиляди на Даниел и Джани. Оттук насетне Катания сам имаше грижата за Сара Йенсен.

Наблюдателите чакаха. Обхващаха къщата с поглед и отпред, и отзад. Нямахме начин някой да влезе или да излезе от нея, без да го забележат. Но досега не бяха забелязали нищо, никакви признаци на живот вътре в къщата. След половин час почувстваха първите пристъпи на нервност. Един от двамата агенти в камионетката се обади на Форшоу, който, от своя страна, се свърза с Бартроп. Договориха се, ако няма никакво движение през следващия половин час, да влязат в къщата и да проверят какво става. Междувременно трябваше да стоят по местата си.

Четиридесет минути по-късно докладваха на Бартроп. Къщата беше празна. Сара Йенсен и нейният неизвестен приятел бяха изчезнали.

Пет минути по-късно до всички летища и пристанища бе разпратено съобщение. Паспортите на всички жени, които имаха, макар и далечна прилика с описанието на Сара, бяха подложени на щателна проверка, но от Сара Йенсен нямаше и следа.

23.

Чесната „Ситацион 500“ беше на десет хиляди метра над Ламанша, когато на летище „Хийтроу“ се получи факс, изпратен от Шести отдел до Специалния отряд. Сара седеше в дълбоко, меко тапицирано кресло, а предпазният колан небрежно висеше отстрани. Беше се отпуснала във възглавниците, пушеше цигара след цигара, с чаша уиски в ръка. Очите ѝ бяха затворени през цялото време, с изключение на миговете, когато гасеше едната угарка и палеше следващата цигара или отпиваше от уискито.

Джейкъб разкопча предпазния колан на своята седалка и непохватно се изправи на крака, за да прекоси тясното пространство между седалките и да я докосне нежно по рамото. Попита я как се чувства. Тя, изглежда, не го чуваше. Очите ѝ останаха затворени. Той се взря в нея за момент, после се върна на мястото си и пак зае същата поза с лице, набраздено от загрижени бръчки.

Отвеждаше я на сигурно място, но това не бе идеалното бягство. Колко време щеше да успее да я пази? Как изобщо щяха да се измъкнат от тази каша, която даже не бяха способни да проумеят напълно?

Сара щеше да е на сигурно място за известно време, но щеше да живее като в унес. Оздравителната сила, която има едно ново начало, ѝ беше отказана. Тя можеше да се опита да остави убийствата зад гърба си, но как щеше да продължи оттук насетне? Щеше да бъде заклещена в капан, който и в най-добрия случай нямаше да я удовлетвори — щеше да е безпомощна.

Съзнаваше, че по един или друг начин тя трябваше да измисли някакъв план, да наложи своя личностен отпечатък върху събитията. В противен случай щеше да се удави в тресавището на небитието.

Самолетът потрепера, щом започна да се спуска. Сара отвори очи, отпи голяма глътка уиски, след което се обърна и се загледа през прозореца. Съзря под себе си плоска равнина, обрамчена в далечината от планински вериги с неясни очертания в омарата от слънчева

светлина. Видя летище и писта. Самолетът пикира и с виещо застъргване на гума по асфалт докосна земята и намали.

След няколко минути спря пред малка сграда. От предната част на самолета се появи униформен пилот. Попита Сара дали ѝ е харесало пътуването. Тя чу собствения си глас, който идеше сякаш от много далеч, съвсем отделно от нея, принадлежащ на някой друг.

— Да, благодаря ви — изрече гласът спокойно и вежливо, преди пак да потъне в мълчание.

Мъжът се усмихна и я подкани с жест да стане. Тя се изправи на крака със залитане. Мускулите ѝ сякаш бяха от разтопено олово и отказваха да ѝ се подчиняват. Усети замайване и странна безтегловност. Намръщи се и се насили да върви напред към мъжа в униформа. Джейкъб я последва, като я гледаше как пристъпя едва-едва като болно дете към малкия люк, който току-що бяха отворили за слизване.

Капитанът скочи долу на настилката и поздрави другия мъж, който чакаше отвън. Той беше тъмен, набит и бе облечен в синя униформа. Усмихна се на двамата пътници и изрече:

— Добре дошли в Мароко.

Мароко. Сара отбеляза лека тръпка на любопитство, след което слезе надолу по трите стъпала към земята и се озова в истинска нагорещена пещ.

Набитият мъж вдигна чантите, които пилотът му беше подал, и поведе Сара и Джейкъб към сградата. Подовете там бяха покрити с някакви сиви плочи и отчетливо кънтяха под краката им. Звукът от собствените ѝ стъпки се стори на Сара болезнено оглушителен. Огледа се. Навсякъде неразгадаеми надписи на арабски. А навремето това писмо ѝ се бе струвало забавно. Сега го чувстваше зловещо. Навсякъде бъкаше от народ — усмихнати тъмни мъже с очертани мускули, жени, понесли огромни куфари като кутии за инструменти. Куфарчета с козметика, осъзна тя. Четири, пет, шест от тях в ръцете на обилно разкрасените им собственички. Съзря своето лице, отразено в една стъклена преграда, и бързо извърна очи.

Набитият мъж ги заведе до митницата, ръкува се с тях и се сбогува. Те показаха паспортите си, прекосиха залата за пристигащи и излязоха на обляната в слънце платформа отпред. Сара присви очи от ярката светлина. Какво правеше тя тук? Обърна се към Джейкъб, който

я хвана под ръка, извика поздрав на някакъв мъж, който се приближаваше към тях, и я побутна към него.

Двамата мъже се прегърнаха. Джейкъб се обърна към Сара и ѝ представи Джак Кохл, който гледаше с усмивка и известна доза любопитство в очите. Сара се ръкува с него и го възнагради със същия любопитен поглед. Той бе дребен, слаб и мургав, с идеално кръгла плешивина на върха на главата си. В кафявите му очи блещукаше наситена жизненост. Сара се взря в тези очи и откри, че се усмихва в отговор. В този момент Кохл също се ухили.

— Добре дошла в Маракеш — каза, вдигна чантите им и ги поведе към един снежнобял мерцедес.

Сара се огледа и се почувства така, сякаш би трябвало да е на почивка — посрещането, слънцето, изгарящата жегата. Пак се запита какво търси тук. Тя трябваше да работи. ИКБ. Буквите я пронизаха. Като се опитваше отчаяно да се крепи, Сара влезе в автомобила.

Седалките бяха кожени. Вътрешността — хладна. Хладът я обля като чаша студена вода — усещане, което предизвика настръхване по голите ѝ ръце. Взря се през прозореца и от очите ѝ пак бликнаха сълзи и безволно застинаха по страните ѝ.

Джейкъб, който седеше до нея на задната седалка, я наблюдаваше с крайчеца на очите си. Забеляза сълзите и почувства облекчение. Това не бе измъченото ридание отпреди няколко часа, а приемане на истината, примирение.

Джак седна зад волана, закопча предпазния колан и излезе от паркинга на шосето. След няколко минути сви по мек път, като задминаваше велосипедисти на раздрънкани колелета и талиги, теглени от кльошави коне. Сара затвори очи и се опита да заспи.

Събуди се след известно време, разсънена от движението на колата, която сега завиваше наляво и надясно, следвайки извивките на едно тясно шосе. Изкачваха се нагоре. На места покрай пътя се низеха вечнозелени дървета и кактуси, като тук-там отстъпваха пред високи стени от жълтеникава спечена пръст от едната страна, а от другата — пред стръмни пропасти към невидими долини. Джак караше нещо, като от време на време му се налагаше рязко да се прилепи към прашните стени, за да пропусне някой пърпорец камион в обратната посока.

След като пътуваха повече от час, той намали, взе остър десен завой и спря колата пред високи порти от желязо, боядисани в бяло. Пресегна се да натисне някакви копчета на панела отстрани и вратите се отвориха. Колата отново се устреми напред по една алея, изпъстрена с живописни цветя — червени, оранжеви, розови, зелени и жълти туфи се нижеха в продължение на половин миля от двете им страни. Сара се загледа в цветята, после се обърна назад — точно навреме, за да види как огромните порти се затварят плътно. Запита се откъде ли идваше водата за поддържането на цялата тази зеленина. Свали стъклото на прозореца и вдъхна с пълни гърди симфония от топли благоухания.

Автомобилът намали отново и сви под широка арка на голяма къща, която бе висока няколко етажа и бе изградена от местни камъни и кирпич. Беше в наситен цвят на охра. Жалузи от тъмно дърво, извити в елегантни резби, покриваха прозорците. Цветя и растения запълваха пространството около къщата, а каскада от стъпаловидно разположени тераси се спускаше към алеята, на която бе колата.

Джак излезе и отвори вратата пред Сара. Тя излезе навън и поспря, преди да поеме по дългото стълбище, което водеше към къщата. На върха му се появи мъж и жена и чевръсто се спуснаха надолу, за да помогнат при прибирането на багажа.

— Анжело и Мариела — съобщи Джак, като кимна към двойката. — Работят за мен вече двадесет години, още от Испания. Когато се преместих да живея тук, дойдоха с мен.

Двамата размениха усмивки със Сара и Джейкъб и бързо изчезнаха нагоре по стълбите.

Сара бавно изкачи стъпалата, спря на върха и се обърна, за да погледа пейзажа. Терасите продължаваха надолу и след алеята, всяка покрита с растения и храсти, които надвисваха над каменни пътечки. Под терасите имаше полудива градина с високи палми, които хвърляха къси сенки под следобедното слънце, и отново навсякъде — изобилие от цветя. По периферията на градината, в далечината, се извисяваше каменна стена, покрита на места с пълзящи растения и цветя. Под зеленината, скрита от погледа, се нижеха метри бодлива тел. Недалеч се виждаха и планински склонове, покрити с потънали в тъмна зеленина дървета.

Сара се обърна към Джак:

— Къде сме?

— Уриян, в подножието на Атласките планини.

— Много е красиво.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Когато се настаните и си починете добре, ще можете да огледате всичко. — Тя леко кимна. Той я хвана за ръката и я въведе в къщата. Изтощението вече си казваше думата и Сара се остави да бъде водена. Джейкъб вървеше след тях.

Тримата влязоха в просторно, високо хладно преддверие със стълби от двете страни. В далечния край на преддверието се виждаше вътрешен двор с фонтани и цветя. Джак поведе Сара по дясното стълбище. Минаха по потънал в хлад сенчест коридор, едната стена на който се състоеше от редица прозорци. Полъхът на вятъра леко се промъкваше през щорите, които бяха спуснати, за да ги предпазват от жаркото слънце. Джак спря пред врата от тъмно дърво, отвори я и покани Сара да влезе. Джейкъб се усмихна зад тях.

— Ако имаш нужда от нещо, просто звъни на Мариела. Тя е на вътрешен номер пет. Аз съм на номер едно, а Джейкъб ще бъде на четири — каза Джак. После се усмихна и се наклони да си върви.

Джейкъб влезе в стаята и стисна ръката ѝ.

— Ще се видим след малко.

Тя отвърна на ръкостискането му и се загледа след него. Вратата се затвори с изщракване зад двамата мъже. Тогава се възцари тишина.

Сара се зае да изучава стаята. Дневна, просторна и хладна, с дървен под, изпъстрен с персийски килимчета. Библиотеката бе пълна с книги, по стените имаше множество картини и снимки. Сара ги обиколи, за да ги разгледа. Планини, цветя, морето, портрети на непознати хора. Запита се кои ли бяха те. Присви очи, за да може да види по-добре ръждивокафявите контури в полумрака.

Прекося стаята и влезе в спалнята. Френските прозорци бяха отворени и водеха към балкон, изпъстрен с цветя. Муселиновите пердета улавяха повеите на вятъра. Леглото не беше покрито и се виждаха снежнобелите гладки ленени чаршафи, приготвени от някой, който сякаш знаеше колко е изтощена. Сякаш я подканяха. Свали дрехите си и ги пусна на един стол, после се сви под колосаните чаршафи. Сънят дойде, както винаги, милостиво бързо.

Джейкъб седеше в библиотеката и пиеше уиски с Джак.

— Много мило от твоя страна да уредиш самолета и всичко останало.

— Пфу, нищо особено. Освен това през всичките години, откакто се познаваме, нито веднъж не си ми искал услуга. А добре си спомням, че ти дължа няколко.

Джейкъб се разсмя. Ако човек погледнеше от този ъгъл, Джак имаше право. Неговият приятел бе с десет години по-млад от него и бе чиракувал при Джейкъб, научавайки тънкостите, които той знаеше, макар и в началото да не бе чак толкова добър и да бе попадал няколко пъти под ударите на закона. На няколко пъти се бе обръщал към Джейкъб, за да си осигури алиби или за да се отърве от няколко неудобни вещи, с които не би могъл да се справи сам. Джейкъб отново се разсмя, понеже в паметта му се събудиха спомени. Огледа се.

— Справил си се добре, както забелязвам с удоволствие. Отдавна си надминал учителя си.

Джак повдигна рамене и протестира:

— Просто съм малко по-голям тарикат. Пък и ти би могъл да се сдобиеш с нещо подобно, ако не се беше вкопчил така в твоя Голдърс Грийн.

Очите на Джейкъб се ококориха с възмущение.

— И защо ми трябва друго? Там имам всичко, от което се нуждая. А, и понеже стана дума, така и не ми се е налагало да имам спасително убежище в гостоприемна страна, с която няма споразумение за екстрадиране.

Сега беше ред на Джак да изрази престорено възмущение:

— Хей, какво намекваш? Купих това тук просто като резервен вариант, за всеки случай. После реших, че тук ми допада повече, отколкото в Голдърс Грийн, което едва ли е изненадващо. — Лицето му изведнъж придоби сериозен израз. — Освен това тайните убежища наистина вършат работа от време на време. — Помълча малко, обзет от колебание. — Няма нужда да ми казваш, ако не желаеш. И каквото и да направиш или да не кажеш, си добре дошъл тук и можеш да останеш колкото искаш. Но може би бих могъл да помогна с нещо, ако науча повече.

Джейкъб се почеса по брадичката и се втренчи във върховете на обувките си, преди да вдигне глава и да срещне прямо погледа на приятеля си.

— Това е дълга история. Половината от нея дори и за мен е неизвестна. А което действително знам, е доста объркано. Истински кошмар. Двама от приятелите ѝ са убити. Тя смята, че убийците, вероятно наемници, работещи по поръчка на италианците, са по петите ѝ. И има право, обзалагам се, че и тя е в техния списък. Предполага се, че на нейна страна са няколко от „добрите“, но аз лично им нямам доверие. Продължава да ме човърка мисълта, че е била подведена. Как и защо — нямам представа. Става нещо много странно и аз сметнах, че докато го изясним, ще е най-добре да изчезнем за известно време от сцената. Честно казано, нямам никаква представа какво ще правим оттук насетне, но поне ще сме в безопасност. — Бързо преглътна последната, част от думите си. Замалко да добави „за известно време“ Загледа се във въпросителното изражение на Джак. Нямахше друг избор, съзнаваше, че трябва да му каже цялата истина.

Джеймс Бартроп беше сам в кабинета си и въртеше молив между пръстите си. Очите му потрепваха и се движеха ведно с мислите му. Устните му бяха присвити в полуусмивка на любопитство.

Сара Йенсен бе изчезнала, а двама от най-близките ѝ приятели бяха убити. И двете събития бяха както мъчителни, така и многообещаващи. При тази операция евентуалната загуба би могла да му коства кариерата. Бартроп или Централата в негово лице щеше да бъде подложена на кръстосан разпит както от страна на министъра на външните работи и главния секретар, така и по всяка вероятност от премиера. При положение че двама чужденци бяха мъртви, той бе наистина в неизгодна позиция, ала ако убийствата действително водеха към Антонио Фиери и той успееше да го докаже, тогава бедата бе поправима. Убийствата бяха и един вид окуражаващи. Хладнокръвни и абсолютно професионално изпълнени, вероятно от наемници, те сочеха право към Мафията, към Фиери. Според Барингтън Сара бе споменала директно името Фиери, а Бартроп вече бе убеден, че и той е замесен в това.

Всичко, което го приближаваше към Фиери, бе плюс, затова и убийствата събудиха в душата му странна смесица от изумление и въодушевление. Опита се да отхвърли безпокойствата си. Мъртвите са

си мъртви, нищо не би могъл да направи за тях вече. Пред очите му за миг изникна лицето на Сара Йенсен, набраздено от скръб и страхове. Почувства болезнен спазъм от угризения. Обаче в крайна сметка тя не беше напълно невинна. Беше прекрачила границата, беше проявила опасна самоинициатива, беше предизвикала съдбата. Предизвикала убийствата. Но, от друга страна, тя може би въобще не го беше съзнавала първоначално и в това Бартроп намираше собствената си недалновидност. Тя бе новак. Той я беше използвал погрешно. Нещо се беше объркало, бяха я разкрили и сега тя бе избягала, за да спаси живота си. Пълна каша, но все пак многообещаваща, по дяволите!

Йенсен навярно бе открила връзката с Мафията, може би свързана по някакъв начин с Катания, после, на свой ред, бе разкрита от тях. Сега Мафията убиваше всички, на които според тях тя би могла да каже нещо. Крещяща бе необходимостта той пръв да стигне до нея, да разбере какво е научила. Легиони негови служители бяха вдигнати на крак по целия свят, за да я търсят. Интерпол, ФБР и митническите служители по цялото земно кълбо следяха летищата, пристанищата и граничните пунктове.

Щеше да я намери рано или късно. Точно тогава щеше да започне истински деликатната работа. Защото когато я намереше, нямаше да я прибере. Вместо това, щеше да я държи под постоянно, но дискретно наблюдение и с малко късмет и много умения щяха да хванат наемниците, пуснати по петите ѝ. Щеше да изложи на риск живота ѝ, но това бе пресметнат риск, оправдан заради потенциалните положителни последствия от него. В случай че убийците посочеха с пръст Фиери, усилията щяха да бъдат многократно възнаградени.

Мойра прекъсна мислите му:

— Ц иска да говори с вас.

Бартроп се изправи и тръгна към кабинета на шефа си на горния етаж. Секретарката му кимна да влезе. Той седна на стола, встрани от дъбовото масивно бюро.

— Някакви новини?

— Опасявам се, че Йенсен изчезна.

— И сега какво? С каква друга жива примамка разполагате?

— Арнът и Витале тук, Катания в Италия. Ще наредя да ги следят. Вече говорих с отдела в Италия. Ще покрием и къщата на Йенсен. — Направи пауза, сякаш дообмисляше нещата в момента. —

Не мисля, че ще постигнем кой знае какво, ако наредим моментални арести. Още много неща не знаем. Най-добрата възможност да разнищим цялата история и да получим нещо срещу Фиери, ако е замесен, е да продължим единствено с наблюдения. Не сте ли съгласен с мен?

Ц замислено потърка брадичка.

— Звучи разумно. А какво ще правим с италианците? Само с нашите хора там ли говорихте?

— За момента. Засега е най-добре нещата да останат на вътрешен терен. Прекалено голям риск съществува от подставени лица на Мافията сред италианските власти. Те могат да издънят цялата операция. Рано или късно все ще се наложи да уведомим и тях, съзнавам го напълно. Но по-скоро бих забавил тази стъпка колкото се може повече, ако вие естествено нямате нищо против.

— Нямам нищо против. Склонен съм да се съглася. Няма да ги уведомяваме засега. Но нали някои от звената са ангажирани за следенето. Както и Интерпол. На тях какво сте им казали?

— Специалният отдел има грижата за Интерпол. Версията е, че става дума за криминално разследване. За пред света Сара Йенсен е криминален престъпник.

Ц леко се усмихна.

— Добре, Джеймс. Трябва да ми дадете копия от всички важни документи. Ще се наложи да ги представя пред съвета. — Съветът бе познат като ПССС, Постоянен съвет на секретарите по въпросите на сигурността. ПССС обсъждаше общите приоритети, бюджета, потенциалните политически последствия и скандали. Кръгът около Катания влизаше в последните два параграфа. Секретарят на Кабинета, постоянните секретари на министерствата на вътрешните и външните работи, които съставляваха ПССС, щяха да подложат на преценка фактите, изложени от Централата, и да решат дали да го доведат до знанието на чуждестранния секретар и премиер-министъра. — Дръж ме в течение, Джеймс. Положението е малко щекотливо. Могат да ни наложат ограничителни мерки, ако не внимаваме. Не е необходимо да ти казвам това, нали? Колкото по-скоро откриеш тази Сара Йенсен, толкова по-добре за всички ни.

Бартроп кимна едва забележимо, колкото да признае очевидната истина. Помълча за момент, после каза:

— Има още нещо, което трябва да споделя. Разбира се, това изцяло зависи от вас, но на ваше място не бих го съобщил на съвета или където и да било другаде. — Той се усмихна със спокоен и сериозен израз.

Ц чакаше.

— Е?

Бартроп изгледа в упор Ц през плота на писалището, задържа погледа му, готов да улови и да претегли и най-малката реакция, която би се изписала в него. Когато заговори, гласът му бе хладен, неутрален, почти академично безизразен:

— Поразровихме се по-надълбоко в биографията на Йенсен и открихме нещо обезпокоително. Съществува догадка — само толкова, нямаме никакви доказателства, — че Йенсен притежава, така да се каже, отмъстителна жилка в характера си. — Направи пауза. По лицето на Ц пробягна лека бразда на безпокойство.

— Доколко отмъстителна?

Бартроп сведе за миг очи към ръкавелите си, после пак ги насочи към Ц.

— Достатъчно отмъстителна, за да убие човек.

24.

Сара се събуди бавно от дълбокия си сън. Отвори очи и погледна нагоре към непознатия таван. Спомените нахлуха отново. Данте, Мосами, Джейкъб, Мароко, Джак. Протегна се към часовника, който беше на масичката до леглото. Беше седем и половина сутринта.

Господи, беше спала от вчерашния следобед досега без прекъсване. В душата ѝ се прокрадна отчаяние. Сън. Сън в продължение на дни, седмици, месеци. Знаеше начина. Тялото ѝ щеше да престане да усеща, умът ѝ щеше да потърси забрава.

Изправи се рязко, с поглед, препускащ бясно из стаята, и съзнание, ужасено от спомени. Не отново, за бога, не отново! Нямаше да може да го понесе още един път. Щом я завладя предишният спомен, настръхна от ужас. Преди беше успяла да намери решение. Беше ѝ отнело години, но бе действало добре. Щеше да действа отново. Само че този път нямаше да губи време. Прехвърли крака през ръба на леглото и се изправи замаяна.

Мина по килима към просторната баня, разположена до спалнята. Хладният мрамор освежи стъпалата ѝ. Мраморен под, мраморни стени, всичко в бяло, като в мавзолей, сред който се открояваха единствено трите украсени с дървени филиграни прозореца, разположени на една от стените и стигащи от пода до тавана. В средата на банята имаше голямо джакузи, изсечена в мраморния под. Встрани се намираха сауна и душ. Сара пристъпи под душа, нагласи крана за температурата на нула и пусна водата докрай. Леденият порой се изливаше върху нея, стягаше тялото ѝ, проникваше в косата и очите ѝ.

Излезе от банята, подсуши се с хавлия и с израз на отвращение облече вчерашните си дрехи. Среса се и отиде до френските прозорци в другия край на спалнята. Излезе през тях навън в хладния утринен въздух.

Градината беше оазис, оставен като убежище за птиците, които пееха и пърхаха насам-натам над пътеката, по която тя вървеше.

Навсякъде имаше вода, шуртяща в малки канали, които прорязваха градината. Сара стигна до басейн, пълен с шарани и охраняван от две каменни котки. Като гледаше дебелиите златисти, проблясващи във водата риби, тя се запита дали котките успяваха да задържат птиците-рибари надалеч, или пернатите са се промъкнали тайно и са се наiali до насита. Продължи нататък към предната част на къщата, като се наслаждаваше на усещането за усамотение.

До ушите ѝ достигна леко потракване на порцелан, погледна надолу и видя Джак, който седеше на една от долните тераси и закусваше. Той вдигна очи нагоре и се усмихна, като я видя да приближава.

— Защо си станала толкова рано? Мислех, че съм единственият, който се събужда в ранни зори.

— Тук е прекалено красиво, за да остана да се излеждам с леко сърце.

Джак посочи към масата:

— Е, щом си станала, искаш ли да закусиш?

Сара погледна кроасаните, нарязаното манго и папаята, отрупали масата. Уханието на прясно смляно кафе изпълваше въздуха. Седна срещу Джак.

— С удоволствие.

Джак натисна малък звънец. Секунда по-късно се появи Анжело. Малко след него и Джейкъб, леко приведен от сутрешната скованост на ставите.

— Още две закуски, ако обичаш, Анжело. Между другото какво става с дрехите?

— Всичко е наред, господин Джак. Мариела ще е готова след около час.

— Хубаво. Много мило от нейна страна. Когато са готови, остави ги в стаята на младата дама.

Сара забеляза, че той не произнесе името ѝ. Предположи, че Джейкъб му е казал всичко и сега той прикриваше самоличността ѝ.

— Какви дрехи? — попита тя.

— Е, не можеш да ходиш наоколо само с тези, нали? Мариела преправя за теб някои от своите дрехи. Малко е примитивно, но съм убеден, че ще ти стоят чудесно. Така е по-добре, отколкото да ходиш до Маракеш за нови.

Сара примигна срещу него. Каква невероятна предпазливост! И така, тя трябваше да остане скрита, без да оставя никакви следи във външния свят, сякаш не съществуваше. Почувства пристъп на гняв, последван от зародил се страх. Мислено си представи безименни лица, бродещи из тълпата, задаващи въпроси, търсещи нея.

Вгледа се в непознатия мъж срещу себе си. Запита се колко ли знае той. В съзнанието ѝ нахлу тревога, но Сара бързо я отхвърли. Джейкъб не би я довел тук, ако не можеше да се довери изцяло на Джак. Тя също трябваше да му вярва.

Джейкъб носеше панамена шапка, която свали и размаха отривисто.

— Добро утро, милинка. Как спа? Добре?

Сара посрещна с усмивка смелите му опити да прикрие загрижеността си.

— Да, благодаря, Джейкъб. Сигурно съм спала не по-малко от петнадесет часа.

— Хубаво. Това е нещо. — Той се обърна към Джак и го озари с широка усмивка: — Услужих си с шапката ти. Мислех да се поразходя, а не исках да ми заври мозъкът или каквото е останало от него.

— Както винаги, предпазлив, а?

— Я не ми ги пробутвай такива. — Джейкъб го изгледа, изобразил шеговито обиден вид, и се обърна към Сара: — Казвам ти, навсякъде, където отида, някой ме следи. Нали ги знаеш ония малки, примигващи червени лампички. Направих фаталната грешка да се разходя надолу покрай стената, на приятно и сенчесто място. Все едно си в някоя дяволска крепост — височина петнадесет стъпки, мрежи, камери. Не можах дори да се изпия в храстите от страх да не задействам някоя аларма.

Сара и Джак избухнаха в смях.

— И добре че не си го направил — отвърна Джак в същия дух. — Знам всичко, което става в тази градина. Имам най-добрите инфрачервени и дневни камери, сигнални светлини, сензори, всичко, за което се сецаш. И освен това имам и Яп. — Точно в този момент се появи свирепият йоркширски териер, притичващ по петите на Мариела, която носеше другите две закуски.

Мариела постави подноса на масата, сгълча Яп, който подскачаше наоколо в сутрешно въодушевление, и пак се скри в

къщата. Яп погледна след нея, после отиде да изучи Сара. Тя се приведе, разроши козината на гърба му и му заговори ласкаво. Напълно обезоръжен, той легна на земята и започна да се търкаля, като излагаше белия си корем за почесване.

— Тук направи голямо завоевание — отбеляза Джак. — Обикновено той не се дава току-тъй на непознати. В такива случаи се налага да го държа — хапе злобно.

— Браво, Яп. Браво, момчето ми. — Сара се напреди, за да се усмихне на двамата мъже. Колко мило, колко типично за Джейкъб да я увери в собствената ѝ безопасност по такъв небрежен начин, без да посочва опасното положение, в което се намираше тя. А също и Джак, който беше схванал бързо и беше добавил внимателно подкрепата си. Сърцето ѝ още беше като окаменяло вътре в гърдите ѝ, смазано от непоносима тежест, ала страхът, който се прокрадваше подмолно, щеше да бъде задържан настрана. Пък и все още не беше изгубила способността си да се смее. Това я изненада. Значи началото бе поставено.

Внезапно се сепна от унеса си. Джак отново беше заговорил.

— Мариела отива да пазарува тази сутрин, нали знаеш — храна, бакалски стоки. Ако имаш нужда от нещо, просто ѝ кажи.

Не можа да се сети за нищо, от което да има нужда, и поклати глава, но после си спомни.

— А, да, само едно. Вестниците, ако може. Бих искала да видя дали има нещо...

— Да, разбира се — каза Джак. — Анжело отива за тях към един часа. Те пристигат към три, така че той отива малко по-рано и пийва по едно с приятели в някое кафене. И си мисли, че аз не го знам. Би трябвало да е наясно, че знам всичко, което става тук.

В четири часа Анжело се върна с куп английски и италиански вестници.

— Добро ли беше питието? Твоите приятели добре ли са? — попита Джак с усмивка.

— Чудесно, благодаря, господин Джак. — Анжело отвърна с усмивка на шегата, която бе стара почти колкото тях двамата.

Той занесе вестниците на засенчена маса на терасата в задната част на къщата и ги разпръсна като ветрило. Джак му благодари и го

помоли да отиде и да предаде на младата дама, че вестниците са пристигнали.

Джейкъб и Сара се появиха след няколко минути. Сара беше облякла един от костюмите, преправени от Мариела — дълга бяла ленена пола и блуза. Бяха широки, лошо скроени, но въпреки това не можеха да скрият красотата ѝ.

Джак се загледа в нея. С прибрана назад коса и бледо, без грим лице тя приличаше на младо момиче преди първото си причастие. Обаче, когато пристъпи по-близо, илюзията изчезна. Мястото на ведрината на невинността беше заето от бремето на преживяното и от тежестта на трагедията. Лицето ѝ беше изпито и изопнато, ръцете ѝ висяха отпуснато, походката ѝ беше тежка. Но странно, не приличаше на победена. Държеше главата си изправена и в очите ѝ проблясваше предизвикателство.

Сара и Джейкъб седнаха на масата и тримата започнаха да четат съсредоточено. Сара четеше „Куриере де ла Сера“, „Ла Стампа“ и „Таймс“. Джак — „Дейли Мейл“ и „Гардиън“, Джейкъб — „Индипендънт“ и „Дейли Телеграф“. Всички мълчаха, четяха задълбочено и търсеха една и съща история. Но нямаше нищо. Нито заглавие, нито параграф, нито дори бележка за арестуването на Карл-Хайнц Кеслер, Матю Арнът или Карла Витале. Секунди след като разгърнаха вестниците, те знаеха, че Катания не е бил арестуван, защото ако беше, това със сигурност щеше да бъде разтръбено в италианската преса с огромни заглавия, които да е невъзможно да се пропуснат. Но те все още четяха внимателно всеки ред.

След половин час на земята лежеше купчина смачкани страници.

Имаха двадесет и четири часа на разположение. Дори повече. Защо не бяха направили нищо? Сара гледаше лицата пред себе си и търсеше отговор в тревожните очи, които я наблюдаваха.

Двамата мъже мълчаха. Джейкъб направи предположение:

— Може да са ги арестували. Не знам какви са крайните срокове за залагане на вестниците, но това може да се е случило твърде късно, за да се появи в днешните издания.

— Да, така е. — Сара се вкопчи с надежда в това, като се опитваше да отхвърли дремещия страх. — Ако са ги арестували снощи, това ще излезе във вестниците утре. По-добре да гледаме новините. Може да кажат нещо там.

Те гледаха „Скай нюз“ на голям екран в тъмна стая. Нищо. Сара изключи телевизора и започна да снове из помещението. Беше толкова просто. Доказателства, арест, новина. И все пак нямаше нищо. Нищо не беше направено.

— Не мога да го проумея. Какво става? Защо все още не са ги арестували? — Гласът ѝ беше тъжен.

Двамата мъже се спогледаха.

— Може и да не става така директно. Ще бъдат въвлечени полицията, много хора. Всички те ще действат по свой начин. Може да имат причини за мълчанието на пресата — каза Джак.

— Добра причина? — изкрещя Сара. — Двама души са мъртви. Каква по-добра причина им трябва?

— Може да искат да ги следят известно време, за да видят докъде ще ги заведат — каза Джейкъб. — Все пак има много неща, които те не знаят. Това би помогнало.

— О-о, да. С изключение на факта, че който и да е убил Мосами и Данте, все още е на свобода и ме търси. — Сара изведнъж млъкна. Очите ѝ се озариха от една идея. — Тъкмо ми дойде нещо наум...

Двамата мъже се изправиха на местата си и едновременно попитаха:

— Какво?

— Барингтън все още няма касетите. Тези, в които се споменава, че Кеслер и Катания са третият и четвъртият. Казах му за тях по телефона, но това не е сериозно доказателство. Касетите обаче са тук. Ти ги донесе, нали, Джейкъб? Мисля, че си спомням как ги мушна в куфара си.

Джейкъб кимна.

— Така. Ще направим копие от тях. Можем да му ги изпратим. След това ще видим какво ще стане. Ако ги арестува, ще му имам доверие, ще вярвам малко повече в неговата система. Ако не ги арестува, няма да му имам доверие.

Джак и Джейкъб се размърдаха с неудобство. Сара имаше право, но те не бяха склонни да се съгласят с нея. Това приличаше на изпитание, дори на капан за Барингтън и тя почти се надяваше той да се провали. Звучеше така, сякаш беше направила таен план, за който сега търсеше тяхното одобрение.

— Какво ще правиш след това? — попита Джейкъб.

Сара просто се усмихна.

Пакетът от Сара Йенсен пристигна на бюрото на управителя на следващия ден. Още на сутринта Анжело долетя в Лондон, предаде го на „Федерал Експрес“, плати в брой, за да заличи следите на подателя, и поиска да изчака два часа, преди да го доставят. След това хвана първия обратен полет за Маракеш и когато пакетът пристигна на бюрото на Барингтън, той вече летеше над Испания.

На пакета имаше надпис, изписан на ръка със синьо: „Лично и поверително. Да се отвори само от получателя“. Барингтън разкъса обвивката. Подаде се кремав лист. Той зачете:

Господин Управител,

Приложените касети ще потвърдят моето доказателство. Сега, когато разполагате с тази информация, вярвам, че ще я предадете на съответните власти, които и да са те, за да осигурите съответните арести. Ще разберете, че докато тези хора са на свобода, моите страхове за собствената ми безопасност са основателни. Поради това вярвам, че ще действате с нужната бързина. Дотогава ще остана на мястото, където съм сега, най-малкото от съображения за сигурност.

Искрено ваша:

Сара Йенсен

Барингтън позвъни на Етел.

— Ако обичаш, задръж всички обаждания, докато не ти кажа.

С нервна тръпка извади касетофон и пусна единия запис. Слуша около половин час, след това изключи касетофона и изпадна в мрачно мълчание. Слава богу, Сара Йенсен беше жива, но нейното повторно появяване, макар и косвено, беше — най-меко казано — неудобно. Той отдавна се надяваше, че може да започне да се измъква от тази бъркотия, обаче последните разкрития го въвлякоха в още една.

Това, че Катания беше замесен, не го интересуваше. Но Карл-Хайнц Кеслер беше изпълнителен директор на известна банка в Сити,

която беше под негова юрисдикция. Ако това се разчуеше, щеше да смаже репутацията на Сити и неговото собствено досие на добър ръководител. Той се надяваше доста отчаяно, че Бартроп ще може да опази всичко това далеч от пресата и че няма да има много проблеми и всичко ще се, реши тайно, зад кулисите. Обаче съзнаваше, че убийствата бяха направили това почти невъзможно. Трябваше да извърши много ловки и сложни маневри, ако искаше да излезе от тази история с неопетнена репутация и непокътната кариера.

Потъна в мисли за около петнадесет минути, след което се обади на Бартроп.

— По-добре наминете насам — каза той. — Сара Йенсен се свърза с мен.

Двадесет и пет минути по-късно Бартроп беше в офиса на Барингтън. Прочете писмото, чу записа и се облегна назад с разтревожен израз на лицето си.

— Какво мислите за това? — попита Барингтън.

Бартроп въздъхна тежко.

— Да, от една страна е добре. Тя е жива и е дала доста изчерпателни доказателства за Кеслер и Катания. Трябва да успеем да намерим сметките, за които споменават Кеслер и Катания, и това ще натопи чудесно управителя на Националната банка на Италия. Но това все още не ни води до Фиери и ни поставя в малко неудобна позиция.

— Какво искате да кажете, да я накараме да се върне ли?

— Не, не чак това. Ще я намерим. Но тя, изглежда, предлага нещо като сделка — да арестуваме всичките заговорници и тя ще се върне. Явно знае нещо за Фиери и връзките с Мафията, така че вероятно ще го сподели след това. Но ако сега арестуваме някого, ще изоставим някои многообещаващи разследвания за сметка на едно неизвестно сведение от нея, което може да се окаже безполезно. Ако се получи така, ще сме изпуснали идеалния си шанс да заловим Фиери. Тук е проблемът.

Бартроп гледаше към двора.

— И така, как ще постъпите?

Бартроп се отърси рязко от замислеността си.

— Все още не знам. Ще помисля малко върху това.

— Какво да правя, ако тя се обади?

— Не мисля, че въобще ще го направи. Достатъчно умна е, за да знае, че може да проследим обаждането. Това е другото тревожно нещо. Прави язвителен намек за „съответните власти“. Явно подозира, че знаем повече от това, което сте й казали. Вероятно си е съчинила мащабна теория за заговор.

Барингтън се изсмя хрипливо.

— Не е далеч от истината, нали?

Бартроп го изглежда кисело и се насочи към вратата. Преди да я затвори, се обърна и каза през рамо:

— Ако тя се обади, накарайте я да говори. Опитайте се да измъкнете колкото се може повече. Кажете й да се върне и ние ще уредим нещата.

Барингтън се втренчи в затворената врата, сякаш тя носеше отпечатък от човека. Той почти пожела Сара Йенсен да остане скрита, само и само за да дразни Бартроп. Загледа се мрачно в двора, но не намери утешение в зеленината. Неговото единствено успокоение бе, че положението на Бартроп беше далеч по-лошо от неговото.

Беше говорил с канцлера тази сутрин, беше му разказал целия случай. Канцлерът беше говорил с министър-председателя, той, от своя страна — с чуждестранните и местните държавни секретари, които, на свой ред, се обърнаха към собствените си постоянни представители и правителствени секретари. Така беше започнала една бъркотия от телефонни разговори и светкавични нервни лични срещи, която трябваше да стигне връхната си точка тази вечер, когато всички тези хора, с изключение на министър-председателя, щяха да се срещнат с генералния директор, канцлера, Бартроп и главния адвокат в шест часа в кабинета на правителството. Тогава щяха да се разменят обвинения, оправдания и обяснения. Неговото присъствие не беше сметнато за необходимо и преди всичко беше благоразумно да стои настрана от всичко това. Битката щеше да бъде тежка. Нека Бартроп и канцлерът да я поемат цялата.

Бартроп седна отзад в роувъра, дърпайки ядосано вратовръзката си, докато Мънроу караше към дома му. Беше му горещо и неудобно. Усещаше вратовръзката си като примка. Силно ненавиждаше усещането, че не може да контролира нещата. Случаят Катания, който беше започнал толкова обещаващо, сега се изплъзваше от ръцете му.

Първо убийствата, после изчезването на Сара Йенсен и сега тази отворителна среща, от която току-що беше излязъл.

Тя продължи около час. Беше видял тихото задоволство по лицата на хората около себе си. Положението му беше окаяно — две убийства на чужденци, мащабна международна измама с голям политически отзвук и постоянният страх, че това ще се разгласи в печата. Когато представи последните разкрития на Сара Йенсен, те предизвикаха оглушителен шум, изместен бързо от възмущение заради нейния начин за връзка.

— Да се крие, да изпраща касети, да ни дава завоалирани инструкции! Та тя ни се подиграва — ломотеше държавният секретар.

Бартроп се беше развеселил от това, единственото весело нещо за него на тази ужасна среща.

Все пак положението не беше безнадеждно. Той можеше да продължи разследването, но беше предупреден отсега нататък да играе по правилата, да не поема излишни рискове и да внимава да не изтече информация в пресата. Освен това върху него се упражняваше натиск от всички страни да открие Сара Йенсен колкото е възможно по-скоро.

Междувременно Специалният отдел беше инструктиран да ускори разследването по разкриване на убийците, от които досега нямаше и следа. Всичко, което можеше да се каже със сигурност, беше, че убийствата са били извършени от двама души. И двамата — професионални наемни убийци.

Не беше открито също и оръжието на убийството. Нямаше отпечатъци, нито никакви следи от убийците, само двата трупа — единият с прерязана вратна вена, другият с куршум в дясното слепоочие. Куршумът беше изваден и подложен на задълбочена съдебна експертиза, която установи, че е бил изстрелян от РЮГЕР МАРК-11, който никога не е бил използван при документиран в архивите престъпления досега. Всеки пистолет оставя миниатюрни следи по изстрелваните от него куршуми. По целия свят се държат досиета и се отбелязват също като отпечатъците от пръсти. Това оръжие обаче нямаше история.

Нямаше свидетели. Никой не беше видял нищо необичайно или подозрително. Убийствата бяха извършени изключително прецизно.

Бартроп почувства разтърсването, когато Мънроу спря колата пред дома му, излезе чевръсто и отвори вратата пред него. Бартроп

излезе, пожела му лека нощ и се оттегли в къщата. Отиде в кабинета си и си наля уиски, като допълни чашата с вода от каната, пълнена всяка сутрин от Мейбъл, неговата домашна прислужница. Отвори една вратичка в шкафа, зад която бяха подредени нагъсто четири реда компактдискове, и избра Лестър Йънг. Седна на бюрото си, докато протяжният джаз се разстиляше из стаята. Вибрациите на гласа и ритъмът на саксофона изпълниха сетивата му, като изчистиха всички мисли от съзнанието му. Той изпи питието, наля си още едно, завъртя чашата в ръката си, заслушан в музиката, и се загледа през прозореца.

Тогава мислите започнаха бавно да се процеждат обратно. Мисли, тревоги, грижи, натрапчиви идеи. Познаваше ги до една, но сега те бяха превъзхождани от едно непознато усещане — загадъчност. Невидимостта на убийците беше обяснима за него, но желанието и способността на Сара да изчезва безследно го интригуваше. Тя беше смятана за неопитен новак, но не се държеше като такава. Той осъзна, че от самото начало Сара беше действала с изнервяща женска изтънченост. Сега беше офейкала, далеч от слепия страх или малодушната непочтеност. Колкото повече научаваше за нея, толкова повече се потвърждаваха подозренията му. Тя беше способна да поеме живота си в собствените си ръце, пренебрегвайки както условностите, така и закона. Беше го направила веднъж, можеше да го направи отново. Бяха я предизвикали достатъчно.

Леко почукване на вратата прекъсна нишката на мислите му. Беше Мейбъл.

— Вечерята ви е готова, сър. Да я поднеса ли?

— Да, благодаря ти, Мейбъл.

Той последва прислужницата надолу по стълбите. В трапезарията имаше маса, сервирана за един човек, разположена пред телевизора. Бартроп седна. Мейбъл се върна с рибена супа, картофено пюре с месо и сирене суфле. Лека храна. Умно от нейна страна.

Бартроп се навечеря и се върна в библиотеката. Малко по-късно се обади Найджъл Саутпорт, шефът на италианския клон. Той потвърди, че около домовете на Антонио Фиери и Джанкарло Катания са поставени хора, които да наблюдават денонощно.

Бартроп беше поискал и беше получил съдействието на разузнавателния отдел на карабинерите. Това беше единственият отдел на италианското разузнаване, на когото Бартроп имаше някакво

доверие. Тъй като съзнаваше, че Братството притежава ограничени възможности да осигури адекватно наблюдение на техните две цели, Бартроп беше разрешил на Саутпорт да се свърже с карабинерите, които, без да задават много въпроси, се съгласиха да съдействат. Услуга за услуга, доверие за доверие.

25.

Слънцето беше високо в небето, над очертанията на Атласките планини, когато на следващия ден Сара, Джейкъб и Джак се събраха отново за пресата. Седнаха около дървената маса, кимнаха си и започнаха да четат. Така започваше ежедневието — надежда на закуска, нерви по обяд, вестници в четири, разочарование, отбягване, разсейване през целия следобед и вечерта, докато утрото отново посееше лъч на надежда, който избледняваше през деня.

Сара се опитваше да не мисли за това през следващите няколко дни. Джак имаше конюшня с великолепни арабско-берберски жребци и тя яздеше, придружавана от Анжело, до склоновете на планините по няколко часа всяка сутрин. Когато се връщаше, потъваше в градината и правеше дълги почивки. Ходът на времето се отмерваше с яденето и пристигането на вестниците.

Една неделна вечер, след като Джак си легна, тя най-сетне наруши наложеното си мълчание. Дватамата с Джейкъб останаха будни, напиха се с отлежал „Арманияк“ и размишляваха до късно през нощта.

Джейкъб отново повтори подозренията си, че някак си е замесен и Пети отдел.

— Каква беше все пак ти на практика? Един таен агент. И кой отговаря за този сорт неща? Пети отдел. — Той говореше бавно и търпеливо. — Те криеха от теб много неща. Като например факта, че е замесена Мафията и че те първи научаваха цялата вътрешна информация. Обаче казаха ли ти или поне предупредиха ли те, че може да е опасно? Не. Просто ти представиха една измислена история и ти се съгласи да участваш като таен агент на шефа на Националната банка.

Джейкъб извъртя очи към небето и гласът му затрепери от вълнение.

— Чувал ли е някой изобщо подобно нещо? Защо не го прозрях още в началото? Предполагам, че щеше да е по-приемливо да се беше съгласила да проучваш една нормална, чистичка измама от малък

мащаб. Обаче изнудване на високо равнище и тайна организация за опериране по вътрешна информация, в която е замесена и Мафията? Това е далеч извън компетенцията на шефа на банката. — Той погледна обвиняващо към Сара. — По каквато и да е причина той те измами и използва. И аз се обзалагам, че независимо дали ти харесва или не, това има нещо общо със службите за сигурност, а не с управителя на Банк във Ингленд.

Сара помълча малко.

— Не знам нищо за това, Джейкъб. Мога да позвъня утре на управителя и да го питам, но ако е вярно, той въобще няма да ми каже, нали?

Не за първи път през последните дни Сара се питаше защо я нае управителят. Защо не се обърна към Отдела по измамите или не използва други, по-подходящи средства? Беше ѝ дал огромна свобода, без да се интересува от методите ѝ на работа. Докато тя представяше резултати, той беше доволен.

Самоуправлението беше много удобно за нея, но тя на няколко пъти наруши закона при работата си за Барингтън. До каква степен това беше незаконно? Какво би станало, ако някой разбере за нейните незаконни милиони?

Статутът, който имаха отделът на Барингтън и самият той, тогава разсея съмненията ѝ, но сега подозренията се увеличаваха като пукнатини по стена. В мислите си Сара започна да разделя човека от неговия отдел. Винаги беше вярвала, че е под негова протекция и че неговият отдел узаконява действията ѝ. Ала нищо не доказваше тяхната връзка. Нямаше никакъв документ. Нямаше свидетели.

Тя почувства засилваща се изолация. Без необходимото потвърждение от управителя тя беше престъпник. Без неговото покровителство тя беше уязвима, почти фатално безсилна. Не можеше вечно да остане и да се крие тук, при Джек и Джейкъб. Да, мястото беше красиво, но въпреки това беше вид затвор и клаустрофобията започваше да я обхваща и да се промъква през страховете ѝ. Беше разкъсвана между желанието да забрави всичко, да изчезне, да отлети до Хималаите, да последва Еди и Алекс там, където никой никога нямаше да може да я намери, и копнежа да се върне в Лондон, да се изправи лице в лице срещу Барингтън и да разбере какво всъщност става.

Тя беше изпълнила своята част от сделката — беше разкрила престъпление, беше предоставила на управителя достатъчно доказателства и улики, но престъплението и престъпниците бяха много по-секретни, отколкото тя можеше да знае. А трябваше да проумее това още тогава. Сега вече имаше убийства. До този момент — две. При все това той не предприемаше нищо. Защо? Въпросът прогърмя като боен снаряд в главата ѝ.

Спомни си вълнението, когато управителят я бе попитал дали ще работи в качеството на таен агент за него. Тя беше поласкана от неговото положение и привлечена от блясъка на потайността. И какъв беше резултатът? Смърт, а животът, който беше изграждала с толкова болезнени усилия, бе разрушен.

Непознато досега усещане за поражение беше започнало да прониква в нея като отрова. Засили се гняв, който събуди спомени, тласкайки я към емоции, които се беше надявала да не изпита никога отново. Усети, че я обхващат познати сили. Първия път бяха неустойими. Сега бяха мощни и растяха с всеки изминал ден.

Пожела лека нощ на Джейкъб и си легна, но не можа да заспи. На другата сутрин стана с разбита на пух и прах вяра в Барингтън и с формиращо се ново решение.

Закуси в стаята си, разходи се из градината, поплува в басейна, като през цялото време непрестанно мислеше. След това с готово решение отиде при Джейкъб и Джак. Разговаря с тях половин час, като спореше решително.

Убедиха я да изчака още няколко дни. Съгласи се с неохота. Два дни живя в затвора си, като се опитваше да не мисли, да живее, да се наслаждава на красотата на къщата.

Както и предполагаше, във вестниците нямаше нищо.

Дойде третият ден — сряда, и адреналинът започна да пулсира във вените ѝ. Почувства, че ѝ прилязва от очакване. Пропусна закуската, обядва в стаята си, направи последните приготовления и за последен път зачака вестниците.

Леко затваряне на автомобилна врата в четири часа обяви завръщането на Анжело. Сара, Джейкъб и Джак излязоха от стаите си и се събраха около кръглата маса в сенчестия двор в задната част на къщата. Анжело остави купчината вестници в средата, върху бяла покривка: „Файненшъл Таймс“, „Таймс“, „Гардиън“, „Индипендънт“,

„Дейли Телеграф“, „Кориере де ла Сера“ и „Ла Стампа“. Сара погледна към Джейкъб и Джак.

Те ѝ отговориха с поглед, който казваше — да, стискаме палци, — и се захванаха с вестниците. Преглеждаха внимателно всяка страница и с угасваща по лицата им надежда я хвърляха на пода, докато масата остана празна.

Сара избърса мастилото от ръцете си и почерни кърпичката. Гласът ѝ беше хладен, почти спокоен сред хаоса от смачкани страници: — В такъв случай, последна възможност?

Те кимнаха с решителни лица.

Джак извика Анжело, който пристигна бързо и донесе мобифона. Беше го купил от Южна Франция преди няколко месеца. Телефонът беше свързан към малка компания, собственост на един приятел на Джак, намираща се край Вил Франш, и беше много удобен за разговори, когато Джак не искаше да бъдат проследени до дома му в Мароко. Към телефона бе прикрепено записващо устройство, което записваше и двете страни при разговор и ги прехвърляше на основния рекордер в къщата. Джак взе мобифона от Анжело и го накара да запише разговора, който щеше да проведе. Анжело кимна и се прибра обратно в къщата.

Джак подаде мобифона на Сара. Тя погледна часовника си. Три и половина лондонско време. За бога, нека той бъде там, помисли си тя. Нека това да приключи без много размисли.

Тя набра личния номер на управителя. Той вдигна след три иззвънявания. На нея силно ѝ се искаше да му вярва. Това щеше значително да улесни нещата. Ощипа се, усилено заизрежда въпросите си, за да го свари неподготвен.

— Обажда се Сара Йенсен. Мисля, че ми дължите обяснения. Защо не последваха арести? — Говореше отсечено, със студен и делови тон.

— Виж, Сара, защо не ми кажеш къде се намираш? Ще те вземем, щете отведем на сигурно място и тогава ще ти обясня всичко.

Сара изсумтя с недоверие:

— Нима очаквате да ви повярвам? Лъгали сте ме постоянно, откакто ме наехте. Сега очаквате да ви вярвам?

Гласът му сякаш стана по-твърд:

— Слушай, Сара, всичко това отиде твърде далеч и...

Нейният тон стана леден и рязък:

— Да, наистина твърде далеч. Мосами е мъртва, Данте — също. След това щях да съм и аз, ако не внимавах. Губернаторе, просто отговорете на въпроса ми. Защо нямаше арести?

Неговият глас се промени, бавен и педантичен:

— Не е толкова просто. Все още не можем да тръгнем срещу тях. Имаме малко проблеми с уликите.

Търпението ѝ се изчерпа.

— Казахте още в началото, че нямате нужда от улики като за съдебната зала. Така че какъв точно ви е проблемът сега?

Той се позасмя.

— Е, добре, трябва да знаеш, че ти представляваш известен проблем. Затънала си до гуша в това, нали, Сара? Научихме за твоите три милиона лири и открихме още едно-две други любопитни неща. Ето защо си ми представила само половината от истината, нали? Нищо не мога да направя, ако не съм наясно с всички факти, а ти няма да ми ги предоставиш. Не можеш да очакваш от мен да действам избирателно. Ако тръгна срещу Катания, аз ще вървя и срещу всички, намиращи се около него. В момента това включва и теб. Всъщност има и заобиколен начин, но трябва да разговаряме. Виждаш в какво затруднение съм. Нищо не мога да направя, докато не ми кажеш къде си и докато не попълниш някои от празнините, освен ако не си решила да те разследват и теб. Предлагам ти да действаш много предпазливо. Ти съвсем не си идеален и неопетнен свидетел.

Сара слушаше безмълвно, докато се парализираше от смесицата от ужас и гняв. Барингтън продължи с внезапно омекнал глас, сякаш беше усетил, че натискът му бе твърде силен:

— Виж, Сара, най-доброто, което можем да направим, е да се съберем и да обсъдим всичко това спокойно и трезво. Не мислиш ли?

— Смятам, че е твърде късно, господин управител. — Тя затвори и се умълча, потресена от отявленото му предателство. С усилие се овладя, повтаряйки си разговора мислено и търсейки следи, за които да се хване. Както и да го разбираше, в неговото бездействие нямаше никакъв смисъл. Не можеше да разгадае истинските му мотиви, нито защо толкова яростно ги криеше от нея. Сега беше решил да играе гадно. Сам потвърди, че ѝ бе противник.

Сара знаеше с какво точно я заплашва. Нека само да опита, помисли си тя със злорадство. Не може да докаже нищо. Усмихна се на себе си въпреки шока. Какъв глупак! Щом знаеше тези неща за нея, досега трябваше да е разбрал, че заплахите биха били безсилни и биха довели до нежелан за него край. Сега тя бе получила своята улика. И щеше да я използва. Докато говореше сама на себе си, лицето ѝ се изопна. Сбогом, шефе, на добър час!

Джак и Джейкъб наблюдаваха цялата гама от емоции по лицето ѝ. Предаде им това, което беше казал управителят.

— Мисля, че той проигра последната си възможност, а вие?

Мълчаливото кимване на двамата породило у нея неочакван план. Почувства горчиво-сладкия привкус на заговорничество в устата си. Сара извади от куфарчето до краката си кафяв плик за писма и го сложи на масата с лице нагоре. Пред тях се виждаха отчетливо името и адресът, изписани с равни, отсечени букви с дебел черен химикал.

Хилтън Скъд, еск.

„Таймс“

1, Вирджиния Стрийт,

Лондон E1 9 БД

Всичко беше подготвено. В плика имаше писмо, написано от Сара предния ден, в което се описваше заговорът около Катания и нейната собствена роля, подкрепено с доказателства. Джейкъб беше взел със себе си всички записи, които изобличаваха заговорниците. Сара беше направила копие от тях и бе записала всички подходящи откъси на една касета. След разговора си с Барингтън добави и послепис към писмото. След това извади бележника си с адреси и го отвори на буквата „С“. Набра номер с тринадесет цифри. Линията зашумя и тя зачака. След дванадесет извънявания гласът на Хилтън Скъд прогърмя в слушалката.

Сара и Хилтън бяха добри приятели вече повече от седем години. Бяха следвали заедно в Кеймбридж, където Хилтън издаваше вестника на университета, докато уж бе студент по биохимия. Беше енергичен,

внимателен и изглеждаше изключително добре. Около шест стъпки и нещо висок, по-скоро слаб. Смяташе, че мускулите са за шофьорите на камиони. Имаше буйна лъскава черна коса, подстригана късо отзад и отстрани и падаща свободно отпред в екстравагантен перчем на челото му. Сара се представи и изслуша цяла тирада от обвинения за различни грехове, нарушения и пропуски. Беше доволна, че не го беше включила към високоговорителя. Най-накрая през смях успя да му, отнеме думата:

— Хилтън, млъкни за момент. Можеш да си измисляш подходящи наказания в по-удобно време, сериозно ти говоря. Изпращам ти пакет чрез „Федерал Експрес“. Трябва да го получиш до единадесет часа утре преди обяд. Ще намериш касети със записи и писмо от мен. Може да ти изпратя и други неща, вероятно на следващия ден или някъде там. Не изпускай нито едно от тях от поглед. — Лицето ѝ стана тъжно. — Чувал ли си за Мосами Мацумото? Няма как да не си чувал, направи материал за нея преди седмица. Тя беше най-добрата ми приятелка... А за Данте Скарпирато? Той ми беше колега и любовник. И той е мъртъв. Хората, които ги убиха, сега търсят мен. Убиват, за да опазят тайните си. Да, големи тайни. Само почакай, докато чуеш касетите. — След като се заслуша за момент, Сара изрече нетърпеливо: — Не ме питай защо не съм се обърнала към властите. Направих го. Те знаят кой точно стои зад всичко това. Имат доказателства, но не предприемат нищо. Сега единствено пресата би могла да ми помогне. Ако разтръбиш с подробности тези тайни пред хората, те няма да имат друга причина да убиват, освен за отмъщение. Не мога да ти кажа нищо повече, Хилтън — в пакета ще намериш обясненията. — Тя почувства как той затаи дъх. — Ти няма да можеш да се свързваш с мен, но аз ще ти се обаждам редовно, не се тревожи. Само напечатай историята колкото можеш по-обстойно и ме дръж извън нея. — След което с остра нотка добави: — И я напечатай бързо.

Хилтън Скъд постави слушалката на вилката и усети, че кожата му е настръхнала. Стана от металното си бюро и отиде в офиса на главния си редактор — Клемънт Стамп. Стамп беше деен англо-уелсец, богато надарен с характерните за всяка от двете нации качества. Надушваше добрата клюка от километър, но можеше да бъде и дискретен. Най-хубавата му черта беше сивата, стърчаща в

безпорядък коса. Изглеждаше като някой от онези рисувани човечета, пъхнали двата си пръста в електрически контакт. Сара го беше виждала два пъти и предположи, че всичките странни и чудати истории бяха причината за това — косата му беше вид склад за шокиращи случки.

Беше привлекателен човек, талантлив и честен, но с вродена склонност към дяволитост.

Когато Скъд влезе, Стамп дъвчеше химикал марка „Биг“ Остави обезобразения химикал на масата и погледна Скъд, който се настани на един счупен стол.

— Помниш ли моята приятелка от Кеймбридж, която сега работи в Сити, Сара Йенсен?

Стамп кимна.

— Човек не може да я забрави лесно.

— Тя мисли, че някой се опитва да я убие.

Стамп повдигна вежди подозрително.

— Помниш ли, че миналата седмица направихме материал за Данте Скарпирато и Мосами Мацумото?

Веждите слязоха надолу и Стамп се приведе напред.

— Мацумото е била най-добрата ѝ приятелка. Скарпирато е бил неин колега и любовник.

Стамп се изправи на крака.

— Какво става, Хилтън?

— Сара ни изпраща пакет. Трябва да пристигне утре. Казва, че в него има сведения и доказателства за огромен заговор. Иска да размътим водата.

Сара стана от масата, заобиколи я и застана между Джейкъб и Джак, като се опря с ръце на раменете им.

— Този Хилтън е добро момче. Да видим какво ще направи. — После добави със съжаление: — Бедата е там, че аз наистина се нуждаю от повече доказателства. Касетата с губернатора е добро доказателство, но не е достатъчно.

Джейкъб я изгледа ужасено.

— Не смяташ да използваш това, нали? С всичките му последствия.

Сара вдигна рамене.

— Изнудване. Точно това е. Празни заплахи. Той няма нищо срещу мен. Трите милиона — е, добре, но той не може да ме даде под съд, без да подведе и всички останали под отговорност. Пределно ясно е, че не желае да направи това.

— Но ако твоят приятел в „Таймс“ напише статия и изложи в нея всичко това, тогава вероятно ще се възбуди съдебно разследване. И ти може да бъдеш привлечена под отговорност заедно с останалите.

— Не мисля, че ще се стигне дотам. Освен това записът на моя разговор с Барингтън ми дава известна защита. Не смятам, че той би искал да ме види в съдебната зала.

— Но ти не можеш да отречеш, че една сензационна история на първа страница на „Таймс“ не може да не те засегне по някакъв начин.

— Така е. Знам това. Но наистина нямам голям избор. Нямам доверие на Барингтън. Почти бях склонна да размисля още веднъж, обаче... — Тя сви рамене. — Нашият последен разговор ме разубеди окончателно. А и не мога да стоя тук вечно. Единствената възможност, която имам, е да разглася цялата история в печата. Тогава може би Катания и неговите мафиоти-убийци или които и да са те ще бъдат арестувани и аз ще бъда в безопасност.

Джак и Джейкъб кимнаха мрачно. Докато ги гледаше, Сара почувства как я обхваща внезапна вълна от безпомощност. Ами ако в „Таймс“ не отпечатат нейната история — какво щеше да прави тогава? Идеите ѝ се бяха изчерпали. Ами ако бяха замесени и разузнавателните служби? Можеха ли те да окажат натиск и да спрат публикуването? Нямаше ли да поставят знак „Д“, с който се означаваха всички материали, засягащи интересите на националната сигурност? Но защо тогава напоследък какви ли не истории се разчуваха чрез вестниците? Тя се запита колко ли материали въобще не бяха видели бял свят, какви ли тайни биваха погребвани по официално нареждане или сваляни от вестниците? За хиляден път се запита срещу кого се беше опълчила? Погледна към двамата мъже.

— Знаете ли от какво наистина имам нужда?

— От какво? — попитаха те в един глас.

— От повече доказателства. Това, с което разполагам досега, е все още малко разпокъсано. Мисля, че „Таймс“ ще имат нужда от нещо повече от това, което съм им предоставила.

Джак я изглежда.

— Какво например?

— Видеозаписите.

— Какви видеозаписи?

— Онези, с които е изнудван Катания. Мисля, че биха били доста красноречиви. Нали знаете — Катания и Карла заедно в леглото.

— Знаеш ли къде се намират те?

Сара сякаш се заинтригува от проблясъка на непочтеност в очите му.

— Те са в дома на Карла, нали, Джейкъб? Арнът споменава за тях на записите, нали? Ти не ми пусна тази част от лентата, но спомена, че Арнът е казал на Карла нещо относно нейните изпълнения с Катания на касетите.

Джейкъб погледна и двамата.

— Да, наистина така казваше. Спомена, че те са в апартамента на Карла.

Тримата размениха усмивки помежду си в мълчаливо съзаклятничество.

— Какъв е адресът й? — попита Джак.

Джейкъб го изрецитира на един дъх. Беше ходил на този адрес няколко пъти на разузнаване, преди да поръча подслушвателните устройства на приятеля си Чарли.

— А тя как изглежда? Най-добре ми кажи всичко, което знаеш за нея.

Поговориха няколко минути, след което Джак се изправи.

— Ако ме извините, отивам да проведа няколко телефонни разговора.

Сара и Джейкъб се спогледаха усмихнали.

— Така и не можах да повярвам, че той някога ще се оттегли в пенсия.

— За щастие не е.

— Не се тревожи. Щастлив е, че има оправдание. Престъпление в името на една цел, какво по-добро от това? — Джейкъб се усмихна до уши с особено дяволито изражение.

Внезапно до тях се появи Анжело. Държеше касетата със записа на разговора на Сара с Барингтън. Тя я пхна в кафяв плик, запечатана го и го подаде пак на Анжело, който щеше да го изпрати чрез „Федерал

Експрес“ от Маракеш. Той взе плика, леко издут от касетата вътре. Не беше ключовото доказателство и никога нямаше да бъде внесено в съдебна зала, ако Сара успееше да направи нещо. А можеше да доведе до произнасяне на присъда.

Хората, които наблюдаваха дома на Карла Витале, се разпръснаха из Онслоу Скуеър, когато видяха Карла да излиза в пет и половина. Носеше спортна чанта. Предположиха, че ще отсъства около два часа. Няколко души се отделиха след нея, другите останаха да наблюдават.

Няколко минути след като Карла беше излязла, възрастният господин, който живееше под нейния апартамент, се върна след дълъг и спокоен следобед, прекаран в клуба си. Зад него вървеше жена на възраст, клоняща към седемдесет, със сива коса и престилка, чистачка, натоварена с огромна прахосмукачка и грамадна дамска чанта. Възрастният мъж галантно задържа вратата отворена пред старицата и влезе вътре след нея.

Чистачката — Карол Ейбрахамс, вървеше бавно, като спря за момент, за да си отдъхне на стълбището и да се увери, че мъжът се бе прибрал в апартаментата си и наоколо няма никой.

Спря се на площадката пред един от апартаментите на четвъртия етаж. Почука на вратата и позвъни — за всеки случай. Никакъв отговор. Вътре нямаше никой. Бръкна в ръчната чанта и извади връзка ключове и педантично провери двете ключалки. За по-малко от две минути беше вече вътре в апартаментата на Карла. Стрелна се навътре с изненадваща пъргавина, като държеше прахосмукачката във въздуха, така че да не закачи и влакънце от килима. Само за около пет секунди извади пластмасова торба от издутата си дамска чанта, постла я на пода и постави прахосмукачката върху нея. Изчака няколко минути с потни длани, като се молеше да няма алармена сигнализация. Секундите минаваха. Тишина. Нищо. Нямаше аларма.

Тя си пое дълбоко дъх на няколко пъти, за да се успокои и се захвана с работа. Указанията бяха прости и ясни — направо срамота при тези условия. Трябваше да извади всички видеокасети от апартаментата и да не докосва нищо друго. Слава богу, наоколо се забелязваха оскъдно количество видеокасети. Четири бяха наредени

под телевизора, други три — в сейфа, който тя отвори за по-малко от пет минути. Тези касети бяха в торба, в която имаше и доста аудиокасети. Карол извади торбата и погледна с копнеж обратно в сейфа, където имаше няколко екстравагантни бижута, каквито не беше виждала отдавна.

Носеше светложълти гумени ръкавици за миене на чинии, купени същата сутрин от „Сейфуей“, и прокара през пръстите си дузина огърлици.

Изкушението беше наистина силно, обаче инструкциите бяха категорични. Знаеше, че е по-добре да не ги пренебрегва. Върна обратно бижутата, заключи отново сейфа и пхна торбата с касетите заедно с останалите вътре в прахосмукачката. След това бързо се изнесе от апартамента.

Като прие отново ролята си на чистачка, тя се заклатушка надолу по стълбите и навън по тротоара. От един камион на „Бритиш Телеком“, паркиран пред сградата, я наблюдаваха двама мъже. Възнагради ги с театрална щърбава злобна усмивка и закуцука надолу по улицата.

Зад ъгъла отключи колата си и влезе в нея. Постави прахосмукачката на седалката до себе си. След като се увери, че никой не гледа към нея, я отвори, извади видеокасетите и ги прехвърли в куфар, който се намираше в краката ѝ. След това запали колата и подкара към „Хийтроу“. Два часа по-късно седеше в „Боинг 737“ на път за Маракеш.

Джак я посрещна на летището и я отведе до колата си. И двамата седнаха на задната седалка и с предвкусваща усмивка Карол отвори куфара и извади плячката си.

— Имаше много бижута — каза тя със светнали очи.

Джак направи гримаса за секунда, след това се усмихна широко. Карол беше работила за него двадесет години и беше вътре в играта от още двадесет преди той да се запознае с нея. Никога не беше устоявала на изкушението да го подразни.

— Не се притеснявай. Оставих ги на мястото им.

— Добре си направила. — Джак се засмя. — Анжело ще е свободен след няколко дни. Двамата ще уредите нещата, нали?

— Добре е да се съгласи, иначе аз се връщам обратно за бижутата.

Докато се смееха, те се преместиха отпред и потеглиха към Маракеш, до авеню „Баб Ядид“, където Джак остави Карол пред най-големия хотел в Маракеш — „Ла Мамуня“.

— Утре може да ти дам един пакет, който да вземеш на връщане. Не е контрабанда, няма страшно.

— Дяволски добре ще е да не е. Достатъчно гадно е да трябва да изминавам целия път дотук и на другия ден да се връщам обратно. Човек би си помислил, че съм загубено муле.

Джак се засмя на гнева — донякъде шеговит, донякъде истински. Карол смяташе да остане за два дни и да се позавърти наоколо, преди да се върне обратно.

— Ако реша да пратя пакета, утре ще ти позвъня.

— Предполагам, че искаш да чакам в хотела, нали? — Карол стоеше, широко разкрачена, с ръце на хълбоците и предизвикателен вид, нарушен от зрелищната ѝ усмивка.

— Не вярвам да си станала от леглото, когато се обадя. Само ще се уверя, че си във форма да пътуваш. Не се наливай много. Това е всичко. — Джак ѝ смигна, затвори вратата, преди тя да отговори нещо, и потегли, като продължаваше да се усмихва на себе си.

Професионалното ѝ незачитане, поднесено дори и на шега, докарваше Карол до ярост. Независимо от раздразнителния си нрав, тя беше един от най-прецизните професионални крадци в бранша. За повече от четиридесет години кариера нямаше нито един сблъсък със закона. Както и Джак, тя беше почти в пенсия, но понякога можеха да я убедят да приеме някоя странна поръчка, ако парите и клиентът бяха добри и си струваха. За Джак би свършила практически каквото поиска и всичко само за четвърт милион лири.

Джак пристигна обратно в Уриян в един часа през нощта. Сара и Джейкъб го очакваха. Събраха се в библиотеката. Той отвори куфара, извади видео- и аудиокасетите със замах, като се усмихваше широко.

— Не съм сигурен, че тези са подходящи за семейно гледане, но ние бихме могли да им хвърлим все пак едно око, а?

След това, сякаш беше прихванал нещо заразно от Карол, се изкикоти лукаво.

Сара и Джейкъб избухнаха в силен смях.

— Е, по-добре да проверим. — Прочитайки мислите си, Сара и Джейкъб се втурнаха за най-добрите места, точно пред видеоапарата.

Сара победи. Джейкъб изглеждаше засегнат.

— Това младо поколение няма никакво уважение. Там е бедата...

Те продължаваха да се смеят, тържествуващи за сензацията, когато първата от касетите оживя на екрана пред тях. Смяхът продължи. Карла и Катания бяха снимани в доста разнообразни компрометиращи пози по време на продължителен и добре документиран на лентата секс. Касетите представяха и словесни доказателства, на тях беше записано как Катания предава вътрешната информация. Не биха могли и да искат по-добро доказателство за изнудването.

Джак направи копия на всички касети. Сара написа кратка бележка за Хилтън, запечата я заедно с видеокасетите и аудиокасетите в голяма кесия. Даде я на Анжело, който щеше да я занесе на Карол Ейбрахамс на следващата сутрин. Карол щеше да я отнесе със себе си в Лондон и да я предаде на куриер, който щеше да я достави в „Таймс“. Сега тежестта на доказателствата щеше да нарасне значително.

Мисълта на Сара се върна към сцените, така ясно уловени на лентата. Красивите черти на Карла бяха изпълвали целия екран — студени, пресметливи и хитри. Но към нея Сара изпитваше само лека неприязън. Другият изпълнител я беше впечатлил повече. У нея се бе формирала неумолима омраза.

Като наблюдаваше проблясването на тъмните му очи, тя почувства, че е способен на изключителна жестокост. Не да мърси собствените си ръце, а да убива косвено. Сара лесно можеше да си представи как прави това.

Тя пожела лека нощ на Джак и Джейкъб и отиде в стаята си. Излезе на откритата тераса и пое дъх от все още топлия нощен въздух. Уханието на жасмин изпълваше сетивата като опиум. Отметна глава и погледна към звездите, големи и ярки. Лицето ѝ беше изпито — няколко дни не беше яла почти нищо, — но чертите ѝ бяха решителни. Сега вече имаше цел и болката започна да понамалява.

26.

Пакетът от „Федерал Експрес“ се стовари с тъп звук върху бюрото за пощата на „Таймс“. Лерой Грей, един от отговорниците за пощата, набра телефонния номер с апатичен жест на ръката си.

— Хей, Хилтън, „Фед Екс“ е тук. Да, ще ти го донеса, без проблем.

Хилтън прие пакета и се отправи към офиса на Клемънт Стамп. Стамп отвори плика, а Хилтън надничаше през рамото му. Той го обърна отворен върху бюрото си така, че цялото му съдържание да изпада. Имаше две деветдесетминутни касети и напечатано на машина писмо. Хартията беше измачкана от касетите. Стамп я изглади върху масата. Хилтън четеше над рамото му.

Скъпи Хилтън,

Направи с това каквото можеш. Можеш да го покажеш на Клемънт естествено, той е гениален редактор и може да му се вярва. Не го показвай на никакви адвокати, защото иначе въобще няма да го отпечаташ. Както и двамата знаем, те не си дават зор и биха предпочели да си живуркат мирно и тихо. Не го показвай на полицията или на властите. Можеш да разбереш защо им нямам доверие и дори ако намериш между тях някой свестен, аз ще посивея, а ти ще оплешивееш, докато направят нещо. Междувременно, както вече ти казах, се крия от страх за живота си. Същите, които убиха Мосами и Данте, сега търсят мен.

Моята роля в цялата тази история е на таен агент, нает от управителя на Националната банка. Той работи с още някого, но не знам с кого точно. Може би разузнавателните служби. Все пак аз си свърших работата и им предадох доказателствата и виновните, но по някаква

причина те не предприемат нищо — никакви арести, нищо. Така че виновниците и убийците са на свобода. Единствената ми надежда е да напишеш този материал и да ги изобличиш. Тогава няма да имат друга причина да убиват, освен за отмъщение.

Следваше описание на измамата и списък на всички замесени страни. В послепис се изразяваше предположение за възможно участие на Мафията.

Стамп и Скъд се втрениха един в друг със светнали очи. Стамп отиде до бюрото и донесе касетофон. Изслушаха касетите в гробно мълчание. След това Стамп ги пхна обратно заедно с писмото в плика и го заключи в стенния сейф в задната част на своя офис. Вената на слепоочието му пулсираше.

— Каква история само! Секс, корупция и смърт, върхушката на италианското правителство, Сити, Треднийдъл Стрийт, а вероятно вътре са замесени и разузнавателните служби. Заговорници, богати като Крез, и Сара Йенсен, попаднала някак си в това.

Хилтън разтърка очи и заговори отмерено:

— Как ще действаме?

Стамп стана, заобиколи бюрото и с искрящи очи разтърси силно Хилтън за раменете.

— Напечатай го, напечатай всичко, което можем да измъкнем оттук. Напиши още по-разнищена история. Ще видим каква реакция ще предизвикаме. На този етап я направи завоалирана.

Хилтън му се ухили.

— А ти какво ще правиш?

— Аз — отговори той с невинна усмивка — ще удостоверя автентичността на касетите.

Хилтън доби възмутен и отвратен вид.

— За да си вържем гащите — измърмори Стамп, след като Хилтън излезе.

Касетите бяха удостоверени и Хилтън беше подготвил половината от материала, когато пристигна вторият пакет. Донесе го куриер с мотоциклет, целият в черно, от каската до обувките — беше

племенник на Карол Ейбрахамс. Не може да бъде разпознат, каза Лерой Грей, който бе приел пакета и получил нечетлив подпис.

Пакетът престоя в стаята за кореспонденция един час, преди Лерой да го занесе, без да се напруга много, до бюрото на Хилтън. Когато Хилтън видя почерка, едва не получи удар. Грабна пакета и се втурна в офиса на Стамп, като прекъсна една оперативка. Стамп го погледна, погледна пакета, после пак колегата си, след това освободи четиримата събрани около масата журналисти. Те излязоха с леко недоволни изражения.

Хилтън седна срещу Стамп, разреза плика и го обърна върху масата. Изпадна цяла колекция от видео- и аудиокасети. Той бръкна в плика и извади писмото от Сара. То беше кратко, казваше само да гледат и слушат и да използват всичко.

Стамп пусна щорите на стъклените стени и на вратата, взе една от касетите и я пхна във видеоапарата, разположен заедно с телевизора в ъгъла на офиса. Мелодичен женски глас съобщи на италиански език часа, датата и мястото.

Два и четиридесет и пет следобед, 26 октомври 1992 година, Рим.

Екранът светна и на него се появи стая. Беше спалня. В нея имаше двама души. Единият беше управителят на Националната банка на Италия — Джанкарло Катания. Другият — непознат за Стамп и Скъд — беше брюнетка, към тридесетгодишна, красива от всяка една гледна точка. Правеха секс. Страстен секс.

Първата касета свърши бързо. Имаше още четири, направени в Лондон, Ню Йорк, Женева и Риад. Освен тях имаше и две аудиокасети, съдържащи разговори между мелодичния глас и Катания. Първата от тях съдържаеше същността на изнудването. Скъд, който говореше сносен италиански, превеждаше. Ако Катания не се съгласеше да сътрудничи, видеозаписите щяха да бъдат дадени на жена му. Гласът щеше да държи записите в тайна, ако Катания се съгласеше да предоставя подробности за Г7 и монетарната политика на ЕО, като промени на лихвените проценти, интервенции на централните банки на пазара за валутен обмен. Следващите разговори бяха кратки, отсечени, с инструкциите на Катания към гласа да купува стерлинги, долари, лирети, каквото бе необходимо в момента.

— Тези записи са невероятни. Катания е затънал до гуша.

Стамп изключи видеоапарата и трепкащия екран на телевизора. Прокара ръце през твърдата си разрошена коса и въздъхна тежко, сякаш беше претоварен от тежестта на това, което току-що беше видял. Изправи се и закрачи из стаята.

— Направо невероятно. Но всичко е там, в записите. Желязно доказателство. Чудесна мръсна история. Но можем ли да я отпечатаме? Политическият скандал ще бъде неизбежен. В Италия това не е нещо ново — свикнали са, ще бъде просто поредният скандал. Но тук е малко по-различно и както и да го погледнеш, това нещо ври. Главата на важна търговска банка се оказва мошеник и шефът на Националната банка на Англия е оплетен в опасно близки връзки с разузнавателните служби. Дватама заедно се облагодетелстват и след това зарязват тайния си агент, който се оказва едно от най-прекрасните създания, което някога съм виждал. След това организират потушването на случая. Доказателствата са достатъчно ясни, но не са направени никакви арести. Изглежда, всичко това е твърде тъмно дори и за тях. Нямаат никакъв интерес да вкарват случая в съда. В техния стил е да решат сами нещата, но както изглежда, не е станало дори и по този начин. Никакви внезапни оставки поради „влошено здравословно състояние“, никакви слухове за кандидати за заместници. Не виждам никакъв смисъл в това, а ти?

Скъд поклати глава. Стамп продължи:

— А освен това тук е и самата Сара Йенсен. Барингтън казва, че тя е изцяло вътре в тази история. И тази работа с трите милиона лири, и това, че тя не е идеално чист свидетел. Той казва, че са открили и други неща за нея. Какво мислиш, че е направила?

— Да пукна, ако знам.

— Сигурно вече е престъпвала няколко пъти закона, като е подслушвала разговори и се е сдобила с тези видеокасети, за които се обзалагам, че са откраднати.

Стамп седна на бюрото си.

— Все пак, каквото и да е направила, двама нейни приятели са мъртви и мъжът, който би трябвало да я държи под протекция, сякаш по-скоро я заплашва.

— И тя иска нашата помощ. Дотук опира всичко, нали? — попита Скъд.

— За бога, не знам. Искам да помисля малко. Но ти продължавай да пишеш. Нанеси се в една от стаите за оперативки, закодирай всичките си материали. Никой не е видял това, освен мен. Трябва да говоря с губернатора, но не съм сигурен, че трябва да го тревожа още отсега. Веднага щом си готов, ми покажи материала. Може да ми подсказе някои идеи. — Стамп въздъхна тежко. — Работата е там, че откровено казано, не знам дали ще можем да публикуваме това. Вероятно ще му сложат знак „Д“, ако Уайтхол или банката надушат за него. Така че засега не искам да им казвам нищо. Може би ще успеем да вдигнем такава пушилка с това, че да отнесем всякакви „Д“ знаци. Просто не знам.

— По-добре е да направим нещо. Аз вярвам на Сара, като казва, че е следващата жертва на убийците.

— Мислиш ли, че аз не ѝ вярвам? Мафията, Катания — всички имат достатъчно причини да я убият.

— И никой нищо не прави, за да ѝ помогне.

Хилтън Скъд се изправи, излетя от офиса и се заключи сам в стаята за оперативки в другия край на коридора. Включи компютъра на бюрото в средата на стаята, зададе кодовата дума и започна да работи яростно с клавишите. Косата му падна над очите. След всеки две-три думи той я отмяташе с ръка силно назад само за да падне обратно напред няколко секунди по-късно.

Джанкарло Катания се облегна в креслото си с доволно изражение. Прислугата разчистваше остатъците от изключително обилен обяд. Бреазола с горчица и пармиджано реджано, след това пиката ди витело и накрая тирамису. Всичко това, полето с бутилка „Тиньорело“. Някои от най-добрите ресторанти в Рим биха се засрамили, само да знаеха. Двама първокласни готвачи и двама прислужници сервираха в тази голяма, обляна в слънце трапезария, но това не беше ресторант. Не беше отбелязана в нито един указател, нямаше табелка с име на елегантната фасада. Беше недостъпна за любопитни минувачи. Тук обядваха само добре познати на собственика хора. Политиците и цивилните служители, с които Катания се срещаше по цял ден, никога не идваха тук, а ако идваха, никога не биха го признали.

Къщата, разположена на Виа Апия Антика, на около седем километра от центъра на Рим, беше огромна вила, построена през 1930 година от бледорозов камък. Беше ниска и просторна, с плуven басейн отзад. Отпред имаше огромна градина, скриваща я от любопитните очи. Къщата принадлежеше на Антонио Фиери. Той и Катания Обядваха заедно веднъж месечно в ниската трапезария с изглед към градината в задната част на къщата.

Един от шофьорите на Фиери винаги взимаше Катания от Националната банка с кола, принадлежаща на компания, регистрирана на Каймановите острови, в случай че някой се опита да я проследи по регистрационния номер.

Катания не можеше да използва служебната си кола; всеки, който го познаваше, щеше да разпознае номера ѝ. Колата на Фиери имаше тъмни бронирани стъкла, както и другите му автомобили. Шофьорът паркираше в подземен гараж до къщата на Фиери. Катания се качваше по стълбите в къщата, без да може да бъде видян отвън. Това беше нещо обичайно, но днес липсваше спокойствието.

Катания се ужасяваше от мисълта за тази среща. Знаеше, че трябва да се държи нормално, докато следи изпитателно Фиери дори и за най-слабия знак, че може да знае или да подозира нещо за Карла, Скарпирато, Мацумото или Йенсен. Списъкът сякаш нямаше свършване. Имаше твърде много тайни, които беше почти невъзможно да скрие.

Фиери имаше огромна разузнавателна мрежа, беше схватлив и напълно безпощаден. Ако разбере, нямаше да има място за обяснения, втора възможност, някаква милост. Ако Катания направеше дори едно погрешно трепване, Фиери щеше да усети, че той крие нещо. След това всичко щеше да бъде въпрос на време.

Катания се беше подготвил, защото знаеше, че ще бъде подложен на изпитание. Фиери се забавляваше да изнервя хората само за да види какво ще стане, да види дали ще преминат границата на обичайното, допустимо притеснение.

Обаче днес Фиери беше в изключително добро настроение. Нещо много приятно трябва да беше предизвикало крокодилската му усмивка, а поводът наистина бе добър. Беше много доволен от последната операция на Г7, докарала на съюза 16 милиона — нищо

особено в сравнение с общите им доходи, но все пак не беше лошо за едно напълно безопасно начинание.

Докато разговаряше с боса, Катания започна да се успокоява. Фиери беше доволен от бизнеса и изглеждаше спокоен и весел. Не показва с нищо да има никакви подозрения за Карла и за отстранените от полесражението Скарпирато и Мацумото, оставаше само малката Йенсен. Беше изчезнала и мълчеше, изплашена от смъртта на приятелите си. Ако се беше свързала с властите, досега щяха вече да са почукали на вратата му. Дотук добре, но той не желаше да поема никакви рискове. Беше запазил договора за Сара Йенсен. Кристин Вийер трябваше да остане в Лондон и да чака жертвата си. Щеше да я спипа рано или късно.

В хода на срещата страховете на Катания утихнаха и увереността му се възвърна. Фиери беше толкова доволен от осъществения удар, че беше изпаднал в нетипична за него щедрост. Каза на Катания, че е депозирал допълнителни 1 милион долара в неговата банкова сметка в Швейцария. Обикновено Катания получаваше 10% от печалбите. Това обаче вече му беше донесло 1,6 милиона. Катания се усмихна — 2,6 милиона щяха да му свършат работа при разплащането с Кристин Вийер. Разля се в благодарности. Фиери прие благодарността му с усмивка на благородна величавост, след това се изправи, прегърна го, разцелува го по бузите и тръгна за друга среща. Катания се облегна назад в креслото си. Нещата определено се оправяха. Обядът бе минал успешно и неговите малки лични трудности сякаш бяха овладени. Започна да се смее на глас, изправи се и повика шофьора. Беше готов за тръгване.

Докато Катания се радваше на късмета си, Джована Чери, която работеше за него като младши личен сътрудник, пушеше цигара след цигара и се опитваше да приема едновременно обажданията и по двата телефона. Рита, прекият ѝ началник, трябваше да се е върнала преди доста време, вместо да я оставя в такъв батак. Беше излязла да обядва с приятеля си Глауко и след това да пазарува по Виа Кондоти, което беше невъзможно да се вмести в по-малко от три часа, а в доста повече, както изглежда. Cattiva^[1]. Винаги се възползваше, когато Катания записваше в дневника си „обяд с господин К.“.

Катания рядко се връщаше от тези обеда преди пет. „Кой ли беше господин К?“, чудеше се Джована. Вероятно е момиче. Тя сви рамене. Всички останали си имаха. Защо не и той? Изглеждаше добре за възрастта си. Джована се отказа от размишленията и извади един брой на „Вог“. Едва успя да се поразсее за минута и ето че червеният телефон, използван за разговори с по-високопоставени от шефа ѝ лица, зазвъня.

Беше редакторът на „Таймс“, господин Стамп. Спомни си, че беше разговаряла веднъж с него и преди. Много приятен мъж, много любезен. Нейният шеф би могъл да се понаучи на нещо от него. С какво би могла да му бъде полезна? Той искал да обсъди много важни делови въпроси с шефа ѝ. Би ли могла да му изпрати по факса телефон, на който би могъл да се свърже с него по-късно същата вечер?

Ма certo.^[2] С удоволствие. Тя записа номера на факса на Стамп и десет минути по-късно исканият факс се появи на бюрото на Клемънт Стамп.

Хилтън Скъд работеше трескаво в стаята. Кодовата дума за материала му беше „Кеймбридж“ Само тези, които я знаеха — в случая Клемънт Стамп и Кристофър Фиш, един от адвокатите на вестника, — можеха да видят материала. Обикновено всички неща влизаха в главната система и всеки журналист от „Таймс“ имаше достъп до тях и можеше да ги ползва чрез собствения си компютър. Но не и това. Съществуваше голяма опасност някой да проговори. Поради естеството на цялата история и заради Сара Йенсен Стамп не желал да има изтичане на информация.

Големите истории винаги изпълваха Стамп с нервно вълнение, но в този случай той чувстваше безпокойство, дори трепереше. Не беше единствено заради историята, а и заради участието му в публикуването ѝ, ако то въобще станеше факт. Освен че беше редактор във вестника, в този случай трябваше и да предизвика, да раздаде някакво правосъдие. Не за първи път той и вестникът играеха такава роля, но тук всичко беше покрито в една почти непроницаема неяснота. Имаше твърде много лъжи и пропуски, смесени с истините, твърде много мотиви изскачаха наяве. Обаче имаше неща, които се открояваха с несъмнена яснота в тази мъглява история: Сара Йенсен беше в смъртна опасност, имаше огромен финансов заговор и още един по-тъмен и още по-зловещ заговор се разкриваше лека-полека, в

който Сара Йенсен беше жертва, а участниците в него бяха управителят на Банк ъв Ингланд, както и някои неназовани лица.

Единственото, което можеше да направи от своя страна, беше да започне с видимите неща, да премине през целия спектър и да види какво ще изникне по пътя. Излезе от офиса си с тежки стъпки и отиде при Фиш, адвоката.

Фиш не беше щастлив. Устните и очите му бяха извити надолу в израз на професионален песимизъм. Стамп се извиси над него и погледна към копието от работата на Хилтън на екрана. Приличаше на бойно поле. Цели изречения бяха осветени в червено за обсъждане и изтриване, като под тях бяха изписани предложените от Фиш варианти в плътно черно. Стамп знаеше, че Хилтън четеше вариантите от своя екран, след това се развилняваше, оспорваше всяка точка, махаше повечето от тях и всичко започваше наново.

Върна се в офиса си. Фиш и Скъд продължиха бурните дебати. Изпратиха поръчки до столовата, погълнаха храната бързо, изпиха безброй горчиви кафета, докато нервите им се късаха.

До осем вечерта беше постигнат компромис. Тримата седнаха на бюрото на Стамп и прочетоха текста на екрана. Стамп постави заглавие:

ТВЪРДЕНИЕ ЗА ИЗНУДВАНЕ ЗА 1 МИЛИАРД ДОЛАРА В Г7

Носят се слухове, че влиятелен банкер от Групата на седемте индустриални нации е изнудван от любовницата си да дава сведения за тайните валутни операции на Г7.

Твърди се, че тази информация впоследствие се използва от лица, търгуващи заедно с любовницата на пазарите за ОВ. Това е незаконен обмен съгласно вътрешна информация на най-високо равнище. Не гарантира печалбите, но силно намалява присъщите за нормална обстановка рискове. Участник, който разполага с тази информация, може само с 250 000 долара капитал да натрупа незаконни печалби от десетки милиони долара годишно.

Източници предполагат, че са били влагани доста значителни суми и възможните незаконни приходи могат да надхвърлят 100 милиона долара.

По-нататък статията описваше примери за нарушения в обmena за чуждестранна валута и на други финансови пазари. Съдържаха 500 думи и щеше да стои в долния ляв край на първа страница. Казваше само толкова, колкото позволяваха законите, и беше благоразумно умерена. Тя поставяше началото.

Стамп помисли за пороите от телефонни обаждания, които щеше да предизвика из целия свят. Скотланд Ярд, Отдела за борба с мащабни измами, Департамента по търговията и промишлеността, Федералния резерв... и Банк ъв Ингленд, която досега беше разполагала с доказателства, но по някаква неизвестна причина не беше направила нищо по въпроса или поне нищо явно. Скандалът щеше да бъде огромен. Сара Йенсен щеше да плати скъпо. Нямаше начин да се измъкне незасегната от това, ако той публикуваше всичко. Стамп се взря в текста.

В много отношения щеше да е далеч по-добре изобщо да не го публикува.

Усмихна се на уморените лица пред себе си, взе дневника от бюрото си и извади факса с директния номер на Джанкарло Катания. В Италия беше девет часът. Стамп набра номера.

Катания беше на вечеря в дома на доктор Николо Калабрия вторият човек след него в Националната банка на Италия. Калабрия мразеше началника си. Смяташе, че е далеч по-способен да поеме управлението на банката. Беше търпял мълчаливо в продължение на три години и сега търпението му бе на изчерпване. Беше унижително да общува с шефа си, но това си беше добра политика, така че на всеки три месеца Катания вечеряше в дома му. Единственото му утешение беше съпругата на Катания. Той се замисли за кой ли път за нея. Вратите на трапезарията бяха затворени и никой от тях не чу иззвъняването на телефона.

Вдигна Николета, дванайсетгодишната дъщеря на Калабрия, и каза да почака. Обичаше да прекъсва официалните вечери на родителите си. Излетя от стаята си, прекоси преддверието и влезе в трапезарията. Дванадесет чифта очи се обърнаха към нея.

— Татко, търсят директора Катания. Редакторът на „Таймс“ в Лондон се обажда.

Всички се извърнаха учудено към Катания.

— Какво пак си направил, Джанкарло?

Катания се усмихна и се извини за оттеглянето си. Стомахът му беше свит на топка, но продължаваше да се усмихва, когато последва Николета в коридора. Момичето посочи с жест телефона на малката масичка. Катания не му обърна внимание, а се огледа.

— Може ли да се обадя от кабинета? — Тук вероятността някой да дочуе разговора бе значително по-голяма.

Николета посочи вратата в дъното на коридора и се загледа след Катания, докато той влизаше вътре.

На масата в средата на стаята стоеше лъскав черен многоканален апарат. Катания го изгледа, сякаш беше най-върлият му враг. Стегна се вътрешно и вдигна слушалката:

— Ало! Да, моля.

Слушаше мълчаливо, а тялото му се стягаше все повече. Впи пръсти в пластмасовата слушалка. Не отричаше, нито потвърждаваше нищо, само слушаше. Знаеше с какво доказателство биха могли да разполагат. Беше предположил, че може да стане и така, трябваше още тогава да предприеме необходимите стъпки. Беше сгрешил в сметките си. Сега в главата му бушуваха ярост и съжаление и му пречеха да мисли трезво.

Трябва да беше Сара Йенсен, но защо? Защо пресата, а не полицията? Необходимо му бе време, за да размисли, тогава би могъл да коментира. Поиска два часа. Дадох му един.

Върна се в трапезарията.

— Належаща работа в банката. Ще ме извините ли?

Всички гледаха със съчувствие:

— Но разбира се.

Калабрия се изправи и попита дали не би могъл да помогне с нещо. Катания процеди „благодаря, не“ с напрегната усмивка и излезе.

Сви с колата от страничната улица и я подкара като за купата „Гран При“ по Виа Салария. Беше освободил шофьора си за целия ден. Винаги изпитваше тръпка при каране на мощни автомобили, но етикетът и служебният му пост рядко му позволяваха това, така че той се възползваше от всеки удачлив случай, за да го прави. Даже и тази вечер почувства тръпката.

Петнадесет минути по-късно беше в Националната банка на Италия. Кимна на нощната охрана и тръгна през смълчаното фоайе към асансьора. Изкачи се с него на третия етаж до мястото, което познаваше от петнадесет години. По този начин ли щеше да свърши всичко това? Каква шибана загуба! Каква дяволски шибана загуба! Отключи вратата на личния си кабинет и седна зад бюрото си. Хвана главата си с ръце.

Всичко това нямаше никакъв смисъл. Карла не можеше да получи нищо, а щеше да загуби много, ако го предадеше. Сигурно беше Сара Йенсен. Но как се беше сдобила с видеокасетите и защо се бе обърнала към пресата? Какво би могла да постигне с това? Би могъл да ѝ плати цяло състояние, за да мълчи и да анулира договора за нея, само да се беше свързала с него.

Стоеше мълчаливо в мрака, гледаше през тъмния прозорец и виждаше ясно как животът му се разпада, как някой ден мълчаливите мъже щяха да дойдат за него, как щеше да бликне кръвта му, когато куршумите го разкъсат. А Донатела и децата дали щяха да оцелеят?

Внезапно се сепна. Хрумна му идея, изход — слаб, но реален шанс. Трябваше да опита, нямаше какво да губи. Очите му светнаха и той седна, извади от горния джоб на самото си измачкан лист и набра телефонния номер. Свърза се директно с Клемънт Стамп.

— Губите си времето, господин Стамп. Няма да отпечатате тази статия. Всичко е лъжа. Знаете това — направи пауза и продължи, — а освен това, като се вземе предвид всичко, май ще е по-добре за вашата приятелка да не публикувате, а?

Клемънт Стамп се засмя с недоверие:

— Заплашвате ли я?

Линията щракна и прекъсна.

Стамп ядосано погледна слушалката, като я стискаше здраво в ръка. Почувства погнуса, бавно изместена от чувство на облекчение. Катания беше виновен, виновен за измама и за убийство. Извади

снимка на изгорелия дом на Данте Скарпирато, изпратена от полицията, и се взря в нея. Скъд и Фиш го наблюдаваха напрегнато. Помълча дълго, преди да заговори:

— Виновен е. Затънал е до гуша. Не че призна нещо. Каза, че всичко било лъжа. Намекна, че ще е по-добре за моята „приятелка“ да не отпечатваме материала.

— Искаш да кажеш, че ще я убие, ако го направим? — попита Скъд.

— Да. И сякаш ще я пощади, ако не го направим.

Сара бе вършила какво ли не, само и само да минава времето. В десет часа търпението ѝ се изчерпа. Позвъни в дома на Хилтън и попадна на телефонния секретар. Позвъни в „Таймс“ и зачака. Той вдигна, сякаш след цяла вечност.

— Да? — Тя слушаше с нарастваща паника. — Какво значи това, че няма да го отпечаташ?

Хилтън държеше слушалката на около фут от ухото си и предпазливо я приближи след няколко секунди затишие.

— Виж, Сара, Клемънт е тук и иска да говори с теб.

Стамп се включи в линията.

— Здравей, Сара! Опасявам се, че всичко това действително е много гадно. Накратко, Катания заплаши, че ще те убие, ако отпечатаме статията.

— Значи моят живот в замяна на мълчание, така ли?

— Нещо такова.

Сара замлъкна. Погледът ѝ блуждаеше отнесено из тихата стая. В главата ѝ се въртяха мисли. Сега беше на безопасно място и това беше нещо, но имаше още толкова много неща за свършване. Не беше планирала такъв развой на събитията. Най-сетне проговори:

— Не бих се притеснявала от Катания, Клемънт. Той няма да се отърве току-тъй.

Мъжът отсреща се засмя.

— Де да бях и аз толкова сигурен.

— Ще станеш.

— Какво означава това?

— О, просто ведра житейска философия или нещо такова.

Тя затвори, преди той да успее да я попита още нещо. Обърна се към Джейкъб и Джак и им се усмихна леко.

— Без съмнение разбрахте. Отървах въжето. Клемънт е говорил с Катания. Моят живот в замяна на статията. Спасена съм. — Очите ѝ се отместиха от тях. Говореше по-скоро на себе си: — Ще живея, както обикновено. Всички ще си живеят, както обикновено. Катания, Кеслер, Арнът, Витале, Фиери, Барингтън и неговият кукловод. Всички — с изключение на Мосами и Данте.

— И теб — изрече Джейкъб, наполовина като допълнение, наполовина като въпрос.

Тя се усмихна и се обърна към него:

— Да. И мен.

— Какво ще правиш сега? — попита той.

Сара тръгна към вратата със слаба усмивка на устните си.

— Още не знам.

— Но вече всичко е наред, нали? Щом тя не знае какво смята да прави, значи няма да направи нищо.

Джейкъб въздъхна тежко.

— О, не. Тя не действа по този начин. Няма нужда да знае какво точно ще направи. Просто ѝ е необходимо да прави нещо. Стреми се към нещо, върши нещо, дори и да не знае какво точно е то. Това няма значение за нея. За Сара най-лошото е да бъде пасивна, бездейна, парализирана. Тя си е такава. Тъй че върши нещо, каквото и да е, стига да успее да катализира нещата. Прави така, че да се случи нещо, а после да се случи нещо и с последствията. Не забравяй, че е комарджия по професия, и то с блестящ ум. Тя не само предусеща движенията на пазарите, притежава усет и за човешката природа. Никога не съм срещал по-схватлив човек от нея, когато се налага да прояви това си качество. Навремето често е действала слепешком, просто за забавление. Отегчава я предварително известният край, затваря очи и скача. Но когато се захване с нещо наистина сериозно, чертае, планира, предвижда всичко и накрая прави нещо почти незабележимо и всичко тръгва точно така, както го е планирала. Като при плочките на доминото. Повдига пръст и те падат една след друга.

Джак се размърда притеснено на стола си.

— Звучи направо страшно.

— Така е. Виждал съм това изражение на лицето ѝ и преди.

— И какво се случи тогава?

Джейкъб отбягна погледа на приятеля си, обърна се и се загледа навън през прозореца, без да отговори.

Кристофър Фиш се усмихна за първи път този ден. Разминаха се на косъм с поредния съдебен иск срещу тях. Стамп извади касетите на Катания от кафявия плик, изхвърли плика в кошчето и ги пхна в друг, бял. Поиска от Хилтън писмото от Сара и дискетата със записа на статията. Пхна и тях в плика при касетите и го заключи в куфарчето си. Утре щеше да го прехвърли в депозитен сейф с цифров код. Каза на Хилтън и Фиш да изтрият файла „Кеймбридж“ от харддискете на компютрите си и ги държа под око, докато не свършиха.

Случаят беше заключен, в буквалния смисъл, в сейф. Той съзнаваше обаче, че с тези действия не затварят окончателно кутията на Пандора.

Погледна часовника си. Беше девет и половина. Време да приключват. Отби се при заместник-редактора. Остави го да попълни празното място на заглавната страница. Стамп нямаше сили да го направи сам. Пожела лека нощ на Скъд и Фиш и се запъти към „Гарик“.

Джанкарло Катания седеше в кабинета и се наслаждаваше на победата си. Далече от ноктите на поражението...

Фиери би се гордял с него, ако можеше да му разкаже цялата история. Погледна часовника си. Десет и половина. Можеше да се върне у Калабрия навреме за кафето. Обаче първо трябваше да се обади на Кристин.

Отменен договор, но за сметка на това 300 000 долара като компенсация за пропиляното време. Какво ставаше? Кристин прикри изненадата си, благодари на Катания и затвори. Почувства облекчение. Не беше желала този контракт, не й харесваше да убива жени. Отвори сейфа си, извади снимката на Сара и я заразглежда. Тревожно лице, красиво, но резервирано. Очите, гледащи към обектива, бяха интелигентни и будни, но под привидната увереност личеше неясна угриженост.

Кристин се зачуди за отменянето на поръчката. Каква беше размяната? Какво знаеше Сара, за да стане толкова наложителна смъртта ѝ? И по какъв начин беше успяла да откупи живота си? От разговора с Катания Кристин остана с впечатлението, че Сара се бе споразумяла някак с него, завоювала доверие, че ще запази мълчание. В подходящи ръце този ум би бил безценен.

Трябва да се срещна със Сара, помисли си тя.

[1] (Итал.) Проклетница. — Б.пр. ↑

[2] (Итал.) Разбира се. — Б.пр. ↑

27.

На следващата сутрин Сара се събуди, изпълнена с решителност. Погледна през прозореца към красивите далечни хълмове и почувства само неизтощим прилив на енергия. Безметежното спокойствие, което беше получила в Уриян през последната седмица, беше изчезнало. Сега вероятно беше в безопасност. Но нямаше разрешение на проблема. Това, което в действителност получи, беше възможността да се показва, а леко засилващата се тръпка на страх си беше нещо отделно.

Реши да замине, да се върне в Лондон, да се изправи лице в лице с Барингтън и да открие липсващите парчета от мозайката. Щеше да съобщи на Джейкъб и Джак решението си на закуска и да тръгне колкото се можеше по-скоро.

Както и очакваше, те не искаха да я пускат. Тя беше непоклатима в решението си. Каза им причините или поне повечето от тях. За да не ги засегне, премълча факта, че тук се чувства задушавана от обвивката на сигурност, която я беше оставила безсилна да се справи с болката.

Попита Джейкъб дали той ще остане. Каза му, че би била спокойна, ако той остане тук, докато всичко се оправи. Джейкъб ненавиждаше мисълта да я остави сама, но я познаваше достатъчно добре, за да долови стремежа ѝ към независимост. Също така знаеше, че е притеснена за последствията от неговото участие в дейността ѝ. Барингтън знаеше, че тя бе избягала точно от неговата къща. Неизбежно се натрапваше изводът, че Джейкъб е подпомогнал бягството ѝ и вероятно знае причините за него. Не го беше грижа за последствията, но се сети, че Барингтън би могъл да използва евентуални заплахи срещу него, за да шантажира Сара. Той щеше да бъде нейното уязвимо място.

И двамата не казаха нищо повече, за да не засегнат другия, а опасенията им останаха също неизречени, неразбрани. Щом това щеше да направи Сара по-щастлива, той щеше да остане при Джак. Сега не би могъл да направи нищо за нея в Лондон, затова щеше да остане в

Мароко. Обаче мразеше да остава на заден план, далеч от нея, неспособен да се погрижи за любимката си. И съзнаваше, че тя си бе наумила нещо, макар и да не разбираше какво точно.

Наблюдаваше я, докато тя се приготвяше за тръгване. Сара дръпна Джак настрана. Видя ги как отиват в градината, за да не чуе какво си говорят. Спряха в сянката на една палма.

Сара заговори оживено:

— Направих по няколко копия от всички доказателства и взимам един комплект от тях с мен. Ще оставя всички други тук, на вас двамата. Знам, че искам много от теб, но ако с мен нещо се случи... сецаш се. Нали знаеш как всичко излиза наяве? Или чрез Хилтън, или чрез който ти дойде наум. — Тя се усмихна. — Не драматизирам нещата. Нищо лошо няма да се случи. Това е просто вид застрахователна полица. Веднъж свърши работа, значи ще може и пак.

Джак ѝ отвърна с усмивка:

— Ако въобще се наложи да предприемам нещо, ще го направя. И двамата знаем, че няма да се наложи, но е добре да се подсигурим.

Замълчаха, когато Джейкъб пристигна и поиска да знае за какво беше цялото това шушукане. Сара се разсмя:

— Ама и ти с твоето подозрително съзнание! Просто благодарих на Джак за оказаната ни подкрепа. В това няма нищо нередно, нали?

Джак стисна ръката ѝ.

— Не, разбира се. Той си е такъв. Мошеник, но с добро сърце.

Джак тупна Джейкъб по гърба и се затича, като ги подканяше да побързат и те.

— Хайде. Стига приказки. Ще изпусне полета си.

— Добре де, добре. Само още минутка. — Джейкъб я дръпна настрана, докато Джак отиваше да изкара колата. — Слушай. Знам много добре, че си си наумила нещо. Знам също, че и с нищо не бих могъл да те спра. Но моля те, Сара, заради мен, ако не за себе си, внимавай. Знам, че ще търсиш някакво отмъщение, ще искаш да видиш как някои хора си получават заслуженото, обаче това няма да струва и пукната пара, ако унищожи теб междувременно. Веднъж успя да се отървеш.

Сара понечи да каже нещо, но той я спря с рязко вдигане на ръка:

— Знам. Тогава беше различно и беше дълъг... беше се проточило мъчително дълго. Но не мисля, че би могла да го направиш

отново. Нали? — Помълча, след което гласът му започна леко да трепери. — Помниш ли, че искаше да спра навремето, да се откажа от работата си? Направих го. От деня, в който ме накара, не съм направил нито един обир. — Отново направи пауза и нежно докосна рамото ѝ. — Никога не съм искал нищо от теб през всичките тези години, нали? Но сега те моля. Внимавай заради мен. И ако си си наумила това, което подозирам, моля те, не го прави.

Сара се усмихна леко, сподавяйки сълзите си, и взе ръката му в своята.

— О, Джейкъб, знаеш, че бих направила всичко за теб. Но няма нужда да се тревожиш. Сега нещата са по-различни. Вече не съм същата. Имаш право, наистина искам отмъщение, но не по начина, от който се страхуваш. Всички мислим, че отмъщението е куршум в главата. Не трябва да бъде така. То може да бъде дори една дума, шепот, който да наклони везните. Може дори да се окаже, че няма нужда да правя каквото и да било. Могат да го направят и те самите.

Огледаха се стреснато, когато Джак натисна клаксона. Чуха го да крещи добродушно от колата:

— Хайде. Ще закъснеем!

Джейкъб стисна ръката на Сара.

— Те сигурно ще се унищожат сами. Така че просто ги остави да го направят без твое участие. Нали ще ме послушаш?

Тя се усмихна.

— Хайде, по-добре да тръгваме.

Два часа по-късно мъжете оставиха Сара в залата за заминаващи на летището. Постояха малко вдървено и недодялано, докато се сбогуваха с нея. Сара ги прегърна силно и намокри бузите им с целувки и сълзи. Наблюдаваха я, докато изчезваше в терминала — този път беше взела търговски полет, — след това бавно се обърнаха и си тръгнаха.

Сара беше изпълнена с решителност, докато самолетът се издигаше и понасяше към Лондон. За около два часа стоеше безчувствена. После, когато прелиташе над Ламанша, усещанията ѝ се възвърнаха. Мисли, които беше държала на мили разстояние, нахлуха в нея като водопад. Почувства как потъва в болка, любов, невъзможни копнежи и отчаяние. Спомни си лицето на Данте с вперени в нея очи. В тях винаги беше прозирала смърт, но въпреки това тя не можеше да

си ги представи затворени завинаги. И Мосами, към която в много отношения чувствата ѝ бяха много по-дълбоки. Кроткото засмяно лице, мъдростта ѝ, безкомпромисният бунтарски дух — всичко беше унищожено. Тя си пое дъх с усилие.

Самолетът с лек тласък се приземи на „Хийтроу“. Сара тръгна с другите пътници към залата за пристигащи. В ръката си стискаше здраво голяма дамска чанта. В нея имаше червило, четка за коса и обичайните женски дреболии. Освен това имаше видеокасети и записи, копия на всичките ѝ доказателства срещу „Катания и сие“ и срещу управителя на банката.

Мина през паспортната проверка, взе багажа си и излезе през митницата в обичайната глъчка на фоайето. Провирайки се в тълпата, тя се придвижи към изхода за метрото. Стоеше на платформата и гледаше тъжните лица около себе си, покрити с маска на примирение и депресия заради края на отпуската. Мислеше си как всички те се връщат на работа — лекари, секретарки, адвокати, продавачи и банкери. Тя нямаше да се върне никога вече в ИКБ. Никога вече към нормална работа.

Беше твърде рано да се опитва да анализира чувствата си, да прецени промените, които бяха настъпили в нея, но някои неща се открояваха ясно със сигурност — като бетон в плаващ пясък. И едно от тях беше това, че ограниченията и капаните на обикновения начин на живот за нея отдавна не съществуваша.

Служителят от гишетото за паспортна проверка действаше бързо. От дълго време пазеше описанието ѝ в ума си — висока красива брюнетка. И когато я видя, тъжна и замечтана, приближаваща се бавно към него в опашката от хора, беше убеден, че това е тя. Изчакваше с препускащ пулс, докато се придвижваше към него. Не знаеше какво бе направила, но навярно е било нещо голямо. Беше поставена в категорията на висша заплаха за сигурността първа степен, която обикновено беше запазена територия за терористи и най-търсените престъпници. Почти подскочи, когато тя застана пред него и подаде паспорта си с неуверена усмивка на лице. Отгърна го, обзет от вълнение. Беше тя — Сара Йенсен. Не приличаше на терористка или престъпничка, но нали някои от най-опасните рецидивисти не изглеждаха така. Усмихна ѝ се, върна ѝ паспорта и натисна един бутон под плота на бюрото си. След секунда се появи заместник, който зае

мястото му. Той забърза към отдел „Охрана“ и се обади на връзката си в Специалния отдел, с което задвижи мрежата, организирана да очаква и следи за появата на Сара Йенсен.

Бартроп научи новината и трепна от изненада. Значи най-накрая Сара Йенсен се бе появила отново, минавайки спокойно през летището като завръщащ се турист. Явно изглеждаше уморена и изпита, но не и уплашена. Поведението ѝ и неочакваното появяване бяха загадъчни и предполагаха, че освен другото, тя вече не се страхува за живота си. С малко късмет и светкавични действия Специалният отдел щеше да бъде по петите ѝ и да я проследи от летището. Скоро и останалите преследвачи щяха да се включат в акцията. Бартроп се беше подготвил добре, бяха предвидени няколко варианта, в случай че тя се завърне. Щеше да получи отговор на въпросите си скоро. Беше любопитен и чакаше преследването да изясни нещата.

Влакът на метрото се появи и прекъсна мислите на Сара. Тя се качи в претъпкания последен вагон. Притиснатите тела, миризмата на пот и застоялият въздух изтласкаха мислите ѝ. По гърба ѝ започна да се стича пот и косата ѝ се навлажни. Понесе всичко това с отвлечение. Слезе на Саут Кенсингтън и си проби път през обедната навалица. Излезе навън на ярката слънчева светлина и усилваната от стъклото и асфалта жегата. Беше един от онези редки летни дни, когато Лондон изнемогваше от средиземноморска жегата. Улиците се деформираха и плочите на бетонната настилка се напукваха.

Носеше куфара си с потни ръце, като от време на време спираше, за да го прехвърли от едната ръка в другата и да отбележи добре познати места по пътя. Онслоу Скуеър — стар познайник, прибиране у дома рано сутрин с вечерните дрехи. Сидни Стрийт — официалните костюми от „Катрин Уолкърс Челси Дизайн Студио“. Пазарът Челси Фармърс — дългите клюкарски обеда с тайфа приятелки, когато заедно се измъкнаха от офиса поради „неразположение“. И Кингс Роуд — неустойчив въпреки избледнелия блясък и западналия си вид. Силата ѝ се възвръщаше с всяка крачка.

Карлайл Скуеър беше рай от зеленина. Сара излезе на него с облекчение. Въпреки горещината дами на високи токчета и с чорапогащи отиваха да обядват. Малки кученца гонеха мухи. Целият площад потръпваше в жегата. Трудно беше да си представи човек сцена на насилие зад елегантните фасади на къщите. Ако беше

останала, ако не беше заминала за Женева в онзи уикенд, ако не беше тръгнала направо за дома на Данте, след като се върна... Какво щеше да стане? Щеше ли да бъде застреляна тук, на Карлайл Скуеър, в своя дом?

Пъхна ключа в ключалката и отново изпита ужаса, който почти я беше парализирал, смесен с тъга, по-силна от него, рогато научи за убийствата на двамата си приятели. Ключът се завъртя. Отвори вратата с учестено дишане и влезе в антрето.

Преддверието беше празно. Цялата къща сякаш сияеше от слънцето. Пълна тишина.

Пощата беше скупчена до стената, изтикана там от вратата. Странно... Когато отвори вратата, не бе усетила съпротивление. Обхвана я леко безпокойство. Остави куфара в коридора и се качи по стълбите към дневната стая.

Беше празна. Цялата къща беше празна. Мина през всички стаи. Всичко беше обляно в слънчева светлина. И в тишина. Върна се в дневната, седна в едно кресло, сви колене до гърдите си и заплака.

Стоя неподвижна няколко минути и изведнъж телефонът иззвъня. Стана бавно и вдигна слушалката. За няколко секунди линията беше тиха, след което се чу звук от затваряне отсреща. Остави апарата на земята и се върна в креслото. Постоя около половин час, след това се огледа, слезе долу, взе ключовете и излезе с желание да усети шум, оживление, живот.

Тръгна по Кингс Роуд, като разглеждаше витрините. Главата ѝ започна да бучи. Влезе в една аптека, за да си купи нурофен. На касата към нея се приближи някаква жена и заговори много тихо. Гласът ѝ беше нисък, с лек американски акцент:

— Казвам се Кристин Вийер. Трябва да говоря с вас.

Сара се обърна рязко и огледа жената до себе си. Беше висока около пет стъпки и нещо, със силни крайници и поразителна външност. Имаше широко лице с правилни черти, силна челюст, леко римски нос, високи скули и големи хлътнали сини очи. Плътните ѝ устни бяха очертани с ярко червило. Пищните ѝ черти контрастираха със семплата ѝ прическа. Дълга руса коса, събрана във високо вдигната опашка. Необичайна комбинация. Северноевропейски цвят и италиански черти. Беше около тридесетгодишна. Носеше кремава рокля с прави ръкави и обувки с висок ток. Усмивваше се широко със

заразителна усмивка. Сара неволно ѝ отвърна със същото. Жената проговори отново:

— Моля ви, дръжте се нормално. Преструвайте се, че съм ви приятелка. Нека само да излезем заедно на улицата и да отидем в някое кафене. Тогава ще можем да разговаряме.

Сара плати нурофена.

— От чисто любопитство ще ви питам — защо смятате, че ще направя това?

— Заради Данте, Мосами и Джанкарло Катания.

Сара почувства как тялото ѝ се вцепенява. Но странно — не изпита страх. Инстинктивно усети, че жената, макар и опасна, не я заплашваше с нищо. Изпита само любопитство и предчувствие.

— Добре, тръгнете първа.

Двете жени излязоха на улицата. Кристин говореше за времето, за стоките по витрините, край които минаваха — всичко, за да изглежда така, сякаш двете със Сара бяха добри стари приятелки. Вървяха към кафе „Руж“ на Уърлдс Енд. Намериха маса в средата на шумното и почти пълно кафене. Кристин се огледа наоколо очевидно по навик. Поръчаха си капучино. Сара отпи от своята чаша и зачака Кристин да заговори. Кристин я погледна с непроницаемо изражение.

— Аз убих Данте Скарпирато.

Сара кимна.

— Предположих нещо такова.

— Рано или късно той сам щеше да го направи, така или иначе.

— Вероятно.

— Съжалявам.

— Ти си била оръжието, някой друг е дръпнал спусъка.

— Трябваше да убия и теб, но договорът ми беше прекратен снощи.

— Какво правиш тук сега в такъв случай?

— Предположих, че ще се върнеш, щом договорът е отменен. Искях да говоря с теб. Бях любопитна. Човекът, който отмени поръчката, не променя мнението си, без да има изключително сериозни причини за това. Информацията, с която разполагаш, каквато и да е тя, би била много ценна за мен и моите приятели. — Очите ѝ се присвиха и дружелюбната усмивка изчезна. — Искам да знам защо беше отменена поръчката.

Сара отпи от капучиното и помисли малко.

— Да предположим, че знам. Защо да ти казвам?

— Може да ти помогна с нещо. Трябва да си го признаеш, ти наистина имаш нужда от малко приятели.

— Защо? Да не би да имам още скрити врагове?

Кристин се наведе през тясната маса.

— Наблюдават дома ти денонощно. Има двойка младежи, облечени като туристи. Седят на тротоара и ядат сандвичи. Техник в камион на „Телекомуникайшънс“. Възрастен мъж с панамена шапка, който седи и чете книга в градината. За една седмица видях десет от съгледвачите. Професионалисти, но все пак лесни за забелязване, ако човек знае какво търси. — Спря, за да й даде възможност да проумее казаното. — Подслушват телефона ти.

Сара я изгледа с ужас.

— Естествено не съм сигурна в това. Но ги видях да влизат в къщата ти. Справиха се много професионално с ключалката. Ако някой ги гледаше, не би и допуснал, че това е незаконно влизане. — Тя сви рамене. — Все пак е логично да се предположи, че са те подслушвали. Всеки екип за наблюдение би те подслушвал, за да си оправдае заплащането.

Сара си спомни пощата, скупчена до стената. Започна да усеща клаустрофобия и гняв.

— Кой би могъл да бъде? — попита я Кристин.

Тя сви рамене. Нямаше намерение да казва за връзките си с Барингтън или за подозренията си относно Пето управление.

— Полицията, предполагам. Най-добрата ми приятелка и мой колега са убити. После аз изчезвам. Виждаш, че има причина да се интересуват поне малко от мен, нали?

Кристин кимна.

— Да. И така, какво ще предприемеш?

Сара се взираше изпитателно в жената пред себе си. В главата й започна да се оформя един план.

— Защо трябва да правя нещо заедно с теб?

— Мога да направя много неща за теб.

— Какво те кара да бъдеш толкова уверена, че не бих могла да се справя сама?

Кристин се облегна назад и се втренчи в Сара. Помълча няколко секунди, после бавно и меко попита:

— Мислиш ли, че би могла?

Сара не отговори, само се усмихна. След малко Кристин отново се наведе през масата към Сара.

— Вероятно можеш. Но това все още не променя моето мнение.

— Което е...

— Заедно можем да направим много повече.

— Сигурно можем.

Сара помисли малко и си спомни собствените си думи: „Само една дума, шепот — и везните могат да се наклонят.“ Усмихна се на Кристин.

— Добре, ще ти кажа.

Половин час по-късно двете жени се разделиха. Сара наблюдаваше как Кристин се провря между пълните маси и излезе навън. След това и тя си тръгна, като се въздържаше да се оглежда за преследвачи. Влезе в дома си и плъзна поглед наоколо. Питаше се дали, ако някой подслушва, може да я чуе, когато се движи из къщата. Влезе в банята, съблече дрехите си, остави ги на земята и се вмъкна под душа. Стоеше под пулсиращата струя вода, като извиваше леко тялото си, за да изложи напрегнатите места на силните струи. Превключи от горещо на студено и отново на горещо и кожата ѝ ставаше все по-чувствителна.

Мислеше за Кристин. Беше едновременно и заинтригувана, и отблъсната от нея. Какво я бе накарало да стане наемен убиец? Не я беше попитала. Вместо това се опитваше да проникне в мислите ѝ. Спомни си очите ѝ зад усмихнатото лице. Бяха безпощадни, безизразни, с отдавна разрушени морални предразсъдъци. В хладните сини очи нямаше място за съмнение или доверие. Не се извиняваше за кървавото си занятие. Сякаш изпитваше съжаление към близките на жертвите си, а не към самите жертви, на които гледаше с презрение, като че ли си заслужаваха това, което им бе отредено. Психопат ли беше или имаше някакви лични причини, мисия, убийство в името на някаква кауза?

Вероятно беше убила за отмъщение и беше открила, че ѝ харесва, че ѝ се удава? Граница, от която няма връщане назад. Сара усети как я побиват тръпки. Кристин беше неприятна и въпреки това

привлекателна. Притежаваше силна индивидуалност, която притегляше към себе си. Сара не беше неподатлива. Сепна се и осъзна, че чака, седна на канапето гола, като мислеше за Данте и Мосами, а капките вода от душа се смесваха с капки пот.

Бартроп получи предварителен доклад един час след като Сара се прибра в дома си и го допълваше с текущите сведения. Служител от Специалния отдел я беше проследил от летището. Беше хванала метрото, изглеждаше замислена, но не и притеснена и доста далеч от уплахата, както се споменаваше в доклада. Беше я проследил до дома ѝ, където неговата задача бе поета от съгледвачите.

Те съобщиха, че един час след като се бе прибрала, бе излязла до аптеката. Там срещнала някой, когото, изглежда, познавала. Привлекателна блондинка. Следваше пълно описание. Двете жени прекарали в едно кафене около половин час, след което се разделили. Сара Йенсен се прибрала в дома си. Бяха изпуснали блондинката. Нямали достатъчно хора, за да проследят и двете. Един от наблюдателите се опитал да проследи блондинката, но я загубил.

Бартроп изруга ядосано. Случайна среща един час след завръщането у дома? Едва ли. Преровиха архивите по описанието на блондинката, обаче без особен успех. Досега не бяха успели да я идентифицират.

Откакто се беше прибрала, Йенсен не бе осъществила други контакти. В дома ѝ имаше две подслушвателни устройства, които се активираха от човешки глас. Едно в дневната и едно на телефона. От пристигането ѝ досега и двете мълчаха.

Кристин се шмугваше от магазин в магазин. Навътре и навън, през централни и задни входи и използваше странични улички, за да избегне опашката, която я следваше. Когато се увери, че е свободна, тя пое към дома си. Не ѝ трябваше много време да се ориентира. Влезе в апартамента си и хукна към кабинета на горния етаж.

Разкритията на Сара кънтяха в главата ѝ като часовников механизъм на бомба, която щеше да избухне всеки момент. Кристин седна, вцепенена и мълчалива, като се опитваше да се успокои, да

сложи ред и последователност на кипящите в нея мисли и милиардите възможности, пълни с опасности.

Вълнение, страх, очакване и тиха съблазнителна наслада от зараждаща се активност проникваха в нея като наркотик. Стоеше, опиваше се от тези усещания и чертаеше, планираше, премисляше вероятности, предвиждаше развръзки, като на везните се претегляха живот и смърт, докато взимаше решения. Кого трябваше да предаде? Кого да подкрепи? Какви непредвидени случаи трябваше да има предвид? На чия страна лежах нейните собствени интереси? Тя не беше безпристрастен страничен наблюдател — последствията от прибързаните ѝ планове, решенията ѝ, произтичащи от тях, които се налагаше да бъдат взети за няколко минути, можеха да се окажат фатални за нея и Сара Йенсен. В същото време би било невъзможно да предвиди с някаква сигурност същите тези последствия, докато не поеме безвъзвратно един-единствен от възможните пътища, а тогава щеше да бъде твърде късно да го променя. Затова щеше да вземе решение, както винаги, осланяйки се на тази комбинация от разум и инстинкт, която я беше превърнала в един от най-опасните и респектиращи наемни убийци в света.

Когато взе окончателното решение, тя се усмихна, посегна към телефона и позвъни на Антонио Фиери, като се надяваше да го намери и да не се налага да реализира плана си без неговото одобрение.

Фиери отговори на петото извънмяване.

Кристин се извини, че го безпокои и обясни, че въпросът не търпи отлагане. Каза му за Катания и лондонския заговор, след това му съобщи и за договорите, които Катания бе сключил с нея и тя бе изпълнила. Тук Фиери я прекъсна и попита защо не му е казала за това навремето. Тя отговори хладно и твърдо:

— Тогава нямаше причини да ви казвам. Доколкото разбирах, това не ви засягаше. Но нещата се промениха. Получих допълнителна информация. Имам големи подозрения, че Катания може да ви компрометира.

Фиери помълча за момент, след което я попита как предлага да действат.

— Зависи от това какво ще искате да извърша. Но по случайност тази нощ ми се открива възможност... Мога да изясня нещата тук много лесно.

Отново дълго мълчание. Кристин чакаше спокойно. Най-накрая той заговори:

— До ушите ми достигнаха някои отгласи. Казваш, че разполагаш с доказателства...

— Непоклатими.

— Откъде?

Кристин очакваше този въпрос и имаше подготвен отговор:

— От изключително достоверен благоразположен източник, който има огромен интерес да ни запознае с истината.

— Достоверен?

— Напълно. Имате думата ми.

— И смяташ, че съществува реална опасност Катания да ме компрометира?

— Да.

— Добре. Заеми се с нещата. Ще получиш обичайното заплащане. И същото за информацията. Обади ми се, когато приключиш.

28.

В седем часа Сара се облече джинси, тениска и любимите ѝ износени боти „Тимбърленд“. Джинсите, които нормално стояха плътно по тялото ѝ, сега висяха на хълбоците ѝ. Промуши плетен кожен колан през гайките и го пристегна.

Навън все още вибрираше дневната горещина. Кожата ѝ настръхна. Влезе в кухнята, скърцайки с ботите си по мраморните плочи. Изпразни половината от съда с лед във висока стъклена чаша и я напълни с уиски, което изпи на три глътки. Наля си втора чаша и започна да отпива бавно, като гледаше как се разтопява ледът.

В седем и половина телефонът иззвъня. След три сигнала се включи телефонният секретар. Мек глас с остри нотки, доловим американски акцент — Кристин. Механичното щракване показва, че се обажда от уличен автомат.

— Радвам се, че те срещнах днес. Надявам се да се видим скоро. Може би за едно питие по някое време.

Определеният код. Кристин затвори.

Сара върна лентата и изтри записа. За няколко секунди лентата продължи да се върти и разкри останало старо съобщение. Тя подскочи и лицето ѝ се сгърчи, когато заговори познат, леко запъващ се глас. Беше Данте, искаше да му се обади, казваше, че му е липсвала и искаше да я види по-скоро. Стомахът ѝ се сви и изгарящият вкус на уиски се качи в устата ѝ. Едва не счупи апарата, когато удари с юмрук върху бутона за спиране. Пръстът ѝ трепна, преди да натисне копчето за превъртане. Изслуша за последен път гласа му. Болката и чувството за вина ѝ дадоха нужния импулс. След това изтри съобщението, а с него — и колебанията си.

Грабна якето и бейзболна шапка от закачалката на стената и отиде да спре радиото. До нея стигнаха първите строфи на позната песен. „Инексес“ пееха „Самоубийствена блондинка“. Избухна в смях, който прокънтя в празната къща. След това спря радиото и излезе.

Стотина ярда встрани от къщата Кристин излезе от телефонната кабина и забърза надолу по улицата. Мина ненатрапчиво през тълпата, изпълваща Кингс Роуд. Ако въобще я забелязваха, това бяха кратки, случайни погледи. Те не отбелязваха много — блондинка с хубаво тяло, по всяка вероятност и с хубаво лице, макар че беше трудно да се определи, тъй като беше прихлупила ниско над очите си бейзболна шапка. Вървеше целеустремено, но не забързано и гледаше право напред. Не будеше подозрение, вървеше незабележима и без да се натъква на пречки, точно както ѝ харесваше. Сви зад ъгъла и се насочи към един бял фургон.

Той беше паркиран в странична улица до Челси Грийн, на около десет минути от дома ѝ. Беше форд транзит, от тези, които използваха водопроводчиците. Видът му молеше някой да напише „измий ме“ с пръст върху дебелия пласт прах по него. Прозорците му бяха тъмни, но иначе не биеше на очи. Беше един от хилядите бели транзити, които се носеха с рев анонимно по улиците всеки ден.

Даниел Корда го беше откраднал по поръчка преди шест месеца. Беше го пребоядисал, сменил табелките с номерата, сложил му друг номер от официално регистриран камион и го бе продал на Кристин. Беше го нарекъл кола за непредвидени случаи.

Досега Кристин не се бе приближавала до фургона, освен за да провери дали все още си е на мястото. Беше го пазила за случаи като този. Завъртя ключа в ключалката, отвори вратата и скочи вътре. Носеше малка раница, която заключи в жабката, и найлонова торба, в която имаше джинси, черна тениска и маратонки — облекло, идентично на това, с което бе облечена в момента. Метна торбата на седалката до своята, закопча предпазния си колан и след кратка молитва за късмет, завъртя ключа в стартера. Отначало колата се задави. Кристин хвърли поглед в огледалото отстрани и потегли при втория опит.

Мина през Челси, влезе в криволичещите улици на Ърлс Корт, зави наляво към обвития в синя мъгла Кромвел Роуд и излезе на шосе номер четири. Мина край „Хийтроу“ с легионите от огромни самолети, кръжащи във въздуха над него. След още двадесет минути фабриките и огромните складове бяха сменени от широко поле, разделени със синори ниви и ферми. Караше мълчаливо, като не сваляше очи от пътя. При отбивка номер 14 слезе от магистралата и зави към едно тясно

шосе. Пред нея се разстлаха полегати вериги от хълмове на Горен Ламбърн. Из нивите бродеха лениви породисти говеда, по тесните пътеки деца яздеха понита. Над нивите се издигаше ароматът на прясно окосена трева. Това беше втората реколта за тази година — благодарение на плодородната почва.

Зави по черен страничен път. Фургонът заподскача по неравностите, изпод гумите му заизхвърчаха камъчета. Продължи по него около пет минути, след това зави по една от прашните и занемарени просеки, проправени от Комисията по горите. Спря на неравно, закрито от ели място. Фургонът подплаши и вдигна във въздуха ято гълъби.

Взе раницата и стъпи на меката земя, покрита с борови иглички. Огледа се и постоя заслушана за няколко минути. Беше сам-сама, не представляваше заплаха за птиците, които постепенно отново накацах по клоните и оживеното им пърхане се уталожи до сънливо гукане. След като остана доволна от мястото, тя заключи фургона и тръгна през дърветата. Вървеше леко, с широки крачки по неравната земя. Гълъбите я следяха — млада туристка, излязла на вечерен излет.

Залязващото слънце се процеждаше през стволите на дърветата и оцветяваше всичко в оранжево. Лъчите му подскачаха по лицето на Кристин, докато тя ту се скриваше, ту излизаше иззад дърветата. Гората ставаше все по-гъста и я обгръщаше по-плътно, колкото по-навътре навлизаше. След половин час се почувства невидима.

Навътре в гората светлината ставаше все по-оскъдна. Кристин погледна часовника си. След по-малко от час щеше да се стъмни. Ускори крачка. Нямаше много време.

Когато светлината почти се стопи, тя излезе от гората. Пред очите ѝ се откри малка долина. В средата, ѝ, на около четвърт миля, се издигаше голяма каменна къща. Единствените признаци за живот бяха два мерцедеса — черно купе и червено с подвижен гюрук, паркирани пред входа на къщата, на издигната площадка в алеята за коли.

Кристин се усмихна мислено и тръгна надолу по хълма към къщата.

Карл-Хайнц Кеслер стоеше в своя кабинет в провинциалния си дом и броеше пари. Пред него се намираха купчини стегнати с ластик пачки. Във всяка имаше по 10 000 лири стерлинги. Той изброи петдесет пачки, като ги пускаше с леко плясване на писалището. На лицето му бе надяната маска на овладяно раздражение, като че ли изпълняваше неприятна, но неизбежна задача. Наистина беше доста неприятно да седи тук и да брои пари като някакъв си банков касиер в очакване да се появи един от лакеите на Катания, за да прибере парите.

Указанията, дадени от Катания, бяха изчерпателни — щеше да дойде куриер и да вземе сумите по договорите за Скарпирато и Мацумото: един милион стерлинги в употребявани банкноти. Катания лично щеше да плати част от сумата, ала справедливостта изискваше и Кеслер да се включи с нещичко, нали? Никой, освен Кеслер, не биваше да вижда куриера.

Кеслер беше изпълнил инструкциите прецизно. Беше изпратил съпругата си при родителите и във Франкфурт и беше дал свободна вечер на целия си прислужващ персонал. Беше събрал необходимите средства с помощта на Матю Арнът.

Той се обърна към Матю, който стоеше нетърпеливо до него и го наблюдаваше, докато броеше парите.

— Твой ред е.

Арнът не беше попитал за какво е плащането. Кеслер се присмиваше на малодушието му. Арнът знаеше какво става. Отказът му да си признае това засилваше ненавистта на Кеслер към него. Арнът вдигна куфарчето, което стоеше в краката му, и го постави на бюрото пред Кеслер, който го отвори и се усмихна. Беше пълно с пачки, по 10 000 лири стерлинги всяка, стегнати с хартиени ленти. Кеслер започна да брои. Извади петдесет пачки, затвори куфарчето и го върна на Арнът.

— Не гледай толкова намръщено. Като се вземе предвид всичко, ти се отърва доста леко.

— Намръщен? Как другояче да изглеждам? — отвърна троснато Арнът. — Обаждаш ми се и без обяснения ми заповядваш да ти донеса половин милион лири след два дни. И стоиш тук и ги броиш, сякаш са за къща, картина, една малка инвестиция — хладнокръвно и спокойно, като че ли всичко е наред. А не е. Това е един шибан кошмар. И защо

мислиш, че сме се отгървали? Полицията ме посети пет пъти, задаваха все едни и същи въпроси всеки път.

Кеслер се завъртя на стола си и погледна остро Арнът, който размаха ръка във въздуха.

— Не се притеснявай. Придържах се към твоята версия. Изиграх си отлично ролята. Но не мога да понасям повече това. Не мога да спя, почти не ям... мисля да се върна в Америка.

— Не бъди такъв идиот! — изкрещя Кеслер. — Точно това искат те! — Той се втрени в Арнът. — Ще останеш в ИКБ, ще се държиш като ограбен колега, ще работиш, ще поддържаш връзка с Карла и ще се радваш на парите си — предпазливо. Ако искаш да се върнеш обратно след две години, когато всичко това ще е само лош спомен — добре. Но сега-засега се дръж добре и, за бога, престани да хленчиш.

Кеслер стана и се подпря на ръба на бюрото си, заставайки лице в лице с Арнът. Сега говореше по-тихо, като процеждаше думите бавно:

— Какво, по дяволите, очакваш! Всичко това беше неизбежно — от деня, в който Йенсен ни разкри. Тя го предизвика. Катания разбра това. И аз подкрепям напълно действията, които той предприе. Вече е твърде късно за претенции. Колко си натрупал, Матю? Тридесет милиона долара? Отплата за риска — всеизвестната максима на bankerите. И не ме зяпай, сякаш съм някакво чудовище. Аз съм на петдесет и пет години, председател на една от най-проспериращите банки в Сити. Имам всичко, което бих могъл да желая. Мислиш ли, че ще позволя всичко да бъде разрушено от Сара Йенсен или Скарпирато, или Мацумото? — Наведе се към Арнът. — Нямахме избор. Те трябваше да умрат. Катания го направи — това беше изгодно за нас. Ако не го беше направил обаче, аз нямаше да се поколебая да го извърша сам.

Арнът го гледаше ужасен. Помълча известно време, обърна се и се отпусна на едно кресло до бюрото.

— Но Сара Йенсен е жива, нали? Тя все още може да разкрие всичко и да ни обвинят в убийство.

Кеслер изсумтя.

— Йенсен няма да отрони и дума. Катания ми каза, че е направил някаква сделка с нея.

Арнът се втрени безизразно в Кеслер, който се засмя.

— Вярвай ми, Йенсен не е проблем. Сигурно ще се запилее някъде, ще получи нервен срыв и никога повече няма да чуем за нея. — Погледна часовника си. — По-добре тръгвай. Куриерът ще дойде всеки момент.

Арнът вдигна празното куфарче и се запъти към вратата.

— Още нещо, Матю. За бога, нека бъдем единни. Засега всичко е в ръцете ни. Ако проявим повече предпазливост, няма да имаме никакви проблеми.

Кеслер стана от бюрото и пристъпи към Арнът. Изправи се на прага и препречи пътя му. Добави усмихнато:

— Не забравяй, че Катания показва какви са намеренията му, показва какво е способен да направи, когато се наложи. Няма да се поколебае и сега, ако сметне, че е необходимо. — Направи крачка към Арнът. — Разбираш ли какво имам предвид?

Арнът се взря в студените тъмни очи, които сякаш му се присмиваха.

— Да — отговори сподадено, — разбирам.

Кеслер се усмихна и се отмести. Арнът излезе бързо от стаята и от къщата. Качи се в червения си мерцедес и потегли. Очите му проблясваха леко и бяха вперени напред. Не забеляза жената, която се промъкваше петнадесетина метра встрани от него през градината.

Кеслер уви банкнотите и ги сложи в найлонова торба. Затвори вратата на библиотеката след себе си и слезе в дългото антре. Обувките му потракваха по дървения под. Когато мина покрай едно огледало, спря да се огледа. Подът зад него изскърца. Усмивката замръзна на лицето му.

Обърна се, обхванат от безпокойство. В антрето стоеше жена. Беше руса, атлетична, с прилепнала черна тениска. Бейзболната шапка закриваше чертите ѝ. Би била красива, но я загрозяваше изразът на лицето ѝ, подигравателното презрение в извивката на устните ѝ, мрачната решителност в очите ѝ. Беше безразлична към всичко около себе си. Цялото ѝ внимание бе насочено към него. Гледаше го, съсредоточила цялата си сила, сякаш бе оръжие, което го държи на прицел. Най-смущаващото нещо обаче бяха устните ѝ, нейната усмивка. Той не можеше да разгадае тази усмивка, едновременно излъчваща горчивина и съжаление. Страхът беше непознато усещане

за Кеслер, но сега почувства как полазва по кожата му. Както винаги, възприе агресивен и високомерен тон.

— Коя, по дяволите, си ти? И как се озова тук? — Високият му глас отекна в преддверието.

Кристин продължи да се усмихва.

— О, просто влязох през входната врата. Оставили сте я отворена. Много умно от ваша страна. — Гласът ѝ беше нисък и презрителен. От нея се излъчваше враждебност.

Кеслер не отговори. Безпокойството му се засили. Самочувствието му се беше стопило и той започна да се поти. По розовата му официална риза се появиха петна. В тази жена имаше нещо зловещо. Погледна часовника си. Куриерът на Катания щеше да бъде тук всеки момент. Никой не биваше да ги вижда заедно. Не можеше да повярва, но започна да го обхваща паника. Това положение бе нелепо. У него отново се надигна гняв. Защо, по дяволите, трябваше да се страхува? Пристъпи към жената.

Кристин изръмжа през зъби:

— Не мърдай от мястото си. Още не съм свършила.

Нещо в гласа ѝ го накара да се закове на място.

— Договорчето ти, онова между теб и Катания, не е изпълнено, нали?

Кеслер леко поклати глава и очите му се разшириха.

— Ти си куриерът?

Кристин избухна в силен смях.

— Куриер ли? — Предположи, че това бе някоя от шегичките на Катания. — Куриер, пратеник — приеми го както искаш.

Кеслер отпусна рамене с облекчение.

— Защо не каза веднага? Виж, парите са тук. — Той повдигна найлоновата торба. — Вземи ги. — Беше се овладял и сега гласът му бе възвърнал самонадеяната си рязкост.

— О, ще ги взема, но първо трябва да предам съобщение.

Кеслер я изгледа озадачено.

— Както казах, договорът не е изпълнен. Сара Йенсен е още жива.

Кеслер започна да става нетърпелив.

— Да, вече знам това. Но както научих, тя вече не представлява проблем.

Кристин се усмихна иронично.

— Точно обратното. Беше даже доста услужлива. — Усмивката изчезна от лицето ѝ и гласът ѝ стана равен: — Договорът за нейното убийство е отменен. По-точно — беше заменен. С договор за теб. — Наблюдаваше лицето му, изкривено от ужас.

— Трябва да поговорим за това. Разбрала си погрешно.

Тя се засмя дрезгаво.

— Не, Кеслер, ти си разбрал грешно. Мислеше се за много хитър, нали? Ти и Катания направихте всичко. Е, добре, опасявам се, че трябва да ти кажа, че Сара Йенсен ви изигра и двамата. Наистина ли мислеше, че тя ще позволи вие двамата с Катания да се измъкнете, след като убихте най-добрата ѝ приятелка, любовника ѝ, а накрая се опитахте да убиете и нея?

— Не съм ги убил аз.

— Не, ти не. Всъщност аз ги убих. Но това е почти същото. Ти и Катания ги искахте мъртви и направихте поръчките. Ако не бях аз, щеше да го извърши някой друг. Що се отнася до Йенсен, вие двамата с Катания дръпнахте спусъка.

Кристин извади пистолет иззад гърба си. Той вдигна ръце. Устата му се отвори в ням протест. Тя стисна студеното желязо и стреля. Куршумът проби челото му. Огледалото зад него почервения. Кеслер се свлече на пода. В един миг бе прекъснат човешки живот.

Кристин пристъпи към обления в кръв труп и се взря в него. Толкова кръв. Винаги имаше толкова много кръв. И миризмата. Все тази миризма — първична, наелектризираща. Косата на тила ѝ настръхна.

Найлоновата торба лежеше на крачка от тялото. Около нея се бяха разпилели банкноти, към които се приближаваше червена струйка.

Кристин вдигна торбата. На ръцете си имаше ръкавици. Пъхна пистолета на дъното на раницата си и сложи парите върху него. Сърцето ѝ биеше учестено. Слезе в преддверието и се измъкна през задния вход.

Като едва се сдържаше да не хукне, прекоси покритата със ситен чакъл алея за коли и отиде до дървената ограда. Прехвърли се през нея и се запъти през полето към гората. Стената от дървета се изправи пред нея. От двеста ярда разстояние гората изглеждаше безформена и

непроходима. Беше трудно да намери обратния път в мрака. Ускори крачка и се затича, а клоните я шибаха през лицето. Спъна се на два пъти. Ала не усети никаква болка от разкъсаната кожа и ожулените ѝ в корени и камънаци колена. Потеше се обилно, когато стигна мястото, където бе паркирала фургона. Спря между дърветата и се опита да успокои дишането си. Взря се в тъмнината. Мястото беше пусто. Претича до фургона, свали раницата и извади ключовете. Отключи задните врати на фургона, остави раницата на земята, извади парите и отброи четиристотин хиляди лири. Пъхна найлоновата торба в отделна чанта, която скри заедно със своята раница под купчина вестници. Заклучи отново вратите, изтича бързо до шофьорското място, скочи вътре и потегли рязко.

Като видя изпокъсаните си дънки и окървавените си колена, изруга силно. Трябваше да изгори панталоните. Вече нищо не можеше да направи за следите от откъснатите парчета плат и своята кръв по коренищата и камънаците в гората. Сигурно щеше да завали и да отмие кръвта. Кристин погледна ясното небе и се намръщи.

От Ламбърн пое направо към отдалечената ферма в Уест Съсекс, която принадлежеше на Даниел Корда. Паркира пред къщата. Корда чу мотора и изпукването на камъните под гумите и излезе да я посрещне. Повдигна въпросително вежди. Кристин кимна.

— Дотук всичко е наред. — Тя извади раницата си и взе пистолета — автоматичен броунинг, и рюгера, който беше използвала за Данте, пъхна ги в найлоновата торба и ги подаде на Корда. — Нали ще ги разкараш?

Той пое торбата от ръцете ѝ и кимна. Тя бръкна под вестниците и извади торбата с четиристотинте хиляди лири.

— Твоят дял.

Той се усмихна, благодари любезно, внесе вътре парите и ги заключи в сейфа си. След това отново излезе, вкара фургона в гаража и го заключи. Вътре в къщата Кристин се преоблече с резервните си дрехи. Уви предишните заедно със старите маратонки в една торба и когато Корда се върна, му ги подаде.

— Изгори ги.

Той кимна. Извади пистолетите от сейфа и ги пъхна заедно с дрехите в малка пещ в една от страничните постройки. Беше запалил пещта предварително. Когато отвори вратичката ѝ, тя почувства потока

топлина и видя кехлибарените отблясъци вътре. Наблюдаваше го, докато хвърляше вътре едно по едно първо дрехите ѝ и маратонките, а след това и пистолетите. Дрехите изгоряха веднага. За по-малко от час и оръжието щеше да се стопи в безформена маса, която той щеше да извади по-късно и да изхвърли в морето.

Затвори вратата на постройката и я заведе до друго помещение, където беше паркиран червен форд мондео. Подаде ѝ ключовете и я изпрати с поглед, докато колата не изчезна в тъмнината.

На другия ден щеше да закара фургона в едно автомобилно гробище, собственост на негов приятел. Фургонът щеше да бъде превърнат в безформена купчина метал. Щеше да бъде заличен като следа към убийството.

Сара се прибра в дома си точно преди девет. Разходи се по Карлайл Скуеър и се наслаждаваше на вечерния въздух. Обичаше горещите летни нощи, нижещите се светлини, уханието на сочната зеленина, праха и металния привкус от автомобилните газове.

Тони, котето на съседите, се появи от градината и се спря пред дома ѝ в очакване да му обърне внимание. Сара застана до него и то се затъркаля по гръб, като се извиваше и вдигаше лек прах. Тя се засмя и пристъпи напред, за да го сплаши. Котето подскочи на крака, наежи се и се заумилква около краката ѝ. След пет минути тя се измъкна, пожела лека нощ на котето и влезе в къщата си. С крайчеца на окото си забеляза профила на мъж, който седеше в паркирана на ъгъла на площада кола. Тази вечер бе улеснила много своите наблюдатели.

Беше направила разходка из Батърси Парк, повървя покрай бягащите за здраве в ранната вечер, мина и край играещите крикет и футбол хора. След това се бе върнала на Кингс Роуд, бе купила няколко сандвича от кафе „Европа“ на ъгъла на Олд Чърч Стрийт и се бе насочила към кафе „Руж“ за усамотена вечеря с „Вог“, „Венити Феър“, „Иконъмист“ и наблюдателите си. Те бяха двама млади мъже на нейна възраст, които си бърбореха и се смееха, но не изглеждаха чак толкова безгрижни. Изчакваха на опашката, докато се освободят места за тях. Сара задържа погледа си върху списанието, докато те поспориха дискретно, но успешно със сервитьора и отидоха до освободената маса на метър от нейната.

Сервитьорът пристигна, развявайки менюто. Сара избира дълго, даде поръчката си, промени я на два пъти след това и започна с наслада да опитва вкусната марсилска яхния, залята с чеснов сос, след него печена пържола с кокал и пържени картофи, които поля с чаша шампанско и половин бутилка домашно червено вино. Докато ядеше и се преструваше, че чете, мислите ѝ блуждаеха. Бяха все още хаотични, опасни и неподдаващи се на контрол. Замисли се за Еди и Алекс — нещо, което избягваше от дълго време. Как щеше да им каже за всичко, което се бе случило? Колко трябваше да им каже? Нищо. Искаше да ги държи настрана от това, да бъдат част от друг, различен живот. Сега беше твърде рано да мисли за тях. Да ги смесва в съзнанието си с всичко останало.

Мислите ѝ се върнаха към Кристин. Трябваше ли да си има работа с нея? Трябваше ли да ѝ вярва? Логиката и здравият ѝ разум казваха не. Инстинктът каза да. Кристин имаше право. Тя се нуждаеше от приятели, колкото и странно да беше това. И Кристин действително би могла да ѝ помогне. Запита се какво ли правеше тя сега и как ли бе използвала информацията ѝ. А тя наистина беше ценна, но щеше ли да предизвика разплата? И с кого? Сара бе поставила началото. Сега вече не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. А що се отнасяше до доверието ѝ в Кристин, тя си имаше застрахователна полица — пакетът, който бе оставила при Джейкъб и Джак. Ако имаше смисъл да убиват Кеслер и Катания, щеше да има смисъл и в това нея да я оставят жива. Обаче щеше да почака малко за доказателството — това проклето доказателство. Въздъхна тежко. Това я отвращаваше, но беше единственият възможен път.

Ако сметките ѝ се окажеха верни, то поне този път някой друг щеше да раздава правосъдие. Това по-добре ли беше или по-лошо? Не знаеше. Но в едно беше сигурна — този път нямаше да успее да се справи сама. Отърси се и поиска сметката на висок глас, така че да я чуят наблюдателите ѝ. Разплати се бавно, за да успеят да се приготвят и остави голям бакшиш. Лъчезарно отправи едно довиждане към събралите се сервитьори. Никой, който се бе озовал близо до нея тази вечер, не биваше да я забравя. В случай че имаше нужда от това, щеше да има много свидетели за алибито си.

Старинният стенен часовник в антрето, биеше девет часа, когато тя влезе в къщата. Спря и всичко потъна в тишина. Сара прекоси

коридора, качи се горе в дневната и застана неподвижно. Уличният шум отвън, часовникът, а сега и тишината сякаш тегнеха върху нея. Седна, взе едно от списанията, остави го и се обърна към телефона. Известно време го гледаше втренчено. Не можеше да се обади на Джейкъб — вярваше, че Кристин бе права и телефонът действително се подслушва. Не можеше да позвъни на Еди или Алекс — те бяха далеч, където телефонните връзки не стигаха. А и без това не беше много сигурна какво би могла да им каже. И най-вече — не можеше да се обади нито на Мосами, нито на Данте.

Докосна апарата, после отдръпна ръката си. Седеше, без да помръдва, оглеждаше стаята и се чувстваше безсилна като в капан. За известно време нямаше да може да разбере дали събитията, на които бе дала тласък, са в ход. Но даже и да се бяха случили или да протичаха в момента, това не бе достатъчно. Имаше още толкова много нерешени въпроси, неизречени неща. Бученето в главата ѝ ставаше непоносимо. Думите се въртяха хаотично в съзнанието ѝ. Стотици пъти бе водила тези разговори със себе си и мислите кънтяха дори в сънищата ѝ. Объркани слова, които объркваха и нея.

Изправи се рязко, извади телефонен указател от шкафа и намери един адрес. След това пусна указателя на пода, слезе по стълбите и тръгна към колата. Подкара бавно, като поглеждаше с мрачна усмивка в огледалото. Даде им възможност да я проследят.

Десет минути по-късно стоеше пред дома на Матю Арнът в Холънд Парк. Позвъни и зачака. Арнът отвори след трийсетина секунди. Челюстта му висна от изненада.

— Какво искаш?

Тя се усмихна и прекрачи прага.

— Искам да поговорим. Ти какво мислиш, че съм дошла да ти пръсна черепа ли? — Изражението му я разсмя. — Няма защо да се тревожиш. Не съм въоръжена. Ти не заслужаваш такива усилия.

Мина през коридора към дневната и седна в едно кресло. Арнът я последва и седна срещу нея. Сара наблюдаваше притеснените му и нервни движения. Изглеждаше напрегнат, нервите му бяха изопнати до краен предел. Облегна се назад.

— Изглеждаш ми неспокоен, Арнът. Започна ли да ти дотяга всичко това — да пребиеш Мосами, да я убиеш, да убиеш и Данте, да работиш с Кеслер и Катания, да заблуждаваш полицията? Толкова

забавно. Обзалагам се, че не си очаквал да свърши по този начин, когато започна всичко това, нали? Все пак чия беше тази идея? На Кеслер? — Забеляза лекото му кимване. — Да, не съм и допускала, че е твоя. Ти просто беше на най-подходящото място, в най-подходящото време. Само с тази разлика, че сега се оказва по-скоро погрешното време, нали? Обзалагам се, че ти се иска да можеш просто да спреш всичко, да се отървеш. — Стана и тръгна към него. Той погледна към нея и започна да си играе нервно с часовника. — Защо тогава не го направи, а? Защо не се опита да се измъкнеш, когато разбра, че ще има убийство? И не ми казвай, че не си знаел. Може и да си бил на заден план, но все пак си виждал какво става, нали? Но беше по-лесно да си пасивен, да се самозаблуждаваш, че нищо не си могъл да направиш. — Тя стоеше на крачка пред него с напрегнато лице. — Можеше да ме предупредиш за Катания. Можеше да ми кажеш какво възнамерява да извърши. Или можеше да съобщиш в полицията. Но не каза нищо и Данте и Мосами са мъртви — и ти също имаш вина за това.

Тя замълча за доста дълго време. След това изведнъж избухна в смях:

— Колко трогателно! Има ирония в това, че и Карла, и Кеслер, и ти си мислехте, че сте толкова могъщи, страшни, нали? Но в крайна сметка вашето могъщество идва от някой друг, нали? Вие просто сте извадили късмет. Катания имал връзка с Карла, започнал да ѝ дава малки съвети с поверителна информация, докато са били в леглото, и преди да се усети, всичко било записано на видеокасети и той бил принуден да дава наистина важна секретна информация — всички валутни операции, движенията на лихвените проценти. Той го направи, за да те накара да мълчиш. Никога не се е страхувал от теб. Просто искаше ти да мълчиш. Това, което ти не знаеш, е, че той не можеше да допусне да тръгнат слухове, да бъде компрометиран. Нали разбираш, хората, с които всъщност работеше той, щяха да му теглят куршума, без да задават въпроси. Той се страхуваше от тях, не от теб. — Тя приседна на ръба на масата близо до него и се усмихна. — Знаеш ли кои са те?

Той завъртя глава, занемаял от пороя думи и тона на гласа ѝ.

— Мафията. Ето кои. Някой си Антонио Фиери, бос на Мафията, бос на Катания. — Тя стана и тръгна към изхода. — Между другото не мислиш сериозно, че ще можеш да се измъкнеш от всичко това, нали?

Не знам за теб, но аз винаги съм вярвала, че всеки си получава заслуженото. Катания, Кеслер, Карла, ти... Просто въпрос на време.

Излезе бавно от стаята. На вратата спря и се обърна за последен път към него, преди да тръгне. Стоеше прегърбен на стола и цялата му предишна арогантност и самоувереност бяха изчезнали. Изглеждаше безполезен като празна черупка. Почувства съжаление, примесено с презрение. Излезе, като затвори вратата след себе си. Качи се в колата и се прибра вкъщи.

Почувства се празна, пречистена и напълно изтощена. Легна в леглото и включи телевизора, като потърси „Новини в десет“. Хвана точно края на заставката и понечи да подреди възглавниците в по-удобно положение, когато изведнъж спря и се обърна към екрана.

— Джанкарло Катания, управителят на Националната банка на Италия, е бил прострелян. Все още продължават да се уточняват подробностите, по всяка вероятност Катания е излизал със съпругата си и двама приятели от един римски ресторант, когато профучал мотоциклет с двама души и седящият отзад открил огън от автоматичен пистолет. Катания бил улучен на няколко места и се смята, че е починал веднага. В същото време телохранителите му стреляли по мотоциклета и убили стрелеца, а водача сериозно ранили. Задържаният от тях водач на мотоциклета сега се намира под охрана в болницата. Предположенията, както обикновено, са насочени към Мафията, но досега няма ясни причини за убийството на управителя Катания.

Останалите думи отминаха в мъгла. Сара стоеше неподвижна, обхваната от изтощение, докато събитията се придвижваха почти механично към развързка. Ако предположенията и сметките ѝ бяха верни, насилствената смърт на Катания нямаше да е единствената тази вечер.

На две мили от нея Матю Арнът седеше със скръстени крака на пода пред телевизора и слушаше новините в дома си в Холънд Парк. Той остана с часове, поклащайки се леко пред екрана. Дори след като програмата бе свършила и екранът бе празен, той стоеше и се поклащаше в тъмнината с изпотено тяло и мъртъв поглед.

Беше почти дванадесет, когато Кристин се прибра, тържествуваща и изтощена. Обади се на Фиери. От резервирания му глас разбра, че е станало нещо лошо. Беше груб, потаен. Каза ѝ да чете вестниците, посъветва я да замине във ваканция за известно време. Тя му съобщи, че по нейната задача всичко е минало отлично, като се чудеше какво ли, по дяволите, го прихваща. Той отговори: „Добре“, но сякаш не го интересуваше. Каза, че трябва да свършва, в момента имал среща. Почти като нещо, дошло му внезапно наум, добави: „Добре си се справила“ и че ще направят обичайните приготовления. След което затвори телефона.

Кристин включи телевизора и започна хаотично да превключва каналите. В дванадесет часа чу по новините на Си Ен Ен, че Катания е бил убит. Извършителят е мъртъв, съучастникът му — задържан. Когато говорителят спомена името на съучастника, тя се уплаши наистина сериозно: Чезаре Романия, дясната ръка на Фиери, неин добър познайник, с когото бяха работили заедно няколко пъти, човек, извършил много прецизни удари. Ако той проговореше — а възможността той да се превърне в канарче съществуваше, — тя и Фиери бяха свършени. Оставаше ѝ само да се моли той да мълчи или Фиери да се добере пръв до него. Трябваше да опита — той нямаше какво повече да губи. Вероятно и той обсъждаше същото на тази нощна среща. Но дори и така да беше, за Кристин рискът беше неприемлив. Започна да събира багажа си бързо и методично.

Имаше скривалище в Рио, купено преди четири години за моменти като този. Приключи с багажа си, след това постоя под душа, като се отпусна под струята гореща вода. Облече се и си наля голямо бренди. Седна в тишината и тъмнината на кабинета, заета с планове. Остана в очакване през цялата нощ, като слушаше новините.

Запита се дали Сара е научила и как би реагирала. Нямаше възможност да разбере, беше невъзможна каквато и да е връзка. Но при всяко положение Йенсен беше риск. Тя бе показала, че умее да играе опасни игри. Досега Кристин имаше полза от съдействието ѝ. Бяха направили сделка и в онзи момент това сякаш бе повече в полза на Кристин. Йенсен беше дала информация, но в замяна на какво? За едно мъгляво обещание за помощ, ако има нужда. Информацията и събитията, които тя предизвика за няколко часа, донесоха на Кристин един милион лири, но сега Фиери можеше въобще да не плати, а тя

може да не остане на свобода и да се порадва на парите. Голяма награда за голям риск — тя знаеше това и го одобряваше. Но сега това изглеждаше като много лоша за нея и отлична за Сара сделка. Добре, но тогава, когато я сключваха, Йенсен нямаше как да знае, че информацията, която дава, ще предизвика толкова бързи или кървави резултати, нито пък можеше да е сигурна, че Кристин няма да я убие веднага след като сподели с нея тайните си. Тя беше поела добре пресметнат риск и досега за нея той беше донесъл нужното отплащане. Но нещата се промениха. Къде лежаха сега интересите на Йенсен? Кристин се замисли за момент. Дали не трябваше да я убие тогава, когато имаше възможност...

Сега беше вече твърде късно да прави каквото и да било, а и тя не мислеше, че Йенсен представлява чак толкова голяма заплаха за нея. Интересите им все още съвпадаха: мълчание, дискретност, при необходимост — и лъжи. Беше видяла яростния инстинкт за самосъхранение у Сара Йенсен. Това беше най-добрата гаранция за лоялност.

Кристин дочу лек шум през прозореца. Остави питието си и се заслуша напрегнато. Когато шумът се усили, тя се усмихна. Беше заваляло силно и дъждът щеше да размие кръвта, парченцата кожа и джинсов плат.

29.

Беше два часът през нощта и Бартроп току-що бе чул новината за Катания и все още се опитваше да я осъзнае, когато телефонът иззвъня повторно. Беше Специалният отдел. Карл-Хайнц Кеслер беше мъртъв. Бартроп се вцепени, изслуша подробностите, след което им нареди да го държат в течение и затвори.

Мина през тихата къща до кабинета си, взе голяма чаша и я напълни с уиски. Изпи го наведнъж, остави обратно чашата и се загледа през прозореца в тъмнината, докато бавно и последователно премисляше събитията и се опитваше да открие връзките помежду им. Тя вечеря в кафене и си осигурява желязно алиби за времето на убийството на Кеслер. Не го беше извършила пряко, поне това бе ясно, но в крайна сметка бе твърде интелигентна, за да постъпва така. И все пак беше направила нещо, Бартроп бе напълно убеден в това. Отново изпита тази смесица от гняв и възхищение, която го обземаше всеки път, когато научеше нещо повече за подвизите ѝ, за тайните ѝ.

Понякога действията ѝ — толкова неизгодни за него на пръв поглед — като цяло се оказваха в негова полза. Ако подозренията му бяха верни, тя му бе направила услуга. Убийствата водеха към Фиери. Ако оцелелият мотоциклетист дадеше показания, имаха голям шанс и да го докажат. Каква обаче беше ролята на Сара? Знаеше нещо, беше направила нещо, някакъв вид сделка. Но как и с кого? Тяхната невидима връзка бе нарушена. Очевидно в момента тя знаеше повече неща от него, беше с една крачка напред, в недостижима позиция.

В събота сутринта Сара се събуди в шест. Полежа известно време със затворени очи, заслушана в птиците, далечния шум и ранното движение по улиците. Остави се усещанията бавно да навлязат в нея — звуците, миризмата, усещането за собственото ѝ легло. Отвори очи и се обърна. Загледа се в бялата стена, белите муселинови завеси, които леко се поклащаха от ветреца, в прозорците,

отворени към терасата с цветя. Въздухът беше хладен, влажен, носещ обещание за затопляне. През нощта беше валил дъжд и бе нарушил задушаващата жегла.

Седна в леглото и притисна колена към гърдите си. За първи път от седмици, месеци почувства начало на едно крехко спокойствие. Сега вече събитията отиваха към развързка, макар и кървава. Тя не можеше да направи почти нищо. Скоро щеше да може да събере останките от предишния си живот. Почувства как енергията ѝ се възвръща и изведнъж огладня. Скочи от леглото, навлече вчерашните си дрехи, грабна ключовете и велосипеда от коридора и излезе навън.

Един от малкото отворени по това време магазини беше 7–11 на Глосистър Стрийт, който работеше денонощно. Сара караше бързо по улиците, които бяха почти безлюдни, като се изключеха шепа бягащи за здраве и служителите по чистотата, заети с обичайните си задължения. Магазинът беше празен. Тя се повъртя из него с телена кошница в ръце, като я пълнеше пътъм с яйца, мляко, масло, хляб, портокалов сок, вестници — всичко, необходимо за любимата ѝ закуска. Напъха покупките в зелените чанти на колелото и подкара обратно по заобиколен маршрут, като се наслаждаваше на ранното слънце, спокойствието и усещането от движението без усилия.

В кухнята се захвана за работа, като прекъсна разбиването на яйцата само за да пусне някаква музика — Ки Ди Ланг, мека, разпусканща и някак предразполагаща. Не увеличи звука — не искаше да събуди някой от съседите с отворени прозорци — и се върна в кухнята. Забърка брашно и щипка сол в разбитите яйца, преди да пусне миксера. Пет минути по-късно на печката се вареше прясно кафе и в тигана цвърчаха палачинки.

Огледа провизиите в кухненския шкаф и най-накрая намери черна, златна и червена кутия с петмез. Когато я извади от шкафа, я повъртя в ръцете си, разглеждайки картинката, на която бе изобразен лъв с накацали по мъртвия му корем пчели. Прочете надписа: „От силните се ражда сладостта“. Спря за момент, понеже в съзнанието ѝ нахлуха спомени. Майка ѝ ѝ правеше палачинки с тъмен петмез за закуска и за подсилване преди изпити. Понякога добавяше и лъжичка ром. Сара пиеше тази смес от четиригодишна възраст. И всеки път майка ѝ ѝ показваше чудатата кутия и четеше надписа. Силно и сладко — толкова отдавна. Но не беше ли така и с всичко останало?... Колко

време щеше да е необходимо, за да се отмие всичко това? Тя се отърси от спомените, изсипа палачинките в една чиния, постави ги на поднос и заедно с кафето и портокаловия сок ги занесе в дневната, разположи се, полулегнала на дивана, и започна да се храни с вестник в ръка. Петмезът се стичаше от палачинките по пръстите ѝ. Облиза ги.

Малко по-късно телефонът иззвъня — точно когато излизаше изпод душа. Отиде мокра в спалнята, седна на леглото и нерешително вдигна слушалката. Беше Барингтън — малко по-рано, отколкото го беше очаквала. Този път нямаше официалности и завоалирани учтиви фрази:

— Мисля, че се налага да поговорим.

Сара отвърна със същия тон. Той ѝ дължеше обяснения, а не тя на него.

— Да, Губернаторе, мисля, че действително се налага.

— След половин час някой ще наmine при теб. Това устройва ли те?

— Не, изобщо. Нямам намерение да отварям вратата си за кой да е. И ако някой изобщо ще идва при мен, това трябва да сте вие. О, и защо не доведете и своя шеф или този, който ви дърпа конците? Тогава вероятно ще успея да получа някои откровени отговори. Или искам твърде много?

Настъпи дълго мълчание. Тя лесно можеше да си представи как Барингтън диша дълбоко, опитва се да направи някаква кисела забележка, но не желае да разкрива раздразнението си. Най-сетне заговори бавно, търпеливо, с усилие, като на непослушно дете. Сара едва потисна смеха си.

— Както казах, по-късно тази сутрин при теб ще дойде някой. Аз съм зает, ти си заета, всички сме заети.

— Да, сигурна съм, че е доста неприятно на човек да му отидат почивните дни по дяволите и да ви се налага да увъртате известно време, нали, Губернаторе? Естествено че не можете да изпратите някой или някоя, без предварително да се допитате. Така че защо не ми се обадите по-късно, за да ми кажете какво сте успели да уредите?

— Виж, Сара. Знам, че си ядосана. Разбирам те напълно.

Тя го сръза:

— Разбирате ли? Не, господин управител. Не мисля, че изобщо сте започнали да усещате. — С треперещи от ярост ръце тя тресна

телефона и зачака.

Барингтън се отби при Бартроп.

— Тя е разгневена, иска да ви види.

Бартроп повдигна учудено вежди.

— Какво значи това, точно мен ли да види?

— Е, не спомена име. — Управителят се размърда неспокойно на стола си. — Каза, че иска да се срещне с този, който ми дърпал конците — така се изрази.

Бартроп високо се изсмя.

— О, извинете ме, Губернаторе. Просто си представих как е прозвучало. Значи разгневена, казвате, а?

— Да, но това не е мимолетен гняв, така че на ваше място не бих се смял. Освен това тя беше пряма, безцеремонна, без преструвки, сякаш играта ни е свършена.

Бартроп леко се подсмихна.

— Така ли мисли тя?

— Вижте, Бартроп, не твърдя, че чета мислите й, нито пък вашите по този въпрос. Казахте ми да й се обадя и аз го направих. Сега предпочитам да не се занимавам повече с това, ако не възразявате.

— Не възразявам. Мисля, че така ще е по-добре. И двамата нямаме нужда от увъртания.

— Смятате да се срещнете с нея?

— Не мислите ли, че е крайно време?

Барингтън се усмихна вътрешно.

— Е, желая ви късмет тогава.

— Ще й се обадите ли отново да й кажете, че този някой тръгва към дома й?

— Обадете й се сам. Не съм ви куриер.

Пет минути по-късно Бартроп беше в колата си и Мънроу караше към Карлайл Скуеър. Пристигна малко преди десет. Нареди на Мънроу да чака, слезе от колата и приближи къщата. Разгледа фасадата. Знаеше, че тя е вътре, защото наблюдателите му даваха редовна информация за движението й. Изчака няколко секунди, преди да звънне.

Беше любопитен. Искаше да се подготви, за да отдели първоначалните си впечатления. Знаеше как изглежда — беше я виждал на снимките, направени от наблюдателите, и на видеозаписи,

— но по-важното бе, че никога не я е виждал на живо, одушевена, реагираща, движеща се. За него тя все още беше загадка. Беше прекарал часове в анализиране на това, което знаеше за нейния характер. Беше разбрал, че притежава странна смесица от качества, всяко от които беше с такава сила, че само по себе си можеше да формира цяла личност. Но у нея те се смесваха и образуваха смайваща плетеница. У нея съществуваха толкова крайности, толкова противоречиви крайности, че беше чудно как все още не е разкъсана от тях. Но, изглежда, тези крайности по-скоро осигуряваха равновесие, макар и много крехко и уязвимо.

Нищо чудно, че търсеше сигурност и стабилност при Джейкъб Голдсмит, брат си и своя приятел. Сякаш съзнаваше, че ако позволи дори една част от живота ѝ да наруши равновесието, останалите биха се раздвижили лудешки, за да я компенсират. Теорията му бе основана и на някои солидни факти и ако беше вярна, то екстремните събития в живота на Сара неминуемо пораждаха екстремни реакции. Именно това я правеше така опасна и толкова ценна. Имаше обаче и други противоречиви положения. Тя съчетаваше саморазрушителна склонност и изострен инстинкт за самосъхранение. И преди всичко беше напълно непредсказуема.

Той натисна звънеца.

Сара чу извъняването, погледна навън, видя черен роувър с човек на шофьорската седалка, паркиран до къщата, и друг човек, застанал на стълбите пред вратата. Достолепен и официален, определи го тя. Специалният отдел, Шесто, разузнавателните служби от теориите на Джейкъб? Загледа се внимателно в мъжа на стълбите — висок, изправен, самоуверен, с пригладена назад кестенява коса, слаб, открояващ се, с властна осанка. Не можеше да види лицето му, защото бе застанал прекалено близо до вратата. Улавяше само линията на главата му. Както и човекът отсреща, и тя изпита остро любопитство. Какъвто и да беше, нека поне не прилича на Барингтън — слабохарактерен, говорещ с недомлъвки, безволев. Нека бъде твърд и неотстъпчив. Тя слезе по стълбите и отвори вратата.

Мъжът протегна ръка.

— Джеймс Бартроп. Приятел съм на Антъни Барингтън. Сара отвърна на ръкостискането му със същата сила.

— По-добре влезте. — Направи му път да мине.

Той не помръдна.

— Ако не възразявате, бих предпочел да разговаряме в колата. —
Беше указание и той дори не си направи труда да го изрече като
вежлива молба.

Сара помълча за миг, погледна колата, после пак него.

— Добре, почакайте ме минутка.

Качи се горе, взе дамската си чанта и миникасетофона, който
Джейкъб ѝ беше дал, включи го и го скри в чантата. Върна се долу, взе
ключовете и заключи след себе си. Бартроп я заведе до колата. Тъкмо
щеше да се качи в нея, когато се появи госпожа Жарден.

— Сара, мили боже, ти си се върнала!

— Да. Между другото, госпожо Жарден, този мъж тук твърди, че
се казва господин Бартроп, Джеймс Бартроп. Представи се за агент по
недвижими имоти и отивам с него, за да разгледам една къща. Така че,
просто за всеки случай, бихте ли запомнили името и лицето му, ако не
се появя отново? — Изрече го меко, с усмивка.

Другата жена се подсмихна също.

— О, ще купуваш още една къща, хубаво е човек да знае, че
някой се справя добре с живота! — Кимна на Бартроп и продължи по
пътя си.

Той придържаше вратата, докато Сара се качваше в автомобила.
После седна до нея. Между предната и задната седалка имаше
стъклена преграда.

— Пообиколи наоколо, ако обичаш, Мънроу. — Вдигна
преградата пак и се обърна към Сара: — Нямам намерение да те
отвличам.

— Е, това беше така, презастраховка, в случай че промените
намерението си.

Той се усмихна. Наблюдателите през цялото време използваха
къщата на госпожа Жарден като сборен пункт и вид щаб. Тя и съпругът
ѝ, офицер от войната, бяха щедро възнаградени за безпокойството.
Лоялността им не подлежеше на съмнение. И все пак Йенсен беше
проявила голяма съобразителност. Явно беше много недоверчива, но
както се бяха стекли обстоятелствата, в това нямаше нищо чудно.

— Мисля, че е крайно време да поговорим, нали?

Тя се обърна към него:

— Бих казала дори, че доста позакъсняхте. Но предполагам, че първо вие ще ми кажете за кого работите и каква е вашата роля. — Тя се извърна и се загледа през прозореца към минувачите по Кингс Роуд, като улавяше и цветните отблясъци от витрините на редицата от бутици. Лицата обаче не достигаха до съзнанието ѝ. Беше насочила сетивата си към мъжа до себе си, опитваше се да проникне в него и предполагаше, че той се старае да направи същото. Ясно долавяше силата на съпротивлението му, както и решителността му. С него нямаше да ѝ е никак леко.

— Хубаво, ще доуточним това в по-подходящ момент. Отначало бих желал да науча само няколко неща. — Сара извърна лице към него и го погледна в очите в очакване да продължи. Възцари се кратка напрегната пауза. — Първото нещо, което ме озадачава, е защо след изчезването ти внезапно се появяваш отново? Като размисли човек, моментът не изглежда особено безопасен. Като се има предвид, че Джанкарло Катания и Кеслер бяха убити...

— Какво? — Прозвуча като неподправена изненада. За Катания знаеше наистина, но Кеслер... Това премахна и последните ѝ съмнения. Сигурно споделеното с Кристин беше предизвикало събитията. Усети как в душата ѝ се надигна паника, но успя да запази изражението си непроменено.

Бартроп я наблюдаваше изпитателно. Или беше дяволски добра актриса, или действително не знаеше, не очакваше това. Сара мълчеше.

— Защо излезе от укритието си, Сара? Сделка ли направи? Сделка с Фиери?

За момент Сара се втренчи напред, след това бавно се обърна към него.

— Как смееете. — Гласът ѝ бе приглушен, в него се процеждаше ярост. — Седите си тук, без да се разкайвате, самодоволен, обвиняващ. Двама невинни бяха убити, защото вие ме наехте за тази задача или поне предполагам, че сте били вие. Да не би и над вас да има кукловод?

Лицето му остана безизразно.

— Не, нямам кукловод, както се изрази.

— Е, тогава значи вие носите цялата отговорност. — Тя помълча, за да се успокои. — Двама мъртви, животът на толкова много хора е

разбит. И за какво? Каква беше целта ви през цялото време? На двамата с вашия подлизурко Барингтън ви дадох всички улики, които бихте могли да желаете, а вие не предприехте нищо. Никакви арести, дори нямаше оставки. Никакво правосъдие, никакви постъпки. Нищо. — Изведнъж се сети и добави: — Освен ако, разбира се, не ми кажете, че вие сте убили Катания и Кеслер.

Бартроп се засмя.

— Това подхожда повече на теб, не мислиш ли? Отмъщение.

Сара прехапа устни, за да не проговори и се втренчи в него.

— Ти уби онзи шофьор на камион, нали? Онзи, който се блъсна в колата на родителите ти.

Те се взряха един в друг. Сара не трепна. Очите ѝ бяха непроницаеми, безизразни. Сякаш напълно се бе затворила за външния свят.

Той пак проговори:

— Хладнокръвно отмъщение. Без никакво състрадание.

Този път нищо не го подготви за нейната реакция. Думите ѝ сякаш разпръскваха кръв от устата ѝ:

— Състрадание. Не ми говори за състрадание. Разкъсвам се от състрадание.

Толкова отчаяно искаше да изрази всичко, да излее пороя от думи. *„Не виждаш ли? Това стои зад всичко. Отмъщение и състрадание — единствените неща, които ме крепят. Извърших го веднъж пряко заради родителите си, направих го отново посредством думите заради Данте и Мосами. Да, признавам, че го извърших и заради себе си. Само по този начин мога да гледам на живота, да живея след това, което се случи. Знаеш ли какво означава това? Да виждаш мъртви тела? Да си представяш как са умрели? Като си помисля само... — Спря, за да потисне риданието си. След това продължи отново мисления си монолог: — Отмъщението е единственият начин, по който мога да реагирам. Знам, че е крайно, че е несъвършено, не ме забавлява, Бог знае какво прави вътре с мен, но това все пак си остава решение, някакъв вид справедливост. Не проумяваш ли?“*

Сара се обърна към него. Лицето му не изразяваше нищо. Наблюдаваше я мълчаливо, като усещаше бушуващите в нея

противоречия, които разтърсваха тялото ѝ. Беше напрегната, сякаш за да се предпази от физически удар. Реши да смени подхода.

— Съзнаваш, че съм имал основателни причини, за да започна това разследване.

— Надявам се да е така. — Сега гласът ѝ беше овладян и леден.

— Какво би си помислила, ако ти бях казал, че е насочено срещу един от босовете на Мافията, който контролира внасянето на огромни пратки кокаин и хероин в Англия?

— Бих си помислила, че трябваше да ми кажете това от самото начало или да използвате някой, който е наясно с евентуалните рискове, някой, който нямаше да изложи невинни хора на опасност, както направих аз.

— Мисля, че те подценихме.

Евтини комплименти, завоалирани като откровение. Защо не кажете направо какво искате?

— Добре, ще ти кажа. Искам да ми помогнеш да стигна до този човек. Знаеш кого имам предвид, нали? Антонио Фиери. — Бартроп спря и се усмихна уморено. — Това е всичко. Останалото, което се случи, що се отнася до теб, не ме засяга.

Сара го гледаше изпитателно, като се опитваше да го прецени.

— Не ме интересува дали ви засяга или не. Защо просто не помолите, честно и открито, да ви помогна? Вместо това размахвате неясни заплахи. И след всичко, което се случи, действително ли си мислите, че така лесно ще се огъна? — Едва не се задуши от омраза. — Спрете колата.

Бартроп свали преградата и нареди на Мънроу да спре. Колата намали. Сара отвори вратата и преди да слезе, се обърна назад:

— Нямате нужда от моята помощ. Не сте ли чували за теорията на доминото?

Той кимна с любопитство.

— Е, тогава гледайте как падат плочките. Всички падат една след друга от само себе си.

Слезе от колата и тръшна вратата зад гърба си. Щом се отдалечи на няколко крачки, пхна ръка в чантата си и изключи касетофона.

Мънроу погледна въпросително шефа си.

— Сега се връщаме обратно — каза Бартроп.

Бартроп седеше в кабинета си и гледаше през прозореца. Обади се Майлс Форшоу:

— Струваше ли си?

— Мисля, че да, макар и по малко странен начин.

— И какво научихте?

— Търпение.

Форшоу подозрително попита:

— Какво се случи?

— Нищо — усмихна се Бартроп, — гледаме и чакаме.

— А Йенсен?

— Явно смята, че нейната роля е приключила.

— А така ли е?

— Разбира се, че не.

30.

Този следобед в къщата в Мароко Джейкъб и Джак безделничеха, изпаднали в лошо настроение заради отсъствието на Сара. Съзнаваха, че тя не би могла да се обади. Беше ги предупредила, че известно време няма да поддържат връзка нито по телефона, нито чрез писма. Не искаше да оставя следа, по която да ги открият, в случай че сделката ѝ с Катания се провалеше. Притесняваше се и заради Барингтън и онези, с които той работеше. Не искаше да въвлеча в това Джак и Джейкъб. Добре разбираха това и го бяха приели, макар и с нежелание, ала три дни по-късно положението вече бе непоносимо.

Да се поразсеят от тези мисли, отидоха в кабинета на Джак да гледат обедната емисия на новините по Си-Ен-Ен. Нямаше да се налага да разговарят цял час. Джак включи телевизора с дистанционното. Седнаха един до друг на дивана и заслушаха как говорителят започна да предава съобщенията. След като изчете най-важните теми, той се върна към пристигналите късно предната нощ новини. Гласът му беше овладян, премерен и думите звучаха гладко. Именно те ги пронизаха. Джанкарло Катания бил убит в Рим. Седяха онемели от шока, когато говорителят съобщи, че още един известен banker е бил убит, но в Лондон — Карл-Хайнц Кеслер. Двамата мъже се спогледаха с нескрит ужас.

— Връщам се в Лондон — каза Джейкъб.

— Идвам с теб — отвърна Джак.

Направиха си резервации за първия полет от Маракеш, който бе на следващата сутрин.

Кристин мина през фойето на трети терминал на „Хийтроу“, упъти се към гишетото за билети на авиокомпания „Вариг“ и се усмихна на облечената в синя униформа жена. Заговори на отличен португалски:

— Имам резервация за полета тази нощ за Рио. Хулия Родригес.

Жената отвърна на усмивката ѝ.

— Един момент да проверя. — Тя набра бързо нещо на компютъра. — Да, всичко е наред. Един билет първа класа, платен с кредитна карта. Бихте ли ми дали паспорта и картата, ако обичате?

Кристин извади златна карта „виза“ и паспорт на името на Хулия Родригес. Жената, „госпожица Коста“, както бе изписано на служебната ѝ карта, разлисти паспорта и хвърли дискретен поглед към Кристин. Явно напълно удовлетворена, тя се зае с кредитната карта. Прокара я през апарат, от който излезе отпечатаната разписка. Кристин се подписа и си взе обратно паспорта и картата. Жената ѝ подаде билета.

— Качването е от ръкав 49. Приятен полет.

Кристин отвърна на усмивката ѝ:

— Благодаря.

Обърна се и бързо прекоси залата, качи се към изхода за заминаващи — една привлекателна жена, типична бразилка: среден ръст, стегнато атлетично тяло, къса, подстригана по момчешки коса, кафяви очи. Кристин се усмихна на отражението си, като минаваше по остъкления коридор към изхода. Тази сутрин беше прекарала два часа в усъвършенстване на ролята на Хулия Родригес — боядисване на косата, подстригване, матов тен, кафяви контактни лещи и най-трудното от всичко — различна походка: делова, енергична. Пристъпваше бързо, носеше по-малък номер обувки и стягаше коремните си мускули. Нямаше и следа от Кристин Вийер.

Самолетът излетя с половинчасово закъснение. Издигна се във въздуха, направи широк завой и започна да набира обичайната височина. Кристин откопча предпазния си колан, взе в ръката си чаша шампанско. Погледна навън към тъмнината, покриваща територията на Англия далече под нея. Не знаеше кога ще може да я види отново, но и не го желаше особено. В този момент се чувстваше като победител. Радваше се на свободата си като гущер, който е загубил опашката си.

„Боинг 747“ беше високо над Атлантика, когато Чезаре Романя, оцелелият мотоциклетист, омаломощен от раните си и от наркотиците, които му даваха в болницата, стана pentito^[1].

Бавно и методично започна да дава информация за всички, които познаваше. Нямаше избор. Неговият адвокат, инструктиран от разузнавателния отдел на карабинерите, му съобщи, че неговият бос му нямал доверие, бил наредил да му „запушат устата“. Единственият

му шанс да оцелее беше Програмата за защита на свидетели. Беше на четиридесет и две и нямаше семейство. Би могъл да изчезне, о, съвсем лесно с помощта на държавата. Би могъл да започне нов живот — може би в Америка.

Полицейските служители стояха до леглото му и записваха показанията му. После ги предадоха на висшестоящите служители в Рим. Там всички части на мозайката бяха свързани и подредени и започна оформянето на официалните документи. До полунощ бяха изготвени заповедите за арест. Измежду споменатите в тях фигурираше и Антонио Фиери. Задържаха го в ранните часове. По-късно сутринта масмедиите разпространиха новината по целия свят.

Бартроп прекара сам цяла нощ в дома си на Челси Скуеър. Блокчетата на доминото падаха. Къде щяха да спрат?

Антонио Фиери бе арестуван. Най-после, след дългогодишни усилия, италианските власти бяха принудили един от подчинените му да даде показания срещу него. Разкритията на Чезаре Романя щяха да донесат доживотна присъда за Фиери. Щяха да прекъснат сделките му с наркотици, а дори и да унищожат наркотрафика, ако Романя посочеше повече от пълномощниците му, а вероятността да го направи беше голяма.

Бартроп леко се усмихна. Всичко това бе резултат от неговата работа, от събитията, които бе предизвикал. Щеше да получи огромно уважение из кулоарите на своя таен свят. Задоволството му обаче не беше пълно, чувстваше се по-скоро като воайор, отколкото като участник. Беше убеден, че по-голямата част от събитията са резултат от тайните действия на Сара Йенсен, които оставаха за него вбесяващо неизяснени.

Какво точно беше направила? Как го беше направила? Нямаше да му каже. Това бе ясно. Той беше постигнал с тази операция желания резултат не защото тя бе решила да му окаже съдействие, а защото нейните собствени планове се препокриваха донякъде с неговите. Сара смяташе, че е неуязвима за заплахите му и със самото си поведение беше неутрализирала силата им. Но независимо какво си мислеше, Сара не беше недосегаема. Имаше си своята ахилесова пета — Джейкъб Голдсмит. Той я беше приютил и укрил.

Това не бе престъпление, но той бе възрастен човек, който искаше да се наслади на спокойни и кротки старини. Ако събитията се обърнеха и насочеха към него — и като се имаше предвид какво Бартроп знаеше за Сара Йенсен, тя нямаше да може да изтърпи това и щеше да проговори.

А именно това беше същественото. Един *pentito* не беше достатъчен. Човешкият живот е толкова крехък. Бартроп и италианците имаха нужда от повече материал, за да задвижат случая, да се подсигурят срещу непредвидени ситуации. Бартроп имаше нужда от Сара Йенсен, необходимо му бе това, което тя знаеше, и беше твърдо решен да го получи. Легна си и сънува Сара.

На сутринта му хрумна идея. В единадесет часа му се обади от Специалния отряд на „Хийтроу“. Джейкъб Голдсмит току-що се бе върнал в страната. Бартроп прие новината и се усмихна в очакване. Всички детайли си отиваха по местата.

Джейкъб и Джак хванаха такси направо за Карлайл Скуеър. Разплатиха се с шофьора, на прага поспряха нервно и след миг звъннаха. Както очакваха, чуха шум отгоре, погледнаха и видяха главата ѝ да се подава от прозореца.

— Джейкъб! Джак! — изкрещя Сара от радост. — Слизам.

Двамата мъже се усмихнаха един на друг до уши.

— Знаех си, че тя е добре — каза Джейкъб.

Сара слезе по стълбите. Прегърна ги и ги разцелува, като дискретно изтри една сълза от бузата на Джейкъб. Те оставиха куфарите си в преддверието.

Погледна ги с усмивка, после сложи пръст на устните си.

— Нека да се поразходим. — Гледаше ги втренчено.

Те кимнаха, леко озадачени. Излязоха на огрения в слънце площад. Тя отвори портичката към градината и влязоха вътре. Седнаха на една пейка. В градината имаше две деца, които се смееха и играеха, и една жена, която ги придружаваше. И тримата бяха прекалено далеч, за да ги чуват. Сара седна между Джейкъб и Джак.

— Не мога да ви опиша колко се радвам да ви видя и двамата.

За известно време всички говореха едновременно, като от тях извираха думи, смях, облекчение. Смяхът се уталожи и започнаха

въпросите.

— Подслушват дома ми — каза Сара.

Джейкъб, както винаги нащрек, изреди куп въпроси, изпълнен с безпокойство, с желание да разбере, да я проконтролира, макар и със закъснение.

В миналото разпитите му я подлудяваха. Сега бяха облекчение — да го види отново, да си бъде у дома в Лондон, да му отговаря, да оформя всичко в думи, да разговаря. Не можеше да сподели с никого друго, освен с него. И Джак. Радваше се, че може да говори и с него. Той го заслужаваше и така отнемаше малко от товара на Джейкъб.

— Какво прави през цялото това време? Какво се случи? Имаш ли нещо общо с Катания и Кеслер? — попита Джейкъб.

Джак изглеждаше поразен и мятеше погледи ту към Сара, ту към Джейкъб, като очакваше да види недоумение на нейното лице или ирония на неговото. Не видя нито едно от двете. Отговори тежко, уморено, но по същество. Това, което го изненада най-много обаче, беше видът им — те се гледаха с разбиране, с искрица потайност.

— Не съм направила кой знае какво. Казах на един човек нещо, на друг нищо. Може би не трябваше да казвам нищо на първия и да кажа всичко на втория. Но не го направих и съм доволна. А в отговор на последния ти въпрос — вероятно да.

Джейкъб изглеждаше раздразнен, Джак — объркан.

Джейкъб попита:

— Имаш ли нещо против да ми обясниш още веднъж? Този път по-ясно.

В следващите десет минути тя им обясняваше. Двамата помълчаха, за да осмислят чутото.

— А тази Кристин Вийер къде се намира сега? — попита Джейкъб.

— Предполагам, че се крие. Не ми се е обаждала повторно. Ако е предала моята информация на Фиери и по негово нареждане се е разправила с Кеслер, няма да се мотае наоколо, нали?

— Мислиш ли, че тя го е извършила?

Сара въздъхна дълбоко.

— За бога, Джейкъб. Не знам. Но мисля, че е много вероятно, нали?

— А Джеймс Бартроп?

Сара се понамръщи.

— Попита ме дали съм направила сделка с Фиери! Представяш ли си?

— Е, ти направи, не е ли така?

Сара се втренчи в Джейкъб.

— Не, не съм. Казах на Кристин Вийер за Катания. И се надявах — това е вярно — тя да използва информацията, за да го разобличи, дори да го убие. Подозирах, че Катания може да е замесен с Фиери, с Мافията — това е съвсем логично предположение — и ако действително бе забъркан, те нямаше да се зарадват особено, че е бил изнудван от група външни лица и че на своя глава е раздавал заповеди за ликвидация. Какво щяха да направят си беше тяхна работа. А откъде бих могла да знам, че Кристин Вийер има връзка с Мافията? Тя е само убиец. Живее в Италия. Отново направих логично предположение. И така, като събрах всичко това накуп, сметнах, че би било разумно да ѝ кажа. Казах ѝ и сега Катания и Кеслер са мъртви. Имала ли е тя нещо общо с това? Откъде да знам? Но те са мъртви и някакъв пласъор на наркотици е в затвора. Заговорът приключи. Данте и Мосами никога няма да се върнат, но това бе най-доброто, на което се бях надявала. Справедливост. Не е свършено, но направих каквото можах.

Тя въздъхна и продължи след минута:

— Що се отнася до Матю Арнът и Карла Витале, не мисля, че бъдещето им е розово. Видях Арнът онзи ден и той изглеждаше, като че ли всеки момент ще се срине. Барингтън и Джеймс Бартроп — да, мразя ги. Презирам ги. Те са отговорни за смъртта на Мосами и Данте. Барингтън — не толкова. Той е слаб. Но Бартроп е истинският виновник. Мисли си, че може да оправдае всичко, което се случи, като каже, че било жалко наистина, че ме бил подценил и че това било лично негова грешка. Сега ме заплашва, опитва се да ме шантажира. — Тя се втренчи в една точка. — Няма да му кажа нито дума.

Джейкъб много внимателно подхвана:

— Но той няма да престане, ако смята, че действително не си му казала всичко.

Тя се усмихна.

— Убедена съм, че си прав. Обаче аз няма да съм тук, когато отново дойде да ме разпитва.

Двамата мъже бяха поразени и попитаха в един глас:

— Къде отиваш?

Сара им отговори усмихнато:

— В Катманду, при Еди и Алекс. Проверих маршрута им. Сега са в Катманду и купуват провизии. Времето пасва идеално. Изпратих им телеграма да ме чакат на летището. Запазих си и билет. Отлитам тази вечер с „Роял Непал Еърлайнс“ от „Гатуик“.

Джейкъб и Джак се спогледаха, после преместиха очи към Сара и след това някъде в пространството, сякаш се опитваха да видят Катманду. Джейкъб проговори пръв:

— Мисля, че идеята е добра. Ще ми липсваш. Бих дошъл с теб, но съм стар за катерене. — Той се засмя и погледна Джак. — Липсва ми и Грийн. Време е да се връщам, да прибера Руби, да нагледам градината. Сигурно всички цветя са увехнали. — Изглеждаше натъжен.

Сара стисна ръката му.

— Ще се върна, Джейкъб. Вероятно няма да е скоро. Освен вас двамата с Джак, няма друг, който да ме чака тук. А и не мога да се отърся от усещането, че колкото по-дълго стоя по-надалеч, толкова по-добре. — Тя се усмихна. — Следващият етап от пътуването на Еди и Алекс е към далечни красиви земи — Бутан и Ладак. Не е лесно да стигнеш дотам, за да търсиш някого. И са красиви, толкова красиви. Винаги съм искала да отида там.

— В такъв случай ще е по-добре да те придружим до летището — каза Джак.

— О-о, ще дойдете ли? — попита тя. — Но може би ще се наложи да изберем по-странен маршрут и да караме малко интересно. Не бих искала да тревожа господин Бартроп.

Джак ѝ отвърна весело:

— Няма проблем. Не съм го правил от години, но то е като карането на велосипед. Не се забравя.

Джейкъб гледаше скептично.

— Добре, ще видим. — Умисли се за няколко минути, после стана от пейката, извини се и отиде да се обади на някого по телефона. Върна се след минута с широка усмивка. — Готово.

Сара се разсмя.

— Какво си си наумил?

— Почакай и ще видиш — отвърна ѝ той.

Потеглиха късно следобед. Първо хванаха такси до къщата на Джейкъб в Голдърс Грийн. Влязоха през централния вход и след това много тихо, спазвайки указанията на Джейкъб, излязоха в градината отзад. Прескочиха оградата, отидоха до задната врата на съседната къща и почукаха леко. На кухненския прозорец се появи сбръчкано лице, усмихна се и изчезна.

Секунда по-късно вратата се отвори и на прага усмихнато ги посрещна Вера Уоткинс. Вера познаваше Джейкъб и Сара почти от двадесет години. Както повечето съседи на Джейкъб, и тя имаше слабост към тях и беше готова да обслужи, без да задава въпроси. Представиха ѝ Джак и побъбриха кратко. След това Вера се обърна към Джейкъб:

— Твоят приятел Чарли се отби тук преди половин час. Остави фургона на пътеката към гаража. — Бръкна в джоба на широката си пола. — Ето ключовете.

Той ги прибра и ѝ смигна усмихнато. Сара и Джак се разсмяха при тази размяна, благодариха на госпожа Уоткинс и тръгнаха след Джейкъб през къщата. На вратата групата припряно се сбогува. Джейкъб подаде ключовете на Джак:

— Карай ти, щом толкова настояваш. Ето ти възможност да се изфукаш.

Джак се засмя, пое ги и се качи на шофьорското място. Другите двама се качиха отзад и седнаха на пода. Не беше удобно, но стъклата бяха тъмни и така бяха напълно скрити за любопитни очи. Щяха да се отправят директно към летището, освен ако не се окажеше, че и пред къщата на госпожа Уоткинс има съгледвачи. Джак запали колата и подкара по пътеката към улицата. Отзад Сара се усмихна на Джейкъб с прекрасно усещане, че е беглец, докато и двамата залитаха и едва не се търкаляха из вътрешността на фургона.

След дълго изтощително пътуване пристигнаха на летището. Сара излезе навън с изтръпнали крайници и нервно се огледа. Джак скочи от предната седалка и се усмихна.

— Никой. Пообиколих малко, просто за всеки случай, но повярвайте ми, много добре знам какво да очаквам, затова смело твърдя, че зад нас нямаше никаква опашка.

Сара се усмихна широко:

— Прекрасно.

Джейкъб избухна в смях.

— Ти това прекрасно ли го наричаш? Половината от стомаха ми още се върти из задните улички на нощен Лондон, а ти му викаш прекрасно!

Като се смееха, тримата тръгнаха към залата. Джейкъб и Джак автоматично поддържаха лековатия тон на разговора, който ги отвличаше от мисли за предстоящото сбогуване със Сара. Спряха отпред на асфалта. Тя ги прегърна и целуна за довиждане. Смахът отстъпи място на сълзите. Сара се взря в смелите им лица и целуна още веднъж Джейкъб. След това извади от джоба си малка касета и му я подаде.

— Разговорът ми с Джеймс Бартроп. Записах го вчера на минирекордера, който ти ми даде. Тук съвсем не се е показал като светец. Убедена съм, че не би желал това да излезе на бял свят или да попадне в ръцете на шефовете му или на политиците. — Тя се усмихна. — В случай че се опита да ти досажда.

Джейкъб отвърна на усмивката ѝ, прибра касетата и я прегърна за последно. После Сара кимна на Джак, обърна се и тръгна. Двамата мъже я изпратиха с поглед. Без да проговорят, се върнаха на паркинга, качиха се в колата и потеглиха.

В Голдърс Грийн наблюдателите стояха търпеливо в една камионетка, паркирана на Родерик Роуд. Не подозираха, че в този момент Сара е на летище „Гатуик“, на мили разстояние от тях.

Освен това имаше късмет, че Бартроп изобщо не очакваше тя да напусне страната толкова скоро. Никой не проверяваше за нея по летищата. Сара се движеше незабележима. Спря се, за да си купи неделните вестници, кутия цигари, шоколад и се отправи към изхода за заминаващите.

Настани се на една седалка до прозорец с изглед към пистите. Огледа се. Имаше още няколко човека, които също разглеждаха залата. Хората я заглеждаха, но в това нямаше нищо странно, не съзираше нищо подозрително в очите им. Почувства се едва ли не невидима, сякаш постепенно се бе превърнала отново в нормална млада жена. Имаше чувството, че е получила обратно живота си. Усмихна се

вътрешно, хапна малко шоколад и запали цигара. След това се зачете в „Сънди Таймс“.

Изведнъж замръзна. На последната страница, в отдела за най-пресни новини, беше вмъкнато малко заглавие, кратък абзац. Препрочете го няколко пъти, докато всяка дума не се запечата трайно в паметта ѝ:

Дилър на валутния обмен, Матю Арнът беше намерен мъртъв в къщата си за 1 милион долара в Холънд Парк миналата нощ. Открит от приятелката си — Карла Витале, италианка, която съобщила на полицията. Стана ясно, че до тялото му е била намерена бележка, за която се смята, че е предсмъртно писмо. Днес ще бъде извършена аутопсия.

Сара гледаше втренчено текста, докато буквите не затанцуваха пред очите ѝ. Арнът мъртъв. Самоубийство. Не беше изненадана. То беше изписано в очите му, когато го бе видяла за последен път: безнадеждност, отчаяние, страх и отвращение от себе си. Внезапно почувства остра жалост към него. Не отмести очи от вестника, докато залата почти не се изпразни. След това много бавно се изправи и тръгна по металния коридор към самолета.

Усмихна се на стюардесата, която я посрещна на борда, и се насочи към мястото си. Затегна предпазния колан и търпеливо зачака отлитането. Десет минути по-късно долови бръмченето на машината под себе си. Самолетът набра скорост по пистата, моторите изреваха и оживяха, носът му се издигна към небето.

На празната седалка до нея лежеше вестникът. Погледна към него, после извърна очи. Арнът беше мъртъв. Един абзац, по-малко от сто думи. Можеше да се каже толкова много — за работата му в ИКБ, за Кеслер, за Данте, за нея. Закъсняла новина, оскъдни факти или в това прозираше ръката на Джеймс Бартроп и вездесъщият знак „Д“? Всъщност какво значение имаше това. Съществуваха толкова неща, които тя не знаеше и не искаше да знае. По-добре да не разбира нищо за този свят, който я бе държал в ноктите си, който тя физически бе оставила зад себе си. Оставаше ѝ единствено духовният преход, който

вече бе започнал, и усещането за непоколебимост, което сега я изпълваше. Кеслер, Катания и Арнът бяха мъртви. Беше останала само Карла — безпомощна, уплашена до смърт, уязвима. Милионите ѝ бяха на сигурно място. Можеха да ги открият, можеха и да не ги открият. От този момент нататък щеше да разбере какво стерилно удобство са парите.

Барингтън и Бартроп се бяха отървали леко, но пък единственото им реално престъпление беше неспособността им да преценят правилно ситуации и хора, а в случая с Бартроп — и самодоволството му. Просто последствията от техните грешки бяха твърде големи. Сара се замисли за Мосами и Данте. Съзнанието ѝ се изпълни със спомени за усмивките им, топлината, любовта. Виждаше ги ясно, за първи път след убийствата им, след което остави образите им да избледнеят.

Загледа се през прозореца към земята на Англия, която бързо изчезваше в лятната омара, докато самолетът набираше височина. Стюардесата ѝ донесе чаша уиски. Отпи и усети как по тялото ѝ се разлива успокоителна топлина. Крайниците ѝ олекнаха. Замисли се за това, което ѝ предстоеше. След няколко часа щеше да бъде при брат си и приятеля си и всичко останало щеше да стане просто един спомен.

Десет часа по-късно, в понеделник сутринта в Катманду, самолетът започна да осъществява опасно рязко спускане към летището. Сара гледаше надвисналите в далечината върхове — огромни, великолепни, напълно различни от всичко, което беше виждала досега. След това те с явна неохота преминаваха в равнини, сякаш бяха загубили територии в люта битка. Красотата и силата на тази гледка я развълнуваха дълбоко и сърцето ѝ заби учестено в очакване, като че ли бе започнала мислено да изкачва планините. Самолетът се плъзна по асфалта и потрепера в края на късата писта.

Сара откопча предпазния колан и се изправи, нетърпелива да излезе навън. Изтича надолу по стълбите към сградата на летището. Сърцето ѝ биеше силно, докато изчакваше на опашката — паспортен контрол, получаване на багажа, митническа проверка. Най-сетне приключи. Излезе във фоайето и очите ѝ запрепусаха из тълпата.

Те стояха малко встрани, отделно от останалите — Алекс и Еди, високи, загорели, с щастливи усмивки. Сара отвърна на усмивките им и тръгна към тях, като остави всичко друго зад гърба си.

[1] (Итал.) В смисъл канарче, издайник. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

— Казах ти вече. Не знам къде е тя. Можеш да ме заплашваш колкото си искаш. Не ме интересува. Интересува ме само дали Сара се тревожи от това, а тя не се тревожи. Замина, но не ми каза къде точно именно поради тази причина. Доникъде няма да стигнеш с мен. И не забравяй, че знам всичко за мръсните ти игри. От тях би излязла дяволски добра история...

Бартроп се приведе напред, без да става от мястото си.

— Аз съм на седемдесет и три години. Мислиш ли, че ми пука от такива закани? Тя ще се върне рано или късно или аз междувременно ще я открия.

— Не разчитай на това. Ще стои далеч толкова, колкото е нужно. Когато се върне, случаят отдавна ще е забравен и ти няма да можеш да направиш нищо. Може дори и да не си между живите. Забрави за нея, Бартроп. Достатъчно злини й причинихте. Освен това получихте каквото искахте. Благодарение на нея получихте Фиери. Сега я остави на мира.

— И какво ще стане, ако реша да не приема любезния ти съвет?

Джейкъб отново се разсмя.

— Знам достатъчно, за да те натопя. И това ще излезе наяве по един или друг начин. Не мисли, че можеш просто да си седиш на бюрото и да сложиш тук-там няколко знака „Д“. Нещата излизат наяве — хората започват да подочуват това-онова. Може би никога няма да стане обществено достояние, но все някой ще го чуе. А и човек като теб без съмнение има достатъчно врагове и в правителството, и извън него. Не би искал да им предоставя оръжие срещу теб, нали?

Бартроп се усмихна.

— Добре, ще почакаме и ще видим. Ако е заминала — хубаво. Нещата малко са се пообъркали. Сигурно просто трябва да ги оставим на естествения им ход.

— Значи ли това, че ще я оставиш на мира?

Бартроп стана и кимна.

— Ще я оставя на мира. — Обаче мислено добави: *ЗАСЕГА*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.